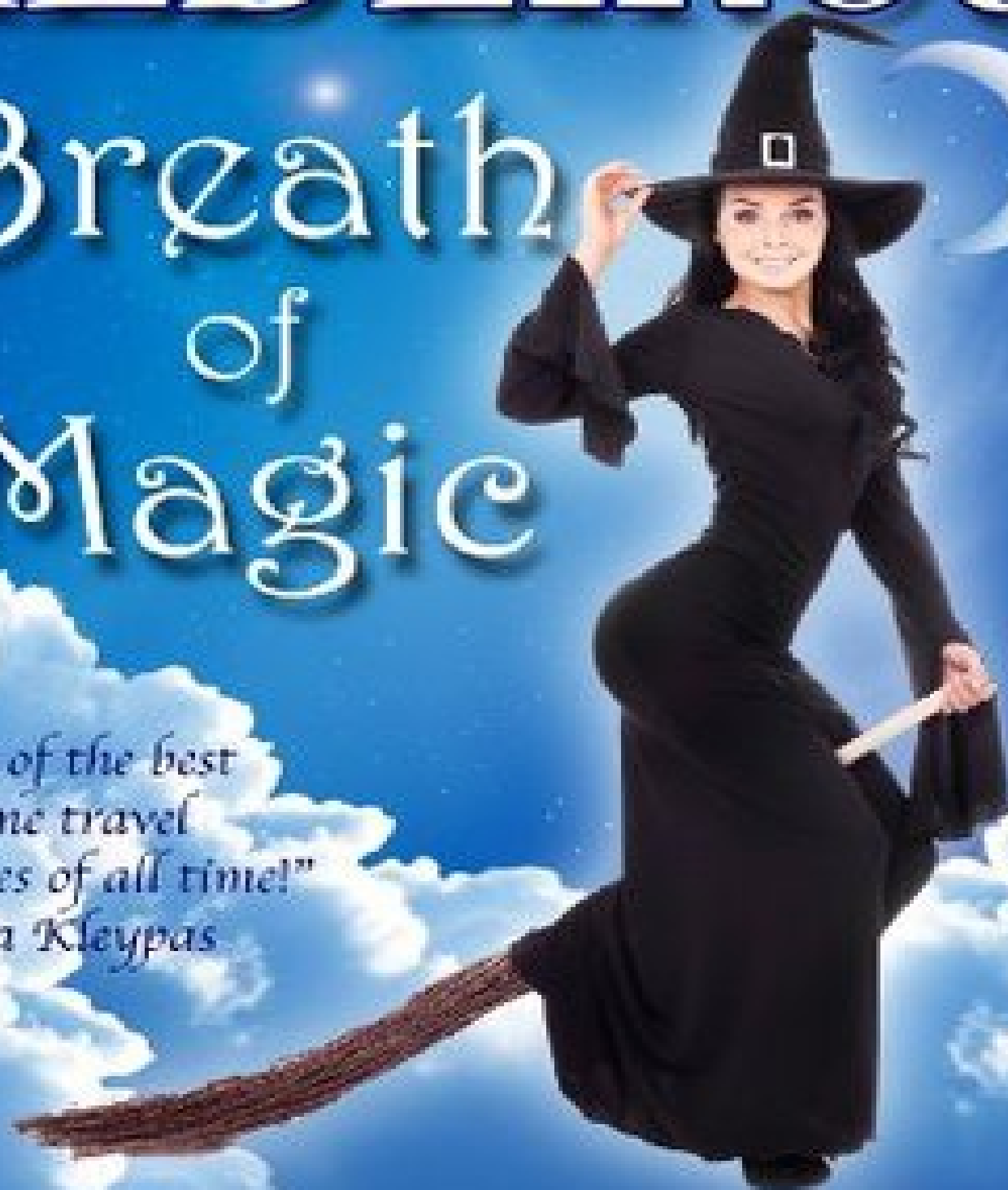

New York Times Bestselling Author

TERESA MEDEIROS

Breath of Magic

*"One of the best
time travel
romances of all time!"
Lisa Kleypas*

Hơi thở pháp thuật

Breath of magic

Teresa Medeiros

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

New York Times Bestselling Author

TERESA MEDEIROS

Breath of Magic

*"One of the best
time travel
romances of all time!"*
Lisa Kleypas

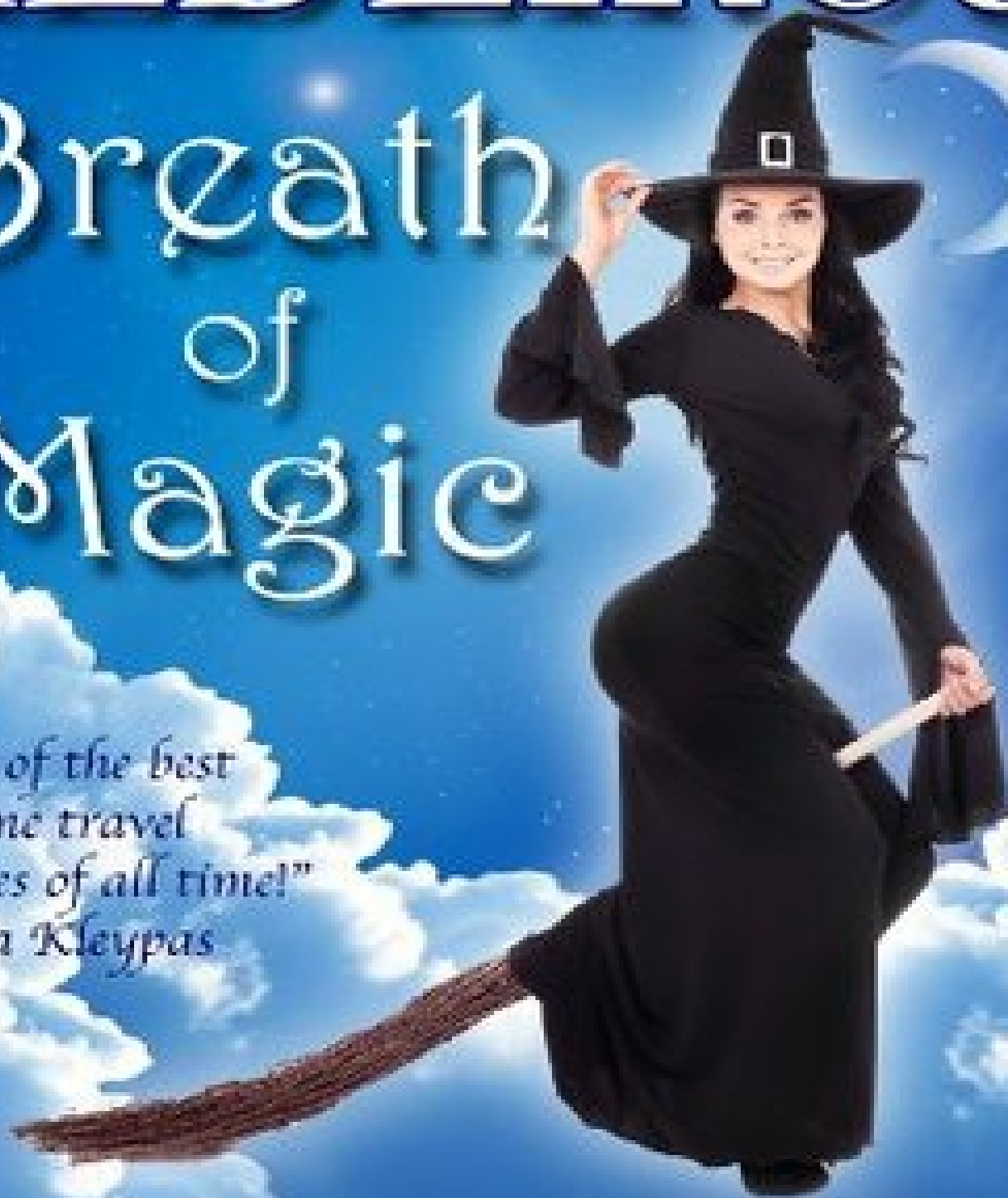

Table of Contents

MỞ ĐẦU

PHẦN I

1.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

8.

9.

10.

11.

12.

13.

14.

PART II

15.

16.

17.

18.

19.

20.

21.

22.

23.

24.

PART III

25.

26.

27.

[28.](#)

[29.](#)

[30.](#)

[31.](#)

[32.](#)

[33.](#)

[34.](#)

[35.](#)

[36.](#)

[37.](#)

[Epilogue](#)

Review :

Chàng tỳ phú trẻ Tristan Lennox, người được cho là chàng trai độc thân sáng chói và khó với tới nhất nước Mỹ, là một kẻ hoài nghi và lãnh đạm. Chàng đã mất niềm tin vào con người và pháp thuật từ khi còn rất trẻ bởi người cộng sự phản bội đã bị băng hoại tâm hồn vì tham lam, muốn giết chàng để độc chiếm Warlock- một phát kiến mới mà hai người đã sáng tạo ra kết hợp giữa pháp thuật và công nghệ hiện đại. Và rồi người bạn và Warlock cùng biến mất, để lại chàng trai trẻ nhiệt huyết đáng yêu bơ vơ với tội danh giết người... Cộng với việc bị bỏ rơi khi còn nằm nôi, chàng đã trở thành một kẻ lãnh đạm, yếm thế, sống một cuộc sống không có tình yêu và cũng không tin vào tình yêu, đoạt lấy mọi thứ mình muốn bất chấp thủ đoạn...

Cô gái mồ côi bé nhỏ Arian Whitewood, một phù thủy với tài năng thất thường, sống hiền hoà mộc mạc ở một ngôi làng Thanh Giáo ở thế kỷ 17 với người cha dượng. Ngay khi cô đối mặt với cái chết do bị dân làng kết tội phù thủy, Pháp thuật đã đưa cô đến với vòng tay của Tristan Lennox trong thế kỷ 20, một thế kỷ thật kỳ lạ và choáng ngợp đối với cô. Cô bị Tristan thu hút và đã yêu lần đầu tiên trong cuộc đời ngắn ngủi của cô, nhưng tính hoài nghi của Tristan khiến cô đau khổ. Cô không biết làm sao để Tristan tin cô, tin vào câu chuyện hoang đường cách biệt ba trăm năm...

Một truyện tình đẹp như cổ tích và kết thúc cũng đẹp như bản chất của Tình yêu, và họ đã vượt qua được mọi khó khăn và cách trở về thời gian cũng như không gian để đến được với nhau...

Đây là bản dịch phi lợi nhuận, chỉ vì niềm vui và sự yêu thích với những câu chữ và chưa được sự cho phép của tác giả, được chia sẻ ở đây cùng các bạn đồng sở thích đọc sách và yêu thích những chuyện tình cổ tích, mong các bạn đừng mang đi đăng tải nơi khác để tỏ lòng tôn trọng người dịch.

Vì khả năng giới hạn, không thể tránh khỏi có nhiều sai sót, mong các bạn bỏ qua. Cách viết của tác giả này quả là một thử thách về mặt văn phạm vì cách đặt câu quá dài và khó. Vì cố gắng không thay đổi văn phong, nên thật khó để bản dịch không bị lủng củng. Hy vọng các bạn không thấy phiền khi đọc. Chúc các bạn có được những giờ đọc sách vui vẻ. Cảm ơn và ủng hộ.

Trân trọng,

Se Sẻ Nâu.

12/2014.

P/s : Cũng xin có đôi lời cảm ơn bác Gúc Gồ, nhờ bác giới thiệu bác Wiki mà cháu mới hoàn thiện được bản dịch này và giả vờ thông thái y như quyển bách khoa toàn thư... Hehehe...

MỞ ĐẦU

Giới truyền thông không gán cho căn penhouse rộng bốn ngàn feet vuông nằm trên đỉnh của tháp Lennox là một pháo đài mà chẳng vì điều gì, Michel copperfield nghĩ, khi cậu đối thang máy lần thứ ba, chèn mã an ninh vào bảng điện, và ấn nút lên tầng chín mươi lăm.

Cửa thang máy trượt mở với một tiếng rít. Chống lại nỗi căm dỗ nhìn ngắm cảnh đêm huy hoàng trải dài đến đường chân trời Manhattan, Copperfird sải bước qua lớp nhung mềm của tấm thảm màu be dày và đẩy cánh cửa mở vào phía cuối của căn hộ.

“Vào đi” một giọng nói khô khan cất lên. “Đừng bận tâm đến việc gõ cửa.”

Copperfird đập nhẹ ấn bản buổi sáng của tờ Times vào chiếc bàn mạ crôm và xĩa một ngón tay vào tiêu đề. “Tớ vừa trở về từ Chicago. Thứ này mang ý nghĩa quái gì thế?”

Một cặp mắt màu xám băng giá chuyển từ con trỏ nhấp nháy trên màn hình computer đến trang báo nhàu nhĩ. “Tớ nghĩ nó chẳng cần lời giải thích nào hết. Cậu không thể là cố vấn PR của tớ suốt thời gian qua mà lại không biết đọc.”

Copperfield trừng mắt nhìn người đàn ông mà cậu đã gọi là bạn trong hai mươi lăm năm và là xếp của cậu trong bảy năm. “Oh, tớ có thể đọc rất tốt. Ngay cả ý ngầm giữa các hàng chữ.” Để chứng minh anh chộp lấy tờ báo và đọc. “Tristan Lennox – người sáng lập, CEO*, và cố đồng chính của Lennox Enterprises – treo giải một triệu dollar cho người có thể chứng minh pháp thuật tồn tại bên ngoài ranh giới của khoa học. Cuộc thi công khai diễn ra vào sáng ngày mai tại sân trong của toà cao ốc Lennox. Chàng tỉ phú trẻ lập dị chỉ tìm kiếm những ứng viên nghiêm túc.” Copperfield xoắn tờ báo như thể đang siết cổ xếp của cậu trong dạng hình nộm. “Ứng viên nghiêm túc ư? Tại sao à, cậu sẽ có mọi tổng đài đường dây nóng siêu linh, kẻ lừa đảo, và phế vật-Geraldo ở ngưỡng cửa nhà cậu vào lúc bình minh!”

*(*CEO : Chief Executive Officer – Tổng giám đốc điều hành)*

“Geraldo đã gọi rồi. Tớ đã cho hắn số điện thoại nhà cậu.”

“Sao cậu có thể thoải mái đến thế khi tớ gửi fax mòn ngón tay đến tận xương để cố gây dựng danh tiếng cho cậu ?”

Vẻ thích thú kỳ lạ lấp lánh trong đôi mắt được che dấu của Tristan. “Tớ sẽ tặng cậu món quà trị giá mười nghìn dollar nếu cậu có thể khiến họ ngừng gọi tớ là ‘chàng tỉ phú trẻ’. Nó làm tớ cảm thấy giống như Bruce Wayne* mà không có chiếc xe Batmobile* ấy. Và tớ vừa bước qua tuổi ba mươi hai rồi. Tớ hầu như không đủ tư cách là ‘chàng trai trẻ’ chút nào nữa.”

*(*nhân vật chính trong film Batman và chiếc siêu xe của ông ấy –Sẽ)*

Sự chú ý hay dao động của anh chuyển đến chiếc máy fax. Ánh sáng nhân tạo của màn hình hiển thị hắt vào chỗ hõm bên dưới gò má và ném ra một vầng sáng kỳ quái trên dáng vẻ khắc nghiệt của anh. Khi ngón tay khéo léo của anh ấn nhẹ vào nút gửi bản fax cho phép một cuộc thôn tính một tập đoàn phần mềm hàng triệu dollar. Copperfield muốn giật mớ tóc cột đuôi ngựa bóng mượt của anh trong sự thất vọng.

“Cậu định nuông chiều cái ý thích bất chợt lỗ bịch này trong bao lâu? Cho đến khi cậu hoàn toàn tiêu diệt uy tín của cậu chẳng? Hay cho đến khi mọi người ở New York cười sau lưng cậu?”

“Cho đến khi tớ tìm thấy những gì tớ đang tìm.”

“Cái gì? Hay ai?”

Lờ đi câu hỏi châm chọc của Copperfield như anh đã làm trong mười năm qua, Tristan tắt máy fax và computer với một động tác đơn giản và đứng lên khỏi chiếc ghế xoay.

Khi anh tiến đến bức tường phía bắc, một đường nối không thể nhìn thấy mở ra, để lộ một phòng để quần áo có kích thước gấp hai lần căn hộ thuê chẳng khác gì chuồng bồ câu của Copperfield. Ánh đèn từ những hốc tường trên đường đi chiếu sáng mỗi bước chân đi vào trong căn hầm sâu thẳm. Sợ rằng tiếng nói to ngang qua một khoảng cách như thế sẽ tạo ra một sự dội âm, Copperfield không còn chọn lựa nào khác ngoại trừ đi sát theo sau anh.

Khi Tristan kích hoạt một rãnh treo cà-vạt tự động, Copperfield nói, “Đôi khi tớ nghĩ cậu cố tình phô trương sự thoả thuận. Để giữ mọi người ở ngoài tầm tay, nơi họ không thể làm tổn thương cậu.” Cậu hít một hơi thở vững vàng. “Để duy trì những tai tiếng cũ tồn tại.”

Trong một khoảnh khắc căng thẳng, âm thanh duy nhất là tiếng sột soạt cơ học của những chiếc cà-vạt xoay quanh đường rãnh hẹp của chúng.

Bờ vai của Tristan nhấc lên trong một cái nhún thờ ơ khi anh chọn chiếc bằng lụa có sọc, màu rượu chát, đồng bộ với bộ suit hiệu Armani của anh. “Hạ bệ những kẻ lừa bịp bất tài là một sở thích riêng. Không khác biệt so với việc chơi chứng khoán hoặc sưu tập tranh Picassos.” Anh thắt cà-vạt với hiệu suất của một chuyên gia, bắn cho Copperfield một ánh mắt chế diễu. “Hoặc cặp bồ với những siêu mẫu cuồng ăn cùng với Godiva Chocolateir*.”

*(*Một thương hiệu chocolate nổi tiếng của Bỉ từ năm 1926, được đánh giá là ngon nhất thế giới – Sẻ)*

Copperfield khoanh tay trước ngực. “Cậu định đặt căn hộ của tớ dưới sự giám sát lần nữa hay cậu chỉ gọi hồn những hình ảnh nhớp nhúa đó trong quả cầu pha lê của cậu? Ít nhất thì tớ cũng còn tặng Chocolate. Như tớ nhớ, người mẫu gần nhất mà tớ giới thiệu cho cậu thì ngay cả đến ‘Thank you, ma’am!’ sau khi ‘wham-bam’ cô ta cũng chẳng có nữa kìa.”

Vẻ mặt của Tristan loé lên thứ gì đó tựa hồ như ngượng ngùng của một người thiếu giữ gìn. “Tớ định nhờ trợ lý của tớ gửi ít bông hoa.” Anh chọn một cặp khay cài tay áo bằng bạch kim từ một chiếc khay bằng gỗ nhạc ngựa.

“Nếu chuyện một triệu dollar khiến cậu lo lắng, Cop, đừng lãng phí năng lượng của cậu. Tớ là người cuối cùng mong đợi chuyện trao giải.”

“Chà, cậu biết họ nói gì không. Bên trong lồng ngực của mỗi kẻ yếm thế là trái tim của một người lạc quan bị vỡ mộng.”

Tristan lướt qua cậu ta, chỉnh cả hai cổ tay áo và chiếc mặt nạ dừng dừng xa cách của anh lại trượt vững chắc vào chỗ của nó. “Cậu nên biết rõ hơn bất kỳ ai khác rằng tớ đã ngừng tin vào những điều kỳ diệu từ cách đây rất lâu rồi chứ.”

“Vậy thì như anh nói, bạn của tôi.” Copperfield lầm bầm với chính mình. “Như anh nói.”

Cậu nghiên cứu chiếc giá treo cà-vạt với con mắt neho neho đầy kinh nghiệm trước khi chọn cái tân thời nhất của nhãn hiệu Brooks-Brother sẽ bổ sung cho đôi mắt cậu. Nhét nó vào túi bộ suit của cậu, rồi xoay người chỉ để khám phá ra rằng, sự ra đi của Tristan đã kích hoạt cánh cửa phòng chứa đồ trượt đóng lại một cách lặng lẽ.

Copperfield chạy ào đến và bắt đầu nện vào chỗ mở rộng liền một mảnh đá bằng cả hai tay. “Này! Ai sẽ đưa tớ ra khỏi chỗ này chứ! Chết tiệt cậu, Tristan! Cái đồ ngạo mạn khốn k...” Một tiếng ho bật cười không thể tin được buột ra khi cậu dựa vai vào cánh cửa. “Chà, mình sẽ bị nguyên rửa mất thôi. Hôm nay còn có thể có điều tồi tệ nào khác sẽ đến nữa chứ?”

Cậu tìm ra ngay sau đó, khi ánh sáng dịu được lập trình chỉ đáp ứng duy nhất cho sự vào và ra của xếp cậu nhấp nháy, rồi tắt phụp.

Cô gái rơi xuống trên cán chổi. Chiếc váy của cô xếp nếp quanh gối, để lộ một cặp bắp chân mảnh dẻ bọc trong đôi tất dài màu đen. Một ngọn gió đi lạc khua xào xạc những chiếc lá khô và gợn lăn tăn mái tóc cô, buộc cô phải phúi lọn tóc sẫm màu khỏi mắt. Gai ốc sồn dọc theo đôi cánh tay cô.

Xua đi màn phủ báo điềm gở của bầu trời, Cô túm cán chổi bằng cả hai tay và đóng chặt mắt lại. Khi cô cố gắng lập lại những từ ngữ ghi nhớ lần nữa, một cơn chuột rút bắn xuống đùi cô, làm vỡ tung sự tập trung của cô. Cô cố hét to lời nguyện, nhưng chiếc chổi chẳng thêm đoái hoài, cho dù chỉ một cái rung mình tẻ ngắt đáp ứng.

Giọng cô tàn dần thành tiếng thì thầm thất bại. Sự thất vọng làm sưng phồng cổ họng cô, siết chặt lớp màng nháy cảm cho đến khi những giọt lệ làm cay mắt cô. Có lẽ cô đang lừa dối bản thân. Có lẽ cô đúng là một phù thủy thảm hại như cô vẫn luôn sợ hãi.

Cô nói lỏng dải buộc bị kéo căng trên vạt áo trước mộc mạc để mân mê tấm bùa ngọc lục bảo treo lơ lửng bằng sợi dây chuyền vàng thanh nhã. Mặc dù cô luôn che dấu nó khỏi những ánh mắt tọc mạch và lờ đi sự hiện diện của nó ngoại trừ trong những khoảnh khắc cực kỳ phật ý, cô vẫn cảm thấy thôi thúc phải mang nó ngay chỗ trái tim cô, giống như một biểu tượng của sự hổ thẹn.

“*Sacré Bleu**, tôi chỉ muốn bay thôi mà.” Cô nói khẽ.

(*Tiếng Pháp cổ để chỉ sự ngạc nhiên, hoảng hồn hay bức tức –Sẽ)

Chiếc chổi lắc lư về phía trước, rồi giật mạnh để tạm dừng lại. Tấm bùa nằm lạnh lẽo và đứng đưng trên trái tim đang đập hỗn loạn của cô.

Sợ phải lưu ý đến cảm giác không kiên định của chính mình, cô chậm rãi kéo sợi dây chuyền vàng qua đầu và siết chặt tấm bùa. Nghiêng người qua chiếc cán chổi dạn dày sương gió, cô thì thầm, “Tôi chỉ muốn bay thôi.”

Không có gì xảy ra.

Cô vươn thẳng dậy, lắc đầu trước hành động nực cười của mình.

Cây chổi liễu gai lướt vào trong không trung rồi ngừng lại, để lại cô đang treo lủng lẳng bằng một chân. Chiếc cán chổi rung lên bên dưới cô, cường độ sức mạnh của nó khiến cho lớp lông măng sau gáy cô dựng đứng lên trong sự phấn khích.

“Bay nào!” Cô ra lệnh với xúc cảm.

Chiếc chổi treo lơ lửng giữa không trung trong một cơn run không ngừng nghỉ, rồi tự nhắm thẳng về phía đỉnh của những cây sồi cao chót vót. Nó lao tới một độ cao đến chóng mặt, rồi nhào xuống, kéo lê móng cô trên đất vài feet trước khi bắn vào một tầm cao hoang đại khác.

Cô hò reo trong sự vui thích, từ chổi quan tâm đến những hiểm nguy từ việc bay vút lên vòng quanh khoảng rừng thưa trên một cây chổi quét lò sưởi làm bằng cây liễu gai. Cô càng vui cười, cây chổi càng bay nhanh hơn, cho đến khi cô sợ rằng nó hẳn sẽ đâm bổ vào đám rừng thưa và lao đến vàng trắng xa xôi đang lơ lửng trên bầu trời chiều.

Với một nỗ lực to lớn, cô rón sức nhắc bản thân cuời lên cây chổi. Cô ngồi lên trong sự cân xứng thoải mái chỉ trong một nhịp tim đập trước khi công cụ vận chuyển ấy lao vùn vụt hướng lên trên song song với cây sồi cao nhất, rồi chúi mũi xuống dưới trong cùng một sự hồi hả. Mặt đất vươn tới tông sầm vào gương mặt hốt hoảng của cô.

Cô thở khò khè giống như chú cá tuyết bị mắc cạn, cầu nguyện rằng không khí sẽ rửa lòng thương mà lấp đầy buồng phổi đang căng thẳng của cô. Cuối cùng khi cô có thể thở trở lại, cô nhắc mái đầu đang đập rộn ràng của cô lên để tìm thấy cây chổi đang nằm cách đó vài feet.

Cô phun ra một miệng đầy những chiếc lá vỡ vụn và nhìn trừng trừng vào chiếc cán chổi bất động.

Nhưng sự tức tối của cô đã bị lãng quên khi cô nhận ra hơi ấm dịu dàng đang tràn ngập trong lòng bàn tay cô. Cô mở những ngón tay run rẩy và tìm thấy tấm bùa chìm trong một vầng sáng óng ánh. Miệng cô hé mở trong sự kinh ngạc khi miếng ngọc lục bảo nhấp nháy hai lần như thể để xác nhận bí mật của họ, rồi mờ dần đi trong bóng tối.

Cô bị mê hoặc quá đỗi bởi sự khám phá của cô nên không nhận ra một hình dáng buồn thảm đã bộc lộ bản thân từ bóng tối của khu rừng. Một nụ cười độc ác của niềm vui chiến thắng vụn xoắn vành môi gã khi gã quay trở lại ngôi làng, ánh sáng chập chờn của vầng trăng mới mọc ve vuốt những lọn tóc mỏng manh ánh bạc trên thái dương gã.

PHẦN I

*Thy sweet magic brings together What stern Custom spreads afar;
All men become brothers Where thy happy wing-beats are.*

*(Pháp Thuật ngọt ngào kết hợp Tục lệ khắc nghiệt cùng lan xa;
Tất cả trở thành huynh đệ cùng vỗ cánh hạnh phúc về nhà...)*

- Johann Christoph Friedrich von Schiller -

*Enter these enchanted woods, You who dare.
Hãy bước vào khu rừng đăm mê này, người có dám không...*

- George Meredith -

(Ps : Ôi, thơ hồi thơ, ngoài tầm tay, y như mây trời í...)

1.

Nếu ai đó dám thông báo với quý cô Arian Whitewood rằng, thực hành pháp thuật trong thuộc địa Massachusetts vào năm 1689 chắc chắn là thử thách liều lĩnh, cô sẽ cười vào mặt họ với tất cả sự ngạo mạn muôn thuở của tuổi hai mươi. Bất kỳ ai, tuy vậy, sẽ không bao gồm cha dượng của cô, người cô thầm giữ trong lòng rất nhiều sự tôn trọng và một ít cảm xúc khoa trương. Thế nên cô ngồi trong chiếc ghế có tựa lưng làm bằng những song gỗ, đối diện lò sưởi bằng đá, đôi tay xếp kín đáo trên lòng, và với đôi mắt mở to, cô lắng nghe bài công kích của ông chống lại những người ủng hộ quỷ Satan và pháp thuật hắc ám.

Bài diễn văn nhắc lại của ông dường như gây bối rối cho ông nhiều hơn gây cho cô. Ông bắm chặt lấy quyển sách kinh mỏng trong một tay và làm chộn rộn mái tóc xám chì của ông bằng tay kia. Ánh mắt ông chú mục vào một điểm chính xác ngay trên đầu cô.

Arian uốn cong đôi giày để gõ một nhịp điệu vui vẻ trên sàn cát mới khi cha dượng của cô nói say sưa về vài mụ bò cái chán ngấy đã từ chối trao tặng bất kỳ thứ gì ngoại trừ sữa bị vón cục cho Goody Hubbins. Khi cô liếc nhìn cây chổi liễu gai đang dựa vào lò sưởi một cách vô tội, môi cô kéo căng với ký ức thích thú.

“Arian!” Marcus Whitewood gầm lên, đôi mắt màu xanh đã bị mờ của ông bắt giữ ánh mắt cô. “Con có nghe một từ nào ta vừa nói không vậy? Con không nhận ra linh hồn con ở trong sự nguy hiểm nghiêm trọng sao, nhóc?”

Cô nuốt xuống tiếng thở dài. “Tha thứ cho con, Cha Marcus. Suy nghĩ của con đã đi vẩn vơ. Hãy cầu nguyện tiếp nào.”

Sự từ bỏ chán chường của cô gợi bàn tay của Marcus bắn xuyên qua tóc ông lần nữa. “Mới hôm qua thôi Goodwife Burke đã loan báo rằng Charity của bà ấy đang đọc sách giáo lý hỏi đáp khi con vượt qua bằng cửa sổ và cô gái đã chết ngất.”

“Ngất vì buồn chán thì thích hợp hơn,” Arian lầm bầm bên dưới hơi thở. Cô không dám kể với Marcus rằng Charity-mặt-ngựa đã đến đập dồn dập vào cửa nhà họ chỉ cách đó hai đêm, nài nỉ Arian đoán tương lai cho cô ta qua hình thể từ những lá trà trong tách.

“Ta không chỉ trích con mà không có lý do, con gái. Nhưng ta nghĩ con an toàn hơn khi cảnh giác về những tin đồn trong làng. Ta không chỉ gặp rắc rối với mỗi linh hồn con không đâu.”

Arian rên rỉ. “Con sẽ không bao giờ là một người Thanh Giáo* và họ biết điều đó. Con chỉ

tham gia những cuộc hội họp lê thê của họ để làm cho cuộc sống dễ dàng hơn cho cha thôi. Họ ghét con từ giây phút con đặt chân đến Gloucester.”

*(*Puritan – Thanh Giáo là một nhánh tách từ Giáo Hội Anh theo đường lối Kháng Cách với phần lớn tín đồ là các trí thức cải cách, xuất hiện từ thế kỷ 13, nhưng hùng mạnh vào 16-17, có tư tưởng chống lại Giáo Hội Anh cũng như nền Quân Chủ, là nhân tố chính dẫn đến nội chiến Anh vào thế kỷ 16, sau đó bị tàn sát và trục xuất khỏi Anh, họ chuyển đi nhiều nước ở Châu Âu và Mỹ, hùng mạnh nhất là thuộc địa vịnh Massachussetts ở XVII. Thanh giáo là nền tảng để Martin Luther (giáo sĩ Đức – XVI, hem phải Martin Luther King của Mỹ - XX đầu thế kỷ) lập nên giáo hội Tin Lành ở châu Âu, và Thanh giáo cũng ảnh hưởng rất lớn trên sự hình thành nền dân chủ của nước Mỹ. Sau vụ án xử các phù thủy ở Salem-1690s, và cung cách cai trị quá nghiêm khắc ảnh hưởng tiêu cực đến người dân, quyền lực và ảnh hưởng của Thanh giáo ngày càng sa sút. Đến nay hầu như không còn – đọc và tóm lược từ Wikipedia, không hiểu cho lắm, những tôn giáo có dính tới Chúa hơi bị loạn xạ ngầu, đây là mệnh theo đạo Công Giáo đấy!!!)*

Về nghiêm nghị của Marcus dịu đi. Ông nhớ khoảnh khắc sống động ấy, dù đã xảy ra trên mười năm rồi. Ông đứng trên bến tàu, siết chặt chiếc nón trong tay cho đến khi nó không còn sửa chữa được nữa. Một lời cầu nguyện thầm lặng đã tự ý vươn lên trên đôi môi ông khi một ảo ảnh nhỏ xíu trong chiếc áo choàng không tay màu đỏ tươi đang đi thơ thẩn xuống cầu tàu, bám chặt chiếc va-li với sự tự tin buồn chán của một người quen du hành.

Những lời chào mừng đã diễn tập của ông nghẹn lại trong cổ khi kẻ nhỏ bé kiệt sức kia quan sát ông từ chân đến đầu và ra lệnh trong một giọng trầm hai quãng tám, quá trầm cho một vóc người nhỏ xinh. “Mama của tôi ở đâu? Bà ấy lại chạy trốn lần nữa sao?”

Con gái kế của ông đã lớn thêm vài inch kể từ lúc đó, nhưng chất giọng khàn khàn của cô và đôi mắt sẫm màu sinh động có thể vẫn làm cho một người đàn ông nuốt mất từ ngữ của mình.

Cô khoanh tay trước ngực trong một cử chỉ chống đối mà Marcus đã trở nên quá quen thuộc. “Đó là do sự thành thạo tiếng Pháp của con và chiếc váy lót xếp nếp mà họ không thích. Bà ngoại đã tin rằng một đứa trẻ du hành nên ăn diện đẹp.”

“Bà ngoại con cũng tin vào ma thuật nữa, cô trẻ à.” Ông lúc lắc ngón tay trở vào cô. “Bà ấy là một người phụ nữ Pháp lớn tuổi kỳ dị đã đầu độc trí óc ngây thơ của con với tà thuật của bà ta.”

“Pháp thuật,” Arian cãi. “Bà ngoại là một người Ki-tô hữu*. Bà đã tan vỡ trái tim khi gởi con đi. Bà sống chưa đầy một năm sau khi con rời đi.”

*(*Christian : Người Ki-Tô hữu là một cách tuyên xưng đức tin của tín đồ tin vào Chúa Jesus bao gồm : Chính Thống giáo, Công-Giáo, và các nhánh của đạo Tin Lành. Ki-Tô Giáo – Christianity có từ thế kỷ thứ nhất sau công nguyên. Cũng có những đạo cổ xưa hơn nhiều cũng tin theo giáo lý Cựu Ước và luật Moses, nhưng coi Jesus chỉ như một nhà tiên tri như những nhà tiên tri khác mà Chúa gởi đến. Cụ Google nói thế nhưng từ nào tới giờ mệnh cứ nghĩ Christian là đạo Tin Lành đấy ạ, đau cả đầu! – Sẻ)*

Arian chớp mắt xua đi những dòng lệ nóng bỏng. Bà ngoại thân yêu, mũm mĩm của cô không biết là mình đã gởi Arian cho người cha dượng nghiêm khắc mà bà chưa từng gặp mặt và một người mẹ đã chết trước khi cô đến.

Marcus nhắc cầm cô lên bằng một ngón tay, ép cô nhìn vào mắt ông. “Ta đã hứa với mẹ con rằng ta sẽ trao cho con một mái nhà và một cái tên. Ngay cả khi Lilian đã quá ốm yếu để nói chuyện mà không ho ra máu, suy nghĩ của cô ấy vẫn hướng về con. Cô ấy đã đặt rất nhiều hy vọng về việc xây dựng một cuộc sống ở nơi này cho cả ba chúng ta.”

Nụ cười băng khuâng của ông trao cho Arian một ý niệm mơ hồ về sự tôn kính đã kéo người mẹ phù phiếm của cô đến với người đàn ông đơn giản, khắc kỷ này. Cô quay mặt đi, tự

biết mình là một kẻ xâm nhập vào niềm đam mê dành cho một phụ nữ đã mất mà Arian hầu như không biết và chưa bao giờ yêu quý.

Marcus tăng hăng một cách thô lỗ. “Con là một kẻ ngây thơ, Arian. Một mục tiêu dễ dàng cho quỷ dữ. Hẳn có thể lợi dụng những liều thuốc và sự giả vờ ngây ngô của con. Ta biết khuynh hướng của con là vô hại, nhưng dân làng thì không. Họ nhìn thấy một cô gái bướng bỉnh rất khác biệt so với họ và điều đó khiến họ e ngại.”

“Nhưng con không pha chế liều thuốc nào từ khi cha thiêu cháy chân chuột tán bột của con và đổ hết máu dơi của con đi rồi,” Cô cam đoan với ông một cách nghiêm túc.

Ông nhún vai và đặt một bàn tay vững vàng trên vai cô. “Cho phép ta cầu nguyện cho linh hồn con, con gái. Chúng ta hãy quỳ gối và xin Đấng Toàn Năng thanh lọc con khỏi những hạt giống tà thuật mà bà ngoại con đã vun trồng trong tim con.”

Ngay cả khi cô ngoan ngoãn khuyu gối, trái tim của Arian vẫn thét lên, là pháp thuật chứ!

Biết rằng chống đối là vô ích, cô sắp xếp những lớp váy để lót êm cho đầu gối vì thử thách này có thể kéo dài trong nhiều giờ. Marcus thanh thản tiến vào một bài kinh cầu đều đều, lặp lại hết lời cầu nguyện này đến lời cầu nguyện khác từ quyển sách mỏng. Một dòng mồ hôi trườn xuống cạnh sườn của Arian bên dưới lớp vải bông pha len gây ngứa ngáy của chiếc váy.

Cô mở hé một mắt tìm thấy đầu của Marcus cúi xuống và mắt ông nhắm chặt. Háo hức thử nghiệm tài năng mới phát hiện của mình, cô nheo mắt, tập trung tất cả sự chú ý vào một bộ chân nến bằng thiếc đặt trên mặt lò sưởi. Chiếc chân nến vẫn chỉ nằm yên ở đó – một thách thức của thứ kim loại vô tri giác. Liều lĩnh chứng minh sức mạnh là chuyện của cô, nhưng không vui chút nào khi thú nhận thất bại, Arian luồn đôi tay đã xếp gọn của cô hướng vào trong để túm lấy chiếc bùa ngọc lục bảo. Những ngón tay cô bắt đầu ngứa ran.

Một khe hở chậm chậm dần rộng giữa chân đế lấp lánh của giá nến và chiếc kệ gỗ. Nụ cười tinh nghịch làm cong đôi môi của Arian. Cô đu đưa đầu cô từ bên này sang bên kia điều khiển chiếc chân nến nhảy tung tăng.

“Arian!”

Tiếng gầm của Marcus làm vỡ tan sự tập trung của Arian. Chiếc giá nến khổng lồ đâm sầm vào lò sưởi chỉ cách đầu gối đang quỳ của ông vài inch.

Arian thở gấp. “Thứ lỗi cho con, cha Marcus... Con không bao giờ có ý định...”

Lời bào chữa của cô tàn dần khi ông trườn ra xa, gương mặt tái mét. “Con cố làm hại ta sao, con gái?” Vung một bàn tay ngang qua mắt, ông la lên. “Ta không thể chịu đựng được điều này.”

Ông lao ra khỏi cửa vào trong bóng đêm đầy gió, bỏ lại Arian đang tự hỏi liệu cô có vừa khiến mình bị xa lánh hay rốt cuộc sẽ gắn bó với vùng đất tàn nhẫn này.

Vầng trăng đã vươn cao trên bầu trời trước khi Arian nghe tiếng bước chân đáng sợ của Marcus trên cầu thang. Cô ngồi trước chiếc-gương-đứng trong căn gác xép mờ tối, đang chải khối tóc lộn xoăn của cô. Chiếc lược mắc vào một cụm tóc rối đau nhói khi cửa phòng ngủ của Marcus hé mở rồi đóng lại với một thạch thê lương.

Nhắc ngọn nến lên, Arian bước đến ô cửa sổ kính đang run rẩy, đôi mắt cô dỗi vào bóng đêm tìm kiếm một sự khuây khoả không tên. Đặt cây nến bên cạnh, cô cuộn người trên bậu cửa hẹp và kéo chiếc mền bông đã mòn xơ quanh vai. Những đám mây trôi ngang qua vầng trăng khiến cô ao ước có thể bay theo chúng.

Cô đã mong muốn pháp thuật gần hết đời cô, tin rằng sức mạnh của nó sẽ làm dịu đi nỗi khao khát trong linh hồn cô. Một nỗi khát khao được mài bén qua những năm tháng liên tục di chuyển từ gia đình này đến gia đình khác theo sở thích bất chợt của các tình nhân giàu có của mẹ cô. Sự ổn định duy nhất của cô là một quyển sách mòn vẹt về những câu chuyện thần tiên mà cô nhận được vào sinh nhật lần thứ ba từ người bà ngoại mà cô chưa gặp mặt.

Cô thích tự đắm chìm vào những vương quốc kỳ ảo được cai trị bởi những pháp sư, phù thủy, những hoàng tử có mái tóc đen như quạ, nhiều hơn là quay cuồng vào những bữa tiệc điên rồ thường xuyên vang lên những tiếng cười như chuông ngân của mẹ cô, tiếng leng keng của những ly rượu vang, và tiếng rì rầm của những người đàn ông xa lạ.

Tiếng gầm gừ điên dại của những giọng nói gây gổ đã làm tan vỡ giấc ngủ của cô thường xuyên hơn, để lại cô run rẩy trong bóng tối và cố nhớ ra mình đang ở đâu. Ngay sau khi cô lóng ngóng thắp sáng một ngọn nến và lật dở những trang giấy có gáy mạ vàng của quyển sách yêu quý, cô sẽ bắt đầu nhớ không chỉ cô đang ở đâu mà còn cô là ai một cách rõ ràng. Hoặc ít nhất là cô thuộc về ai.

Thông thường thì sau một đêm như thế, mẹ cô sẽ xuất hiện, vẻ xinh đẹp thoát tục của bà sẽ được tôn lên bởi sự xanh xao bi kịch, và thông báo với Arian rằng đã đến lúc đóng gói đồ đạc. Trước khi ngày trôi qua, Arian sẽ ngụ tại một căn nhà khác và mẹ cô sẽ ở trong giường của một người đàn ông khác.

Arian tỳ trán vào lớp kính lạnh lẽo. Quyển sách quý giá của cô về những câu chuyện thần tiên đã bị thất lạc trong chuyến hải hành kiệt sức đi đến vùng thuộc địa, và mẹ cô bây giờ đã yên giấc vĩnh hằng bên dưới lớp đất phủ đầy đá của vùng Massachusetts. Tất cả những gì còn lại từ quá khứ của cô là một tấm bùa hộ mạng bằng ngọc lục bảo – một món nữ trang rẻ tiền mà cô luôn lưu tâm đến bằng sự trộn lẫn kỳ lạ giữa kiêu hãnh và khinh miệt.

Arian kéo tấm bùa hộ mạng ra khỏi chiếc áo ngủ, nhìn ngắm nó với sự tôn trọng mới tìm thấy. Cho đến chiều hôm đó, trong khoảng rừng thưa, những nỗ lực vụng về của cô trong việc hô thần chú đều thất bại. Cô run rẩy trước ký ức, với sự trộn lẫn của nỗi sợ và niềm vui thích. Sức mạnh nguyên sơ bùng lách tách trên những sợi dây thần kinh của cô giống như được hôn bởi một ánh chớp. Có lẽ tài năng thiên phú của cô đối với phép phù thủy chỉ cần một tiêu điểm mới. Cô đã đọc nhiều truyện kể về bùa mê và phù chú, những thứ chỉ cần thiết cho đến khi phù thủy tập sự phát triển niềm tin với món quà của cô ấy.

Arian ao ước khám phá thêm những điều kỳ diệu khác mà cô có thể có khả năng, nhưng sau lần bắt gặp tai hại với Marcus, cô sợ gọi lên những sức mạnh của cô mà không có lý do thúc ép nào.

Cô khép bàn tay bao quanh tấm bùa, cầu mong nó có thể là một nguồn an ủi cũng như sự ganh đua.

Đôi mắt cô chớp chờn khép lại khi cô vùi sâu vào trong tấm mền bông. Nhưng thay vì mơ

về một hoàng tử tóc đen như quạ, người sở hữu một sức mạnh bẻ gãy niềm say mê tăm tối của Gloucester bằng một nụ hôn thuần khiết, cô lại mơ thấy một người đàn ông với mái tóc có màu của ánh nắng và đôi mắt lạnh băng sáng lấp lánh.

Cô rên rỉ khe khẽ trong giấc ngủ khi bắc đèn của ngọn nến làm từ mỡ động vật cháy xèo xèo trong sự nhỏ giọt của nó và chìm chính nó vào trong bóng tối.

Nhà nguyện mát rượi, sức nóng ngọt ngào của mùa hè đã bị chế ngự bởi những ngọn gió mùa thu. Arian vuốt phẳng những nếp váy và lén liếc vào người đàn ông bên cạnh cô.

Gương mặt nhìn nghiêng của người cha kể khó hiểu y như trong bữa điểm tâm, khi tất cả những nỗ lực vui vẻ của cô trong cuộc trò chuyện đã bị đẩy lùi bởi vẻ sắt đá trên quai hàm ông. Ông bỏ qua món cháo ngô nóng, nghệt thở trước món molasses ngọt ngào mà ông vẫn thích và đã để lại nguyên vẹn không động đến trên cái thớt gỗ của ông. Uống cạn cốc nước, ông đứng lên và bắt đầu đến nơi thờ phụng mà không nói một từ, khiến cho Arian không có lựa chọn nào khác ngoài việc vỗ vội cái mũ bonnet lệch, màu trắng lên đầu và chạy lóc cóc theo sau ông.

Giọng của Đức cha Linnet vang vang, âm sắc thu hút của nó không giảm đi khi hấn đắm chìm trong ba giờ thuyết giáo. Khi hấn nhấn mạnh những lời đe dọa về sự trừng phạt bốc lửa bằng cách đâm sầm sầm nắm tay trên bục giảng, từ ngữ của hấn lần đầu tiên thấm xuyên qua sự đắm chiêu bực dọc của Arian.

“Mãi mãi, các đồng hữu của tôi, đáng Toàn Năng đưa chúng ta đến Gloucester. Ngài đã cứu chúng ta khỏi quỷ dữ và giải thoát chúng ta khỏi những cám dỗ của cuộc sống thoải mái, mua chuộc bằng máu của niềm tin. Ngài mang chúng ta vượt qua biển cả để đến vùng đất này. Ngài bảo vệ chúng ta khỏi bão đông và bệnh tật.”

Arian nghĩ về sự nhẫn tâm của mẹ cô, người đã chết ngọt bằng máu của chính bà.

“Nhưng bất cứ nơi nào có những người sùng đạo trên trái đất này, thì ma quỷ cũng cám dỗ họ.” Ông ta hạ thấp giọng thành một tiếng thì thầm giả dối vẫn có thể nghe rõ khắp sảnh đường. “Không bao giờ quên lời Chúa đã viết cho Job : ‘Khi các con trai của Chúa đến để hiện diện trước ngài, Satan cũng đi cùng họ.’”

Arian liếc nhìn những gương mặt mê đắm quanh cô, cả sự căm ghét lẫn đổ kỵ đều có thể tìm một thông điệp đáng giá trong điệu bộ màu mè của vị linh mục.

“Đó là bởi vì chúng ta xác thực rằng Satan gởi bầy tôi của hấn lẫn vào trong chúng ta. Satan rất thông minh. Hấn biết những thứ cám dỗ chúng ta. Tôi phải nhắc nhở các bạn rằng Lucifer* là thiên thần xinh đẹp nhất trên thiên đàng. Không một ngôi sao nào chiếu sáng lấp lánh hơn được gương mặt rạng ngời của Lucifer. Đừng bao giờ quên các bạn sẽ bị lôi kéo bằng cạm bẫy xinh đẹp. Satan sẽ gởi sự xấu xa vào trong chúng ta để dẫn chúng ta lạc lối sao? Hấn sẽ gởi những quái vật ghê tởm và tai ương cho gia súc của chúng ta và ném đám trẻ ngây thơ của chúng ta vào những cơn choáng ngất sao?”

*(*Lucifer : Vị tổng lãnh thiên thần sa ngã, bị Chúa đuổi khỏi Thiên Đàng và trở thành Satan – Nhớ theo Kinh Thánh Cựu Ước-Sê)*

Một tấm màn im lặng báo điềm gở phủ lên sảnh đường. Mọi người quay nhìn lẫn nhau,

mắt họ dò hỏi.

“Không!” Tiếng của vị linh mục vang lên như tiếng sét. “Đó là sự xinh đẹp hoà lẫn trong chúng ta. Và đó cũng là ác quỷ hoà lẫn trong chúng ta. Có ma quỷ ở nơi này.”

Một tiếng hỗn hển tập thể dội lên từ các hàng ghế. Arian hít vào một hơi thở rồi rạc, nhưng tìm thấy bản thân không thể thả lỏng khi Đức cha Linnet nhìn thẳng qua những mái đầu phía trước cô, làm tê liệt cô bằng ánh mắt của ông ta.

“Các thiên thần của Satan hiện ngang đi giữa chúng ta. Những sinh vật hoang dã và tinh nghịch bay lượn trong đêm, hú lên với ánh trăng. Những công cụ đơn giản đó khiêu vũ với cuộc sống của chính chúng. Chúng ta chỉ có thể từ chối nó. Satan và tôi tớ của hắn phải đi khỏi Gloucester.” Rồi dịu giọng xuống, “Bây giờ, hãy cúi đầu và lập lại lời cầu nguyện với Thiên Chúa.”

Arian ngồi đông cứng, hơi thở rỉ ra khỏi thân thể cô khi đầu của Marcus cúi xuống với một thái độ dứt khoát đáng sợ. Chỉ một mái đầu vẫn còn vươn thẳng. Chỉ một cặp mắt vẫn còn mở rộng. Đức cha Linnet đứng cao và thẳng tắp tại bục giảng, đôi mắt như muốn nuốt sống cô trong sự đói khát báng bố. Lời cầu kinh tuôn tràn trôi chảy từ môi trong sự nhạo báng rõ ràng qua ánh mắt như thiêu đốt của hắn.

Arian nuốt nghẹn một tiếng khóc, sự kinh hoàng dâng lên trong cổ họng cô. Cô đứng lên và chạy như bay xuống lối đi dài giữa những hàng ghế, thầm tạ ơn sự im lặng giả tạo phủ trên giáo đoàn và một giọt nước mắt đơn lẻ vỡ tung trên đôi tay đang chấp lại của Marcus Whitewood.

Arian chạy thẳng về ngôi nhà duy nhất mà cô biết trong vùng đất xa lạ này. Ngôi nhà lợp ván của Marcus nằm yên bình trong giữa khu rừng thưa, vẻ lãnh đạm sáng lấp lánh của ô cửa sổ kính như đang chế diễu tâm trạng kích động của cô.

Cô ôm chặt khung sườn đau đớn khi cô chạy bay lên những bậc thang đến căn gác xép, gần như mong đợi nghe thấy tiếng gầm giận dữ của đám đông phía sau cô.

Ánh nắng vàng ươm chiếu xuyên qua cửa sổ, xua tan tình trạng tê cứng khỏi trí óc của Arian. Cô sải bước trong căn gác hẹp, xem xét lại mọi mảnh ý tưởng mà cô từng lo lắng về nhà truyền giáo đẹp trai vừa đến ngôi làng của họ vào mùa xuân năm trước.

Hắn nói chuyện với cô thường xuyên khi cô rời khỏi giáo đường, túm lấy tay cô trong lòng bàn khô ấm của hắn. Charity Burke đã cười điệu mỗi khi hắn mỉm cười với cô ấy, trong khi Goodwife Burke thì thầm với Arian rằng hắn đã nhận vài lời mời đám cưới từ khi đến Gloucester. Bây giờ Charity đã có những cơn choáng ngất và gọi tên Arian như là kẻ đã hành hạ cô ta.

Đôi tay của Arian run lên với cơn giận dữ bất lực. Cô phải khâm phục tính xảo trá của Linnet khi tạo ra lời buộc tội của hắn trước kinh cầu nguyện. Mọi người trong Gloucester biết rằng một phù thủy không thể đọc thuộc lòng kinh cầu nguyện thành lời. Trong quá khứ, hàng trăm lần cô đã lập lại lời cầu nguyện mong người ta quên đi những tin đồn về sự bỏ chạy của cô khỏi nhà thờ đã được lan truyền bằng đôi cánh của lòng ác tâm.

Nhưng lạ Chúa cứu thế, tại sao Linnet lại muốn tiêu diệt cô? Hắn thật sự tin cô là tôi tớ

của Satan sao?

Khuyu gối xuống bên cạnh giường, Arian bới trong chiếc hộp đựng đồ văn phòng phẩm để tìm một mảnh giấy viết và một chiếc bút lông ngỗng. Thời gian là tất cả những gì cô có và nó đang trôi vùn vụt giống như cát trong chiếc đồng hồ cát. Bị bắt giữ bởi linh cảm, cô bắt đầu viết nguệch ngoạc như điên, ngừng lại nhay nhay cán bút trong lúc cô tìm kiếm trong trí những từ có âm vần với “sa giông”

Arian đang đứng bên cửa sổ khi Marcus vòng đến khúc quanh, vai ông nghiêng một góc đau đớn của sự thất bại. Sau vài phút, những bước chân nặng nề của ông vang lên trên những bậc thang. Sau khi cánh cửa hé mở, Arian quay lại đối diện với ông.

Ông chú mục vào sàn nhà, đôi tay buông thõng hai bên sườn. “Ta đã tìm kiếm sự giúp đỡ của Đức cha đêm qua. Ta không biết ông ấy sẽ đưa lời xưng tội của ta ra công khai.”

“Có vẻ như đức cha tốt lành đã làm tất cả chúng ta ngạc nhiên.”

Marcus nhắc đầu lên. Đôi mắt màu xanh nhạt của ông thối lại bởi sự day dứt. “Ông ấy đã thuyết phục Cảnh sát Ingersoll không đến bắt con. Ông ta đồng ý ta nên là người đưa con đến xét hỏi. Dân làng tin ta.” Gánh nặng niềm tin của họ đã hạ thấp bờ vai ông xuống thêm một inch nữa.

Arian khiếp sợ việc trả lời ông, những vẫn buộc phải hỏi. “Cha nghĩ con độc ác sao?”

Ông không thể nhìn vào ánh mắt kiên định của cô. “Mẹ con rất buồn bã trước khi bà ấy khám phá ra ân sủng của Chúa.”

Arian khịt mũi. “Ân sủng của Chúa hẳn là cực kỳ hào phóng nếu như Ngài tha thứ những tội lỗi của bà ấy.”

“Đừng chết vì báng bổ, nhóc. Hãy nhớ những điều răn. Con phải kính trọng cha và mẹ con chứ.”

“Con sẽ hạnh phúc được kính trọng cha con nhiều hơn nếu mẹ con không phiền cho con biết tên ông ấy.” Cô không thể kháng cự việc trao cho tấm bùa một sự mơn trớn nhẹ khi sự đau đớn xưa cũ và quen thuộc phồng lên trong cổ họng cô. “Vậy cha đã thấy con không độc ác, chỉ buồn bã thôi. Như mẹ con vậy.”

“Ta nghĩ con đang chơi một trò trẻ con mà bà ngoại con đã dạy con. Nhưng ta biết con có những quyền năng. Và những quyền năng như thế không thể đến từ Chúa.” Giọng ông vỡ ra bên dưới sự căng thẳng. “Sách Thánh đã nói rõ ràng về chủ đề pháp thuật.”

“Con quen thuộc với lời trích dẫn từ thánh kinh mà. ‘Người không cho phép một phù thủy được sống.’” Arian đặt bàn tay trên trán ông, nghĩ rằng thật kỳ lạ khi cô là người an ủi ông. “Chúng ta sẽ đi chứ?”

Ông nhấn nhẹ đôi môi trên tóc cô. “Đừng khóc, nhóc. Ta không thể chịu đựng được điều đó.”

“Đừng phi lý thế, cha Marcus. Phù thủy đâu có khóc.”

Đôi môi run rẩy của Arian làm ngược lại lời nói của cô.

2.

Bước chân của Arian không nao núng cho đến khi họ tiến vào con đường đầy bùn đứng xúm xít một đám đông dân làng. Marcus đẩy nhẹ cô vượt qua Charity Burke, cô ta đang đứng với đôi tay của bà mẹ trên vai, ánh mắt ngoảnh đi. Để che dấu đi ánh lấp lánh của nỗi hổ thẹn chẳng ? Arian tự hỏi.

“Cúi đầu xuống, đồ phù thủy! Mày đã bị vạch trần! Hãy ăn năn về sự đồi bại của mày!”

Arian dừng bước khi nghe tiếng la khóc của Goody Hubbins, cô bắt giữ ánh mắt kết tội của bà cô già nhăn nheo với mái đầu ngẩng cao.

Goody Hubbins lùi bước cách xa cô. “Con phù thủy đang nguyên rửa tôi! Tôi không thể thở! Cứu tôi! Hãy nhốt nó lại!” Bấm chặt lấy những nếp da lòng thòng trên cổ họng, bà ta ngất đi trong tay của một goá phụ đứng phía sau.

Trước khi Arian có thể bênh vực cho bản thân, Cảnh sát Ingersoll đã chụp lấy cô khỏi tay của Marcus. Một người đàn ông đơn độc đứng trước túp lều phục vụ như một nhà ngục cho vùng thuộc địa, chiếc mũ cao của hắn ta che khuất ánh nắng. Arian chợt có thôi thúc muốn khắc nhổ vào mặt hắn khi cô nhận ra Đức cha Linnet đáng tôn kính. Hắn lướt tới mở cửa căn lán để Ingersoll có thể dồn cô vào bên trong.

Arian là người duy nhất nghe tiếng thì thầm rin rít của vị linh mục. “Trao cho ta linh hồn của nàng, và ta sẽ cứu nàng.”

Cánh cửa đóng sầm lại, nhốt cô vào trong bóng tối.

Arian run rẩy, chiến đấu với cơn cuồng loạn. Những cơn rơm nhóp nhép được rải trong căn sà lim hẹp bốc mùi nồng nặc của thứ gì đó mốc meo đang kéo rê và xột xoạt dọc theo những bức tường. Một tiếng ho khan vang lên phía sau cô. Arian xoay quanh, nheo mắt nhìn vào bóng tối và thấy một phụ nữ nhỏ bé với mái tóc dài, tết lại đang ngồi chồm hổm trong góc.

“Đừng sợ, cô gái. Ta là một tên trộm, không phải kẻ giết người. Cô hẳn là cô phù thủy trẻ. Ta đã nghe họ nói về cô.” Arian nhận ra rằng bà ta cũng có thể nghe những giọng nói cất cao của dân làng trong quảng trường. Âm r du dương của người phụ nữ già hoà lẫn trong tiếng khúc khích nữ tính. “Họ chẳng yêu mến ta nhiều hơn gì cô. Họ sẽ đánh Becca già trong kho hàng vào buổi sáng... hoặc treo cổ ta lên.”

Không khó để Arian hình dung người phụ nữ Scots đang run rẩy này sẽ kết thúc trong ngục như thế nào. Bất chấp việc lẩn tránh sự ngược đãi bởi chính những kẻ cuồng tín của mình, những người Thanh Giáo rất ít khoan thứ với những kẻ không chia sẻ tầm nhìn hạn hẹp của họ với thế giới. Trước khi Arian có thể trầm ngâm về việc chia sẻ số phận nhiệt ngả của người phụ nữ, cánh cửa đung đưa mở ra để lộ Marcus và Linnet. Becca lẩn vào trong đám cỏ khô.

Marcus xiết chặt chiếc nón của ông trong tay. “Đức cha tốt lành đủ khoan dung để trao cho chúng ta sự giúp đỡ của ông ấy.”

“Thật là cao quý làm sao.” Arian trừng mắt vào Linnet, cảm thấy như thể cô chẳng còn gì để mất.

Marcus bỏ lơ nụ cười mỉm xấu xa của người đàn ông. “Nào, con gái. Ông ấy đủ tử tế để đề nghị với con một mái nhà trong thời gian cần thiết của con.” Một sự ngơ vực kinh tởm bén rễ trong trí Arian. “Ông ấy đề nghị đón nhận con và xua đuổi ma quỷ đã chiếm hữu con.”

Linnet mỉm cười với vẻ nhân đức tử tế. “Tôi chỉ muốn noi gương một đồng sự của tôi ở Boston – Đức cha Cotton Mather. Ông ấy vừa mở cửa căn nhà của chính mình cho những cô gái trẻ bị chiếm hữu bởi những cơn choáng ngất lạ thường.” Cô dập tắt một cơn run khi đôi mắt đói khát của hắn rà soát cô. “Với tất cả sự khiêm tốn, tôi phải nói rằng, thật lòi cuồn đối với một người đàn ông mộ đạo để chấp nhận một thách thức như thế.”

Marcus cười rạng rỡ. “Nếu con đồng ý, con gái, chúng ta sẽ trình bày trường hợp của chúng ta trước dân làng. Đức cha tốt lành sẽ dùng ảnh hưởng của ông ấy để thuyết phục họ theo phe chúng ta. Con nghĩ gì về hành động khoan dung của ông ấy?”

Arian nhắm mắt để khỏi nhìn thấy gương mặt đầy hy vọng của Marcus. “Con nghĩ,” Cô nói êm ái, “Đức cha kính mến có thể cút thẳng xuống địa ngục đi.”

Miệng của Marcus trề xuống. Quai hàm của Linnet nghiêng lại, cử động nhịp nhàng đó kéo căng làn da hắn. Arian nghe thấy tiếng xào xạc mơ hồ từ đám cỏ khô phía sau cô.

Linnet túm lấy cổ áo của Marcus và đẩy ông về phía cửa. “Trốn đi, ông già tử tế. Đó là Satan đang nói thông qua đứa trẻ bướng bỉnh này. Ông hẳn đã không thăm biết đến một sự hư hỏng như thế.”

Marcus ngần ngại đi ra ngoài. Linnet đóng sầm cánh cửa và lao đến Arian, mắt hắn ta hẹp lại. Cô khoá cứng đầu gối, từ chối để chúng xum xuống. Với mọi sự ngưỡng mộ về vẻ ngoài đẹp đẽ của hắn, tại sao Charity Burke chưa từng nhận ra những đường lằn tàn nhẫn đã ăn mòn khuôn miệng đậm dục của hắn nhỉ?

Khuôn miệng đó đang cong lên trong một nụ cười mỉm chặt trước sự coi thường của cô. “Nàng dám chế diễu ta ư. Nàng có biết điều gì sẽ xảy ra nếu không có sự can thiệp của ta không? Nàng sẽ bị xét xử trước quan toà và bồi thẩm đoàn. Nếu bị quy tội phù thủy, nàng sẽ bị treo cổ.” Lung bàn tay hắn trườn lên ve vuốt gò má cô. “Thật đáng hổ thẹn khi da thịt đáng yêu như thế này phải bị tan chảy trong lửa địa ngục.”

Cô lùi lại tránh khỏi sự động chạm của hắn. “Ông sẽ thưởng thức ngọn lửa địa ngục đó rất lâu trước khi tôi ở đó, thưa ngài. Ông không có bằng chứng nào để kết tội tôi hết.”

Tiếng cười lục cục trầm sâu của hắn khiến cô mất can đảm. “Ồ, không ư? Dân làng đã xem xét bằng chứng của ta khi chúng ta nói chuyện. Họ có trong tay quyển sách viết nguệch ngoạc như trẻ con những vần điệu mà họ tin là thần chú, vài chiếc lọ kỳ dị, và một cây chổi bằng cây liễu gai chắc chắn.” Hắn tiến tới bên cô, đẩy cô lùi sát vào tường, giọng hắn êm ái một cách dối trá. “Dĩ nhiên, tất cả bọn họ đều biết nước Pháp có nhiều nhược điểm lòi cuồn Satan hơn, bởi vì bản chất đen tối và tội lỗi của họ... sự đói khát vô độ của họ...”

Khi ông ta vươn tay đến cô, Arian quay mặt đi, da cô sồn gai ốc trước viễn cảnh sự động chạm của hắn.

“Ta cần nàng, Arian,” Hần thì thầm khàn khàn. “Ta sẽ xói tung cả thế giới lên vì nàng.”

Cô hồn hển trước sự động chạm khi hần thọc bàn tay vào trong vạt áo lót của cô. Bàn tay đó xuất hiện trở lại khi nó nắm chặt lá bùa ngọc lục bảo. Hần làm đứt dọi dây chuyền bằng một cú vặn đơn giản, rồi nâng niu miếng ngọc trong lòng bàn tay, đôi mắt hần thật khó dò thấu.

Arian chụp nó lại. “Trả lại đây, đồ độc ác! Ông không có quyền!”

Hần đứng đưa nó ra ngoài tầm với của cô, đôi mắt hần lấp lánh với trò tinh quái nham hiểm. “Nàng sẽ không thể bay khỏi ta được nữa, phù thủy nhỏ.” Thả tấm bùa vào túi, hần kéo cánh cửa mở ra. “Đừng buồn phiền, quý cô Whitewood. Nàng sẽ bị treo cổ chỉ khi đám đông bắt được nàng trước.”

Cánh cửa đóng sầm vào mặt cô. Arian trừng mắt nhìn nó, sự tuyệt vọng làm nhụt đi cơn giận dữ của cô. Bằng cách đánh cắp tấm bùa, cô sợ rằng hần đã cướp đi bất kỳ hy vọng trốn thoát nào của cô.

“Tội lỗi nào khiến cô lật nhào thế, cô gái?” Một giọng nói vang lên từ góc phòng.

Arian giật mình, cô đã quên rằng cô không ở một mình. Cô trượt xuống chân tường, chống khuỷu tay trên đầu gối, và vùi cằm vào trong đôi bàn tay đang run rẩy. “Tôi đã bay vào ngày trăng tròn.”

Arian đứng trên lan can của một toà tháp hùng vĩ, mặc chiếc đầm màu trắng sáng lấp lánh và vẫy những thuộc cấp yêu chuộng của cô. Họ nâng cao giọng trong sự ca ngợi về vẻ đẹp và năng lực của cô như một nữ phù thủy. Khi cô thả cho họ một nụ hôn độ lượng, sự hợp xướng nịnh hót của họ vọng lên thành một tiếng gầm khùng khiếp. “Giết đồ phù thủy!”

Đôi mắt của Arian đột ngột mở ra khi giấc mơ tan dần. Những bước chân đang tiến đến làm rung chuyển căn lán tí hon. Cô bật dậy, lờ đi sự phản kháng của những bắp cơ bị vọp bẻ vì đã cuộn người như một trái banh phòng vệ kể từ khi Linnet đóng sầm cánh cửa vào niềm hy vọng của cô vài giờ trước.

Cánh cửa đứng đưa mở ra. Hai người đàn ông xuất hiện, những bờ vai vạm vỡ của họ in bóng trong ánh trăng. Arian nuốt nghẹn lại tiếng thét kinh hoàng. Khi họ túm lấy cánh tay cô và đẩy cô qua cửa, cô thoáng thấy một bóng người nhỏ nhắn lén vào trong đêm tối.

Những người đàn ông kéo lê cô qua con đường hẹp đến với một đám đông đang hò reo om sòm. Một cú giật hần học trên tóc cô mang đến những giọt lệ nhức nhối trong mắt. Cô chớp mắt xua chúng đi, chỉ để thoáng thấy gương mặt nhăn nhúm của Goody Hubbins. Bàn chân cô trượt đi trong một sự kháng cự vô ích khi họ bỏ lại ngôi làng đến vùng thôn dã, đổi hương vị mặn mòi của biển cả lấy sự đe dọa ngọt ngào của một cơn bão đang tiến đến. Không báo trước, Arian tổng tháo dạ dày của cô vào trong bãi cỏ ẩm sương.

“Bây giờ hãy bay đi thử xem, đồ phù thủy bướng bỉnh!” Một giọng nói phía trên cô rít lên.

Arian chậm chậm nhấc chiếc đầu đang nhức nhối của cô lên. Một đôi giày có khoá nằm ngổn ngang một cách ngạo mạn trong đám cỏ chỉ cách mũi cô vài inch. Lách khỏi những cánh

tay đang ngăn trở mình, cô trườn đi bằng chân để đối mặt với Linnet. Ống tay áo của hắn cuộn lên như thể hắn chuẩn bị để làm thứ gì đó không ít hơn công việc của Chúa. Sự khiếp đảm trườn xuyên qua Arian khi cô nhận ra khe nứt đen tối đang cắt lát bóng đêm đằng sau hắn.

“Mang đến một ngọn đuốc,” hắn ra lệnh, “để chúng ta đặt cô phù thủy này vào thử thách.”

Cơ thịnh nộ của Arian truyền vào cô sự liều lĩnh. Cô túm lấy cổ áo hồ bột của Linnet và kéo hắn xuống ngang tầm mắt cô. “Ông đã làm gì cha dượng của tôi rồi? Ông ấy không bao giờ cho phép ông làm điều này.”

Linnet bắt lấy cổ tay cô, siết chặt chúng cho đến khi cơn đau buộc cô phải buông lỏng tay. “Ông ấy đang trên đường đến Boston để tìm một quan tòa cho buổi xử án của cô.”

“Tại sao vậy, cái đồ xảo trá nhà ông đã...”

“Trói cô ta lại.” Hắn chỉ thị.

Một chàng trai quấn một sợi dây dài quanh tay cô trong lúc một người khác quỳ xuống để cột chân cô.

Linnet nhảy lên một tảng đá, cầm đuốc trong tay. Một tiếng sụx khó chịu rơi trên đám đông. “Tất cả các vị đã quen thuộc với tính hữu hiệu của cách thử thách trong nước rồi. Chúng ta sẽ ném cô gái này vào trong ao. Nếu cô ta nổi, Satan đã cứu cô ta. Nếu cô ta chìm, cô ta vô tội.”

“Và chết đuối trước khi những tên đàn các người đủ nhanh để tuyên bố điều đó,” Arian thét lên, vùng vẫy chống lại những sợi dây trói cô.”

“Làm cô ta im lặng. Cô ta sẽ có lời nói của cô ta,” Linnet yêu cầu. Chàng thanh niên bịt bàn tay đầm mồ hôi của cậu ta qua miệng cô. Arian cố không nôn ọe. “Cha dượng của chính cô gái này đã đến tìm tôi với những giọt lệ trong mắt và thú nhận rằng cô ta đã cố giết ông ấy bằng cách thả giá nển xuống trên đầu ông ấy trong lúc ông ấy cầu nguyện cho linh hồn bất diệt của cô ta.”

Đám đông hỗn hển trong sự khiếp sợ.

Giọng của Linnet tăng cao. “Tuy nhiên, chiếc giá nển gần như cướp đi sự sống của người đàn ông tử tế chân thành ấy đã không được vận hành bằng bàn tay của con người. Thật vậy, nó nhảy múa trong không khí bằng ý muốn của riêng nó trong khi con diêm của Satan này cười trong sự hài lòng.”

Goodwife Burke thét lên và lả đi trong cánh tay chòng. Arian đảo tròn mắt trong sự khinh ghét và cắn ngáp răng cô vào bàn tay của chàng trai. Cậu bé kêu ăng ẳng và đẩy cô ra xa, nhưng trước khi cô có thể chạy trốn, Linnet đã bật khỏi tảng đá và quấn một cánh tay quanh eo cô.

Hơi thở của hắn thiêu đốt tai cô khi hắn la lên “Nói đi, phù thủy! Nói những gì có thể biện hộ cho cô. Hãy từ chối rằng những thứ đồ chơi của quỷ này thuộc về cô.”

Arian quan sát một cách bất lực khi vài phụ nữ diễu hành qua cô, phô diễn những chiếc lọ nhỏ của cô, quyển sách cũ rách của cô, và những loại thảo mộc quý giá mà cô đã trải qua

hiều năm tìm kiếm trong rừng. Đi cuối cùng trong hàng là Goody Hubbins, đang vẩy vẩy một cách đắc thắng chiếc chổi liễu gai.

“Tôi đã chứng kiến người phụ nữ này đang cười dạng chân trên thứ dụng cụ quý dữ này bằng chính mắt tôi,” Linnet la lớn. “Lái ngang qua mặt trăng đến nơi hẹn với chủ nhân của cô ta.”

Một người đàn ông la lên gì đó về giao cấu với quỷ dữ đã khiến gò má của Arian đỏ rực lên. Những lời chế nhạo và tiếng cười đã cổ vũ cho lời lẽ của ông ta. Những ngọn đuốc thả những hình bóng đe dọa trên những gương mặt thân quen, làm chúng biến dạng thành những kẻ tàn bạo như trong ác mộng. Bị vùi dập bởi nỗi kinh hoàng, Arian đu đưa trong cánh tay của Linnet, ý thức của cô đang bị treo bởi một sợi dây mỏng manh.

Hắn cầm sâu những ngón tay trên vai cô. “Nói đi, phù thủy! Tuyên bố sự vô tội của cô đi nếu cô dám.”

Đôi mắt của Arian bật mở khi cơn thịnh nộ chính đáng giữ cô không hạ thấp sự can đảm. Giọng nói trầm sâu của cô ném ra một bức màn tinh lạnh qua khoảnh rừng thưa. “Tôi không phải là tội tớ của Satan! Tôi vô tội!”

“Những thứ đồ chơi của quỷ dữ này thì sao?” Một tiếng hét lớn vang đến. “Cô không thừa nhận chúng được tìm thấy trong phòng của cô sao?”

“Và chúng gây tác hại gì chứ? Một đoạn thơ viết vội ? Một cây chổi quét lò sưởi? Một số thảo mộc tôi sử dụng cho món thịt hầm theo mùa ?”

Một người phụ nữ vẩy vẩy chiếc lọ nhỏ mờ đục trong không khí. “Tôi biết rất ít món hầm được gọi là “lưỡi chuồn chuồn đập vụn”, mà tôi cũng chẳng cần biết.”

Arian đợi những tiếng cười lắng xuống, cầm cô hếch cao, “Tôi thực hành phép thuật trong sáng. Tôi là một phù thủy tốt, không phải tội tớ của Satan.”

Vài người dân làng trao đổi những ánh mắt thiếu chắc chắn.

Linnet ban tặng cho họ một nụ cười khoan dung. “Nhà thờ không công nhận pháp thuật trong sáng. Tất cả pháp thuật đều đến từ Satan và những công bố tội lỗi của người thực hiện điều đó.” Arian đập mạnh những ngón chân của hắn bằng gót chân cô trong cơn giận lôi đình. Linnet bầu cô thật mạnh.

Nếu cô từng có ý định đặt niềm tin vào những năng lực của chính cô, bây giờ đã đến lúc, Arian nghĩ một cách dứt khoát, thả lỏng người dựa vào ngực của Linnet trong sự đầu hàng rõ ràng rành rành.

“Đây là cơ hội cuối cùng của nàng, *ma chérie**,” hắn thì thầm. Cô cứng người trong nỗi ngạc nhiên khi hắn trượt vào tiếng Pháp bẩm sinh của cô trơn tru đến nỗi một tiếng nói lấp cũng không có. “Nếu nàng trao gởi bản thân vào trong tay ta, hai chúng ta có thể thống trị thế giới nhỏ bé thống thiết này cùng nhau.” Quay sự chú ý trở lại đám đông và ngôn ngữ trượt trở lại tiếng Anh, hắn hỏi, “Cô có nói thêm điều gì để bênh vực cho mình nữa không, quý cô Whitewood?” (**ma chérie : em yêu - Sẻ*)

Arian biết Linnet đang trao cho cô cơ hội cuối cùng. Một cơ hội cuối cùng để lên án pháp thuật của cô và từ bỏ chính mình trong tay hắn. Một cơ hội cuối cùng để bán linh hồn cho một thứ ma quỷ nhiều xảo quyệt hơn bất kỳ thứ quái vật có móng vuốt nào mà những dân làng này

khấp sợ.

“Aye, Tôi có thêm vài thứ buộc phải nói,” Cô la lên một cách táo bạo. *“Thời gian hãy dừng lại nhưng xin tiếp tục trôi. Gió hãy nghỉ ngơi nhưng xin tiếp tục thổi.”*

Một luồng gió nóng quất qua khu rừng thưa.

“Tình yêu không mong, nhưng hãy tiếp tục lớn.” Arian thét lên, chiến đấu với nỗi sợ làm hư chuyện khi không có lá bùa, Cô không có một cơ hội thành công nào. Ngay cả bà ngoại kỳ diệu của cô cũng chưa bao giờ hoàn thành nhiều hơn việc chơi đùa với đám thảo mộc và theo đuổi những thứ đáng ao ước.

Linnet quăng cây đuốc của hắc cho người đàn ông gần đó và kéo lê cô qua đám cỏ cao hướng về cái ao đầy bùn. Giọng Arian tăng cao thành tiếng thét.

Một cánh cửa mở, hãy đóng sầm lại.

Con dao của số phận, xin hãy cắt đi.

Phù thủy nói đúng như thế... ngoại trừ...

Ngọn gió tụ tập sức mạnh, thổi tung mái tóc phủ qua gương mặt cô. Một tiếng sấm nổ vang. Ánh sáng chói loà ngang qua bầu trời. Goody Hubbins ném cây chổi vào ao, rồi khụy gối xuống, bịt chặt hai tay lên tai.

Arian điên cuồng hít vào một hơi thở cuối cùng khi Linnet nhắc cô lên triền ao ngập nước và đẩy cô vào trong vùng nước giá lạnh. Cô chìm xuống như một hòn đá. Đôi tay cô kéo giạt chống lại dây trói. Cô đá văng đôi giày nặng nề, chân cô vướng vào cây chổi trong cuộc tìm kiếm tuyệt vọng một sự ổn định. Cô gắng nhớ phần còn lại của câu thần chú trước khi phổi cô bốc cháy.

Oh, phải. Các thành phần. Với cây lê lư và mắt sa giông, cà độc dược và rễ gừng, móng của Griffin* và tro và bồ hóng. Nhưng làm gì có Griffin trong Gloucester cơ chứ, Arian buồn rầu nghĩ. Trong chừng mực cô biết, chẳng có Griffin ở bất kỳ đâu ngoại trừ trong quyển sách thần tiên lỗi bịch đó. Và “bồ hóng” thì không thật sự vần với “sa giông” hoặc “rễ cây”, đúng không?

*(*Griffin : hay Gryphon, một linh vật có mình, chân và đuôi của sư tử là vua các loài thú; đầu, cánh và móng vuốt của chim đại bàng là vua của các loại chim, vì thế Griffin biểu trưng cho quyền lực và cao quý, thường canh giữ các kho tàng trong thần thoại Hy-lạp – Sê)*

Cô đang chìm, chiến đấu chống lại thôi thúc nguyên sơ mở miệng ra và tìm kiếm một hơi thở.

Giá như... cô nghĩ.

Giá như Linnet chưa bao giờ chứng kiến chuyến bay bất hạnh của cô...

Giá như Marcus yêu thương cô đủ để tin cô...

Như thể trong một giấc mơ xa xôi, cô nghe thấy tiếng rống điên cuồng của Linnet và lời lẽ du dương của Becca già, “Cô là một phù thủy tốt và tôi là một tên trộm tốt. Cô nắm giữ sự quyến rũ, cô gái. Nó phải thuộc về cô.”

Tiếng bắn toé nước vang vọng trong đôi tai đang kêu ong ong của cô với sự kết thúc trống rỗng. Tấm bùa ngọc trôi lơ lửng qua đôi mắt cô và dạt ra phía sau cô. Cô bắt lấy sợi dây

chuyền, bám chặt nó bằng những ngón tay tê cóng.

Giá như...

Miệng cô mở ra theo ý muốn của riêng nó, hỗn hển tìm không khí, nhưng chỉ tìm thấy toàn nước.

3.

Arian cầu nguyện mọi lời kinh cầu mà cô có thể nhớ, cả Công giáo lẫn Thanh giáo, nhưng sự vô thức đã áp đảo cô. Sự cấp bách đã vượt trội lên. Nước đã ép không khí ra khỏi phổi cô, ép máu ra khỏi tĩnh mạch cô, ép tuỷ ra khỏi xương cô. Đầu gối cô đập vào ngực với một cú xóc điếng người. Cô văng mạnh tới trước, chuyển động choáng váng quay cô tít mù cho đến khi cô sợ rằng cổ cô chắc chắn sẽ bị gãy.

Áp lực đã thắng trong một động năng không ngừng nghỉ. Rồi tiếng ầm ĩ inh tai của thủy tinh vỡ vây bọc cô. Sự va chạm đã cắt đứt dây trời của cô, cho cô tự do. Tự do hít thở. Tự do quăn những ngón tay quanh chiếc cán chổi thân thuộc, yêu dấu. Tự do bay vút lên cao.

Arian mở mắt và thấy bản thân đang ngồi vững vàng trên cây chổi, bay cao trên những cuộn mây lãng đãng. Sợi chuôi bùa hộ mạng vẫn quăn quanh những ngón tay đang râm ran của cô. Những lớp váy cô đang mặc bay phấp phới phía sau cô, khô đi nhanh chóng trong làn gió mát lạnh. Trời đêm tối đen như mực đã tan dần trong ánh ban mai huy hoàng vui vẻ. Sự nhẹ nhõm của cô, khi khám phá ra rằng cô vẫn còn sống, mãnh liệt đến mức, trong một thoáng, cô quên mất nỗi sợ hãi. Cô hò reo trong niềm vui chiến thắng, thưởng thức nhạc điệu của giọng cô trước khi chúng lẫn vào trong gió.

Cây chổi xiên một góc xuống phía dưới, tách khỏi những cụm mây để lộ ra một dải lờ mờ của đất và nước. Nếu đầu gối của Arian không bận kẹp chặt vào cây chổi, hẳn là chúng sẽ va vào nhau trong nỗi kinh hoàng.

Vùng nông thôn Massachusetts lổn nhổn đá mờ dần. Thay vào chỗ của nó là bức tường thành sừng sững của một ngọn tháp trải dài cho đến mép nước.

“Ôi, Chúa lòng lành. Mình đã chết.” Arian nói khẽ, nhả mặt với nỗi thất vọng.

Công trình kiến trúc với thép và kính khổng lồ đó chẳng giống chút nào với cổng vòm ngọc trai của thiên đường mà cô vẫn mừng tượng một cách lạc quan. Xa, thật xa bên dưới, vô số những chiếc xe nhỏ màu vàng trườn dọc theo một mạng lưới những con đường phân nhánh đan rối vào với nhau.

Arian nhắm mắt và siết chặt cán chổi, cô hoa mắt và choáng váng bởi độ cao không thể tưởng tượng được. Nếu, may ra, cô sai về chuyện chết chóc và lấy một cú bổ nhào xuống tương tự như cô đã làm trong khoảng rừng thưa, chiếc chổi sẽ có đôi chút hữu dụng hơn là chỉ quét

thành đồng mớ xương nát vụn của cô.

Cây chổi nghiêng mạnh sang bên phải. Đôi mắt của Arian chớp chớp mở ra và cô thấy bản thân đang hướng thẳng vào miệng của một ống khói lớn. Ré lên hoảng hốt, cô kéo giạt cán chổi lên ngay khi bị bao phủ bởi một đám khói.

Cô trôi lên khỏi đám sương mù xám xịt, ho dữ dội và đập vào không khí bằng bàn tay tự do của cô. Có vẻ như cô đã chẳng làm được gì nhiều để chỉnh hướng đi của cây chổi. Nó khẳng tiến thẳng đến một trong những toà tháp cao nhất, một khối cấu trúc toả sáng lung linh tự đề cao mình như một chiếc kim bóng mượt chọc vào trong lớp lụa trời.

Tập trung dũng khí, Arian kéo giạt nút ràng buộc thô sơ trên sợi dây chuyền và trượt tằm bùa hộ mạng qua đầu trước khi hất ra phía sau mớ tóc ẩm ướt theo kiểu cô nghĩ là thích hợp với một nữ phù thủy đang bay. Bất kể cô sẽ được chào đón tại đích đến cuối cùng bởi thánh Peter*, hoặc ác quỷ Beelzebub*, cô từ chối đi đến đó với sự run rẩy kinh hãi. Tuy vậy, mất năm giây trước khi cô nhận ra đám rễ cứng của chiếc chổi đang bốc cháy, và mười giây trước khi con rồng sà xuống khỏi những đám mây và bất ngờ tấn công cô với một tiếng gầm khủng khiếp.

*(*Peter : Vị Thánh gác cửa Thiên Đàng, là môn đồ lớn nhất của Chúa Jesus - Nhớ theo kinh thánh-Sê)*

*(*Beelzebub : Một trong 7 chúa tể của Địa ngục biểu trưng cho 7 tội lỗi cơ bản, bao gồm : Lucifer-kiêu căng, Beelzebub-Ghen tị, Sathanus-Giận dữ, Abaddon-lười biếng, Mammon-tham lam, Belphegor-tham ăn, Asmodeus-dâm dục.)*

Copperfield buộc phải la hét qua tiếng ầm ĩ inh tai của động cơ trực thăng bay sát bãi cỏ bao quanh cao ốc Lennox được gọi một cách khiêm tốn là sân sau. “Bây giờ cậu vui rồi chứ, Tristan? Cậu đã kiếm được cho mình một gánh xiếc truyền thông trung thực đầy thiện ý và cậu là người chỉ đạo biểu diễn duy nhất trên sàn diễn.”

Từ chiếc ghế bọc da phía sau bàn hội nghị trên khán đài, Tristan gạch một đường tằm tối ngang qua một cái tên khác và gọi to, “Người kế tiếp.”

Một người dự thi đã được đánh dấu đang mặc một chiếc áo trong nhà in hoa sải bước tới trước, vẫy một chiếc áo len màu hồng nhỏ xíu. “Nếu ngài cho tôi mười hai giờ, Mr.Lennox, tôi thề là tôi sẽ tìm thấy con chó Bắc Kinh thất lạc là chủ nhân chiếc áo len này.”

Người phụ nữ cầu nhàu khi một phóng viên huých bà ta tránh đường để ấn chiếc micro vào mặt Tristan. “Có thật không, thưa ngài Lennox, rằng một computer mô phỏng đã xác nhận Richard Rastasi của Iraq uốn cong cán muỗng một phần ngàn tỷ centimeter mà chỉ dụng sức mạnh của trí não?”

Tristan bình tĩnh đẩy chiếc micro sang một bên. “Người kế tiếp.”

“Nhưng tôi đã tìm thấy chùm chìa khoá xe hơi của chồng tôi bên dưới tấm nệm ghế dài và chúng đã thất lạc trên một năm rồi!” Người dự thi nguyên rửa trôi chảy bằng tiếng Yiddish* khi trợ lý của Tristan nhẹ nhàng đưa bà ta đi khỏi.

*(*Yiddish : tiếng Đức cổ của người Do Thái ở Trung và Đông Âu – Sê)*

Copperfield chà xát hai bên thái dương nhức nhối. “Tớ biết tớ nên uống năm viên

aspirin liều cao trong sáng nay thay vì ba.” Một thầy tu Ấn Độ vẫn khăn xếp mang đến một cái rổ, một con rắn hổ mang và một ống sáo, lướt lên trước đám đông. Copperfield rên rỉ. “Hay có lẽ nguyên cả chai Prozac*.”

*(*Prozac : Một loại thuốc chống trầm cảm và rối loạn thần kinh thể suy nhược – Sẻ)*

Anh bắn lên bầu trời một cái nhìn bức bối. Tiếng gầm gừ không thường xuyên của những chiếc trực thăng chắc chắn không giúp gì cho đầu anh. Cả hai chiếc trực thăng của báo Global Inquirer (*Người Đưa Tin Toàn Cầu*) và Prattler (*Người nhiều chuyện*) đều đảo vòng vòng giống như những con kền kền từ lúc bình minh, những tay săn ảnh treo người ra bên ngoài những cánh cửa mở, ống kính chụp ảnh từ xa cầm trên tay. Anh tự hỏi không biết kẻ nào ở Prattler đã nghĩ mình hóm hỉnh khi để cho chiếc trực thăng của họ được sơn vẽ tương tự như một con cá mập cận thị như thế.

“Người kế tiếp.” Lời yêu cầu thờ ơ của Tristan vang lên. Cây bút của anh đã hạ xuống với một đường gạch có phương pháp khi tay thầy Ấn Độ lẩn đi. Một ánh đèn nháy lên đột ngột, gây ra một tiếng xì xì buồn thảm từ con rắn hổ mang.

“Bằng cách nào cậu có thể điềm tĩnh được như thế?” Copperfield hỏi. “Sự tín nhiệm của cậu vui trong đám giẻ rách này rồi. Văn phòng phía trước đã có những cuộc thăm viếng từ đại lý đặt chỗ trên Ricki Lake’s*, America’s Oddest People*, và bốn cổ đông chính đang đề nghị đưa đến những nhà trị liệu của họ.”

*(*Ricki Lake’s : Một chương trình truyền hình thể loại Talk Show, phát sóng quốc tế, do Ricki Pamela Lake- nữ diễn viên Mỹ 24 tuổi chủ trì từ năm 1993-2004 : Hãy nói chuyện với Ricki Lake)*

*(*America’s **Oddest** People : Người quái dị nhất nước Mỹ. Cụ Google nói hém có chương trình này, chỉ có America’s **Oldest** People, chắc anh Cop nhà ta nói đùa thôi, anh này luôn dí dỏm rất đáng yêu mừ.)*

Với đôi chân đặt trên tấm đệm của người viết tốc ký, Tristan vẽ nguệch ngoạc một con chó Bắc Kinh trông giống một đám mây nhiều hơn, trước khi bắn vào Copperfield một cái liếc tinh quái. “Có lẽ cậu nên xem xét nhóm bác sĩ trị liệu đó. Trông như thể cậu cần sử dụng một vài sự phân tích tâm lý của họ.”

Copperfield giơ hai tay lên với vẻ thất vọng. “Oh, tha lỗi cho tớ, nếu việc trải qua cả đêm trên sàn nhà, trong tủ quần áo của cậu, đã làm trầm trọng thêm chứng loạn thần kinh của tớ.”

Tristan nhún vai, nhìn bất kỳ thứ gì ngoại trừ người dự thi. “Tớ nghĩ cậu biết lối thoát khẩn cấp ở đâu mà.”

“Có một chút khó khăn khi tìm kiếm trong bóng tối. Nếu cậu không gọi Sven đến để tớ ra ngoài trong sáng nay, tớ sẽ vẫn còn đang dò dẫm xuyên qua mớ pajamas lụa của cậu. Và có người đàn ông nào lại thật sự cần đến năm mươi bộ pajamas lụa cơ chứ?”

Ánh mắt của Tristan lướt qua ngực của Copperfield. Một nụ cười ranh mãnh làm cong bờ môi anh. “Cà vạt đẹp đấy. Nó đồng bộ với mắt cậu.”

Cuộc trao đổi của họ bị gián đoạn bởi sự náo động chói tai gần dãy thang máy bằng kính. “Buông tôi ra, cái đồ Visigoth* nhà anh!” Một giọng nói có giáo dục la lên. “Anh đã làm nhẵn áo choàng của tôi rồi.”

*(*Visigoth là một trong hai nhánh của người Goth, nhánh còn lại là người Ostrogoth. Những bộ tộc này thuộc nhóm người Germanic đã phát triển rộng khắp Đế chế La Mã trong Thời kỳ Di cư – thế kỷ thứ IV. Wikipedia)*

Khi một hình dáng đội nón chóp cao thoát khỏi người bắt giữ và chạy đến khán đài. Tristan ngồi dựa lưng vào ghế, sự điềm tĩnh thần kỳ của anh phát triển còn đáng sợ hơn. Một

tiếng sụt thiếu tự nhiên phủ qua đám đông. Các tay phóng viên len lên gần hơn, lỗ mũi giật giật giống như những con thú ăn thịt đánh hơi thấy mùi tanh của đồng trong máu tươi.

Không bỏ phí một khán giả tiềm năng, người mới đến lấy đi chiếc nón chóp hào nhoáng, để lộ một bờm tóc sư tử trắng như tuyết. “Wite Lize, ảo thuật gia dị thường, người phục vụ hèn mọn nhất của ngài.” Ông ta gõ nhẹ đầu chiếc gậy chống; một bó hoa cắm chướng đột ngột hiện ra. Trò lừa bịp xưa cũ được chào đón bởi một sự tán thưởng thận trọng hời hợt.

Những chiếc trục thẳng đã rút lui trong chốc lát và lời của Tristan đập vụn sự yên lặng căng thẳng như những mảnh thủy tinh. “Đưa ông ta ra khỏi đây.”

Được chỉ huy bởi Sven - một người Na-uy lực lưỡng mà sự nghiệp diễn viên đang ươm chồi đã bị cắt ngắn một cách bi thảm khi anh ta bị đuổi khỏi Baywatch* bởi sức ép không thể cưỡng lại phải nhìn chằm chằm một cách đáng yêu vào camera - quân đoàn vệ sĩ có mặt khắp nơi của Tristan chuyển vào trong. Họ có thể phân biệt được trong đám đông bởi chỗ phồng lên đáng ngờ bên dưới chiếc áo khoác màu xám và chiếc kính mát Raybans theo thông lệ mà họ đang đeo bất chấp bầu trời phủ đầy mây.

*(*Baywatch là series phim hành động ăn khách của Mỹ được sản xuất từ năm 1989, do đạo diễn Douglas Schwartz chỉ đạo sản xuất. Phim do hãng The Baywatch Company kết hợp với Tower 12 Productions và Tower 12 Productions đầu tư sản xuất và trình chiếu trên sóng truyền hình của hơn 140 nước trên thế giới với khoảng 1,1 triệu người xem. Phim có tổng cộng 242 tập, được trình chiếu suốt 10 mùa chiếu từ 1989 - 1999)*

Kẻ xâm nhập ve vẩy một ngón tay quả trách vào họ. “Tôi sẽ không làm điều đó nếu tôi là các ông, thưa các quý ông. Theo lời báo chí, cuộc thi này mở cho tất cả mọi người. Tôi có quyền với một triệu dollar đó nhiều như bất kỳ ai. Nếu ngài gây cho tôi nỗi đau đớn về mặt tinh thần, tôi sẽ phải gọi cho luật sư của tôi.” Ông ta lục lọi quanh chiếc mũ chóp cao, kéo ra một con thỏ đang run rẩy trước tiên, rồi tới chiếc điện thoại di động từ bên trong chiếc nón. Một cô gái nhỏ bám chặt lấy tay mẹ và kêu ré lên với sự vui thích.

Những ngón tay của Tristan giật nhẹ, bật lách tách chiếc bút hai lần.

Copperfield mỉm cười, thích thú với sự chưng hửng của xếp anh. “Ông ta ghi điểm đấy. Thêm một vụ kiện sẽ chỉ phát sinh thêm nhiều sự quảng cáo tiêu cực thôi.”

“Ông ta có thể ghi điểm, nhưng chúng ta có một lệnh ngăn trở. Cậu thích tờ lệnh cho Sven bắn ông ta hơn à?”

“Sven,” Copperfield gọi to, mừng tượng sẵn một tiêu đề báo ghê tởm. “Anh vui lòng hộ tống Mr. Lize đến lối ra gần nhất nhé?”

Cô gái nhỏ bắt đầu la hét khi những người vệ sĩ nắm giữ cánh tay của nhà ảo thuật.

“Cháu phải tha thứ cho Mr.Lennox, nhóc à.” Lize ngâm nga. “Ngài ấy không thích khi cháu làm cho mọi thứ hiện ra đâu.” Về lễ độ giả tạo của hắn bị vỡ vụn khi họ kéo lê hắn hướng đến lối ra. “Mày chỉ biết làm cho mọi thứ biến mất, đúng không, Lennox?” Đẩy gương mặt vào camera TV của phóng viên, hắn gầm gừ, “Hỏi hắn ta về con trai tôi đi. Hỏi hắn làm cách nào khiến con trai tôi biến mất suốt những năm đó.”

Sự buộc tội quen thuộc tiếp tục ngân lên trong không khí một lúc lâu sau khi Wite Lize đi khỏi, nhưng Tristan chỉ đơn giản búng một tờ giấy mới trên tấm đệm của người tốc ký, chọn một cây bút mạ vàng hiệu Cross* từ túi áo trên bộ suit của anh, và lầm bầm, “Người kế tiếp.”

*(*Cross pen là thương hiệu bút nổi tiếng của Mỹ được sản xuất bởi AT Cross Company từ 1846 tại Providence, Rhode Island, NY. Công ty này cũng sản xuất vài loại văn phòng phẩm khác, đồng hồ và kính đọc sách)*

Gần như nhẹ nhõm khi tiếng thành thịch uể oải của một chiếc trục thăng quay trở lại đã phá vỡ sự im lặng ngưng đọng. Người mẹ khuyu gối xuống để vỗ nhẹ lên má cô con gái, bắn cho Tristan một ánh mắt quở trách. “Nào, cưng, mẹ đã nói với con trước khi chúng ta rời khỏi nhà, rằng làm gì có pháp thuật chứ. Mr.Lennox chỉ đơn giản là có nhiều tiền hơn người bình thường...”

Phần còn lại của câu nói bị chìm khuất bởi một tiếng thét tốt cùng sợ hãi, inh tai đến mức chọc thủng nhịp điệu rền rĩ của những cánh quạt trục thăng.

Cô gái nhỏ chỉ lên trên trời, một nụ cười toe toét phô hàm răng sứt làm biến đổi gương mặt lem nhem nước mắt của cô bé. “Nhìn kìa, Mommy – Phù thủy độc ác miền viễn Tây kìa!”

Tristan đứng lên. “Cái quỷ gì...?”

Copperfield cũng đang bận há hốc miệng trước vẻ mặt sững sờ của xếp anh đến nỗi bỏ lỡ việc nhìn lên cho đến khi đám đông buột ra một tiếng hỗn hển tập thể.

“Thật lạ thường,” Tristan lầm bầm, dõi theo đường dẫn thất thường của vệt khói ngang qua bầu trời. “Tớ không nhớ đã cho phép một máy bay quảng cáo.”

Hàm của Copperfield lại rớt xuống lần nữa khi anh nhận ra vệt khói và sự cháy dở đang đang toả ra từ một chiếc chổi bay. Một chiếc chổi bay được lái bởi một cô nàng ngăm ngăm nhỏ nhắn có tiếng thét đáng sợ gần như inh tai.

Copperfield nhắm mắt khi cỗ máy kỳ dị bay vài đường nhào lộn vụng về quanh chiếc trục thăng, suýt chút nữa thì biến mất trong những cánh quạt đang quay. Không ai nghĩ đến chuyện chụp hình, tay săn ảnh của tờ Pratter nhào người ra bên ngoài hòng có một cú bấm máy cận cảnh chỉ để làm rơi chiếc máy ảnh và túm chặt sợi đai an toàn của anh ta khi chiếc trục thăng chuyển hướng để tránh va chạm vào đỉnh tháp cao vút của cao ốc Chrysler chỉ trong đường tơ kẽ tóc.

Lựa chọn sự thận trọng hơn là dũng cảm, chiếc trục thăng lui ra xa. Một sự rơi kỳ lạ chiếm giữ cây chổi, làm nó chậm lại đến mức gần như trôi lơ lửng. Rồi nó bỗng lật nhào giật cục hướng đến sân sau, tiếng la của người điều khiển tăng âm lượng lên với mỗi cú bập bênh. Những tiếng hét kết thúc với một tiếng thịch báo điềm gở.

Tristan là người đầu tiên đến bên cô. Thậm chí trước cả khi Copperfield có thể hồi phục từ cú choáng váng của anh và nhảy xuống khỏi khán đài. Tristan đang quỳ gối trên cỏ, đầu người lạ được nâng niu trong lòng anh.

Từ sự vội vàng khi Sven khuyu xuống trên một gối, hất ra sau bờm tóc kẻ sọc bởi ánh nắng, và kéo khẩu 9-ly bóng mượt của anh ta ra, Copperfield cho rằng người vệ sĩ đã chờ đợi chính xác một cơ hội mà sự chuyên nghiệp của anh ta sẽ được lên phim toàn bộ như thế. “Bước khỏi cô ta, thưa ngài,” Anh ta yêu cầu, làm như thể Schwarzenegger* trong thời kỳ hoàng kim của ông ấy. “Cô ta có thể là một kẻ ám sát.”

*(*Arnold Alois Schwarzenegger : Vận động viên thể hình, diễn viên điện ảnh nổi tiếng và cũng là chính khách Công Hoà người Mỹ gốc Áo, từng làm thống đốc thứ 38 của California. Có lẽ ai cũng từng ít nhất một lần coi phim ông ấy đóng rồi: cơ bắp, hơi ngổ ngổ và hài hước, phim luôn có tính chất phá huỷ rất tốn kém và gay gắt. Ngoài White Lies, thì mình cũng khoái*

Xếp của anh ta chẳng tỏ ra dấu hiệu gì là có nghe thấy lời cảnh báo, cũng chẳng có ý định để ý đến chúng. Với sự dịu dàng mà Copperfield đã quên mất là anh có, Tristan chải lọn tóc xoắn ra khỏi vầng trán xanh xao của người phụ nữ.

Đôi mi cô rung rung hé mở, để lộ đôi mắt rục rờ mơ màng. Cô chớp mắt nhìn Tristan, biểu hiện của cô thật kỳ lạ, sau đó nhấc bàn tay đang run rẩy lên để chạm vào gò má của anh. Một nụ cười xiên lệch uốn cong vành môi cô. “Chúa nhân từ. Anh hẳn là Lucifer rồi.”

Khi những ngón tay cô cong vào trong lòng tay và mắt cô chớp chớp khép lại, Tristan nhắc ánh nhìn chằm chằm bất lực của anh lên, Copperfield thoáng thấy một cảm xúc chao đảo mà anh đã không thấy trong mắt của bạn anh trong hơn một thập niên vừa qua.

Kỳ diệu.

4.

Những ngón tay của Arial lướt qua tấm trải giường, bối rối khi chạm vào sự bóng mượt đầy tội lỗi của lớp vải satin, thay vì sự thô nhám của loại vải dệt thủ công đã bạc màu. Một trong những tình nhân của mẹ cô rất cương quyết với những tấm trải giường satin. Là Pierre nóng nảy hay là Jacques râu dê nhí? Một công tước hay một người lính ngự lâm?

Vùi sâu hơn vào trong lớp vải vững chắc, cô thì bằng cả tiếng Anh lẫn tiếng Pháp, tất cả những nguyên âm và những phụ âm lúu nhú. Cô có thể ngủ liên tục suốt buổi sáng nếu cô thích. Tâm tính của mẹ cô thất thường trong những điều kiện tốt nhất và nếu Arian dám quấy rầy bà trước buổi trưa, bà có thể lấy một chiếc lược chải tóc ném vào đầu cô. Arian nhăn mặt với hồi ức. Đầu cô đã đau sẵn rồi, cứ như thể cô đã quên hụp đầu xuống tránh.

Cô trở mình, quyết tâm mở mắt ra, mong đợi sẽ thấy một tiểu thiên sứ chạm nổi đang nhìn đều cẳng xuống cô từ chỗ treo màn mạ vàng.

Một sinh vật siêu phàm đang quắc mắt nhìn cô, chẳng sở hữu đôi má lúm đồng tiền cũng chẳng có cái bữu môi điệu dàng. Mái tóc màu mật ong của anh cắt ngắn trên tai làm nổi bật sự khoẻ khoắn như chạm khắc của đôi chân mày đang nhíu lại với vẻ kiên quyết. Một vết chẻ trên người làm hỏng chiếc cằm, thứ đã có đủ xinh xắn mà không cần thêm một vết chẻ nữa. Sống mũi hơi nghiêng được bù đắp bởi đường nét uốn cong mệt mỏi của đôi vành môi.

Ánh mắt của Arian nấn ná ở đó, bị quyến rũ bởi vẻ duyên dáng vô tâm của khuôn miệng đó. Anh giống một thiên thần nổi loạn nhiều hơn một tiểu thiên sứ - đủ siêu phàm, quyến rũ và nguy hiểm để đẩy linh hồn dễ tổn thương của cô vào tình trạng hiểm nghèo.

Như thế anh cũng sở hữu quyền năng đọc được suy nghĩ của cô, anh nói, “Tôi cho rằng cô đang mong đợi Lucifer? Thỉnh thoảng các đối thủ của tôi gọi tôi tệ hơn nhiều, nhưng cho dù

như thế, họ chưa bao giờ cáo buộc tôi là hiện thân của Chúa Tể Bóng Đêm.”

Cô kéo cái nhìn chằm chằm của cô từ vành môi lên đôi mắt anh, chuyển động đột ngột khiến đầu cô đau nhói. Cô chạm đầu ngón tay lên thái dương, hồi tưởng qua sự hoang mang hư ảo về trận chiến quay tít mù của cô, về nỗ lực tuyệt vọng để tránh né những chiếc móng vuốt bằng thép của rồng, cú rơi táo bạo của cô từ bầu trời.

Cô thề rằng người đàn ông này đã đợi sẵn để đỡ lấy cô; đôi bàn tay mạnh mẽ, ấm áp của anh đã ve vuốt vàng trán cô và đôi mắt màu xám kim của anh đã mờ đi với sự quan tâm dịu dàng.

Đôi mắt đó bây giờ đang nheo lại, màn sương đã đông tụ thành băng. Đã có lần, khi còn là một đứa trẻ, Arian thức dậy và nhìn thấy một trong những nhân tình của mẹ cô đang ngồi bên cạnh giường cô, nhìn chằm chằm vào cô đúng chính xác bộ dạng của thú săn mồi như thế. Tiếng thét lạnh lạnh của cô đã làm kinh động mẹ cô khỏi trạng thái ngây ngất có được từ rượu champagne và Arian đã bị tống khứ để sống với bà ngoại ba ngày sau đó.

Cô kéo tấm trải lên tận cằm, biết rằng Marcus sẽ thấy hài lòng bởi thói thúc đột ngột về tính giản dị của người Thanh Giáo. “Ngài nên tự xấu hổ, thưa ngài. Nhìn ngắm một thiếu nữ thiếu sự bảo vệ trong lúc cô ấy ngủ như thế. Ngài không có một chút ngại ngùng nào sao?”

“Chẳng ai nói gì đâu.” Anh vuốt chiếc cằm cạo nhẵn của mình. “Gương mặt của Thiên Thần. Giọng nói của Siren*. Quyến rũ thật đấy.” Vẻ cứng rắn trong đôi mắt anh cảnh báo cô rằng anh khá nguy hiểm khi bị mê hoặc.

*(*Siren : Nhân ngư - Một loại sinh vật huyền bí nguy hiểm có giọng hát mê hoặc trong thần thoại Hy Lạp. Họ dùng âm nhạc và giọng hát để dụ dỗ các thuyền nhân đến vùng đảo đá của họ, đánh đắm thuyền và giết chết. Trong trường ca Odyssey của Homer cũng có nhắc đến sirens.)*

Cô đánh liều nhìn trộm bên dưới tấm phủ và nguôi giận khi tìm thấy trang phục kiểu Thanh giáo xếp nếp vẫn còn y nguyên. Cô còn nhẹ nhõm hơn khi khám phá ra tấm bùa hộ mạng vẫn quấn quanh cổ cô. Một ngọn đèn đơn cháy bùng bùng trên bức tường, ánh sáng của nó kiên định một cách dễ chịu y như cái nhìn chằm chằm của người lạ.

“Tôi đang ở đâu?” Cô thì thầm, liếc trộm xung quanh trong một nỗ lực vô ích để trốn tránh cái nhìn chăm chú của anh. “Nơi này là gì?”

“Tháp Lennox.”

Không thể kháng cự lại hấp lực của đôi mắt đó, cô liếc trộm anh. “Và anh, thưa ngài, là...?”

“Tristan Lennox. Cô làm tôi thất vọng quá. Cô không phiền làm bài tập ở nhà trước khi biểu diễn trò phô trương ngu ngốc đó sao?”

“Bài tập ở nhà?” Arian nhắc lại như vẹt, tự hỏi không biết tiếng Pháp của anh có khó hiểu như tiếng Anh của anh không.

“Tôi thấy thật khó tin là chủ của cô đã không cung cấp cho cô một hồ sơ chi tiết về Lennox Enterprises. Tiểu sử của các cổ đông? Danh mục cổ phiếu? Chân dung hiện tại của CEO?”

Cô lắc đầu, nhưng anh hiểu lầm sự bối rối của cô là phủ nhận.

Anh nhướn cong một chân mày màu hung. “Các điều luật và sự hạn chế của cuộc thi đấu pháp thuật thì sao?”

Arian hăm hờ tóm lấy cụm từ duy nhất mà cô hiểu, “Pháp thuật?”

Anh ném một xấp giấy đã được xếp ngay ngắn vào lòng cô. Cô nhận ra nó là một bài báo, tương tự như những quyển sách quảng bá nhỏ mà cô đã phân phát tại những góc phố của Paris khi còn nhỏ. Những quyển sách nhỏ tố cáo những khoản trợ cấp quá mức mà Vua Louis đã ban tặng cho các nhà quý tộc hoặc chế nhạo sự thừa mứa của người tình mới nhất của ông ta. Vẫn nhìn Lennox một cách thận trọng, cô ngo nguậy để ngồi dậy và nhắc thứ anh đưa lên cao để cô có thể đọc. Dòng chữ in tô đậm dường như lao vào cô – *Giải thưởng một triệu dollar trao cho bằng chứng của Phép thuật.*

Arian nhắc tờ giấy cao qua mũi, sợ rằng ánh mắt cô sẽ để lộ sự loé sáng của lòng tham. “Một triệu dollar? Đó là một số tiền nhiều kinh khủng, đúng không? Chính xác là bao nhiêu Francs nhỉ?”

“Rất tiếc. Tôi không biết tỉ giá trao đổi ngoại tệ.”

Hạ thấp tờ báo xuống, cô nhăn mũi đầy hy vọng với anh. “Tôi đã thắng sao?”

Tiếng cười đột ngột của anh đã xóa đi nụ cười bẽn lễn của cô. Hương nước hoa cologne đậm đà, lạnh giá của anh khiến mũi cô ngứa ran khi anh ngả người tới trước. Cô vui lại vào trong đám gối.

“Điều đó vẫn còn phải xem xét.” Giọng anh chuyển từ hăm dọa sang chuyện trò nhanh đến choáng váng. “Nhưng nếu tôi không thể vạch trần trò lừa bịp nho nhỏ tài tình mà cô đã làm một cách đầy hứa hẹn, cô sẽ muốn ghi tên là gì trong tấm check của cô – Glenda, Phù thủy đào vàng của bờ Bắc chẳng?”

Arian cảm thấy máu rút cạn khỏi má cô. Cô chỉ vừa đến nơi kỳ lạ này, và người lạ ngạo mạn này đã buộc tội cô dùng phù phép rồi. Anh ta đã phán xét và kết án cô mà không cần một cuộc xử án. Những dấu vết tinh quái chơi đùa quanh miệng anh cảnh báo với cô rằng anh có thể có những cách trừng phạt ác hiểm kinh khủng vượt xa hơn Đức cha Linnet đã toan tính nhiều.

Ngoại trừ rằng Linnet là một ông thầy dạy kèm hoàn hảo. Cô sẽ không bao giờ để bị bắt nạt phải thú nhận bất kỳ điều gì lần nữa. Sẽ không để xảy ra như thế mà không cân nhắc trước về khả năng cuộc thi tài pháp thuật của người đàn ông này chẳng có gì khác hơn một miếng mồi nhử vài phù thủy cả tin chui vào trong bẫy của anh ta.

Khoanh tay trước ngực, cô nói lạnh nhạt. “Tên tôi không phải là Glenda. Là Arian. Quý cô Arian Whitewood.” Cô hít hơi vào một cách khinh mạn, ao ước rằng mũi cô ít sỗ sàng hơn và có nhiều vẻ quý phái hơn, rồi thốt ra bốn từ Marcus thường sử dụng để giải thích cho khá nhiều sự lập dị của cô. “Tôi là người Pháp.”

“Và cô đã bay thường xuyên bao nhiêu dặm ngang qua Đại Tây Dương trên cây chổi của cô, thưa quý cô Whirewood?”

Khi cô chỉ chớp mắt nhìn anh để che dấu sự hoang mang, anh nguyên rủa khe khẽ và đứng lên khỏi giường. Sự nhẹ nhõm của Arian bị làm hỏng bởi một cơn rùng mình. Một sự ớn

lạnh không tự nhiên dường như tràn ngập không khí khi vắng bóng anh. Khi anh băng ngang phòng khách rộng lớn, ánh mắt cô trôi dạt trở lại trang báo, chỉ để gắn chặt vào hàng chữ vô thường vô phạt in trên đầu trang báo.

Ngày 25 tháng 10 năm 1996.

5.

Tờ báo rơi khỏi những ngón tay chết lặng của Arian ngay khi những tấm màn treo từ sàn đến trần tách ra để lộ một dải ngân hà rực rỡ những vì sao, qua bức tường hoàn toàn bằng kính.

Người chủ nhà của cô chẳng hề ít bí ẩn dưới ánh sao hơn trong bóng tối. Anh vươn một cánh tay về hướng quang cảnh nhìn từ xa đẹp đến choáng váng đó. “Chà, thưa quý cô Whitewood đến từ Pháp, chào mừng đến với thành phố New York.”

Nếu anh nói, “Chào mừng đến với Thiên đường,” Arian cũng chẳng chút ngạc nhiên. Cô không thể nuốt trôi sự hỗn hển nhiều như thế qua cổ họng bị siết chặt của cô. Cô đã sống mười năm vừa qua trong một thế giới bị lấy mất vẻ đẹp. Bị thu hút với sự quyến rũ không thể kháng cự, cô trượt khỏi giường, kéo giập những lớp váy xuống để che dấu mắt cá chân của cô khỏi cái nhìn thăm dò của Lennox. Cô bước sang một bên tránh anh, lướt về phía trước cho đến khi cô có thể tỳ những đầu ngón tay đầy khao khát vào lớp kính mát lạnh.

Cô nhận ra ngay sau đó rằng, nguồn ánh sáng không phải là những vì sao, mà bởi hàng ngàn hàng vạn ngọn đèn đang lấp lánh từ những ô cửa sổ của những ngọn tháp cao vút. “Thật kỳ diệu là chúng đã không thiêu cháy thành phố đến tận mặt đất,” Cô thì thầm, kinh sợ với phát hiện. “Ngay cả Paris cũng không có nhiều nến đến thế.”

Họ nhìn chằm chằm vào những thứ kỳ diệu đó từ một tầm cao không thể tưởng tượng được. Arian đã sai lầm khi liếc nhìn xuống chỉ để khám phá ra vô số những đám rước đèn tương tự nhau trườn dọc theo những con đường thênh thang ở xa phía dưới. Sự choáng váng tràn qua cô như thủy triều, khi lần đầu tiên cô nhận thức được cô đã lạc lối khỏi nhà cô xa như thế nào. Đôi tai cô bắt đầu gào thét. Tầm nhìn cô nhạt nhoà. Sợ rằng sẽ tự làm bẽ mặt chính mình bằng cách ngắt đi trước mặt người lạ lãnh đạm này, cô dò dẫm vào ô cửa tìm kiếm một chiếc then cài, khao khát điên cuồng được hít thở không khí tươi mát.

Cô lão đảo, nhưng trước khi đầu gối cô có thể sụp xuống, đôi tay anh đã ở đó giữ lấy bờ vai cô, sự ấm áp của anh có thể cảm nhận rõ ràng cho dù xuyên qua làn vải thô của ống tay áo.

“Cửa sổ đã được gắn xi kín,” Anh nói êm ái, “Chúng không mở ra được.”

Ngay cả khi Arian chấp nhận sự mời mọc không lời của anh để dựa vào anh, cô khổng thể ngăn bản thân không tự hỏi loại đàn ông nào mà lại quá phung phí như thế khi tạo lập những

bức tường cửa sổ, cũng như quá ngốc nghếch để loại đi tất cả những thứ đáng yêu có thể đến từ chúng – những cơn gió mùa thu mát mẻ, tiếng hót hân hoan của những chú chim hót, hương thơm của hoa kim ngân trong những ngày hè oi ả. Một chút lòng thương hại không đúng lúc đã làm dịu đi sự cảnh giác của cô.

Sự thân mật kỳ quặc với một người xa lạ chỉ làm tăng thêm bản chất trái ngược của quang cảnh. Một cảm nhận nhức nhối về sự cách biệt trườn qua cô khi cô nhận ra mọi người mà cô từng biết đã chết từ nhiều thế kỷ rồi – Marcus, Charity Burke, ngay cả Đức cha Linnet. Cô đã nghĩ sẽ không thể nào thương mến Gloucester, nhưng ngay cả tính hà khắc không thoả hiệp của dân làng dường như cũng dần dần dễ chịu hơn qua thời gian.

Cô có chút ít lựa chọn, cô nhắc nhở bản thân một cách nghiêm khắc. Cho đến khi cô có thể đoán ra sai lầm nào trong lời nguyện của cô đã mang cô đến nơi này, đơn giản là cô sẽ phải tổng khứ nỗi sợ hãi của cô đi và làm những gì cô đã làm trong toàn bộ cuộc đời cô – giả vờ thuộc về nơi nào đó mà cô không bao giờ sẽ thuộc về.

Cô ngẩng đầu lên và khám phá ra người chủ nhà của cô không phải đang chiêm ngưỡng cảnh tượng tráng lệ, mà đang nhìn hình ảnh phản chiếu u sầu của cô. Ánh mắt họ trộn lẫn vào nhau trong tấm kính, và trong một khoảnh khắc thoáng qua, sự cô đơn dội lại trong đôi mắt xám lạnh lẽo của anh tạo nên một ảo tưởng đáng bối rối rằng, anh mất mát nhiều hơn cô. Trước khi cô có thể nghĩ điều đó chẳng qua chỉ là một trò lừa của ánh sáng, ánh mắt anh hạ thấp xuống miếng bùa hộ mệnh.

“Cô có thứ gì ở đó vậy?” Anh hỏi, xoay cô lại đối diện với anh. “Một hình thập ác chống ma cà rồng và cướp bóc những uỷ viên chấp hành trọng yếu à?”

“Cài này không là gì hết.” Cô lầm bầm, nhét nó vào bên trong vạt áo trước. “Chỉ là một món nữ trang chẳng giá trị gì.”

Quá trễ, cô chợt nghĩ rằng việc dấu miếng bùa dưới lớp áo chỉ trao cho Mr.Lennox một thách thức không thể cưỡng lại. Cô cứng người, chờ đợi anh thọc bàn tay tham lam vào giữa hai bầu ngực của cô như Linnet đã làm. Nhưng khớp ngón tay ấm áp của anh chỉ lướt nhẹ qua xương đòn của cô khi anh kéo sợi dây chuyền ra với một vẻ duyên dáng khéo léo vô vàn nguy hiểm hơn móng vuốt của Linnet. Như thể anh tìm kiếm để lấy cắp không chỉ tấm bùa, mà còn cả trái tim đang nằm bên dưới nó nữa.

Anh giơ miếng ngọc lên để xem xét. “Một mảnh ngọc rất ấn tượng. Nó là đồ cổ à?”

“Anh có thể nói như vậy.”

“Sự chế tác khá khác thường. Cô có nó từ đâu thế?”

Câu hỏi tình cờ không lừa phỉnh được Arian. “Tôi không đánh cắp nó đâu, thưa ngài, nếu đó là những gì ngài muốn hỏi.” Cô hạ thấp ánh mắt, sợ rằng ánh mắt như pha lê của anh có thể bóc lột những hạt giống giả dối đã chôn vùi từ lâu. “Đó chỉ là một món quà từ mẹ tôi.”

Miếng ngọc xanh thả một quầng sáng hình lăng trụ rạng rỡ ngang qua hình dáng cứng rắn của Lennox. “Ah, một phụ nữ có thị hiếu hoàn hảo.”

“Ngoại trừ khi nó dính líu tới đàn ông.” Khi ánh mắt lo lắng của Arian lướt lên xuống chiều dài gầy guộc của Lennox, được bao bọc trong chiếc quần được may đo hoàn hảo, chiếc

áo ghi-lê bánh bao, và áo sơ-mi rám nắng không cài nút cổ để loà xoà một ít tóc vàng óng, cô thì thầm một lời cầu nguyện không thành tiếng, để tạ ơn rằng cô đã không bị mắc vào những lời nguyện tương tự mẹ cô. Miếng bùa xoay vòng trước đôi mắt thôi miên của anh như thể nó thuộc về nơi đó, khiến Arian thoáng hoảng sợ. Sẽ ra sao nếu anh vô tình trao đi một lời ước không lời là anh sẽ không bao giờ để mắt đến cô? Cô sẽ đột ngột quay lại đây ao đầy bùn đó trong Gloucester hay chỉ đơn giản là ngừng tồn tại thôi?

Cô rút miếng bùa khỏi tay anh, biết rằng cô đã làm điều mà cô nghĩ là lỗi bịch. Lennox chỉ là một người bình thường. Cô là một phù thủy. Miếng bùa chỉ đơn giản là một vật truyền dẫn cho quyền năng của cô, không phải là nguồn sức mạnh.

Lennox rõ ràng không phải là người quen thuộc với việc có bất kỳ thứ gì bị kéo ra khỏi sự nắm giữ của anh. Gương mặt anh rấn lại trong chiếc mặt nạ bình thần. “VẬY HÃY NÓI VỚI TÔI, Miss Whitewood, bằng cách nào cô hoàn thành được cú lừa nho nhỏ rẻ tiền của cô vậy? Chiếc chổi được điều khiển vô tuyến à? Được số hoá? Cơ giới hoá? Đó là cách ngọn lửa bắt đầu sao? Cô hẳn đã nhận ra rằng họ đang tháo rời những gì còn lại của thiết bị đó trong phòng thí nghiệm của tôi ngay khi chúng ta nói chuyện.”

Arian quá sung sờ bởi một dãy những câu hỏi của anh để có thể tạo ra một lời phủ nhận mạch lạc. “Tôi không biết... Tôi không nhớ...”

Khi anh đẩy lùi cô dựa vào cửa sổ, sự đe dọa của anh nghi ngút như khói của củi cháy, cô thầm tạ ơn là cửa sổ không mở được. “Chính xác thì cô là kẻ quái nào? Một nghệ sĩ bịp? Một gián điệp công nghiệp? Một trong những con đĩa đói của các tờ báo lá cải? Hay Wite Lize đã gửi cô đến?” Cô không nghĩ điều đó là có thể, nhưng biểu hiện của anh còn u ám hơn nữa. Đầu gối cô bắt đầu run rẩy trở lại, nhưng lần này anh không làm một hành vi hào hiệp nào để khiến cô bình tĩnh. “Một trò biểu diễn phô trương lỗi bịch như thế chắc chắn phải kêu gọi sự thông thạo bi kịch hoá của ông ta.”

Arian không biết nên biết ơn hay bực dọc khi một tiếng ho lịch sự vang lên phía sau Lennox. “Nếu đây là một cuộc thẩm vấn chính thức, Tristan, quý cô đây không nên có sự hiện diện của một luật sư sao?”

Lennox quay ngoắt lại. “Chết tiệt, Cop! Cậu chưa từng gõ cửa à?”

Sự nhẹ nhõm của Arian khi sự phẫn nộ của anh chuyển hướng đến mục tiêu mới đã bị lu mờ bởi nỗi kinh hoàng vào lúc cô trông thấy người đàn ông đang đứng sau anh. Cô bịt một bàn tay lên miệng nhưng đã quá trễ để bóp nghẹt một tiếng thét.

Cả hai người đàn ông nhìn chằm chằm vào cô như thể cô bị mất trí.

Cô hạ thấp tay xuống và chỉ một ngón tay run rẩy vào kẻ xâm nhập. Mái tóc không rắc phấn, đen tuyền của anh được vuốt bóng mượt ra phía sau trong một sợi dây da. “A-a-anh ta là một người Anh-Điêng!”

Hai người đàn ông trao đổi một ánh mắt sừng sốt.

“Đừng sợ,” Lennox nói, nhướn cong một bên chân mày. “Cậu ta đã được khai hoá hoàn toàn rồi. Cậu ta đã không lột da đầu của ai từ khi tờ Wall Street Journal* cáo buộc tôi về tội gian lận thương mại vào năm tám mươi chín.”

*(*Wall Street Journal : Một nhật báo về kinh doanh và tài chính có số lượng phát hành lớn nhất nước Mỹ, được thành lập bởi Charles Dow, Edward Jones và Charles Bergstresser từ ngày 8/7/1889 với công ty Dow Jones & Company. Chỉ số Dow Jones cho đến nay vẫn đang là thước đo cho nền tài chính Mỹ và thế giới – Sẽ)*

Kẻ hoang dã chậm chậm giơ bàn tay sạm màu đồng thiếc, như thể sợ rằng bất kỳ chuyển động đột ngột nào sẽ khiến cô chạy trốn. “Cô thể nào, ma’am. Tôi là Michael Copperfield – Luật sư hợp pháp của Tristan, cố vấn PR*, và là bằng chứng của thổ dân Mỹ.” *(*PR : Public Relations - quan hệ công chúng – Sẽ)*

Arian vẫn ngần ngại, nhớ lại cách Đức cha Linnet đã thuyết giáo rằng, tất cả những người Anh-Điêng đều thờ phụng quỷ dữ như là chủ nhân của họ. Nhưng đức cha tốt lành cũng đã tố cáo cô gian dâm với quỷ Satan và cố dìm chết cô.

Cô trải rộng những lớp váy và khế hạ gối xuống trong một nghi thức nhún gối cúi chào e lệ, trước khi đặt bàn tay cô vào tay của Copperfield. Thay vì đưa tay cô lên môi như cô đã mong đợi anh làm, anh xóc nó lên xuống trong một kiểu cách hết sức kỳ lạ. Trái ngược với ánh nhìn chăm chăm lạnh giá mà Lennox đang quét gữa hai người họ, đôi mắt màu nâu lấp lánh của kẻ hoang dã toả ra sự ấm áp.

“Nghề nghiệp chính của Cop là luật sư, nghề phụ là quan hệ công chúng,” Lennox cho biết. “Cậu ấy có một cuộc sống hai mặt.”

Arian hỗn hển trước sự thô lỗ rõ ràng của anh. “Anh bạn đáng thương không thể làm khác được nếu trí tuệ của anh ấy không được sắc xảo như của anh. Không cần phải xúc phạm anh ấy như thế đâu.”

Lennox nhìn cô chăm chăm trong một lúc lâu. Rồi môi anh cong lên trong một nụ cười dịu dàng chất chứa sự mỉa mai hiệu quả hơn một nụ cười chế nhạo. “Có vẻ như chúng ta cần vượt qua một rào cản ngôn ngữ nhẹ. Miss Whitewood tuyên bố cô ấy đến từ Pháp.”

Người da đỏ khịt mũi. “Những kẻ đầu hình nón* cũng thế.”

*(*Phim Coneheads : phim khoa học giả tưởng-hài SX năm 1993 của Mỹ, nói về một gia đình người ngoài hành tinh có đầu hình nón đã lạc đến Trái đất trong một phi thuyền)*

“Cậu đang ngụ ý cô ấy là người ngoài hành tinh à?”

“Không, nhưng tờ Prattler thì có. Tờ Global Inquirer thì khẳng định cô ấy là con gái không chính thức của Elvis. Cả hai tờ báo đều nài nỉ được phỏng vấn độc quyền.”

Những người đàn ông cao sừng sững trên Arian, khiến cô cảm thấy giống như những người tí hon lùn tịt trong quyển sách truyện thần tiên của bà ngoại cô. Khi họ tiếp tục thảo luận về cô như thể cô không có mặt trong phòng, cô liếc xuống chân để chắc chắn cô không tình cờ biến thành vô hình.

Tai cô vểnh lên khi nghe Copperfield nói, “Cô ấy đã bị va vào đầu một cú khá mạnh. Có lẽ cô ấy thực sự không nhớ việc đâm sầm xuống trong sân sau. Cô ấy có lẽ lâm vào trạng thái mất trí nhớ tạm thời.”

“Tạm thời và có chọn lọc. Cậu xem quá nhiều vở opera suýt mướt rồi đấy, Cop. Cô ấy cũng có thể có một người chị sinh đôi xấu xa nữa.”

“Phải rồi, và cậu có lẽ cũng có một người em trai sinh đôi tuyệt vời ở đâu đó,” Người Indian bắn trả, giọng điệu nổi loạn của anh ta khiến Arian muốn vỗ tay khen ngợi.

Lennox quay người trên gót chân.

“Cậu định đi đâu?” Copperfield hỏi.

“Tìm vài câu trả lời.” Lennox cúi kính, bắn cho Arian một cái liếc đầy đe dọa. “Tớ chắc như quỷ là sẽ không tìm thấy ở đây rồi.”

Copperfield nhìn chằm chằm theo sau anh, một nụ cười gây choáng váng chơi đùa trên góc môi cậu. “Chúc mừng. Miss Whitewood. Tôi tin là cô đã làm nứt lớp băng bao bên ngoài chàng hoàng tử rồi. Tôi đã không nhìn thấy tâm trạng như thế trong nhiều năm rồi.”

“Tôi lại có ấn tượng rằng đó là tâm trạng thông thường của anh ấy.” Cô ủ rũ đáp, tự hỏi tại sao cô lại quan tâm.

Anh ta nhún vai. “Tristan không phải loại người tệ như thế đâu. Cậu ấy không bao giờ quên một người bạn.” Nụ cười của người thổ dân mất đi một phần ấm áp khi anh ta quay ánh mắt xoáy thẳng vào cô. “Hoặc một kẻ thù.”

Khi Tristan sai bước vào trung tâm chỉ huy an ninh của Lennox Tower, người bảo vệ đang trực đêm gần như mắc nghẹn miếng bánh doghnut*. *(*Một loại bánh mì vòng chiên trong dầu và rắc đường mịn, hoặc các loại kem đường đủ vị và hạt chocolate, dân Mỹ rất ưa chuộng – theo mệnh thì chẳng ngon lành gì – Sẽ)*

Người cựu binh lính thủy đánh bộ giật phắt đôi chân mang boot ra khỏi bảng điều khiển xếp theo hình bán nguyệt, nhảy ra khỏi ghế, và nuốt trọn miếng bánh có thể nghe rõ tiếng nuốt ực. “Thưa Ngài!”

Trong tâm trạng hiện tại, đó không phải là thách thức lớn lao để Tristan phải kềm chế nụ cười của anh. “Thoải mái đi nào, Deluh! Ông có bột đường trên môi kìa.”

Deluh chùi miệng, cơn nghẹn của ông ta vẫn còn đang tiếp diễn. “Xin lỗi, thưa ngài. Tôi không mong gặp ngài.”

Tristan không lãng phí thời gian để chỉ ra rằng nếu người đàn ông đang làm tốt nhiệm vụ, ông ta sẽ phải nhìn thấy ông chủ của mình đang tiến đến trung tâm điều khiển trên máy quay an ninh số 638, ông ta sẽ có thừa thời gian để dấu cả chiếc hộp bánh doghnut lẫn ấn bản Playboy* nhàu nhĩ đang thò ra bên dưới chiếc ghế. Anh hầu như không thấy có lỗi trong việc người bảo vệ bị ngạc nhiên bởi sự hiện diện của anh. Mặc dù Tristan đã bố trí mọi hệ thống mạng quang học trong phòng, anh chưa bao giờ nghĩ đến việc thu về những lợi ích cá nhân từ chúng.

*(*Playboy : Một loại tạp chí khiêu dâm dành cho nam giới. Nữ thì có Playgirl. Nói rằng mệnh chưa từng coi thì có ai tin không nhỉ?)*

Vì đã rất khuya, dãy màn hình sáng trưng cho thấy những văn phòng trống trải, những đường hầm thang máy mờ mờ, những lồng cầu thang hoang vắng, và những lối vào được canh gác bởi nhân viên an ninh mặc đồng phục. Tristan đã học được từ lâu phải tống khứ những cáo buộc về chứng hoang tưởng. Anh đã sống với nhận thức là tất cả những nhân viên bảo an và những thiết bị giám sát tinh vi trên thế giới cũng không thể ngăn cản kẻ thù của anh tiêu diệt anh.

“Kích hoạt những camera trong căn penhouse,” Anh ra lệnh, chìm sâu vào chiếc ghế xoay mà người bảo vệ đã bỏ lại.

“Nhưng, thưa ngài, tôi đã nhận lệnh không bao giờ kích hoạt những máy đó trừ phi ngài rời khỏi toà nhà.”

Tristan ném cho ông ta một ánh mắt cực kỳ kiên nhẫn. “Và ông nghĩ là ai đã ban ra những mệnh lệnh đó?”

Deluth gãi đầu, vầng trán hồng nhuận của ông ta bắt đầu lấm tấm mồ hôi. “N-n-ngài, thưa ngài,” Anh ta nói liều.

“Đúng vậy. Và ai ký check lương cho ông?”

“Là Ngài, Sir.”

Tristan tiếp tục nhìn chăm chăm vào ông ta.

Deluth khom người trên bảng điều khiển, đổi hai màn hình nhìn toàn cảnh sân sau thành hai tầm nhìn nghịch hướng nhau về cảnh bên trong căn penhouse. Tristan nghiêng người tới trước để điều chỉnh công-tắc lật cho đến khi phòng ngủ đơn của căn hộ rõ nét trong tiêu cự.

Vị khách bí ẩn của anh đang đi vờ vẩn quanh căn phòng rộng lớn, đôi tay đan lại phía sau lưng như thể cô là một đứa trẻ hiếu kỳ, sợ chạm phải thứ gì đó có thể trao cho cô một cơn choáng xấu xa. Khi Tristan thu ống kính gần cô, anh mới chính là người nhận lấy cơn choáng xấu xa ấy. Arian Whitewood không trẻ con chút nào. Có lẽ cô ăn mặc giống như người họ hàng nghèo khổ của gia đình Addams*, nhưng ngay cả những đường may xấu xí của trang phục ấy cũng không thể che dấu được rằng, thân thể nhỏ nhắn của cô đã chín muồi với những đường cong nữ tính.

*(*The Addams Family : Là một nhóm các nhân vật được sáng tạo bởi họa sĩ biếm Charles Addam bao gồm : Gomez, Morticia, Bác Fester, Lurch, Grandmama, Wednesday, Pugsley, Pubert Addams, Chị họ Itt và Thing. Đây là một phiên bản đảo ngược trào phúng của một gia đình Mỹ lý tưởng. Ngoài tranh biếm họa, gia đình Addams còn được dựng thành phim hoạt hình, phim truyền hình, trò chơi video và âm nhạc.)*

Tristan đang cười toe toét khi anh cảm nhận thứ gì đó đang phả vào phía sau cổ anh. Anh xoay lại và phát hiện Deluth đang chồm qua vai anh, đôi mắt như viên bi của ông ta sáng lên thích thú.

Từ chối xem xét thôi thúc đột ngột muốn đẩy những chiếc bánh doughnut, nguyên cả hộp luôn, xuống cổ họng khổng lồ của người cự bình, Tristan nghiêng ra một tờ đơn giản. “Biến!”

Lần này anh không phải lập lại. Nhét hộp bánh dưới cánh tay, người bảo vệ rút lui, rõ ràng là cảm thấy nhẹ nhõm nhiều hơn bị xúc phạm trước sự xua đuổi.

Tristan quay trở lại màn hình, bình tĩnh quan sát đối tượng của anh và tự hỏi không biết thôi thúc điên cuồng nào đã xui khiến anh phải bố trí cô vào căn hộ của anh. Trên giường anh. Khi cô đổ sập trong sân sau, Sven đã nhào tới để mang cô ra khỏi tay anh, nhưng phản ứng bản năng đầu tiên của Tristan là che chắn cho cô trước những máy quay đang chớp nháy và quát tháo các phóng viên. Nâng niu hình dáng nhẹ bẫng của cô dựa vào ngực, anh đã lao thẳng đến thang máy tốc hành và nhấn nút đến tầng chín mươi lăm. Thói quen, anh nghĩ. Căn penhouse luôn là nơi ẩn náu duy nhất của anh tránh xa đám báo chí kiên trì lì lợm.

Nhưng hành động thiếu thận trọng đó của anh đang mang lại cho anh lợi thế. Miễn là cô ở lại trong toà nhà, anh sẽ có thể có trên màn hình theo dõi mọi chuyển động của cô cho đến khi có thể phác ra một kế hoạch để hạ bệ cô.

Sinh vật kỳ lạ đó chỉ có toàn tóc và mắt. Một khối khổng lồ những lọn tóc loăn xoăn hình xoắn ốc đổ xuống tận eo trong một vẻ rối rắm tự nhiên mà không một nếp tóc được gìn giữ xa hoa nào có thể sao chép. Thân hình nhỏ bé thanh nhã chỉ làm nổi bật lên đôi mắt sẫm màu. Anh cau có với hình ảnh của cô. Cô nhắc anh nhớ đến mấy bức ảnh thống thiết của những đứa trẻ bơ vơ với đôi mắt buồn bã treo trên các bức tường của trại trẻ mồ côi nơi anh lớn lên. Đôi chân mày của cô gây ấn tượng như những vết cắt trên làn da quá xanh xao đến nỗi gần như trong mờ. “Họ không có buồng tắm nắng ở Pháp sao?”

Bất chấp lời tuyên án của anh, rằng cô là kẻ lừa bịp tồi tệ nhất, anh không thể ngừng bị hấp dẫn bởi âm điệu Gallic* du dương của chất giọng khàn khàn và những kiểu cách hơi cổ lỗ của cô. Cô gái đã nhún gối cúi chào Copperfield. Copperfield cơ đấy, ôi Chúa ơi!”

*(*Gallic hay Gaule : một từ cổ chỉ nước Pháp từ trước thế kỷ 17)*

Khi cô tỉnh dậy và thấy anh đang lù lù bên trên cô, cô đã kéo giật tấm mền lên tận cằm như thể cô là con gái của cha sở và anh là tên hung ác ría quăm từ vở opera không chuyên được viết lại của Gilbert và Sullivan*, có ý định cưỡng đoạt cô. Nhớ đến hình ảnh của cô với đôi môi đỏ hồng hé mở trong giấc ngủ, mái tóc sẫm màu trải rộng trên gối của anh như thể chúng thuộc về nơi đó, Tristan đổi tư thế một cách cáu kỉnh.

*(*Gilbert và Sullivan : WS Gilbert-viết lời kịch và Arthur Sullivan-viết nhạc, họ đã cộng tác trên 14 vở opera nổi tiếng dưới thời Victoria thế kỷ 19 như Pirates of Penzance và The Mikako. Các vở opera của họ có nội dung và hình thức ảnh hưởng trực tiếp đến sự phát triển của sân khấu âm nhạc thế kỷ 20 và cũng tác động đến luận chính trị, văn học, điện ảnh và truyền hình và được viết lại khá rộng rãi.)*

Thậm chí còn gây bối rối nhiều hơn so với hành vi của cô, là mùi hương bám chặt trên da cô. Trí óc anh đã phân loại các mùi hương tiềm năng nhưng chẳng có thứ nào phù hợp. Không phải là Beautiful* hay Obsession*, hoặc thậm chí vài loại của Chanel* nguyên gốc ít người biết. Tristan xem thường bất kỳ trò đoán đồ nào mà anh không thể giải quyết. Mùi hương khó nắm bắt của cô đã khiến anh khao khát không thể giải thích được, chúng xúi giục anh chải đám mây tóc hấp dẫn ấy sang một bên, hít hà làn da trên cổ họng cô cho đến khi anh nhận ra chúng.

*(*Các thương hiệu nước hoa nổi tiếng : Beautiful của hãng Estée Lauder ; Obsession của hãng Calvin Klein, và các loại của hãng Chanel theo code riêng)*

Anh quan sát qua khe mắt hẹp khi cô cầm chiếc remote điều khiển và vắn vơ chải nhẹ những ngón tay qua nó. Miệng cô tròn thành hình chữ O khi một tấm bảng trên bức tường phía xa huýt lên mở ra, để lộ một màn hình ba mươi lăm inch với logo Nick and Nite* gắn trên một góc và hình dáng thất thường của Samatha Stevens* và người đầu tiên Darrin* của cô ấy đang nhảy lên vui sướng ở trên đó. Cô gái lướt thẳng đến chiếc TV, mắt cô mở rộng hết cỡ khi một Elizabeth Montgomery* trẻ giật mạnh mũi cô, gởi Dick York* vào một trận lôi đình trợn mắt, dậm chân. Có lẽ anh nên nói Cop kiểm tra xem có cuộc đào thoát nào khỏi Bellevue* không.

*(*Nick&Nite : Một công ty mạng truyền hình cáp và vệ tinh của Mỹ.)*

*(*Samatha Stevens, hoá thân khác là *Elizabeth Montgomery : nhân vật chính trong bộ phim truyền hình tình huống hài giả tưởng Bewitched chiếu từ năm 1964-1972; một phù thủy muốn sống cuộc sống bình thường nên từ bỏ thế giới pháp thuật và cưới người chồng bình thường, người chồng đầu tiên là *Darrin Stevens, rồi *Dick York.... Nhưng gia đình của cô không hài lòng*

và thường xuyên can thiệp tạo nên những tình huống dở khóc dở cười. Phim được hưởng ứng rộng rãi và được xếp vào Greatest TV Guide. Vào 2005 hãng Columbia Pictures chuyển thể thành film điện ảnh cùng tên, với Nichol Kidman và Will Ferrel đóng vai chính, nhưng không được đánh giá cao như phim truyền hình)

(***Bellevue Hospital Center** : Là một bệnh viện lâu đời nhất nước Mỹ, thành lập năm 1736 tại Manhattan-New York, liên kết với trường đại học Y Khoa New York từ năm 1968, và hiện nay được đánh giá là bệnh viện tốt nhất NY với khu điều trị nội trú 25 tầng và phòng khám ngoại trú trang bị hiện đại nhất. Hai khoa được nhiều người biết đến nhất là Khoa Tâm thần và Khoa Cấp Cứu.)

Anh thậm chí còn bối rối hơn khi cô tỳ mũi vào màn hình TV, rồi xoay đầu để nhìn kỹ cả hai bên. Anh đã từng nhìn thấy một con mèo làm điều tương tự trước khi đảo vòng vòng quanh chiếc TV để chắc chắn rằng cái thứ nho nhỏ ngon lành mà người ta bày bên trong đó không trốn thoát ra phía sau. Khi cô gái đứng thẳng lên, chiếc mũi xấp xọc của cô phủ đầy bụi. Tristan ghi chú trong đầu sẽ sa thải dịch vụ dọn vệ sinh này.

Vẫn ném cho chiếc TV một cái liếc lén lút qua vai, cô trườn đến cạnh bàn, nơi chiếc điện thoại Swedish bóng mượt đang nằm.

Những nỗi ngờ vực tồi tệ nhất của anh đã được xác nhận, Tristan kích hoạt nút sẽ cho phép anh giám sát cuộc trò chuyện của cô và lần theo cuộc gọi. Anh đã tài trợ cho cuộc thi đấu phép thuật với hy vọng mong manh sẽ bắt giữ được con cá mập hung hiểm để rồi kết thúc với việc bắt được một con cá nước ngọt vô hại. Ngay cả khi anh ngồi trở lại trong ghế để ấp ủ một sự thoải mái hã hê đau nhói, đầu óc ngăn nắp của anh phân loại những sự tiếp xúc tiềm năng của cô.

Cô sẽ gọi cho biên tập viên của tờ Prattler? CEO của một trong những đối thủ kinh doanh trong yếu của anh? Wite Lize? Hay có lẽ một cộng sự khác trong kế hoạch xảo trá của cô để lừa anh một triệu dollar – người tình nhân vô danh nào đó, kẻ đang cười nhạo sự nhẹ dạ của Tristan trước khi thì thầm những thứ rất mực dịu dàng, tội lỗi mà hẳn ta sẽ làm với cô khi họ hợp nhất?

Tristan cứng người, tự hỏi không biết cái ý tưởng cuối cùng bất thường ấy đến từ đâu. Anh là loại đàn ông không bao giờ cho phép những chuyến bay vào vùng trời tưởng tượng, đặc biệt khi nó dính líu đến phụ nữ.

Cô gái giữ chiếc điện thoại trong tay vài phút, vẻ mặt cô chăm chú, trước khi nhấn nút đầu tiên. Tiếng beep the thé nhức nhối những dây thần kinh của Tristan. Giống như con báo đã sẵn sàng trong tư thế vồ mồi, anh đợi cô hoàn tất kết nối.

Những phím nhấn vẫn vờ, theo thứ tự. Tristan vươn người tới trước, cau mày. Không có cuộc trao đổi nào xảy ra từ cuộc quay số dài dằng dặc đó – không, ngay cả một kết nối quốc tế.

Sự phần nộ của anh chuyển thành hoang mang khi những phím nhấn lộn xộn hoà lẫn và trong một giai điệu vui vẻ. Anh chìm sâu và trong ghế, sững sờ nhận ra cô đang kéo ra một sự biểu diễn ngập ngừng của giai điệu “Frère Jacques*” trên những nút bấm số, y như những đứa bé chập chững lấy ra những nút của bài “Mary Had a Little Lamb” trên chiếc điện thoại đồ chơi. Một cơn co thắt chưa hề có siết chặt lấy ngực anh, mãnh liệt đến nỗi anh thoáng ấp ủ ý niệm rằng anh có thể đang có một cơn truy tìm.

(*Frère Jacques : Bài hát tiếng Pháp trước giờ đi ngủ của bọn trẻ con, xưa lơ xưa lắc rồi. VN mình hát thành “Kìa con bướm vàng, xoè đôi cánh... Hihhi – Sẻ”

“Nếu bạn muốn thực hiện một cuộc gọi, vui lòng gác máy...”

Giọng nói vô cảm khiến anh giật mình gần tột đỉnh bằng nó đã làm với cô gái. Cô buông rơi chiếc điện thoại như thể nó định cắn cô, ngắt kết nối, và đổ sập trong vị trí ngồi trên giường.

Khi cô nhìn quanh căn hộ mênh mông, Tristan không thể ngăn bản thân tự hỏi, liệu cô có thấy nó vô cảm như anh đã cố tình sắp đặt nó như thế không. Với sự thất vọng của anh, vẻ tao nhã lạnh giá của căn phòng chỉ làm vẻ quyến rũ rồi bời của cô ấn tượng nhiều hơn. Bờ vai cô nhô lên rồi hạ xuống trong tiếng thở dài không lời. Tristan chưa bao giờ nhìn thấy người nào trông hoàn toàn đáng thương đến thế. Anh chiến đấu với nỗi kinh hoàng đang ập đến trước viễn cảnh trở thành một chứng nhân vô dụng cho những giọt lệ của cô.

Nhưng thay vì khóc lóc, cô đơn giản chỉ cuộn tròn chính giữa giường mà không thêm bận tâm đến việc kéo những tấm phủ qua người. Chiếc TV phủ thứ ánh sáng không có nhân tính của nó trên cô.

Đôi mắt anh lướt theo đôi chân mảnh dẻ nhét bên dưới thân thể cuộn thành nửa vòng trăng trắng của cô. Đôi tất màu đen dày của cô bị xé rách ngay bên dưới gối, để lộ một mảnh bắp chân xanh xao. Một nhịp đập nguyên sơ khao khát trong háng anh khiến anh giật mình.

Nếu anh sẵn sàng đến thế, anh biết anh có thể lật ấn bản Playboy đã sờn rách của Deluth và tìm những phụ nữ tuyệt đẹp trong những trạng thái khác nhau có mặc và không mặc quần áo, những thân thể được tôn cao nhờ silicon căng tràn của họ bị xoắn vặn trong mỗi tư thế khiêu khích mà anh đã từng mơ đến trước đây khi còn là một cậu nhóc cô đơn. Chẳng lý nào mà một chút thấp thoáng của làn da ngáy thơ ấy lại có thể làm tăng nhanh nhịp thở của anh hoặc khiến miệng anh khô đi với khao khát. Tristan chìm vào trong chiếc ghế, chặn một bàn tay ẩm ướt ngang qua miệng. Thật lạ thường khi nhìn thấy một khoảnh da thịt nhỏ bé như thế lại khiến anh muốn tìm kiếm nhiều hơn. Hoặc có lẽ, rốt cuộc là do anh đang làm việc quá sức. Anh sẽ phải tóm lấy Copperfield với đề nghị dàn xếp cho anh với một người khác, một trong những người mẫu hốc hác, gò má trũng sâu, bạn của cậu ta.

Gần như thể sự nhức nhối đói khát bất thường của anh đã quấy rầy cô, cô gái vươn tay kéo chiếc váy thô kệch phủ qua chân. Với một chuyển động đột ngột, Tristan tắt camera, cảm thấy giống như kẻ nhìn trộm hèn hạ bậc nhất.

6.

Arian thức dậy vào sáng hôm sau với một cái vươn vai như mèo con và một cái ngáp chán chê. Cô vùi vào trong chiếc gối bông mềm, nghĩ đến việc lấy cắp một giờ ngủ nướng nữa,

rồi ngồi bật dậy khi cô nhớ ra cô đang ở đâu.

Thành phố New York. Năm một ngàn chín trăm chín mươi sáu. Trong giường của Tristan.

Mùi hương dịu dịu của loại nước hoa cologne của anh vẫn còn vương trên lớp trải bằng satin.

Arian bật đứng dậy trong một chuyển động uyển chuyển, bị vây bọc bởi sự day dứt tội lỗi lồ lộ. Nào phải lỗi của cô khi cô tìm thấy hương thơm suy đồi ngậy ngất ấy. Cái mùi ngoại lai nhất mà cô ngửi được từ bất kỳ người nào trong mười năm qua là mùi mồ hôi từ công việc nặng nhọc trộn lẫn với mùi tanh tươi của cá tuyết và mùi xạ hương phàm tục của đám bò và heo.

Ánh nắng tràn qua bức tường kính, xua đi khá nhiều nỗi phiền muộn mà cô đã trải qua vào đêm trước. Thật là không thể nhìn xuống những đại lộ hối hả đó mà không trào dâng một sự phấn khích. Cô chưa bao giờ nhìn thấy quá nhiều người ở trong cùng một chỗ như thế, tất cả đều vội vàng giống như những chú kiến cần mẫn đi đến nơi nào đó có nhiều sự thúc ép hơn. Cô tỳ mũi vào cửa sổ, ao ước rằng cô có thể khiến nó mở ra và hấp thu những âm thanh và mùi hương của thế kỷ ly kỳ này.

Nụ cười trông đợi của cô tan dần như đám mây bay ngang mặt trời khi cô nhớ lại cảm xúc đảo lộn của đôi mắt màu xám thép đang nghiên cứu hình ảnh phản chiếu của cô trên mặt kính. Từ mũi đôi dày da bóng loáng đến mái tóc màu hung lộng lẫy, chủ nhà của cô rỉ ra một sự tự tin nam tính mạnh mẽ đến mức gần như ngạo mạn. Rùng mình, Arian nhớ đến một người đàn ông ngạo mạn khác, một người muốn hạ thấp phẩm giá của cô và thậm chí dìm chết cô nếu cô từ chối khom lưng trước những ước muốn của hắn.

Tristan không bao giờ quên một người bạn. Hoặc kẻ thù.

Lời cảnh báo nhẹ nhàng của Copperfield quay lại ám ảnh cô. Arian không có ý định trở thành bạn hoặc kẻ thù của Tristan Lennox. Cô đơn giản chỉ muốn khám phá ra sai lầm to lớn nào trong cách hành xử đã đưa cô dẫm sầm vào cuộc đời anh.

Cô đã không thể nghĩ ngợi được gì vào đêm hôm trước với thân thể như tử vì kiệt sức và trí óc mụ mẩn vì choáng váng, nhưng hôm nay suy nghĩ của cô có cảm giác sinh động như ánh mặt trời.

“Thời gian.” Cô thì thầm, dạo bước qua tấm thảm dày trong lúc cô tranh đấu để nhớ lại những từ viết thấu vội vã của lời nguyện. “*Thời gian hãy ngừng lại nhưng xin tiếp tục trôi...*”

Đó là ý định khá tham vọng của cô để khoá Linnet và bè lũ khát máu của hắn vào trong thời gian, khi cô thực hiện cuộc đào thoát của cô. Cô đã không bao giờ mơ đến câu thần chú được hô vụng về ấy sẽ ném cô văng qua ba thế kỷ vào tương lai. Cô suýt vấp ngã, nỗi phiền muộn của cô dịu bớt nhờ sự sợ hãi đã chạm chân hơn so với nỗi kích động đang lớn dần. Tại sao ư, quyền năng của cô hẳn là mạnh mẽ vượt xa hơn cô từng dám hy vọng! Nhưng chúng có đủ mạnh để mang cô trở lại năm 1689 nơi cô thuộc về không?

Tinh thần của cô rơi thẳng xuống đáy khi cô nhớ lại số phận tàn nhẫn đang đợi cô ở đó. Nếu vận may hiện tại của cô thắng thế, cô sẽ đến đúng lúc để nghe Linnet đang sang sảng

những từ ngữ phô trương lòng mộ đạo trên năm mộ mới đắp của cô.

Thời gian, Arian nghĩ, nhắc cao đầu cô lên. Cô đã vận dụng được một lần. Điều gì ngăn cản cô không làm một lần nữa? Điều gì xảy ra nếu cô quay về Gloucester vào trước ngày Linnet chứng kiến chuyến bay tai họa đó? Có lẽ cô phải thử nghiệm vài lời nguyện khác, nhưng nếu cô thành công, vị linh mục ném đá giấu tay kia sẽ cung cấp thêm điều gì cho cộng đồng những người khốn khổ của Gloucester?

Cô rên rỉ, chà sát thái dương khi cơn đau đầu do rỗng gây ra đe dọa quay lại. Quá dễ để hình dung về cô với mái tóc mờ xỉn vì bụi, đôi tay chai sần và thô nhám từ việc vắt sữa bò và đánh vảy cá tuyết, tinh thần bị bẻ gãy từ việc chiến đấu với tính ngoan cố nhỏ nhen của người Thanh giáo. Mất bao lâu để cô tàn tạ thành con cừu già khô héo và cay đắng y như Goody Hubbins?

Cô quan sát khu vườn xa lạ bên ngoài cửa sổ với một cách nhìn mới. Có lẽ có một tương lai khác cho cô so với thứ mà cô vừa hình dung – một tương lai ở giữa tương lai. Quá khứ không có nhiều thứ để trói buộc cô. Bà ngoại của cô đã chết, và cho dù không thể phủ nhận việc cô yêu mến Marcus, sự hiện diện của cô trong nhà ông sẽ chỉ đe dọa vị trí của ông giữa cộng đồng người Thanh Giáo. Gloucester bắt đầu có vẻ không nhiều hơn một ký ức mờ nhạt về một giấc mơ đầy xáo trộn.

Cô sẽ phải dựa vào trí tuệ của cô, để thuyết phục Mr. Lennox đa nghi rằng cô thuộc về thế kỷ của anh ta. Một nụ cười cay đắng làm cong khoé môi cô. Người cha mà cô chỉ được biết là một diễn viên vô danh, nhưng ít ra cô cũng thừa hưởng được một tài năng bắt chước bẩm sinh. Nó đã phục vụ cô rất tốt khi cô bị lôi đi hết nhà này đến nhà khác, từ Pháp đến vùng thuộc địa, từ cung điện huy hoàng suy đồi của Vua Louis đến ngôi làng cách biệt của người Thanh giáo. Cô đã điều chỉnh cách nói năng, cử chỉ, và hành vi để thích hợp với kỳ vọng của người khác, với một kỹ năng tài giỏi đến mức thỉnh thoảng cô thậm chí còn quên mất mình là ai.

Khi cô chìm sâu xuống cạnh giường để cân nhắc về kế hoạch của cô, thứ gì đó xào xạc bên dưới chân cô. Cô liếc nhìn xuống và khám phá ra tờ báo mà Lennox đã vấy dưới mũi cô đêm hôm trước.

Giải thưởng một triệu dollar được đề nghị cho minh chứng của Pháp thuật.

Cô chụp lấy trang báo, đôi mắt cô nheo nheo với một vẻ tinh quái sẽ khiến Marcus phải quỳ gối để cầu nguyện cho linh hồn vĩnh hằng của cô. Nếu cô định sống sót trong thời đại xa lạ này mà không phụ thuộc vào bất kỳ ai ngoài bản thân, cô sẽ cần nhiều hơn trí thông minh và phép phù thủy thất thường của cô. Cô cần nhiều nguồn lực.

Cô mê mải nghiên cứu bài báo, lăm bằm khe khẽ những cụm từ cô không hiểu. Lòng quyết tâm của cô lớn dần với mỗi từ cô đọc. Cô đã đáp ứng những điều kiện trong cuộc thi của Lennox. Cô đã chứng minh với anh rằng pháp thuật tồn tại. Cô xứng đáng nhận giải.

Cô ôm tờ báo vào ngực, trái tim cô nhảy nhót phấn khích. Một triệu dollar còn nhiều hơn là đủ để cho phép cô trao cho Mr. Lennox kiên cường một lời chào chia tay mau lẹ, và đặt chỗ cho chuyến đi đến Pháp. Cô có thể mua một căn nhà gỗ giống của bà ngoại cô trong giữa khu rừng tách biệt nào đó. Cô thở dài với nỗi khao khát, hình dung về cây thường xuân bò lên những bức tường bằng đá rêu phong của ngôi nhà.

Ở đó, cô sẽ tự do trồng những cây thảo mộc của cô, sáng tạo những câu thần chú, và thử nghiệm những giới hạn của món quà được Chúa trao tặng mà không có nỗi sợ bị khám phá thường trực. Sau một thập niên thực hành pháp thuật của cô trong căn hầm đầy bụi bẩn của Marcus chỉ với những con nhện thờ ơ bầu bạn, ảo ảnh dễ chịu đó khiến cổ họng cô thắt lại vì ao ước.

Nụ cười mơ màng của cô nhạt dần khi cô kéo tấm bùa từ bên dưới vạt áo ra. Với sự giàu có đó, cô sẽ không bao giờ phải dựa vào những cảm xúc thất thường của bọn đàn ông về thức ăn, nơi cư trú hoặc hạnh phúc. Cô sẽ không bao giờ bị ép buộc phải trở thành nhân tình của gã quý tộc giàu có nào đó, rồi cam chịu bị chuyển từ giường của người đàn ông này đến giường của người đàn ông khác khi họ đã chán cô. Cô sẽ không bao giờ trở thành như mẹ cô.

Miếng ngọc xanh loé sáng trong ánh nắng với độ trong trẻo hiếm có so với những viên đá cùng loại. Điều gì sẽ xảy ra nếu cô chỉ đơn giản ước về chuyện giàu có? Cô tự hỏi vu vơ. Giao số phận vào tay tấm bùa cũng giống như theo đuổi thảm họa vậy, cô sợ rằng cô sẽ tìm thấy bản thân bị vùi sâu bên dưới một đồng đầy ngập những đồng vàng Tây ban Nha hoặc khắc ra những đồng Franc. Khi dính đến thứ gì đó trần tục như tiền, cô thà tìm kiếm cơ hội của cô với Lennox hơn là tin vào những tài năng không thể đoán trước được của cô.

Nhưng làm thế nào thuyết phục được anh rằng cô không lừa gạt, và dỗ ngọt anh chấp nhận trao giải thưởng? Ném tờ báo sang một bên. Cô đứng lên và đi vào phòng khách với một sự cấp bách chếch choáng. Đáp án cho tình trạng tiến thoái lưỡng nan của cô rất đơn giản – biểu diễn pháp thuật với anh. Nhưng sau cuộc chạm trán với Đức cha Linnet, cô sợ đặt niềm tin của cô vào bất kỳ người đàn ông nào. Đặc biệt là người nguy hiểm như Tristan Lennox. Anh tuyên bố tìm kiếm pháp thuật, nhưng vẫn nói về các phù thủy với vẻ chế nhạo lạnh giá. Với tất cả những gì cô biết, anh hẳn là một tay săn phù thủy đầy tham vọng khác đang tìm cách để trượt một sợi dây thông lòng quanh chiếc cổ mảnh dẻ của cô.

Cô chạm tay lên cổ, chặn lại một cơn rung mình không mong muốn. Phải có cách nào đó để biết liệu phù thủy có còn bị ngược đãi trong thời kỳ này hay không. Nếu cô có thể chứng minh rằng Mr.Lennox đã được giải thoát khỏi sự mê tín nhiều hơn ông bà tổ tiên của anh ta, cô sẽ được tự do chứng minh quyền năng của cô, nhận giải thưởng của cô, và bắt đầu một cuộc sống mới với những thứ mà cô cầu nguyện rằng sẽ là lần cuối cùng. Ngay khi cô có thể làm điều đó mà không khuấy động sự nghi ngờ, cô sẽ tìm kiếm trong thư viện. Ánh mắt cô trôi dạt đến khung trần nhà cao vút. Chắc chắn là một biệt thự lớn như thế này phải có một thư viện rồi.

Khi Arian dấu tấm bùa trở lại trong vạt áo, một sự nhoi nhói thiếu thoải mái nhắc cô nhớ rằng cô có những nhu cầu khác vào lúc đó còn khẩn thiết nhiều hơn kiến thức hoặc tiền bạc.

Hai mươi phút sau, khi lần gõ cửa bên lên của Sven Nordgard không nhận được lời đáp nào, anh ta đẩy cánh cửa phòng ngủ của căn hộ mở ra và thấy vị khách của chủ nhân anh ta đang bò bằng tay và đầu gối bên dưới chiếc giường.

“Thứ đồ ghê tởm đó phải được giữ ở nơi nào đó, đúng không?” Lời thì thầm trái ý rõ ràng rành rành của cô vang lên. “Hoặc có lẽ Các Hạ quá hóm hỉnh để cần một cái.”

Sven nhắc tròng của chiếc kính mát lên để nghiên cứu góc độ hấp dẫn của cặp móng sỏ sàng, không chắc là anh ta nên đi trở ra hay tiếp tục. Anh ta luôn thấy thoải mái trong việc cư

xử với những kẻ khùng bố hơn với phụ nữ.

“Thưa cô?” Anh bẽn lễn nói.

Cô giật bắn người, va đầu cô vào bậc để chân phủ sơn bóng, đủ mạnh khiến anh ta nhăn mặt.

“Làm ơn, tôi có thể trợ giúp gì không, thưa cô?”

Cô đứng lên, vừa trừng mắt nhìn anh ta vừa xoa đầu. Ngay cả với kỹ năng suy diễn giới hạn của mình, Sven cũng không thể không nhận thấy rằng cô ngộ nguây không ngừng từ chân này sang chân kia. “Ngài có thể ngừng lén lút với tôi, thưa ngài.”

Anh ta hạ tròng kính mát xuống lại và cúi đầu. “Mr.Lennox gửi tôi đến để hỏi xem cô muốn dùng điểm tâm món gì. Có sữa chua và bánh mì nóng với cream không béo, pho mát, bánh quế mềm lúa mì, bánh muffin nguyên cám, và tôi luôn luôn có thể ép nước trái cây tươi cho cô. Cam. Nho. Cà chua. Khóm. Đào mật. Táo. Lê...”

Khi anh ta liệt kê một quân đoàn khổng lồ những thứ đồ uống ưa thích chủ nhân anh ta, nước da nhợt nhạt của người phụ nữ trở nên thậm chí xanh xao hơn. Khi anh ta kể lễ đến “xoài,” cô bắt đầu lắc lư. Hoảng hốt, anh ta lao đến để giữ cô.

Cô bám chặt lấy cánh tay khổng lồ của anh ta, khuôn mặt của cô nhăn nhúm trong nỗi khổ sở quần bách.

“Có chuyện gì vậy, thưa cô? Cô bị ốm sao?”

Cô nghiêng cứu gương mặt anh ta, như thể đang cân nhắc xem có nên giải bày với anh ta hay là không. Vẻ nhợt nhạt của cô được thay thế bằng sự đỏ bừng khi cô đứng nhón trên đầu ngón chân và thì thầm vào tai anh ta thứ gì đó hướng dẫn thông thường.

Anh ta nhúu mày với cô. “Tôi rất tiếc, thưa cô. Tiếng Anh của tôi không tốt lắm. Tôi không biết gì về cái châu bộ này hết.”

Thở dài sườn sượt bức tức, cô kéo tai anh xuống sát miệng cô để rít lên thứ gì đó rõ ràng hơn.

“Ah!” Một nụ cười khoáng đạt làm rạn nứt gương mặt khắc kỷ của anh ta. “Tôi hiểu rồi.”

Biết ơn vì đã tìm thấy nhiệm vụ mà anh ta có đủ khả năng thực hiện, anh ta nhét bàn tay nhỏ bé của cô vào trong khúc cong trên cánh tay anh và dẫn cô đến một chỗ mở rộng của bức tường phủ giấy dán tường. Anh ta ấn vào một cái nút màu đen bé xíu, không thể tránh khỏi đôi chút khoa trương khi làm như thế.

Bức tường trượt mở, gọi ra được một tiếng hỗn hển hoàn toàn kinh ngạc từ người bạn đồng hành của anh ta. Cô lướt qua anh vào trong căn phòng rộng lớn.

Cô đi qua chiếc bồn tắm có sục khí chìm dưới đất bằng đá hoa cương Italian và những chiếc bồn rửa mặt có bệ đỡ đồng bộ mà không liếc mắt lần thứ hai. Cô chú ý đôi chút đến tấm thảm nhung màu hoa cà bị nén lại bên dưới bàn chân cô hoặc bộ vòi sen đôi bằng đồng thau được bao bọc trong một nơi được rào bằng kính mờ. Không, ngay cả những chiếc khăn tắm màu rượu chát dày phủ qua một máy sưởi khăn bằng điện cũng không đủ cảm dỗ để bẫy sự chú tâm của cô khỏi vật thể lấp lánh nằm bên dưới ấn bản Andrew Wyeth* trang nhã.

Cô kéo ánh mắt khỏi nó chỉ đủ lâu để loé lên với Sven một nụ cười toe toét hoàn toàn vui thích. “Tại sao ư, đây là cái bộ đặt trong phòng ngủ tuyệt nhất mà tôi từng thấy!”

*(*Andrew Wyeth : một họa sĩ Mỹ chuyên về tranh hiện thực. Các tác phẩm của ông được trưng bày trong hầu hết các bảo tàng ở Mỹ. Gia đình ba thế hệ, cha ông, ông và con trai, đều là những họa sĩ lớn của Mỹ.)*

Đôi giày lười hiệu Gucci của Tristan không gây ra thậm chí chỉ một âm thanh khe khẽ khi anh đi qua hành lang rộng để đến phòng họp ban giám đốc của Lennox Enterprises. Vì là sáng chủ nhật, mê cung các văn phòng nằm hai bên sườn của hành lang vắng bóng tất cả ngoại trừ những nhân viên mẫn cán nhất. Thách thức sự mê tín, Tristan đã đặt trụ sở chính của tập đoàn của anh trên tầng thứ mười ba của toà tháp.

Copperfield đi đều bước bên cạnh Tristan, xáo trộn điên cuồng một chồng hồ sơ bằng giấy manila. “Báo chí đang ầm ĩ yêu cầu vài câu trả lời về cô gái. Tớ có những yêu cầu phỏng vấn tại hiện trường từ tờ The Times, The Post, tạp chí People và Jay Leno*. Tớ nên nói gì với họ đây?”

*(*The Times : Nhật báo của London – Anh. Đây là tờ báo đầu tiên có tên này, sau này mới có rất nhiều Times khác : NY Times, Seattle Times, Los Angeles Times..., chả biết muốn nói Times nào nữa. – Sẻ.)*

*(*The Post : Nhật báo địa phương.)*

*(*People magazine : Tạp chí của Mỹ phát hành hằng tuần, chuyên viết về những người nổi tiếng đương thời.)*

*(*Jay Leno : Chương trình truyền hình ‘nói chuyện đêm khuya với Jay Leno’ của Mỹ từ 1992-2009 lúc 22.00 trên đài NBC.)*

“Nói với họ tớ không có lời bình luận nào trong thời gian này.”

Nhịp điệu trong những bước chân của Copperfield hơi chùn lại. “Để tớ làm rõ điều này nhé. Thoạt đầu, cậu đề nghị một triệu dollar cho tay nghệ sĩ bất lương đầu tiên nào đủ thông minh để lừa bịp cậu. Sau đó một phụ nữ ăn mặc như một xác chết từ lễ tang của dân Amish* bay đến trên một cây chổi đang bốc cháy và đâm sầm xuống đất trong cánh tay cậu trước mặt một ngàn nhân chứng và cậu không có bình luận nào ư?”

*(*Amish : Nhóm Ki-Tô Hữu duy truyền thống, ly tách khỏi cộng đồng Anabaptish Thụy Sĩ và Alsatian năm 1693 theo sự dẫn dắt của Jakob Ammann. Những người theo Ammann được gọi là Amish. Vào thế kỷ 18, họ di cư đến Philadelphia, một số ít cũng đến nói khác. Hiện nay cộng đồng này tăng lên khoảng 240.000 người và sống khép kín, tự cung tự cấp, không theo công nghệ hiện đại, cuộc sống và trang phục đơn giản, mộc mạc y như mấy thế kỷ trước, và vẫn nói thứ tiếng Đức-Thụy Sĩ cổ. – Sẻ.)*

“Đúng thế. Cho đến khi tớ có vài câu trả lời cụ thể, tớ chẳng thấy có ích lợi nào trong việc kích thích khẩu vị của họ. Cậu biết rất rõ là khi tớ làm điều đó thì mùi máu tanh sẽ chỉ khiến họ thêm đói khát điên cuồng mà thôi.”

Copperfield ghi chép nhanh một chú thích trên một bên lề trước khi gập một trong những bìa hồ sơ đóng lại. “Vậy cậu đã có kế hoạch làm gì với cô ấy chưa? Giữ cô ấy như tù nhân trong căn penhouse của cậu trên đỉnh tháp giống như nàng công chúa nào đó trong câu chuyện tình thời Trung Cổ à?”

“Cô ấy không phải là tù nhân,” Tristan đáp, vẻ mặt ôn hoà của anh đáng giá nhiều nỗ lực hơn bình thường để duy trì. “Cô ấy có thể đi bất kỳ khi nào cô ấy muốn.”

“Vậy tớ đoán rằng thật hoàn toàn trùng hợp khi người trông trẻ của cô ấy chỉ tình cờ là một người Na-Uy cao sáu feet tư (~1.93m) được trang bị một khẩu Glock 9-mm và một khẩu Walther PPK mà anh ta tin rằng từng thuộc về James Bond*?”

*(*James Bond – Điệp viên Anh bí số 007, series truyện và phim nổi tiếng, đầu tiên được viết bởi Ian Fleming-1954, sau khi ông này chết, và nhân vật này vẫn còn được yêu thích, có thêm nhiều người viết tiếp, đến nay đã lên đến con số 7 tác giả với 12 tác phẩm và 2 tuyển tập, và 7 diễn viên đóng vai này cùng 23 bộ phim. Phim mới nhất là Skyfall ra mắt 2012. Phim thứ 24 – Spectre đang được quay và sẽ ra mắt vào 2015. Trong phim, chàng 007 đẹp trai, hào hoa luôn dùng khẩu súng lục tự động Walther PPK và uống Martini chỉ lắc không khuấy, lái chiếc Aston Martin... và là niềm mơ ước của mọi chàng trai cũng như các cô gái... và cả những hãng quảng cáo ăn theo...)*

Vẻ chế nhạo bất diệt trong giọng của Tristan đã chín muồi. “Tớ thú nhận. Cậu đã lật tẩy tớ rồi. Tớ đã trao cho Sven mệnh lệnh nghiêm ngặt là bắn vào lưng cô ấy nếu cô ấy cố bỏ đi, rồi kéo thân thể cô ấy xuống trục thang máy gần nhất.”

Dù Tristan sẽ không bao giờ thú nhận rằng anh không chắc sự hiện diện của Sven là để ngăn chặn Arian bỏ đi hay ngăn chặn anh khỏi trải qua thêm bất kỳ thời gian nhiều hơn cần thiết nào trước sự hiện diện của cô. Sau sự ve vãn thoáng qua từ hoạt động tình báo của anh, anh đã trải qua một đêm thao thức trên ghế sofa trong văn phòng công ty.

Anh đã không để sự cảm dỗ tiến xa hơn chuyển theo dõi đêm, bằng cách vô hiệu hoá những máy quay an ninh của căn penhouse trước khi rời khỏi trung tâm điều khiển. Anh có thể không lưu tâm liệu Deluth hoặc bất kỳ ai khác trong đội ngũ nhân viên bảo an của anh có trải qua những giờ làm nhiệm vụ của họ để liếc mắt đưa tình với đôi chân đang tuổi xuân thì của Miss Whitewood không, nhưng anh coi khinh ý tưởng họ có thể lợi dụng tình trạng cô quạnh của cô – xâm phạm đến sự sâu muộn riêng tư của cô như anh đã làm một cách tội lỗi. Anh thà để Sven làm công việc bẩn thỉu đó cho anh.

Giết chết ánh bập bùng của sự hổ thẹn bằng một phát súng nhạo báng, anh nói, “Miss Whitewood dường như không có bất kỳ hứa hẹn nào nhiều hơn sự thúc bách sưu tập một triệu dollar của cô ấy.” Anh mở tung cửa phòng họp. “Nếu cuộc họp này xúc tiến như kế hoạch, tớ sẽ để cho cậu thoả mãn với việc đích thân đuổi cô ấy ra khỏi căn hộ của tớ.”

Ngay khi họ vào trong phòng, ở đó đã có đầy đủ bằng chứng rằng sẽ không có gì theo đúng kế hoạch. Thay vì những gương mặt tươi cười mà Tristan trông đợi, họ được chào đón bởi một dãy những vẻ mặt khác nhau xếp hạng từ thất vọng cau có đến hoàn toàn nản lòng. Những chiếc màn buông xuống để tránh ánh nắng buổi sáng, chỉ để thêm vào một chút u ám cho căn phòng.

“Buổi sáng tốt lành, thưa các quý bà và quý ông.” Tristan nói một cách lạnh lợi, ngồi vào trong chiếc ghế da bóng lộn tại đầu chiếc bàn hội nghị làm bằng gỗ sồi.

Khi Copperfield đổ sập vào trong chiếc ghế dành cho anh, một người trợ lý lấy ra một miếng nhựa sẫm màu để đặt một tách café đen bốc khói cạnh khuỷu tay của Tristan.

Tristan quan sát năm người đàn ông và ba phụ nữ đang ngồi quanh chiếc bàn dài, biết rằng họ là nhóm người tài năng nhất trong những nhà lập trình, vật lý, hoá học và kỹ sư từng được tập hợp trong nước Mỹ dưới danh nghĩa một tập đoàn. Tuy vậy, vào khoảnh khắc này, tất cả đều đang né tránh cặp mắt anh như thể họ ao ước tận trong tim rằng họ có chiếc vé máy bay một chiều để trở lại quê hương yêu dấu của họ.

“Tôi tin rằng các vị có kết quả về những gì chúng ta đã thảo luận.” anh nói, nụ cười của anh dễ hiểu lắm là ân cần.

Vài thành viên của nhóm đã tạo nên màn trình diễn tuyệt vời qua việc xé xuyên qua

hàng núi những dữ liệu được in từ máy tính đang rải đầy bàn, nhưng Gordon Montgomery đã xô đẩy trên đôi chân của ông.

Tristan luôn ngưỡng mộ tính bộc trực của người đàn ông Scots này. Montgomery cũng là người duy nhất trong phòng có chỉ số IQ* cao hơn anh. Đôi tròng lồi của mắt kính làm phóng to đôi mắt viền đỏ của ông ta. “Tôi thực sự tiếc, Sir. Chúng tôi đã làm việc suốt đêm, nhưng chẳng có được bất kỳ thứ gì đáng kể để báo cáo.”

*(*IQ - intelligence quotient, chỉ số thông minh, là tỉ lệ giữa tuổi trí tuệ và tuổi thực của một người, được Francis Dalton nhắc đến lần đầu tiên vào thế kỷ 19, sau này được thêm nhiều nhà khoa học hoàn thiện thêm, và giáo sư Lewis Terman của Đại học Stanford đề ra cách test bằng trắc nghiệm và rất được Mỹ ưa chuộng vào những năm đầu thế kỷ XX. IQ=100 là chỉ số trung bình, IQ cao tương ứng với sự thành công và trí tuệ càng cao. Ngày nay chỉ số IQ không còn mang tính quyết định nhiều như xưa nữa, vì người ta đã xác định còn phải kết hợp thêm với chỉ số EQ (Emotional quotient-chỉ số cảm xúc) và AQ (Adversity Quotient-chỉ số vượt khó) –Sẽ)*

“Không chút gì ư? Ngay cả thành phần hoá học của thứ thiết bị đó cũng không ư? Các nguyên lý dựa trên các phương pháp tiềm năng trong ngành hàng không của chúng thì sao?”

Montgomery lắc đầu, mái tóc màu vàng hoe không chải, rối như tổ chim, khiến ông có vẻ giống một nhà khoa học điên nhiều hơn. “Chúng tôi đã cắt vụn chúng để soi kính hiển vi đến từng chi tiết và thực hiện chụp ảnh cộng hưởng từ cho đến khi chúng tôi lòi cả mắt ra, nhưng như tôi đã nói với anh, Sir, chẳng có gì ngoài một đồng những mảnh vụn và vô số những cộng rơm bị cháy xém – Một cây chổi chết tiệt!”

Tristan nhấp một ngụm café. Vị đắng của nó sắc bén cũng gần ngang bằng nỗi thất vọng của anh. Sau sự đánh giá sai lạc của anh tại trung tâm kiểm soát đêm qua, bằng cách nào đó thậm chí còn khấn thiết hơn, anh phải chứng minh Arian Whitewood không là gì ngoài một kẻ lừa bịp nhỏ bé quỷ quyệt. “Vậy chúng ta chỉ đơn giản phải thừa nhận rằng động cơ đã rơi mất trong chuyến bay, gây ra bởi cú va chạm.”

Nụ cười của Copperfield có phần quá chảnh choẹ để là nguồn an ủi cho Tristan. “Thật đáng tiếc quá chừng, những chiếc chổi quét bếp tiêu chuẩn nhất không được trang bị máy ghi âm và hộp đen cho việc bay.”

Tristan dành riêng cho anh ta một cái trừng mắt nhanh nhưng băng giá. “Vậy thì được rồi, Montgomery. Các kỹ thuật viên của anh hãy sắp xếp bản đồ thành phố xung quanh các toà nhà với từng tọa độ và bắt đầu lùng sục khu vực trong từng mảnh nhỏ. Sáng ngày mai, chúng ta sẽ...”

“Uh-um, Xin thứ lỗi, Mr.Lennox.” Đầu tóc vàng bồm xồm của Sven xuất hiện trong khe hở giữa cánh cửa và khung cửa.

“Gì thế, Sven?” Tristan hỏi, không thể dấu được một chút run rẩy lo lắng. Anh biết không có gì ít hơn một sự đe dọa đặt bom hoặc một cuộc hẹn thử giọng cho Baywatch mới có thể khiến cho người vệ sĩ rụt rè của anh dám xông vào văn phòng công ty mà không có sự cho phép của anh.

Bất chấp tình trạng bối rối của mình, Sven không thể không trao cho chiếc camera an ninh gắn trong góc phòng một cái nhìn tán tỉnh khi anh ta đi vòng qua bàn. Anh ta khum bàn tay khổng lồ quanh tai của Tristan và thì thầm điều gì đó.

Tristan cau mày, nghĩ rằng anh đã không nghe đúng. Sven đứng thẳng lên và ra hiệu cho

anh đi đến cửa sổ. Gần như run lên vì tò mò, Copperfield vượt qua hai người họ để kéo mở những tấm màn, đổ tràn lên sự u sầu bằng ánh nắng rực rỡ.

Trao đổi những ánh mắt bối rối, các nhà khoa học sắp thành hàng hai bên cạnh của Tristan khi anh nhìn xuống sân sau bên dưới tầng mười ba. Mới thoát nhìn, mọi thứ hiện ra ngăn nắp như nó nên như thế trong một buổi sáng chủ nhật thanh bình.

“Đó, thưa ngài.” Sven chỉ bằng một trong những ngón tay to bè của anh ta. “Đài phun nước.”

Tristan nheo mắt lại, nhận ra rằng đài phun nước được thiết kế là tiêu điểm cho sân sau đang phun phì phì như sắp tắt lịm.

Ngay cả khi anh quan sát, cột nước thu nhỏ dần thành một dòng chảy, rồi thành sự nhỏ giọt thống thiết. Từng là một kỹ sư ứng dụng, Montgomery vỗ nhẹ vào vai anh. “Có vẻ như thứ gì đó ở dưới đáy đã làm mất áp lực nước thôi, Sir.”

“Thứ gì đó,” Tristan tán thành, biết rõ không có sự ngăn trở nào trên thế giới có thể che dấu được vẻ mặt tăm tối của anh. “Hoặc ai đó.”

Khi anh quay gót và sải bước khỏi phòng họp, Sven và Copperfield trao đổi một ánh mắt e ngại, thầm đồng ý với nhau rằng, việc đi theo sẽ chẳng khôn ngoan chút nào.

7.

Khi Tristan bước ra khỏi thang máy, anh bị tấn công dồn dập bởi sự cuốn cuộn của những đám mây hơi nước nóng. Sự cáu tiết của anh tăng cao thêm khi anh cảm thấy bộ suit lụa nguyên chất của anh rũ xuống, tỳ sát vào thân hình anh giống như thứ hoa cúc bị ngâm nước quá lâu.

Sau khi đóng sầm cánh cửa văn phòng riêng để bảo vệ những chiếc máy tính khỏi sự tấn công của hơi ẩm, anh tiến đến phòng ngủ, thì thầm nguyên rửa bên dưới hơi thở. Tiếng âm âm tương tự tiếng thác Niagara vọng ra từ cánh cửa mở của phòng tắm.

Anh lao qua bức màn sương mù, quá giận dữ để quan tâm đến việc quý cô Whitewood ngốc nghếch có mặc đầy đủ quần áo hay chẳng có gì ngoài bọt bong bóng và một nụ cười. Thật không thể giải thích được cho vết đâm nhức nhối của sự thất vọng khi anh tìm ra cô vẫn đang mặc đầy đủ mớ vải liệm tồi tàn của cô.

Nước chảy tràn từ những chiếc vòi bằng đồng của bồn tắm trong những cuộn hơi nước. Cả hai bồn rửa mặt cũng đang chảy hết tốc lực tương tự như cặp vòi sen đôi. Tiếng ào ào của chúng át mất sự tiến đến của anh, để mặc anh tự do quan sát vị khách của mình đang hân hoan kéo giạt tay nắm của chiếc tủ ngăn kéo, rồi nhảy bật ra phía sau để chiêm ngưỡng kết quả.

Ngay khi chiếc học ngừng chạy, cô lập lại nghi thức – ửng hồng, cười nắc nẻ với sự vui thích, rồi quan sát chăm chú khi nước bị rút cạn trong vùng lòng chảo sáng lóng lánh.

Tristan vặn tắt bồn tắm, rồi đợi một lúc tạm lắng áp lực nước để nghiêng vào trong vòi sen. Ngay khi anh cho tay nắm bằng pha lê của nó một cú vặn sai, một thay đổi áp lực khác đã khiến nước nóng tuôn đổ như thác xuống đầu anh. Tiếng rầm rầm của chiếc tủ ngăn kéo lắng xuống, không còn âm thanh nào còn lại ngoại trừ tiếng tong, tong đều đặn từ những giọt nước đang nhiều xuống khỏi gấu quần anh, làm ướt sũng tấm thảm hiệu Berbe vừa được lắp đặt.

Arian chậm chậm quay lại. Cô chăm chú nhìn anh từ đầu đến chân trước khi hạ thấp gối trong một cái nhún chào thận trọng. “Ngày mới tốt lành, Mr.Lennox. Ở bên ngoài trời đang mưa sao?”

Sự chớp mắt bối rối của cô cho thấy cô không chút nghi ngờ với việc trông anh lỗ bịch như thế nào khi món kem đang cần mẫn nhiều giọt bên trong cổ áo anh và bộ suit hiệu Valentino trị giá hai ngàn dollar đang dính chặt lấy cơ thể anh. Ngược lại, hơi nước đã cuộn mái tóc cô trong một vòng hào quang mê đắm và khiến làn da cô trông như những cánh hoa lily đắm sương. Sự đánh giá đó làm anh tức điên.

“Dĩ nhiên là trời không mưa! Cô bị mất trí rồi hả?” Tiếng gầm của anh vang vọng qua những bức tường lát gạch, khiến cô nao núng.

Rõ ràng cho rằng câu hỏi của anh chỉ là một câu hỏi phô trương, cô ném cho chiếc toilet một ánh mắt khao khát cuối cùng trước khi lướt qua anh. “Hệ thống nước xuất sắc đấy. Tất nhiên tôi đã nghe về những thứ kỳ diệu như thế được lắp đặt trong một cung điện mới ở Versailles, vì thế anh không được nghĩ tôi là một kẻ hoàn toàn thộn đầu đấy nhé.”

Một kẻ thộn còn cách xa mô tả tâng bốc nhất mà Tristan đang ấp ủ trong khoảnh khắc này. “Họ không có phòng tắm nắng hoặc hệ thống nước bên trong nhà ở Pháp sao?” Anh gầm gừ, kéo giắt một chiếc khăn tắm từ máy sưởi ẩm và đuổi theo sau cô.

Cô né tránh câu hỏi của anh vì gần như va vào một cô hầu phòng mắt mở to hết cỡ, đang mang đến một khay điểm tâm và vài tờ báo. Tâm trạng của Tristan còn trầm trọng hơn khi nhận ra người phụ nữ đã nghe lỏm cơn bộc phát bất thường của anh.

Khi Arian đón chiếc khay với một tiếng rên rỉ mong đợi khăn khăn, mùi hương ngon lành của thịt ba rọi xông khói thoảng vào mũi anh. Sven hẳn đã đặt từ cửa hàng thức ăn ở những tầng bên dưới, Tristan nghĩ, anh vô thức liếm môi khi nhìn vào những lát thịt heo dày. Anh sẽ không bao giờ cho phép món phế phẩm gây xơ cứng động mạch như thế trong bếp riêng của anh.

“Cám ơn cô rất nhiều,” Arian nói, nhét những tờ báo bên dưới cánh tay khi cái quắc mắt của Tristan khiến cô hầu chạy nhốn nháo khỏi căn hộ.

Giữ nguyên vẻ cau có, anh lau khô tóc trong lúc Arian ngồi bắt chéo chân trên giường và bắt đầu xức những nĩa trứng chiên như thể cô chưa bao giờ nghe về hàm lượng chất béo. Anh không thể nhớ lần cuối cùng anh nhìn thấy một phụ nữ ăn uống mà không nhiech móc bản thân về chuyện thấy hứng thú với thức ăn là khi nào.

“Ôi Chúa ơi, tôi là một kẻ phàm ăn,” Cô lầm bầm, xiên một miếng thịt xông khói béo

ngày. “Tôi cảm thấy giống như tôi đã không ăn uống trong ba trăm....” Cô ngược lên chạm phải ánh mắt băng giá của anh trước khi nuốt nghe rõ một tiếng ực. “...giờ”

Cô uống cạn một cốc chocolate nóng, để lại Tristan ngẩn ngơ với bộ ria bằng bột kẹo dẻo tô điểm trên vành môi trên của cô.

“Anh dùng một ít nhé?” Cô hỏi, mời anh một ổ bánh mì tròn trộn bột quế thật và được rắc nho khô.

“Không, cảm ơn.” Anh nói cứng nhắc, món bánh quế mằm lúa mì mà anh đã mắc nghẹn lúc năm giờ sáng hôm đó vẫn đang yên vị y như một tảng đá trong dạ dày anh. “Tôi ăn rồi.”

Anh hối tiếc về sự vội vàng của anh khi chiếc lưới hồng hồng xinh xắn của cô mơn trớn lớp kem trứng của chiếc bánh. Tiếng rên vui thích của cô khiến ruột anh thắt lại vì khao khát. Anh muốn vồ lấy chiếc bánh khỏi cô và ngấu nghiến nó trong một miếng nuốt gọn. Choáng váng vì sự thôi thúc kỳ lạ, anh vo tròn chiếc khăn như một quả bóng và ném nó vào trong góc phòng.

“Tôi không đến đây vì bữa sáng, Miss Whitewodd. Tôi đến để hỏi cô một vài câu hỏi thích đáng.”

“Vậy tôi hy vọng rằng anh sẽ thoả mãn với những câu trả lời của tôi. Tôi vẫn luôn được bảo là tôi cực kỳ thiếu thích đáng.”

Anh kéo ánh mắt ra khỏi nụ cười rạng rỡ của cô. “Những kỹ thuật viên của tôi hiện giờ đang lùng sục những con đường xung quanh toà tháp tìm kiếm những mảnh vỡ từ cú va chạm của cô. Tôi hy vọng rằng, cô có thể tiết kiệm cho họ một ít thời gian giá trị bằng cách giải thích cho tôi chính xác cách cô đã bay vút qua đúng thời điểm cuộc thi đấu pháp thuật như thế nào.”

“Tôi không nhớ.” Cô ăn hết chiếc bánh mì hương quế và bắt đầu liếm từng ngón tay giống như một con mèo nhỏ cảnh vệ.

Như bị đóng đinh bởi động tác gợi tình ngây thơ đó, Tristan đột ngột gặp rắc rối để có thể nhớ được câu hỏi ban đầu của anh.

“Cô không nhớ cái gì?” Anh lặp lại một cách yếu ớt.

“Tôi không nhớ đã bay đến đây như thế nào. Tôi e rằng tôi đã bị đập vào đầu khi tôi bị va chạm và rất lấy làm buồn với một trường hợp không may của chứng bệnh... ờ... Manesia.” Cô đặt chiếc khay sang một bên, trông có vẻ cực kỳ hài lòng với bản thân.

Tristan không biết nên bật cười hay bỏ đi và gọi cho trung tâm kiểm soát dịch bệnh ở Atlanta*. “May quá, ý cô không phải là chứng quên ‘Amnesia’ nhỉ?”

*(*CDC-The Centers Disease Control của Mỹ đặt trụ sở chính ở vùng đông bắc thành phố Atlanta, bang Georgia - cũng có các chi nhánh ở các thành phố lớn khác. Năm 2014, CDC nhận từ ngân sách là 6.9 tỷ dollar. CDC tập trung về phát triển và kiểm soát và phòng ngừa dịch bệnh như bệnh truyền nhiễm, thực phẩm gây bệnh, sức khoẻ môi trường, an toàn lao động, phòng chống tai nạn... Các nghiên cứu của CDC cũng cung cấp thông tin về các bệnh không lây nhiễm như béo phì, tiểu đường... - Sẻ.)*

Anh phải cho cô ghi điểm. Cô hồi phục không lâu hơn một cái chớp mắt cân nhắc. “Đúng rồi. Amnesia. Thỉnh thoảng khi người ta mắc chứng đó, người ta không thể nhớ nó được gọi là gì.”

Về mặt vô tội của cô chỉ làm tăng thêm trong anh nỗi khao khát muốn bóp cổ cô. Anh

khoá đôi bàn tay ra phía sau lưng để dần lại thôi thúc đó và bắt đầu đi từng bước đến chân giường. “Cho phép tôi làm sáng tỏ sự khẳng định của cô nhé. Cô bị va đập vào đầu. Cô mắc phải chứng quên. Nhưng lại nhớ rõ tên cô là Arian Whitewood, cô đến từ Pháp, và cô rất thích tôi trao cho cô giải thưởng một triệu dollar.”

Anh xoay người trên gót chân và khám phá ra rằng thay vì bám riết lấy mỗi từ của anh như bất kỳ cấp dưới nào của anh sẽ làm, sự chú ý của cô đi lạc vào những trang báo nằm rải rác. Anh băn khoăn không biết có phải đó là ý tưởng đùa cợt của Copperfield không, khi cậu ta gọi đến không chỉ ấn bản sáng chủ nhật của các tờ The Times, The Post, mà còn cả những ấn bản đặc biệt vô giá trị của các tờ báo lá cải nữa. Arian dường như chẳng có chút buồn phiền nào bởi sự mô tả của tờ Prattler về cô như là cô em họ mắt ốc nhồi đầu tiên của E.T*, nhưng cô lại nhìn chăm chú vào góc của tờ Global Inquire.

*(*E.T – the Extra Terrestrial, nhân vật chính trong bộ phim bom tấn cùng tên ‘E.T-Cậu bé ngoài hành tinh’ trình chiếu năm 1982, đạo diễn bởi Stevens Spielberg, phim này qua mặt Star Wars trở thành film có doanh thu cao nhất mọi thời đại.)*

“Họ nói tôi là con gái của người đàn ông này,” Cô nói, vẻ mặt của cô tha thiết một cách kỳ lạ. “Trông ông ấy có vẻ như một người khá dễ chịu. Anh có thấy nét tương đồng nào không?” Cô giờ bìa báo lên sát bên mặt cô để lộ một Elvis* trẻ trung sừng xỉa trong thời kỳ hoàng kim của sự nghiệp.

*(*Elvis Aron Presley, còn được gọi là Vua nhạc rock and roll, là một ca sĩ và diễn viên người Mỹ.)*

Tiếng cười hoài nghi của Tristan bị nén lại trước vẻ khao khát trong giọng cô. Anh kéo quần góc môi trên trong một vẻ nhạo báng sánh ngang với nụ cười của Elvis để dấu đi hiệu quả chấn động của nó trên anh. “Để tôi đoán nhé. Cô cũng quên mất tên của cha cô rồi.”

Cô hạ thấp tờ báo xuống, nhìn thẳng vào mắt anh. “Tôi không tin là tôi từng biết.”

Tristan sẽ thấy lời thú nhận của cô ít gây bối rối hơn nếu như nó bị vấy bẩn dù chỉ một chút dấu hiệu cay đắng của riêng anh. Thiết tha muốn chạy trốn đôi mắt to loang loáng nước của cô, anh sai bước đến bức tường, tâm trạng quá bồn chồn của anh trước bộ cảm biến tự động khiến nó bật mở cửa phòng để đồ với một tiếng hú thay vì tiếng huýt.

Anh túm xuống chiếc nón Panama* đẹp đẽ mà anh đã mua để đội trên bãi biển Martinique* cho kỳ nghỉ mà anh chưa bao giờ có thời gian, rồi hành quân ngang qua phòng, ném nó vào trong lòng Arian. “Kéo một con thỏ ra khỏi mũ của tôi xem nào.”

*(*Panama Hat là chiếc mũ rơm truyền thống của Ecuador được tết từ lá cọ palmata carludovica có màu sáng, nhẹ, và thoáng khí. Nghệ thuật đan nón panama truyền thống đã được UNESCO xếp vào danh sách văn hoá phi vật thể vào 2012)*

*(*Martinique là hòn đảo nằm ở phía Đông vùng biển Caribbean, một trong 26 vùng lãnh thổ hải ngoại thuộc Pháp, có diện tích khoảng 1,128 km² và 380.000 dân. Cũng giống như các vùng lãnh thổ của Pháp khác, cư dân Martinique sử dụng tiếng Pháp là ngôn ngữ chính (ngoài ra họ còn nói tiếng thổ ngữ Antilles) và lưu hành tiền Euro và đều là công dân Pháp.)*

(Hehehe, bất cứ bãi biển nào nằm ở trong vùng Caribbean đều đẹp mê hồn luôn, đến rồi không muốn về nữa. Cát trắng mịn như đường cát, biển màu ngọc lam trong thấy đáy và cá đủ màu sắc lội tung tăng quanh người bơi, cái này nói theo kinh nghiệm ít ỏi của mình - Sẻ)

Nâng chiếc nón giữa hai lòng tay, cô nhìn trộm qua vành nón, rồi nuông chiều anh với kiểu nụ cười cảnh giác mà người ta thường dành riêng cho một kẻ điên trốn trại. “Chà, chà, tôi không thể kéo ra một con thỏ nếu như anh không đặt nó vào trong đó.”

Anh chớp mắt, sợ rằng sự hợp lý của cô bắt đầu có ý nghĩa với anh. “Tôi không muốn cô kéo ra một con thỏ đã có sẵn ở đó rồi. Tôi muốn cô làm phép lấy nó từ trong không khí giống như những pháp sư xấu xa đã làm từ nhiều thế kỷ.” Anh hất đầu vào cái mũ. “Làm đi. Bật ngón tay. Kéo mũi. Bắt chéo tay và nhắm mắt. Tôi không biết cô làm bằng cách chết tiệt nào, nhưng nếu cô có thể kéo một con thỏ ra khỏi cái nón đó trong năm phút nữa, tôi có thể gọi và nói Copperfield viết cho cô tấm check một triệu dollar.”

Tristan giật mình nhận ra anh có ý như thế. Sự thanh bình được giữ gìn cẩn thận của tâm hồn anh đáng giá nhiều hơn một triệu bạc nhỏ mọn đó. Anh sẽ ngừng thúc ép chứng minh người phụ nữ này là một kẻ lừa bịp nếu như anh chỉ cần đẩy cô ta ra khỏi cuộc đời anh. Và giường của anh.

Cô liếc nhìn anh, rồi nhìn lại chiếc nón như thể cô đang đấu tranh với sự cám dỗ ghê gớm nào đó. Một bàn tay chấp chới đưa lên ngực nơi có chiếc vòng cổ dị thường của cô trước khi cuộn thành nắm đấm và rơi trở lại trên lòng cô.

“Tôi sẽ không làm đâu,” Cô thì thầm, cúi đầu thấp đến mức mái tóc phủ thành bức màn quanh thân hình cô.

Cô sẽ không từ bỏ điều đó dễ dàng. Tristan vươn tay xuống và đẩy bức màn sẫm màu ra phía sau, hồi tiếc về cử chỉ thông thường đó ngay khi anh cảm thấy chất liệu mềm như lụa ấy níu giữ những ngón tay anh. Một làn hương khó nắm bắt phảng phất qua mũi anh, khiến chúng cháy bùng lên nỗi khao khát nguyên sơ. “Không, hay không thể?”

“Tôi không...” Cô ấp úng khi mắt cô gặp mắt anh.

Anh nghiêng xuống cho đến khi vành môi của họ chỉ cách nhau một tiếng thì thầm và dịu dàng gợi ý, “Nhớ?”

Cô thoái lui, đôi mắt sẫm màu cáu kỉnh. “Đó là sự thật. thưa ngài. Bất kể ngài chọn tin hay là không. Và nếu ngài từ chối việc công nhận chuyến bay là pháp thuật, thì tôi không thấy việc kéo một con nhím ra khỏi một chiếc mũ lại có thể khiến ngài dao động.”

Tristan để cho cuộn tóc rời khỏi những ngón tay, không thể nhớ lần cuối cùng người nào đó dám thách đố anh. Ngay cả những lời xúc phạm úp úp mở mở mong manh của Copperfield cũng chỉ dám miễn cưỡng đào bới đôi chút vào thói kiêu căng của anh. Điều khiến anh kinh ngạc nhất là cuộc nổi loạn nho nhỏ của Arian lại gợi lên sự tôn trọng miễn cưỡng thay vì thất vọng.

Anh thẳng người lên, ép buộc đôi vai anh nhại lại một cái nhún vai thụ động. “Tốt thôi, Miss Whitewood. Tôi sẽ tiếp tục điều tra tuyên bố của cô. Nhưng nếu cô có một khao khát đột ngột thiếu kiểm soát muốn uốn cong chiếc muỗng ăn thạch của cô bằng tâm trí, làm bay lơ lửng một chiếc nhẫn, hoặc thậm chí biểu diễn một màn chơi bạc bịp hoặc hai, hãy nói Sven cho tôi biết.”

Tiếng hỗn hển bị xúc phạm của cô cảnh báo với anh rằng rốt cuộc anh đã xoay sở để

khiến cô tổn thương. Cô mím đôi vành môi đỏ thắm trong vẻ phật ý đoan trang. “Chơi bài ư, Mr.Lennox, không là gì ngoài công cụ của quỷ dữ.”

Tristan không có câu trả lời nào cho điều đó ngoại trừ quay gót và vội vã lẩn vào nơi trú ẩn gần nhất. Chụp lấy chiếc điện thoại, anh quát tháo, “Tôi sẽ làm việc trong văn phòng riêng của tôi cho đến cuối ngày. Tôi không muốn bị quấy rầy.”

Nhưng ngay cả khi anh đóng sầm tai nghe điện thoại vào chiếc tổng đài ngó ngẩn đó, anh biết mệnh lệnh của anh đã đến quá trễ. Arian Whitewood đã quấy rầy sự điềm tĩnh vững chắc mà anh đã rèn luyện trong mười năm qua mất rồi. Đã làm rạn nứt lớp vỏ lãnh đạm giữ anh cư xử đúng mực khi cơn cuồng nộ và sự hối tiếc đe dọa áp đảo anh. Cô thậm chí đã khiến anh thách cô thực hành pháp thuật, Ôi Chúa Nhân từ! Cứ như thể một sự tin tưởng vô lý đến thế lại đáng kể hơn tình trạng hoàn toàn điên rồ. Anh sẽ làm điều ngu ngốc nào kế tiếp nữa đây? Nài nỉ cô đặt một tà thuật trên đối thủ kinh doanh của anh trước khi triệu tập cuộc hội nghị kế tiếp ư? Quỷ thật, có lẽ cô thậm chí có thể hôn lên mũi anh và biến anh thành một hoàng tử. Hình ảnh tưởng tượng không khiến anh mỉm cười như lẽ ra nó nên như thế.

Anh xoay chiếc ghế và chống chân lên bệ cửa sổ, rùng mình khi không khí lạnh giá thổi từ lỗ thông hơi dưới sàn làm co bộ suit ướt đầm của anh. Mặt trời mùa thu tẩm sắc màu lên những ô cửa sổ trong lớp bụi vàng, nhưng hơi ấm của nó thất bại trong việc thấm nhập qua môi trường được kiểm soát khí hậu này

Anh không luôn là một kẻ hoài nghi như vậy. Anh đã từng tin vào một kiểu pháp thuật khác trước đây. Một kiểu pháp thuật nối kết bộ vi xử lý và mã nhị nguyên với bùa phép thần chú được đo lường bằng megahertz* và gigabytes*. Nhưng đó là trước khi sự thật đã cướp đoạt của anh niềm tin trẻ thơ vào những điều kỳ diệu của kỹ thuật và những hoạt động của trí tưởng tượng phong phú của chính anh.

*(*Megahertz : bằng một triệu Hertz - đơn vị đo tần số dao động của sóng điện từ trong một giây, do Heinrich Rudolf Hertz tìm ra năm 1886)*

*(*Gigabytes : bằng một tỷ Byte – đơn vị lưu trữ dữ liệu cho computer. Thuật ngữ byte được Werner Buchholz đặt ra trong năm 1956 trong giai đoạn thiết kế ban đầu cho hệ thống IBM-7030.)*

Nhiều năm sống trong sự cảnh giác đã khiến cho tiếng lao xao gần như không thể nhận thấy phía sau anh vang vọng như một tiếng thét. Tristan xoay ghế, chuẩn bị thổi tung Arian bằng sấm sét của chính anh nếu như cô dám xâm nhập vào lãnh thổ riêng tư của anh.

Cop đứng trên ngưỡng cửa, một nụ cười toét rít rề trải rộng trên gương mặt cậu ta. “Tớ nghĩ là cậu muốn biết tớ đã giải tán cuộc họp.”

“Montgomery có động não thêm được chút nào không?”

“Rất tiếc. Anh ta chỉ liên tục lắc đầu và lăm bằm, ‘Ôi cô gái Puir’ *(đáng thương – tiếng Scot)*. Cô ấy đã bị một cú lật nhào thật kinh khủng.”

Tristan nghiêng ra một lời nguyên rửa ngắn. “Vậy thì tôi sẽ tổng khứ ‘cô gái Puir’ ấy đi bằng cách quái quỷ nào đây chứ?”

“Cậu có thể dội một thùng nước lên cô ấy để xem xem liệu cô ấy có tan ra không?” Với cái trừng mắt của Tristan, Cop vội vã thêm vào, “Hoặc cậu có thể trả tiền cho cô ấy. Đề nghị với cô ấy vài ngàn dollar để biểu diễn một tiết mục tiêu biến. Điều đó có hiệu quả trên phụ nữ phải tự lực cánh sinh.”

“Đó là bởi vì tớ không bao giờ đụng chạm đến cô ấy và cô ấy biết điều đó. Lắc đôi tay trước quỹ hỗ trợ bệnh nhân AIDS không phải là sự giao tiếp, không ngay cả ở New York.” Tristan đứng lên để nhìn chăm chăm không chớp mắt vào những con đường xa xa bên dưới, nhét hai tay vào túi quần.

“Sven có thể lấy những dấu vân tay từ bàn chải đánh răng mà cậu đã cung cấp cho cô ấy. Chúng ta đã báo cho cảnh sát NY, Interpol, và những thám tử điều tra riêng của chúng ta tiến hành đào bới những dữ liệu cơ bản về mọi tội phạm, nghệ sĩ lừa đảo, người mất tích phù hợp với nhân dạng của cô ấy. Chúng ta nên tìm thấy điều gì đó dứt khoát vào cuối tuần.”

“Và nếu như tớ không muốn đợi lâu đến thế để lại được ngủ trong giường của chính tớ thì sao?”

Cop trải rộng một lòng bàn tay trên ngực ra vẻ hào hiệp. “Sao thế nhỉ, tớ rất vui lòng đặt cho Quý cô Gỗ-Trắng hấp dẫn một phòng tại Plaza hoặc thậm chí đưa cô ấy vào chính căn gác xép của tớ, tọa lạc tại đại lộ số Năm với tầm nhìn đẹp đến nín thở vào công viên Trung Tâm...” Tristan quay nhìn anh với vẻ hoang dại đến mức Copperfield vội vàng lùi lại hai bước bất chấp rằng chiếc bàn nằm giữa hai người họ. “Đừng bận tâm.”

Sự căng thẳng rời khỏi thân thể Tristan cũng nhanh như khi nó đến, để lại anh rã rời đến tận xương tủy. Không thể chịu đựng ánh mắt suy đoán của Copperfield, anh quay lại cửa sổ, cào bàn tay vào mái tóc ẩm. “Cậu tuyệt đối đúng. Ngay sáng mai, tớ sẽ nói cô ấy chuyển đến một nơi khác cho đến khi chúng ta kiểm chứng được tuyên bố của cô ấy.”

Cho dù Tristan nhận thức rõ tính đúng đắn trong quyết định của mình, anh vẫn băn khoăn không hiểu tại sao anh lại bị bỏ lại với cảm giác trống rỗng đến tận đáy lòng thế này.

8.

Ngày thứ Hai hé rạng với bầu trời tháng mười xanh mát và giới truyền thông tấn công điên cuồng hơn bất kỳ thứ gì Copperfield từng dự đoán. Sự xâm lấn của báo chí buộc Tristan phải đóng lối vào được bao phủ bằng bức màn dương xỉ phía trước của Lennox Enterprises với công chúng, nhưng vẫn có vài phóng viên tháo vát đã lén vào tận hang ổ của tập đoàn. Khi anh ló đầu ra khỏi văn phòng, Sven đã buộc phải chạy đến can thiệp cho anh. Tristan biết nếu anh ra lệnh, Sven sẽ hạ thấp vai xuống và cày xuyên qua đám đông đang la ó giống như Emmitt Smith* đang hạ gục hàng phòng thủ của đội Giant* trong một chiều chủ nhật biếng nhác.

*(*Emmitt Smith James sinh năm 1969 ở Florida, chơi bóng bầu dục chuyên nghiệp cho đến khi về hưu năm 2004 ở tuổi 45, với 15 mùa giải National Football League (NFL-giải bóng quốc gia) trong vai trò Running back. Ông được xếp thứ 68 trong danh sách 100 cầu thủ bóng bầu dục vĩ đại nhất của The Sporting News. Từ năm 2005 ông trở thành nhà phân tích thể thao trên NFL Network và NFL Total Access.)*

*(*Giant hay New York Giants là đội bóng bầu dục chuyên nghiệp của New York, rất thường đạt giải vô địch quốc gia.)*

“Mr.Lennox, Ngài có thể xác nhận rằng Miss White-ood đã xuất hiện bằng cách cởi một

cây chổi quét bếp không?”

“Miễn bình luận.” Anh đáp.

“Ngài có thể cho biết nhãn hiệu của cây chổi không? Nó là Tuff-Bristle hay Perfect Sweeper?”

“Miễn bình luận.”

“Thưa ngài, Ngài cho rằng Miss Whitewood là phù thuỷ tốt hay phù thuỷ xấu?”

Anh từ chối nhấn sâu vào điều đó bằng bất kỳ câu trả lời nào.

Anh gần như đã đến được thang máy khi một tiếng ho khan vì thuốc lá khiến anh ngừng lại đột ngột. Anh biết mà không cần nhìn, rằng câu hỏi nào sẽ theo sau và chính xác kẻ nào sắp hỏi. Eddie Hobbes của báo Prattlers đã tồn mười năm vừa qua để gieo tai ương cho cuộc đời của Tristan. Thậm chí anh còn nhận ra tiếng xào xạc của tập giấy ghi chú của Hobbes khi gã thực hiện một sự phô trương tuyệt hảo làm ra vẻ như đang thăm dò lấy ý kiến.

“Mr.Lennox, có thật sự là Mr.Wite Lize, hay còn được biết là Mr.Leopold Finch, vẫn đang yêu cầu với các nhà chức trách địa phương để mở lại cuộc điều tra án mạng của con trai ông ấy không?”

Tristan quay lại, vẻ điềm tĩnh lạ thường của anh làm lặng đi tiếng rì rầm của đám đông. Hobbes mặc một chiếc áo khoác thể thao nhàu nhĩ và đang lập bập một điếu cigar lớn, rõ ràng là không đếm xỉa đến bảng hiệu ‘Không Hút Thuốc’ được gắn ngay bên trên cái đầu hói của hắn.

“Như ông đã biết rất rõ rồi, Hobbes,” Tristan nói, “chẳng có vụ điều tra án mạng nào hết. Arthur Finch đã biến mất cách đây gần một thập niên rồi và đã chính thức được liệt trong danh sách người mất tích.”

Tristan lạnh lùng gạt bỏ gã bằng cách quay trở lại thang máy, người phóng viên chen lấn và hích khuỷu tay đẩy một tay nhiếp ảnh kế bên. “Đó là một bức ảnh mà chú mày sẽ không bao giờ thấy trong bất kỳ hộp sữa nào.” *(ý là không thánh thiện, ngây thơ)*

Tiếng la hét phục hồi lại với một khí lực mới. “Mr.Lennox! Mr.Lennox!”

Tristan bước vào bên trong buồng thang máy vừa đến, để lại Sven khoá đuôi sự theo đuổi của báo chí. Ngay khi cánh cửa trượt đóng lại, anh thả lỏng dáng vẻ cứng nhắc và ngã người dựa vào tường thang máy, chà sát phía sau cổ anh trong một nỗ lực vô ích để xoa dịu sự cứng đờ ra khỏi chúng. Chiếc ghế sofa bọc da trong văn phòng anh trông giống địa ngục hơn là thoải mái. Anh hy vọng đầy cay đắng là quý cô Whitewood đã trải qua một đêm ấm cúng, được bao bọc giữa những tấm trải giường bằng satin trên chiếc giường cỡ lớn của anh. Anh đang sắp đoán chắc rằng đó là lần cuối cùng của cô.

Ai có thể nghĩ ra được một người phụ nữ nhỏ bé lại có thể ném cả đế chế của anh vào sự hỗn loạn như thế chứ? Những đường dây điện thoại của toà tháp đã bị tắc nghẽn từ sớm tinh mơ, để lại gần năm mươi nghìn nhân viên không thể thực hiện nhiệm vụ của họ. Sự lãng phí nhân lực làm phiền anh nhiều hơn sự bao vây tàn bạo của giới truyền thông.

Ba cuộc đụng độ đã xảy ra giữa đội an ninh và đám báo chí xâm lược, để lại phía sau một chuỗi những máy ảnh và những băng ghi hình bị đập vỡ khiến Copperfield phải dùng hết một

nửa chai aspirin liều cao trước tiên đoán về những cáo buộc hành hung bạo động và những tố tụng dân sự.

Copperfield hẳn sẽ đổ lỗi cho anh vì đã đẩy bản thân vào trong thứ sàn diễn mà anh căm ghét, nhưng Tristan đã chuẩn bị đầy đủ để đặt trách nhiệm vào đúng nơi nó thuộc về - ngay tại đôi chân xinh xắn của quý cô Whitewood. Chẳng phải cô đã dàn dựng tiết mục nhào lộn khoa trương đó hay sao, sự thu hút của giới báo chí hẳn đã giảm đi vào lúc này rồi hoặc đã bị xao lãng bởi vài tin giật gân nào đó hoặc những mẩu tin đồn lý thú rồi. Anh bị cám dỗ với ý tưởng kéo cô xuống những tầng lầu và bỏ mặc cô cho sự khoan hồng của họ.

Đến căn penhouse, anh sỏi bước ra khỏi thang máy, sẵn sàng làm điều đó. Căn phòng sinh hoạt chung hoang vắng, cửa văn phòng riêng của anh vẫn còn bị khoá như khi anh rời khỏi đó.

Một tiếng rì rầm nhịp nhàng kéo anh hướng thẳng đến phòng ngủ. Anh đẩy nhanh nhịp bước, tự hỏi không biết quý cô Whitewood lại nghĩ ra tai ương mới mẻ nào để giáng lên đầu anh nữa đây. Vị khách không mong muốn của anh không ở đâu trong tầm nhìn. Tiếng rì rầm mạnh thêm và anh quay người và thấy chính bản thân anh gần như chạm mũi với chiếc trục thẳng đang lơ lửng ngay bên ngoài cửa sổ.

Nếu như huy hiệu hàm răng thú ăn thịt với chiếc lưỡi bay phần phật của Prattler không được in trên mũi của máy bay, Tristan vẫn nhận ra nó bằng nụ cười điệu đà của loại thú săn mồi của tay phóng viên ảnh đang nhào người ra ngoài khung cửa máy bay để kiếm được một cú bấm máy chuẩn.

Kèm lại một thôi thúc trẻ con muốn đánh vắng gã đàn ông, Tristan tự hài lòng với việc kéo giật những bức màn cửa đóng lại. Tiếng ầm ầm của động cơ trục thẳng giảm đi ngay lập tức.

Tristan nhìn chăm chú qua bóng tối mờ ảo. “Miss Whitewood?”

Không có gì. Anh kiểm tra phòng tắm, nhưng chẳng thấy gì nhiều hơn một chiếc vòi đang nhiều nước và một bàn chải đánh răng ẩm ướt. Dường như người phụ nữ đã quyết định rằng trò lừa của cô ta không tồn tại nổi dưới sự sấm soi của các nhà khoa học của anh và lựa chọn tiết kiệm cho anh cuộc cãi cọ để đuổi cô đi. Anh rũ xuống bên chân giường và lồng tay vào mái tóc, đột ngột thấy kiệt sức nhiều hơn anh nhận ra.

Mất một phút chước choáng để anh nhận ra chiếc giường đang rung lên như thể anh vừa thả một gốc tạ Anh (~12.7Kg) vào nó vậy. Hoàn toàn bối rối, anh tỳ lòng tay vào chiếc nệm, như sự run rẩy kỳ lạ vẫn tiếp tục. Anh nghiêng người qua, thận trọng nhắc mép giường lên, và nhìn vào bên dưới gầm giường.

Mất anh từ từ điều chỉnh với bóng tối, nhưng tất cả những gì anh có thể thấy là một cặp chân mang vớ đen. “Miss Whitewood?”

Chiếc giường rung rẩy với sự dữ dội mới. Khuyu gối xuống tấm thảm, Tristan quăn những ngón tay lên mắt cá mảnh dẻ của đôi chân và kéo. Arian trượt ra khỏi gầm giường, cứng đờ như một tấm ván, đôi mắt đóng chặt.

“Miss Whirewood?” Anh nói, lần này dịu dàng hơn.

Đôi mắt cô bật mở, to khổng lồ trên gương mặt trắng bệch. Váy áo của cô thậm chí còn

nhấn nhúm khốn khổ hơn trước và tóc cô vương đầy bụi, điều đó khiến quyết định của Tristan về việc thuê dịch vụ vệ sinh mới trở nên kiên quyết hơn.

“Nó đã đi chưa?” Cô thì thầm qua đôi hàm răng đang khua lách cách.

“Chiếc trực thăng à?”

“Không, con rỗng!”

Tristan thầm tự đá mình vì đã không nói Cop theo đuổi mối liên hệ với nhà thương điên Bellevue. “Cô nhìn thấy một con rỗng sao?”

“Tôi đã thấy mà, Sir. Ngay bên ngoài cửa sổ. Nó xà xuống từ bầu trời tấn công tôi bằng bộ răng trần và lưỡi của nó bay phần phật trong gió. Tôi đã nghĩ nó hẳn sẽ đâm sầm xuyên qua cửa sổ và...” Cô tự ôm lấy mình khi một cơn rùng mình mới phủ lên cô.

Quàng một cánh tay quanh vai cô, Tristan đỡ cô ngồi dậy, đánh rơi mất sự đề phòng bởi thôi thúc nguyên sơ của chính anh muốn tiêu diệt những con rỗng cho cô, bất kể là thật hay tưởng tượng. Thân thể mềm mại của cô run rẩy dữ dội dựa vào ngực anh. Có vẻ như cô bị hoảng sợ chân thực đến mức thật khó để nhớ cô không là gì ngoài một nữ diễn viên xảo trá.

Vụng vơ với việc đỡ sức nặng của cô, anh gỡ những đám bụi bông khỏi tóc cô. “Cô không cần phải sợ đâu. Thứ cô nhìn thấy không phải là một con rỗng. Nó chỉ là một chiếc helicopter thôi.”

“Một chiếc hell-copter (*cỗ-máy-địa-ngục*)?” cô lặp lại, có vẻ còn ít thoải mái hơn trước.

“Helicopter,” Anh lập lại, tự hỏi chính xác thì Pháp đã trở nên lạc hậu như thế nào kể từ chuyến công tác cuối cùng đến Paris của anh. “Một thiết bị trên không được thiết kế để đưa người ta bay từ nơi này đến nơi khác.”

Arian im lặng một lúc lâu khi cô suy nghĩ về lời giải thích của anh. “Vậy những người đàn ông đó không phải đang nằm bên trong dạ dày của nó sao?”

Tristan cố nín cười. Bị nuốt sống bởi một con rỗng sẽ là số phận thích hợp hơn nhiều cho tay phóng viên ảnh của tờ Prattler và viên phi công. “Không, họ chỉ đơn giản là đang cười bên trong chiếc trực thăng để vươn đến đích đến thôi.”

“Và đó là đâu?”

Câu hỏi ngây thơ của cô nhắc anh nhớ rằng những gã đó là những con thú săn mỗi loại ăn tạp. “Thật không may, đó là cửa sổ của tôi. Họ đang cố chụp nhanh một bức hình (photograph) của cô.”

Cô chớp mắt nhìn anh. “Một photo-graph (biểu đồ-hình)?”

Tristan thở dài và véo sống mũi. Hôm nay hoá ra là một ngày rất dài. Và thậm chí vẫn còn chưa đến giữa trưa. Quá kiệt sức để cố gắng một lời giải thích khác, anh đẩy cô ra khỏi lòng anh và đi đến tủ ly.

Anh chọn một khung hình mạ vàng từ trên bề mặt tủ được đánh bóng, giơ nó lên trước mũi của Arian, và gõ nhẹ vào lớp kính bằng ngón tay trỏ. “Một bức hình.”

Arian nghiêng cứu cô gái tóc vàng đang cười, vẻ mặt của cô gần như khao khát. “Cô ấy rất

đáng yêu. Cô ấy là vợ anh ư?”

Tristan xoay bức ảnh lại và cau có nhìn nó. “Tôi không biết cô ta là kẻ quái nào. Tay thiết kế nội thất đặt cô ta ở đó.” Nhún vai, anh để lại bức ảnh trên tủ ly. “Bất luận thế nào, kẻ săn ảnh là một con quái vật vô lương tâm, nhưng bản thân chiếc helicopter thì vô hại. Tôi có một chiếc giống như thế đang đậu trên bãi đáp trực thăng của tôi trên mái nhà. Cô có thích bay một chuyến không?”

Arian nhảy bật lên, tránh xa khỏi anh như thể anh vừa mời cô kẹo để dụ cô vào trong băng sau của chiếc limousine của anh vậy (*bài học cho con nít để tránh bị bắt cóc của ng Mỹ*). “Ồ, không, thật sự tôi hoàn toàn tốt ở nơi tôi đang ở. Tôi sẽ chỉ ở đây thôi, cảm ơn anh.”

Biết ơn đã nhắc anh về nhiệm vụ gốc của anh, Tristan dựa vào chiếc tủ ly. “Thật ra, đó không phải là những gì tôi đến đây để nói với cô.”

Arian chọn một chiếc ghế tránh xa cửa sổ nhất, như thể cô không hoàn toàn tin lời cam đoan của anh rằng ròng/cỗ-máy-địa-ngục sẽ không quay lại để xé toạc cần cổ ngon lành của cô. Cô cố làm phẳng những nếp nhăn của đôi cổ tay áo màu trắng, nhưng cho dù thế nào thì lớp hồ bột đã thấm vào đó trước đây đã mất từ bao giờ rồi. Mất bình tĩnh vì hình ảnh cảm động, Tristan cau có nhìn cô. Anh sẽ vui mừng khi cả cô và bộ váy áo đáng thương của cô biến mất. Anh không thể chịu đựng được việc nhìn cô buồn bã quanh căn hộ của anh trông giống như đứa trẻ bơ vơ đáng thương từ cảnh phim *Les Misérables** (*Bộ phim chuyển thể từ tác phẩm văn học kinh điển Pháp : Những người khốn khổ của đại văn hào Victor Hugo*)

Giọng anh vang lên cộc cằn hơn ý định. “Cô và tôi cần thảo luận về tương lai.”

Đôi mắt cô mở lớn, làn da quanh miệng cô tái đi và xanh lợt. “Tương lai?”

“Nói cho đúng là tương lai của cô. Tương lai gần. Và chính xác thì cô định trải qua nó ở đâu?”

Cô mỉm cười, trông có vẻ nhẹ nhõm một cách lạ lùng. “Ồ, tương lai đó.”

“Tôi e rằng sự hiện diện của cô ở đây đang khiến cho những hoạt động thường nhật của Lennox Enterprise gần như không thể thực hiện được. Các nhà khoa học của tôi hiện tại đang hết sức nỗ lực để điều tra công bố của cô về tiền thưởng, nhưng cho đến khi họ có được kết luận,” – Tristan cố tình tạo vẻ ân cần trong giọng anh – “tôi nghĩ, sẽ là tốt nhất nếu cô tìm kiếm một nơi trú ngụ ở chỗ khác.”

Nụ cười của Arian phai tàn, rồi lại xuất hiện với một vẻ rạn rở đáng kinh ngạc. Cô đứng lên khỏi ghế và giơ tay. “Lòng mến khách của ngài còn nhiều hơn hào phóng, Mr.Lennox, nhưng tôi không bao giờ dám mạo muội lưu lại lâu hơn sự chào đón ấy.”

Sự thiếu hiểu mau lẹ của cô khiến anh choáng váng. Anh đã nghĩ mình sẽ phải vật lộn với một cuộc tranh cãi, nước mắt, và yêu cầu trợ cấp một nơi ở xa hoa, nhưng có vẻ như cô đã quen với việc bị đá ra khỏi chỗ ở mà chỉ có một chút xiu hoặc không thêm bận tâm. Sự đầu hàng duyên dáng của cô cắn rứt cái lương tâm mà anh không nhận ra là mình có sở hữu.

Cô đã quay người bước đi khi anh buột miệng, “Tôi sẽ hạnh phúc hơn nếu được đặt cho cô một phòng tại một khách sạn ở gần đây.”

“Ồ, điều đó không cần thiết đâu.” Cô vẫy vẫy một bàn tay với anh, giọng cô nhẹ như gió thoảng. “Tôi chỉ đơn giản không cho phép bản thân chấp nhận thêm một thời gian khoan dung khác của anh. Tôi có khả năng hoàn hảo trong việc tự chăm sóc cho bản thân.”

Rồi cô đi, xuyên qua những khung cửa đang để mở và bỏ lại anh đứng cô đơn với cái miệng há hốc.

Những cánh cửa trượt đóng lại. Sự biến mất của Arian được theo sau bởi những tiếng đấm thùm thùm bị bóp nghẹt và một lời nguyên rửa làm bầm bằng tiếng Pháp.

“Miss Whitewood?” Tristan đánh liều

Một sự im lặng khó hiểu.

“Đó là tủ quần áo.”

Một tiếng thở dài khó nhận ra được theo sau bởi một tiếng thì thầm, thua cuộc. “Ôi.”

Tristan nhắm chặt mắt và đếm đến mười trước khi nhấn công tắc để giải phóng cô. Cô trôi ra khỏi bóng tối, chớp mắt với anh hệt như một con cú nhỏ nhún nhúm.

Anh chỉ về hướng phòng sinh hoạt chung. “Đó mới là lối ra.”

Nụ cười của cô chỉ để lộ sự giảm sút mờ nhạt về công suất. “Dĩ nhiên rồi. Tôi biết mà.”

Anh nghiêng một vai tỳ vào khung cửa và quan sát cô với một vẻ mê hoặc không lành mạnh khi cô hành quân về hướng thang máy. Anh nhìn mặt với tiên đoán cô sẽ đâm sầm vào những chiếc cửa đóng chặt, nhưng cô đã thắng lại chỉ cách một nửa inch ít ỏi khỏi việc làm vỡ chiếc mũi xấp xỉ của cô.

Cô nghiên cứu những cánh cửa, đôi mày chau lại, rồi thử lùi lại và tiến đến gần chúng từ một góc độ mới. Tristan cảm thấy môi anh cong lại với nụ cười miễn cưỡng. Bắn vào anh một cái liếc gây bối rối, Arian tỳ bờ vai mảnh dẻ của cô vào những cánh cửa và đẩy. Khi thất bại với việc làm cho chúng nhúc nhích, cô bắt đầu cào vào khe hở giữa những cánh cửa, sự thất vọng của cô bắt đầu lộ rõ.

Tristan đảo mắt lên trời. Đối thủ của anh có lẽ đã nghĩ anh là một tên khốn ác dân, nhưng anh hoàn toàn không thể cho phép bản thân ném con cừu đặc biệt này trước bầy sói. Bất kể cô có phải là một kẻ lừa bịp quỷ quyệt hay chỉ đơn giản là một kẻ nói dối, lũ phóng viên khát máu kia sẽ xé cô thành từng mảnh ngay khi cô đặt chân ra bên ngoài toà nhà. Anh có những vết sẹo của chính mình từ hàm răng của chúng để chứng minh điều đó.

Như thể xác nhận cho phán quyết của anh, chiếc trục thẳng lớn vồn vào trong tầm nhìn từ cửa sổ phòng sinh hoạt chung, tiếng ầm ĩ kinh khủng của nó làm chấn động tấm thủy tinh ghép ba lớp. Arian đã ngừng tấn công vào chiếc thang máy và lão đảo quay người để dán cứng bản thân vào bức tường.

Không phải do nỗ lực có thể trông thấy khi cô cố nuốt xuống nỗi kinh hoàng, mà vì nụ cười run rẩy mà cô thu hết can đảm để làm vì lợi ích của anh đã khiến Tristan bước thẳng về phía cô và mang cô vào trong vòng tay che chở của anh.

Có những con rồng.

Lời cảnh báo cổ xưa thành linh bật lên trong đầu anh mà không cần mào đầu. Anh lưỡng lự, tiếng vỗ mạnh của cánh quạt trục thẳng bị chìm xuống bởi tiếng đập thành thịch của trái tim anh và đôi tai anh.

Anh biết là anh nên đi ra và kéo những tấm màn cửa của phòng sinh hoạt chung đóng lại,

nhưng viễn cảnh lại một lần nữa bị chôn vùi trong nấm mộ là căn hộ penhouse của chính anh khiến ruột gan anh thắt lại với chứng sợ giam cầm xưa cũ.

Trong mười năm qua, anh là một tù nhân của sự giàu có. Tù nhân của những bí mật. Tù nhân của quá khứ. Anh đã xây dựng một pháo đài kiên cố ngay giữa trung tâm New York chỉ để tìm thấy bản thân bị bẫy bên trong một nhà tù bằng những bức tường kính và kết cấu thép.

Tuy vậy, nụ cười can đảm của Arian khiến anh tin việc trốn thoát là có thể. Trốn thoát vào một nơi ẩn náu của bầu trời xanh ngắt, những cơn gió thu không bị nhiễm độc bởi khói bụi, một chân trời xa xa không bị làm hỏng bởi sự lô nhô của những ngôi nhà chọc trời. Nụ cười của cô cũng nhắc nhở anh rằng, nếu kẻ thù của anh xuyên thủng được sự phòng thủ của anh dễ dàng như cô đã làm, anh đã chết ngay lúc này rồi.

Chiếc trục thăng đã nhích vào gần hơn. Tay sắt ảnh nghiêng người ra bên ngoài, điều chỉnh ống kính chụp từ xa để chụp cận cảnh. Tristan bước ngang qua căn phòng chỉ trong ba sải chân giậm dữ, tóm lấy Arian trong một tay và ấn vào nút gọi thang máy. Những cánh cửa trượt mở ra không một chút ngăn trở, đem lại một ánh mắt bất bình từ người đồng hành của anh.

“Anh định đưa tôi đi đâu, Mr.Lennox?” Cô hỏi khi anh kéo cô vào trong thang máy.

Anh bắn vào váy áo của cô một ánh mắt khinh thường. “Bloomingdale’s*.”

*(*Bloomingdale’s : Hệ thống chuỗi cửa hàng thời trang cao cấp được thành lập từ năm 1861 tại New York bởi hai anh em Joseph và Lyman Bloomingdale với cửa hàng đầu tiên trên đại lộ số 3, đến năm 1886 chuyển đến vị trí hiện tại ở góc đường 59 và Lexington. Năm 1905, ga tàu điện ngầm được xây dựng ở tầng hầm của Bloomingdale và năm 1930 khối nhà được hoàn thiện đủ 11 tầng với phong cách Art Deco được thiết kế bởi kiến trúc sư Starret & Van Vleck. Hiện nay Bloomingdale’s có rất nhiều chi nhánh ở các thành phố lớn như Los Angeles, San Francisco, Boston, Florida, Dallas v.v... điều hành chung bởi Macy Inc.)*

9.

Khi chiếc thang máy dành cho phục vụ thu ngắn quãng đường xuống tầng trệt của Lennox Tower, Tristan nghiêng cứu Arian qua khoé mắt. Anh đã phải tự cắn vào mặt trong gò má để tránh làm tổn thương cô gái Pháp. Chiếc váy màu đen tối tàn lầy cạp từ Housekeeping (*phòng quản lý nội dịch*) không cải thiện nhiều cho trang phục gốc của cô, nhưng ít ra anh đã có thể dỗ ngọt cô cởi bỏ đi chiếc tạp dề trắng.

Sự khởi hành của họ đã bị chậm lại trong hơn một giờ trong lúc anh lùng sục Lennox Enterprises tìm một đôi vớ phù hợp. Một nhà điều hành trẻ đầy tham vọng lao đến, vẫy vẫy một gói quần tất dự trữ mà cô ấy đã mang theo trong cặp hồ sơ dành cho những trường hợp khẩn cấp như thế. Trong khi rõ ràng thất kinh vì sự mỏng manh, nổi nghi ngại của Miss.Whitewood dịu đi bởi màu sắc giản dị của chúng.

Màu đen.

Tristan đấu tranh với thôi thúc muốn cười khúc khích. Đôi mắt của Arian có thể được giấu sau cặp kính Ray-Bans ngoại cỡ mà anh tịch thu từ bộ sưu tập quá mức của Sven, nhưng đầu cô nghiêng một góc hoàn hảo để nghiên cứu những con số đang giảm đi nhanh chóng bên trên cửa. Thoạt đầu, Tristan nghĩ cô đang đếm số tầng, nhưng rồi anh nhận ra cô đang nồng nhiệt lắm bầm trôi chảy lời kinh Hail Marys*. Nếu cô xanh xao hơn chút nữa, cô sẽ trở nên trong suốt, anh nghĩ, sự thích thú của anh bị làm hỏng bởi nỗi day dứt khó chịu của lòng thương cảm.

(*Hail Marys : Kinh cầu Đức Mẹ Đồng Trinh của người Catholic, cũng có tên khác là Ave Maria, hay theo tiếng Việt đơn giản là Kinh Kính Mừng vì lời đầu tiên của bài kinh : Kính mừng Maria đầy ơn phúc... Bài kinh này mình đã từng đọc đến ngủ gục lun mà đến bị giờ mí biết tên - Sẻ.)

“Cố thư giãn đi, Miss Whitewood. Đây chỉ là một cái thang máy, không phải một cái bẫy chết người đâu.”

Cô trao cho anh một nụ cười yếu ớt. “Thứ này có phần giống như đang du hành trong một chiếc quan tài ngoại cỡ, đúng không?”

“Sau khi đội ngũ nhân viên an ninh của tôi dọn sạch toà tháp khỏi tất cả các loại báo chí, tôi sẽ đưa cô dạo chơi trong thang máy tốc hành. Nó được thiết kế để di chuyển từ căn penhouse đến tầng trệt trong chưa đầy năm mươi giây.”

Arian ôm chặt lấy bụng. “Thứ lỗi cho tôi, Mr.Lennox, nhưng tôi đang có ấn tượng đây là chuyến đi cuối cùng của tôi. Anh không đi cùng tôi đến nơi trọ mới của tôi sao?”

Tristan có thể cảm nhận cái nhìn chăm chú không nao núng của cô, cho dù qua cặp tròng kính màu. “Tôi đã xem xét lại quyết định của mình. Nhân viên của tôi sẽ không mất nhiều hơn vài ngày để xác minh thỉnh cầu của cô.” *Hay nói đúng hơn, để chứng minh cô chẳng là gì khác hơn một kẻ loè bịp quỷ quyệt.* “Không có lý do gì để cô không tiếp tục là khách của tôi cho đến lúc đó. Và vì cô có thể buộc phải tự mình diễn thuyết với báo chí trước khi mọi chuyện kết thúc, tôi định đưa cô đến Bloomingdale’s để chọn vài bộ trang phục thích hợp hơn.”

Anh kéo cặp kính Oakleys khỏi túi chiếc áo khoác hiệu Burberry và đeo vào để cô biết rằng mọi thứ đã được quyết định và không lời tranh cãi phản đối nào được chấp nhận. Nhưng Arian không tỏ ra ngạc nhiên, chỉ trầm ngâm suy nghĩ.

Khi cửa thang máy rền rĩ mở ra, cô nhảy bật khỏi chúng như thể sợ rằng cặp móng vuốt bằng thép ấy sẽ đột ngột đóng lại và nghiền nát cô. Tristan vẫn còn có thể nghe thấy tiếng vo ve giận dữ của các phóng viên đang tụ tập tại lối vào chính của toà tháp, nhưng lối đi nhỏ dẫn ra ngoài dành cho nhân viên phục vụ thì vắng tanh, đúng y như anh đã hy vọng. Giới báo chí sẽ không bao giờ mong đợi anh thực hiện một cuộc đào thoát rõ ràng như thế. Anh hơi bối rối một chút để nhận ra rằng anh đã không rời khỏi toà Tháp bằng đôi chân của mình từ khi sự xây dựng hoàn tất cách đây trên bảy năm.

Anh giữ khuỷu tay của Arian và dẫn cô tiến ra con lộ, cau mày khi cảm thấy cô bị trượt chân. Anh đã cố tình mượn một đôi giày gót thấp, tuy vậy cô vẫn đang bước đi chệnh vênh như thể chúng có cặp gót nhọn hoắt như trong catalogue của hãng thời trang Frederick dành cho các diễn viên Hollywood.

Anh bắn vào chân cô một ánh mắt suy đoán, và nhận ra vấn đề ngay lập tức. “Giày của cô

bị mang không đúng chân rồi.”

Dù chiếc váy chỉ dài đến giữa bắp chân, cô vẫn nhắc gấu váy lên để xem xét. “Không, không phải do chúng đâu. Là do chân của tôi.” Cô cam đoan với anh.

Buột ra một hơi thở cáu kỉnh, anh khụy gối xuống trước cô và lần lượt nhắc từng bàn chân của cô lên để tháo giày ra, cô không còn lựa chọn nào khác ngoại trừ bám vào vai anh để giữ thăng bằng. Khi anh giữ bàn chân phải của cô trong lòng tay anh để trượt vào chiếc giày đúng, ngón tay cái của anh nấn ná trên đường cong thanh nhả, bị thu hút bởi sức nóng của làn da qua lớp nilon mỏng manh. Những ngón tay của cô căng lên trên vai anh. Anh ngược lên bắt gặp ánh mắt cảnh giác của cô, cảm thấy có lỗi không thể giải thích.

Nhận ra anh hẳn trông lỗ bịch như thế nào khi chơi trò Hoàng Tử Quyển Rũ với Cô Bé Lọ Lem Cinderella trong giữa một con hẻm nhỏ đầy những bức tranh Graffiti vẽ nguệch ngoạc, anh nhồi bàn chân cô vào trong chiếc giày kia, lờ đi cái nhăn mặt của cô.

Cô vẫn tiếp tục va vấp, lần này do bởi cô cứ nhìn chăm chăm quá chăm chú vào chân cô. “Hãy hình dung mà xem. Một sự khác biệt cho giày bên phải và bên trái. Ai lại nghĩ ra được một điều thông minh đến thế nhỉ?”

Sự lộ diện đột ngột của họ trên Đại lộ Năm miễn cho Tristan khỏi phải trả lời câu hỏi kỳ cục đó. Khi anh ngừng lại để lật chiếc cổ áo khoác lên, một đám đông lao xao đe dọa nuốt chửng thân hình mảnh dẻ của Arian. Cô ngẩng cổ và trở mắt nhìn vào những toà nhà chọc trời xung quanh, không chú đến những cái nhìn khó chịu của những người khách bộ hành đã bị va đụng và bị lấn khỏi đường của họ quanh cô. Khi cô lạc ra khỏi lề đường, một tiếng còi xe kêu inh ỏi, buộc Tristan phải lao lên và kéo cô ra khỏi chiếc taxi đang tiến đến.

“Nếu cô không quan sát nơi cô đi, cô sẽ phải trải qua vài đêm tại bệnh viện. hoặc nhà xác,” Anh gầm gừ khi anh lùa cô vào trong dòng chảy của người đi bộ. Trái tim anh đang đập nhanh gấp hai lần tốc độ thông thường của nó, nhắc anh nhớ rằng anh đã để trễ hạn khá lâu cho một kỳ kiểm tra.

Không bận tâm tới lời trách mắng của anh hoặc sự giải thoát kịp thời, Arian vươn thẳng vai và hít một hơi thở sâu, kéo ra một sợi tơ nhân tạo rẻ tiền của bộ đồng phục kéo căng qua ngực cô. “Tôi yêu tháng Mười! Không khí quá tươi mát và trong lành. Bầu trời không lộng lẫy sao?”

Tristan đẩy lui ánh mắt khỏi ngực cô và thận trọng hít vào. “Tất cả những gì tôi có thể nghĩ thấy là mùi khói thải.”

“Sao thế, anh sẽ thấy ánh mặt trời thật quyến rũ làm sao!” Cô kéo bàn tay anh ra khỏi túi quần và lôi anh đến để xem xét tỉ mỉ một đèn báo hiệu cho người qua đường hết sức bình thường.

Có vẻ như Arian đã tìm thấy sự thăng bằng của mình trong khi Tristan lại là người va vấp liên tục, khi cô kéo anh từ chỗ này đến chỗ khác, chỉ chỗ và huyền thuyên vào những biển báo mà anh đã vượt qua hàng ngàn lần, nhưng không bao giờ lưu ý đến, qua những ô cửa kính mù mịt của chiếc Limousine vươn dài của anh

Anh gần như thích thú với tình trạng nặc danh hiếm hoi được trở thành một phần của

đám đông. Anh tập làm quen với việc đương đầu với những điều đột ngột xung quanh và một lối đi bỗng mở ra một cách kỳ diệu bất cứ nơi nào anh đến, nếu có ai đó nhìn vào anh hôm nay, họ sẽ chỉ đơn giản nhìn thấy một người đàn ông ăn mặc đẹp đi cùng một cô gái trẻ tóc sẫm màu xinh xắn đang bám dính vào tay anh.

Được khuyến khích bởi sự chăm chú mê say của Arian, anh tìm cách giải thích cách thức mà anh vừa phát hiện để giúp định vị bất kỳ địa chỉ con phố nào. “Nếu cô bỏ đi con số cuối cùng, chia phần còn lại cho hai, rồi cộng hoặc trừ con số chìa khoá được gợi ý trong vài sổ tay hướng dẫn du lịch nổi tiếng, cô có thể khám phá ra giao lộ gần nhất.” Khi không nghe thấy cô khen ngợi thiên tài của anh, anh quay nhìn quanh, nhận ra quá trễ rằng bàn tay anh trống rỗng và Arian không ở đâu trong tầm nhìn.

Cơn sóng hoảng loạn của anh rút xuống khi anh nhìn thấy một ánh chớp đen đang chạy vòng vòng trong những cánh cửa xoay của Trump Tower, gây khá nhiều phiền toái đối với người giữ cửa mặc áo khoác màu đỏ tươi và khá thích thú cho đám đông đang tụ tập. Tristan phải mất đến ba vòng quay mới cứu được Arian, và vào lúc anh thành công, cô đã quá choáng váng và hụt hơi với tiếng cười đến mức phải dựa vào cánh tay anh để đứng vững.

Sự vui thích của cô cứ kéo dài mãi cho đến khi họ vượt qua một chiếc xe đẩy hàng ở góc phố, nơi mùi thơm của xúc xích nướng đe dọa gửi cô vào trong một trạng thái ngây ngất điên cuồng gần như sùng kính.

“Cô có muốn một cái hog-dog* không?” Anh hỏi một cách cứng nhắc, tự hỏi không biết người bán hàng có chịu đổi từ một trăm hoặc nhận thanh toán bằng thẻ American Express không.

*(*Hot-dog : Món ăn vỉa hè của dân Mỹ. Những chiếc xe lưu động nướng những chiếc xúc xích thịt heo nóng hổi, kẹp nguyên một cây xúc xích dài dài vào giữa một ổ bánh mì nhỏ rồi rưới ít tương cà hoặc mù tạt và bán cho người qua đường. Khoảng đầu thế kỷ XX, nhà cung cấp thức ăn cho những trận đấu thể thao, khi cung cấp kiểu này đã diễn đạt gọi nó là Dachshund Sandwich, vì dachshund là giống chó lùn thân dài ngoẵng rất buồn cười, giống như thứ bánh mì này. Sau đó một họa sĩ biếm vì không phát âm được từ này đã vẽ nó thành Hot-dog. Món ăn hiện được cho là không tốt cho sức khỏe nhưng ng dân Mỹ vẫn nồng nhiệt đón nhận tạo nên một văn hoá đường phố rất riêng, thử nghĩ xem trời lạnh, cầm trong một thứ nóng hổi hổi và vừa đi vừa nhâm nhi vừa thở ra khói cũng có cái thú riêng của nó, giống như đi Đà Lạt ngồi vỉa hè ăn bắp nướng và uống sữa đậu nành nóng vậy.)*

“Một chó-nóng ư? Không, cảm ơn,” Cô nói một cách yếu ớt, lùi xa khỏi chiếc xe bán hàng. Thoạt đầu Tristan sợ rằng thói nhạo báng khó ưa của anh đã làm hỏng sự háo hức của cô, nhưng cô đang nhìn vào những cây xúc xích trong que xiên với vẻ giống với sự kinh hoàng nhiều hơn. “Vài người nghèo ở Paris nghĩ mèo là một món tuyệt ngon, nhưng tôi không bao giờ có thể cho phép bản thân nếm thử.”

Cô rút lui với một tiếng thở dài nho nhỏ đau khổ, bỏ lại Tristan mắc nghẹn với tiếng cười khi anh nhận ra cô đã hiểu sai lời đề nghị của anh tệ như thế nào. Anh định giải thích khi cô nắm lấy cánh tay anh và kéo anh vào trong lối vào của cửa hàng Tiffany*.

*(*Tiffany : Công ty chế tác và kinh doanh đồ trang sức và đá quý nổi tiếng thế giới, được thành lập vào năm 1837, trụ sở đặt tại góc đường 57 và đại lộ số 5, New York. Hiện nay Tiffany cũng kinh doanh cả nước hoa, đồng hồ, đồ da, văn phòng phẩm, phụ kiện trang phục... và có khoảng gần ba trăm cửa hàng ở Mỹ và khắp thế giới.)*

Nhìn trộm qua vai anh, cô nói, “Đừng nhìn bây giờ, nhưng những người đàn ông đó đang đi theo chúng ta.”

Lờ đi tiếng rít của cô, Tristan ném một cái liếc ra vẻ tình cờ qua vai. Năm người đàn ông

mặc vest xám, vạm vỡ, đang tùm tùm phía trước một cửa hàng đồ chơi, nỗ lực của họ trong việc không lồ lộ ra trong đám đông bị thất bại thảm hại. Một trong số họ dường như ngưỡng mộ ảnh phản chiếu của anh ta nhiều hơn màn hình hiển thị quyến rũ.

“Những người đó được trả tiền để đi theo chúng ta,” anh thì thầm lại. “Họ là những vệ sĩ của tôi. Tôi đã xếp đặt để họ chậm khởi hành cho đến khi Cop có thể đánh lạc hướng sự chú ý của báo chí, nhưng tôi không bao giờ rời khỏi Tower mà không có họ.”

Arian lén một cái nhìn nữa. “Ra vậy, anh nói đúng. Có cả Mr.Nordgard nữa kìa. Sven!” Cô ngân vang, vẫy rối rít. “Ôi, Sven!”

Tristan kéo tay cô xuống. “Vì Chúa, đừng vậy! Cô sẽ thổi bay vỏ bọc của anh ta và rồi anh ta sẽ hờn dỗi cho đến cuối ngày vì cô đã nhận ra anh ta qua chiếc kính Ray-Bans của anh ấy.”

Arian gỡ cặp kính mát xuống để lộ một nét cau mày trầm ngâm. “Tại sao anh lại cần vệ sĩ, Mr.Lennox? Tôi không thể hình dung một người như anh lại e sợ bất kỳ điều gì.”

“Những con đường của New York có thể là một nơi rất nguy hiểm.” Đôi mắt màu nâu rực rỡ của cô nhắc anh nhớ rằng còn có những mối nguy hiểm xảo quyệt nhiều hơn những thành viên băng đảng hoặc bọn bắt cóc. “Chỉ có kẻ nghèo mới không sợ,” anh thêm vào nhẹ nhàng, nhét một lọn tóc bướng bỉnh ra sau tai cô.

Nếu anh mong đợi cô nấn ná tại cửa hàng Tiffany để chiêm ngưỡng những món trang sức đắt tiền mà cô đã lên kế hoạch để mua bằng một triệu dollar của anh, thì anh đã hoàn toàn thất vọng. Cô bỏ rơi ô cửa trưng bày lấp lánh mà không một ánh mắt ao ước ngay khi một người cảnh vệ cưỡi trên một con ngựa hồng tuyệt đẹp đang phi nước kiệu ngang qua.

“Ôi, thưa ngài, hãy làm ơn, thưa ngài, tôi có thể có được chút thời gian của ngài không?” Arian la lên, chạy theo sau con ngựa trước khi Tristan có thể giữ cô lại.

Viên cảnh vệ chậm lại, điều khiển con ngựa nhảy cẫng lên quay vòng lại. Chiếc miệng nằm bên trên dây quai của chiếc nón sắt trông như thể đã không hé được một nụ cười nào kể từ những năm tám mươi trước đây. Ông ta bắn cho Tristan và chiếc áo khoác đi mưa của anh một ánh mắt nghi ngờ. “Ổng bạn này đã làm phiền cô sao, ma’am? Cô có cần trợ giúp gì không?”

Vào lúc Tristan đến bên hai người, Arian đang giải thích. “... Chỉ vì đây là con ngựa đầu tiên mà tôi từng thấy ở New York. Tôi đã bắt đầu lo rằng không có cách nào để rời khỏi đây.”

“Bathsheba* đã ở cùng đội năm năm nay rồi, ma’am. Tôi là người đã đặt tên cho nó,” Người cảnh sát tâm sự, vành miệng khắc nghiệt của ông ta mềm ra trong một nụ cười toe toét bên lề. Nhưng cái nhìn trùng trùng ngờ vực của ông ta quay lại khi ông ta chuyển ánh mắt đến Tristan. “Khá là nóng cho cái áo khoác đó, đúng không, Sir?”

*(*Bathsheba : hay Bat Sheva có nghĩa là ‘con gái của lời thề’ trong tiếng Hebrew của người Do Thái. Theo kinh thánh Cựu ước, Bathsheba là một phụ nữ rất đẹp, sắc đẹp ấy đã khiến vua David phạm tội rồi ân hận mà chết. Con của bà lên kế vị chính là Vua Salomon danh tiếng. Choa! Tên con ngựa mà đặt chi phức tạp quá!)*

Tristan trưng ra một nụ cười hoà nhã thay vì mở vạt trước áo và tiết lộ bộ đồ hiệu Armani của anh với người cảnh sát. “Tôi vừa hồi phục từ một trận cảm lạnh nặng.”

Arian vuốt ve cái mõm mượt như nhung của con ngựa, bàn tay kia lơ đãng chơi đùa với

chiếc vòng cổ. “Bạn thật xinh đẹp, đúng không?” Cô ngâm nga. “Tớ ước tớ có một trái táo để...”

Con ngựa hất bồm với một tiếng hí khàn trước khi hạ thấp đầu để rúc mõm vào túi váy của Arian. Giữa hai hàm răng của nó xuất hiện một trái táo đỏ chín mọng.

Người cảnh sát bật cười thích thú, nhưng Tristan ngờ rằng Arian trông có vẻ choáng váng gần như ngang bằng với anh.

“Cám ơn quý cô xinh đẹp đi nào, Bathsheba,” Viên cảnh sát ra lệnh, nhưng Bathsheba đang quá bận rộn trong việc nuốt ruột trái táo để tuân lệnh. “Buổi chiều tốt lành, ma’ám. Tôi có cảm giác cô không ở quanh đây, nhưng tôi hy vọng cô thấy thích thú với chuyến viếng thăm thành phố Trái-Táo-Lớn* này.” Người cảnh sát thúc con ngựa vào sỏi nước kiệu lạnh lợi, về mặt bị mê hoặc quá mức của ông ta khiến Tristan nửa mong đợi ông ta trao chiếc mũ sắt của ông ta cho Arian giống như những nhà quý tộc thời xa xưa.

*(*The Big Apple : một biệt danh của thành phố New York, phổ biến từ những năm 1920s. Tại sao NY có biệt danh đó đến nay vẫn là một điều bí ẩn cho các sử gia và các nhà ngôn ngữ học Mỹ)*

Anh, tuy vậy, bị ớn lạnh nhiều hơn là bị quyến rũ bởi trò lừa khôn khéo của cô. Anh đứng ngay sau cô, đủ gần để cảnh báo mà không hăm dọa. Đủ gần để hương thơm gây xao lãng của mái tóc cô làm dịu đi mùi khói thuốc.

“Tôi đã nghĩ phù thủy chỉ mời chào loại táo độc thôi.” Anh thì thầm.

Sự căng thẳng của Arian bộc lộ rõ ràng, thậm chí trong tiếng cười lạc điệu của cô. “Thật may mắn là con ngựa đã không kéo ra một con thỏ từ túi của tôi. Ít ra thì tôi có thể tuyên bố rằng trái táo có được từ khay đồ ăn điểm tâm.”

“Ồ, cô có thể tuyên bố bất kỳ điều gì cô thích, Miss Whitewood.” Đám đông hồi hải dương như đang biểu diễn hành động biến mất riêng của nó khi Tristan thì thầm vào tai cô. “Nhưng tôi không yêu cầu phải tin cô.”

“Xin thứ lỗi, cưng à, nhưng khu bán hàng trẻ em của chúng tôi ở trên tầng thứ tám...”

Tiếng rên rỉ giọng mũi của nhân viên bán hàng chấm dứt kéo rê khi Arian buông chiếc váy nhưng mà cô đang ve vuốt và lấy ra khỏi giá treo.

“Ồi,” Người phụ nữ nói, “Cô không phải là một cô bé.” Bà ta vận hành quai hàm trong một nhịp điệu bền bỉ, giống một con bò cái đang nhai lại thức ăn, khi bà ta quan sát Arian từ đầu đến chân, đánh giá bộ váy giản dị của cô, đôi giày mòn vẹt, và khối tóc lộn xoăn để xoa. “Khu bán hàng mỹ phẩm của chúng tôi ở tầng trệt nếu cô muốn có một ít tro đi cùng với bộ đồ tang đó.”

Arian mân mê tấm bùa, nghĩ đến việc biến sinh vật hợm hĩnh kia thành một con sóc chuột, nhưng Tristan giải cứu cô khỏi nỗi cám dỗ đó bằng cách xuất hiện từ bên kia giá treo quần áo và kéo cặp kiếng mát của anh ra.

Người nhân viên bán hàng nuốt bất cứ thứ gì bà ta đang nhai bằng một cú nuốt chẳng ngoạn mục. “Ồi chào, Mr.Lennox! Tôi không nhận ra ngài.”

Anh trao cho cô ta một nụ cười phủ định lại tính dịu dàng của nó. “Rõ là thế.” Arian chiến đấu với thôi thúc muốn vặn vẹo khi anh trượt một cánh tay đầy sở hữu quanh eo cô. “Nhưng nếu cô quá bận rộn để giúp tôi trong việc lựa chọn một tủ quần áo mới hào phóng cho khách của tôi, chúng tôi sẽ đến Bergdorf Goodman’s*.”

*(*Bergdorf Goodman : Là một trong hai cửa hàng chuyên về các đồ xa xỉ cho giới thượng lưu, được thành lập bởi Bergdorf Goodman vào năm 1899 tại New York, đối thủ cạnh tranh chính của Bloomingdale’s. Hiện nay là công ty con của Neiman Marcus Group)*

Người phụ nữ gần như ngã khỏi đôi giày cao gót khi vội vã lao đến khoá đường lui của anh. “Ôi, không, Mr.Lennox. Chúng tôi luôn có thời gian cho ngài tại Bloomingdale. Nếu ngài và quý cô trẻ trung đáng yêu đi cùng tôi...?” Vỗ nhẹ vào mái tóc cứng đờ với một bàn tay run rẩy, bà ta dẫn họ vào trong một salon riêng biệt.

“Bà ta đến từ vùng nào thế?” Arian thì thầm. “Tôi không nhận ra trọng âm của bà ta.”

Bóng dáng của một nụ cười chạm nhẹ trên miệng của Tristan. “ Một vương quốc bành trướng được gọi là Queens*.”

*(*Queens : Quận lớn nhất trong năm quận của New York City bao gồm : 1.Queens, 2. Brooklin hay quận Kings, 3. Manhattan hay quận New York, 4. Đảo Stalen hay quận Richmon và 5. Quận Bronx. Queens có dân số 2.3 triệu và di dân chiếm 47.6% và được xem là một quận ngoại ô NY nếu lấy Manhattan là trung tâm.)*

Arian thấy tấm thảm màu hoa hồng của salon, những bức tường, và chiếc trường kỷ nhỏ làm dịu đi nỗi lo sợ của cô. Cô vẫn chưa hồi phục từ cú chạm trán chớp nhoáng mới đây của cô với tai ương của đời cô. Xét đến bản chất pháp thuật thất thường của cô, cô may mắn vì đã không biến bản thân thành một trái táo và bị ăn ngấu ngiến bởi một con ngựa. Hơn bao giờ hết, cô phải nhớ lưu ý đến lời khuyên khôn ngoan của Marcus ‘hãy cẩn thận với những gì con ước’. Đặc biệt khi Tristan Lennox ở gần.

Cô lén nhìn vào gương mặt nhìn nghiêng cứng rắn của anh. Đánh giá sai lạc của cô gây bối rối nhiều hơn những gì thể hiện. Sự cảnh giác và hoài nghi đã thả một bóng tối phủ qua tâm trạng vui tươi mà họ vừa thoáng chia sẻ. Chắc chắn là thế. Có một khoảnh khắc phù du, khi anh nhìn chăm chú vào trong mắt cô và chạm vào tóc cô, cô đã bị quyến rũ để tin cậy anh. Để tâm sự toàn bộ câu chuyện xấu xa về cuộc chiến đấu của cô ở Gloucester và nanh vuốt của Linnet.

Lúc này anh đang giải thích với người bán hàng xun xoe về chuyện toàn bộ tủ quần áo của cô đã gặp một tai nạn không may ra sao. Arian trừng mắt với tấm lưng rộng của anh, bị bắt gặp khi anh ra lệnh rằng chiếc váy chỉ một và duy nhất của cô phải bị ném vào lò thiêu. Chỉ sau khi cô phản đối, anh mới đồng ý nó phải được giặt, sau đó cất vào một hộc sâu tăm tối nhất và không thể tìm thấy trong tủ quần áo của anh.

Người bán hàng biến mất ngay sau khuôn cửa hẹp, nhưng thay vì mang đến những mẫu vải cho Arian xem xét, bà ta quay lại cùng một ly champagne nhỏ đặt trên một chiếc khay bạc. Một trái dâu chín mọng trôi lơ lửng trong vùng trũng sâu sủi bọt của ly rượu.

“Chà, cảm ơn, Louisa. Cô luôn nhớ trái dâu ưa thích của tôi.” Tristan cởi áo khoác, và dựa lưng uể oải trên chiếc trường kỷ, biệt đãi người phụ nữ bằng một nụ cười chân thật.

Dạ dày của Arian đảo một cú nhào lộn nhẹ kỳ lạ. Cho dù cô không thể phủ nhận sự mê hoặc tàn phá từ nụ cười đó. Nó làm nhẵn đôi mắt anh và xoá đi nét khắc nghiệt khỏi chân mày

anh. Những ngón tay dài của anh khum lấy vùng cong của ly champagne với vẻ duyên dáng muốn phát điên khi anh nhón quả dâu và đưa lên môi.

“Bất kỳ thứ gì làm vui lòng ngài, thưa ngài Lennox. Đó là quy định của chúng tôi tại Bloomingdale. Đặc biệt với ngài.” Cái thúc làm duyên của người bán hàng cho thấy bà ta mong muốn vượt xa hơn yêu cầu của nhiệm vụ để bảo đảm sự hài lòng của anh.

Ngao ngán trước hành vi xun xoe của người phụ nữ, Arian bắt chước điệu bộ kiêu kỳ của mẹ cô khi bà khiển trách tội tở của nhân tình của bà. “Thứ lỗi, madam, nhưng bà không định đo kích thước của tôi cho những chiếc váy sao?”

Người phụ nữ giật mình như thể vừa nhớ ra sự hiện diện của Arian. “Đo cô ư? Cô không biết kích thước của mình sao?”

Miễn cưỡng biểu lộ sự dốt nát, Arian liếc nhìn xuống bản thân, rồi đánh liều “Nhỏ?”

Người bán hàng trao đổi một ánh mắt sừng sốt với Tristan. “Có lẽ tôi nên đo cô.”

Kéo ra một tập giấy ghi chú và một dải dây màu vàng khỏi túi váy, bà ta xoay tròn Arian làm như cô là một con chim ó hồ bột, lăm bằm khe khẽ một cách đáng ngại. Khi người phụ nữ khuyu gối xuống để đo gấu váy, Arian bắt đầu hối tiếc đã kéo sự chú ý đến bản thân cô, đặc biệt khi cô nhận ra vẻ thích thú lấp lánh trong đôi mắt của Tristan. Anh nhắc ly champagne lên môi, nhưng thất bại trong việc dấu đi nụ cười giễu cợt.

Louisa trượt dải dây bên dưới đôi cánh tay giơ lên của Arian, rồi tạo ra một tiếng huýt ngưỡng mộ. “Cô có vòng một quá lớn so với một vóc dáng nhỏ bé như thế.”

Tristan sắc champagne. Arian không biết nên chìm xuống sàn vì xấu hổ hay bật cười trước sự chưng hửng của anh.

“Chà, cảm ơn cô,” Thay vì thế, cô đáp, hít một hơi thở sâu để phô trương tài sản của cô trong lợi thế tốt nhất. Thân hình hào phóng của cô cũng là ngọn nguồn của nỗi khiếp đảm thường xuyên đối với Marcus. Có vài sự quyến rũ Trời ban mà ngay cả chiếc tạp dề thô kệch cũng không thể che dấu được.

Louisa chọc vào xương ngực cô, làm xẹp đi sự kiêu hãnh đầy tội lỗi ấy. “Có có từng nghĩ đến việc làm nhỏ những thứ đó đi không. Chú Maury của tôi ở Queens là bác sĩ phẫu thuật tạo hình tốt nhất ở New York. Tôi có thể cho cô số của ông ấy.” [\(number\)](#)

Arian bối rối, không chắc ‘numba’ là cái gì hay liệu có thích đáng để chấp nhận lời gợi ý hay không.

“Điều đó không cần thiết, Louisa,” Tristan hồi phục bản thân đủ để nói. “Chỉ cần mang cho chúng tôi một hàng mẫu trong bộ sưu tập mùa thu xinh xắn của cô thôi, rồi để lại chúng tôi trong sự riêng tư.”

Arian xoay sở để tránh ánh mắt của anh cho đến khi Louisa quay lại chất một đồng quần áo vào trong cánh tay cô. Cô đã cho rằng người phụ nữ sẽ mang đến những mẫu vải hoặc những búp bê kiểu cách chứ không phải những chiếc váy đã được may. Khi người phụ nữ xua cô vào trong một phòng chờ được treo màn, Arian ném một ánh mắt hoảng loạn qua vai về phía Tristan chỉ để thấy anh nâng ly champagne lên trong tư thế chào chế giễu.

Tristan nhắm nháp champagne khi anh đợi Arian xuất hiện, nghĩ vẫn vợ không biết liệu màu đỏ lộng lẫy hay màu ngọc lam điềm tĩnh sẽ bù đắp tốt nhất cho những lộn tóc loăn xoăn màu nửa đêm của cô. Anh liếc vào chiếc đồng hồ Rolex, nhận ra rằng mười lăm phút đã trôi qua. Anh đợi thêm mười lăm phút nữa trước khi cau có với bức màn. Nó rũ xuống, thậm chí không lay động trước sự thu hút của máy điều hoà không khí.

“Miss Whitewood?” Anh gọi, cố làm mềm đi sự thiếu kiên nhẫn trong giọng anh. “Cô có muốn ra bên ngoài và cho tôi thấy cô đang thử thứ gì không?”

Im lặng.

Đặt ly champagne sang bên cạnh, Tristan đứng lên và đi đến bức màn, vật lộn với linh tính lạ sẽ tìm thấy một góc phòng trống rỗng. Rằng Arian biến mất đột ngột như cô đã xuất hiện trong cuộc đời anh. Anh vươn tay đến bức màn.

Một tiếng động xô đẩy mờ nhạt theo cùng những lời nguyện rửa thì thầm bằng tiếng Pháp khiến anh kéo giạt tay lại. Anh lùi lại vài bước vội vàng khi Arian xuất hiện, nhận ra với sự hài hước gượng gạo về màu sắc của chiếc váy mà cô đã chọn.

Màu đen.

Chiếc váy hiệu Chanel mỏng manh đẹp mắt vượt xa hơn nhiều bộ đồng phục đi mượn, nhưng những đường nét mượt mà của nó bị làm hỏng bởi nùi vải mà cô cột thành một túm nhỏ phía sau lưng.

Gương mặt cô đỏ ửng và những giọt nước mắt thất vọng không rơi long lanh trong đôi mắt cô. “Chiếc váy ngu ngốc này không có cái nút hoặc cái khuy cài nào hết. Bằng cách quái quỷ nào trên thế giới để tôi có thể khép nó lại được chứ?”

“Cô có thử kéo dây kéo không?” Anh gợi ý nhẹ nhàng.

Khi cô chỉ chớp mắt nhìn anh, anh xoay cô lại và bẫy những ngón tay cô khỏi làn vải nhân tạo. Anh giữ đầu khoá kéo giữa những ngón tay và nhẹ nhàng đẩy nó lên trên, vẫn vợ thương thức chỗ trũng nhỏ xíu cuối đường cong xương sống của cô. Làn da trên lưng cô mềm mại và xanh xao như thể chúng chưa bao giờ biết đến nụ hôn của vàng dương.

Anh buộc phải nhắc mái tóc của cô lên để hoàn thành công việc, chuyển động vô tình làm lan toả một đám mây hương thơm. Anh đóng chặt chiếc khoá kéo và lùi xa khỏi cô, tránh xa nỗi nguy hiểm sẽ trở nên say xưa đáng sợ hơn cả champagne.

Cô tạo một cái xoay hông nhẹ hấp dẫn. “Thứ này quá nhỏ. Tôi chỉ vừa vặn thử được.”

“Vây hãy thử một cái khác.” Tristan cúi kính, nhận ra bản thân anh cũng hơi thiếu oxygen. Anh trao cho cô một cú đẩy không quá dịu dàng về phía phòng thử đồ và quay lại chiếc sofa nhỏ để uống cạn ly champagne của mình.

Bị cả kinh ngạc lẫn phát cáu trước thị hiếu giản dị của cô, Tristan quan sát cô mặc thử một lựa chọn này sau lựa chọn khác : một chiếc cổ lọ hiệu Missoni màu đen; Một bộ màu xám hiệu Donna Karan kín đáo với kiểu cổ Peter Pan; Một chiếc đầm tay dài Versace được cắt gọt với những điểm nhấn trình tuyền đúng vào những nơi tương đồng trên chiếc váy khiến anh muốn bốc cháy. Khi cô chìm vào bên trong góc phòng để thay đổi lần cuối, Tristan chà xát

chiếc cầm được cạo nhẵn của anh trong sự cầu kính.

Arian đưa ra những lựa chọn khiêm tốn của cô với sự kiêu hãnh đến mức anh không nỡ lòng nói cho cô biết cô có thể tìm kiếm bất kỳ một trong những trang phục rẻ hơn vài trăm dollar tại buổi bán hàng hạ giá của một nữ tu viện.

Sự thích thú ngây thơ của cô dễ lây lan một cách đáng báo động. Anh đã từng mua quần áo cho phụ nữ trước đây, nhưng phần lớn bọn họ hài lòng với việc cầm tấm thẻ vàng của anh và biến nhanh. Không ai trong số họ tìm kiếm ý kiến của anh về chiều dài váy hoặc xoay vòng quanh như thể một cặp xà cạp màu đen giản dị là một bộ hàng hiệu Dior nguyên mẫu.

Arial xuất hiện từ phòng thử đồ ngay khi Louisa sải bước vào trong salon, gần như bị vùi bên dưới đồng tơ lụa taffeta óng ánh. “Đoán là cô hẳn sẽ muốn xem qua những thứ này. Khá hiếm để tìm được một chiếc Givenchy với kích cỡ của một quý cô bé nhỏ.”

“Ôi, đáng yêu quá!” Tiếng la đầy khao khát tràn ra từ cổ họng của Arian trước khi cô có thể kềm lại. Ấn đồng quần áo của riêng cô vào trong cánh tay của Tristan, cô kéo ra một chiếc đầm màu ngọc lục bảo từ đôi tay lóng ngóng của người phụ nữ, không thể chống lại thôi thúc giữ nó sát vào cô và thử độ dài. Thay vì kéo lê trên sàn, chiếc váy xếp nếp rập rờn quanh mắt cá chân cô trong hình chiếc chuông hoàn hảo. Mẹ cô vẫn thường mặc những loại vải tuyệt vời và hiếm có như thế khi Arian là một cô bé.

Cô nhớ có lần đã lên xuống tầng dưới trong một buổi khiêu vũ, nhìn trộm qua kẽ lan can mạ vàng quan sát mẹ cô lướt đi trong những bước nhảy phức tạp của vũ điệu cung đình với vẻ duyên dáng của một nữ hoàng trẻ trung. Với đôi mắt tôn sùng của Arian, mẹ cô dường như là người phụ nữ xinh đẹp nhất trên toàn thế giới. Arian mơn trớn lớp vải lông lầy, lần đầu tiên cho phép bản thân cảm nhận nỗi nhói đau thương tiếc kể từ cái chết của mẹ cô.

Chiếc váy đã gợi lên nỗi đau của một mong ước nguyên sơ, không chỉ vì sự thanh nhã của nó mà còn vì tất cả những gì nó đại diện cho. Xinh đẹp. Duyên dáng. Một thế giới, nơi mà sự hoan lạc không bị kết án như một tội lỗi xấu xa.

Gương mặt cô hẳn đã tiết lộ khao khát của cô, vì Tristan nói êm ái, “Sao em không mặc thử đi? Nó thật phù hợp với em.”

“Thử đi nào, cưng,” Người bán hàng thúc giục, ném cho anh một cái nháy mắt hiểu biết. “Nó hẳn sẽ khiến Mr.Lennox mất sáu tháng tiền chi trả cho chiếc Lamborghini, nhưng rõ ràng ngài ấy nghĩ cô xứng đáng với điều đó.”

Arian cảm thấy bản thân muốn phát sốt, rồi lạnh ngắt khi cô nhận ra những gì người phụ nữ nghĩ. Cô không nên để cho điều đó khiến cô ngạc nhiên. Rốt cuộc thì, đã bao nhiêu lần cô thấy mẹ cô bán cả cơ thể và linh hồn vì một mảnh lụa hoặc thứ đồ trang sức lấp lánh nào đó rồi?

Cô ngẩng cao đầu, chờ đợi sự thừa nhận thô lỗ của người phụ nữ sẽ làm hồi phục ánh lấp lánh chế diễu trong đôi mắt của Tristan. Nhưng chúng chỉ xám ngắt và bí hiểm như bầu trời tháng mười hai.

Ngay cả với đôi cánh tay đầy áo xống của phụ nữ và một lọn tóc xoã xuống trên trán, Tristan vẫn xoay sở để trưng ra một hình ảnh thanh lịch không chủ ý. Cô nhớ đến sự thân thuộc đáng nguyên rủa khi người bán hàng chào mừng anh, quả nho tươi trong ly champagne của anh. Anh hẳn đã mang tất cả những cô nhân tình đến nơi này.

“Tôi không muốn nó.” Arian tuyên bố, ấn nổi cảm dỗ dậy sóng ấy trở lại cánh tay của người bán hàng. “Màu sắc xanh xao của nó sẽ khiến tôi trông bệnh hoạn dưới ánh trăng.” Cô di chuyển và đứng cứng nhắc bên cạnh cửa, cố tình lơ đi cái nhìn chăm chăm của Tristan và cái bữu môi chán nản của người bán hàng. Cứ để người phụ nữ ấy nghĩ họ đang có một cuộc cãi vã vĩnh viễn của tình nhân nếu điều đó làm bà ta hài lòng.

“Đóng gói thứ này và giao hàng cùng với sự phối hợp của bộ trang phục lót thích hợp,” Tristan ra lệnh, bỏ qua sự lựa chọn của Arian và rút ra một tờ từ tập tiền dày của anh.

“Vâng, thưa ngài!” Louisa đáp, nhét tờ một trăm dollar vào trong chiếc áo lót của bà ta.

Sự kiêu hãnh của Arian không cho phép cô nhìn lên dù chỉ một cái liếc khao khát vào chiếc váy bị vò nhàu. Vì thế cô bỏ lỡ tín hiệu kín đáo mà Tristan trao cho người bán hàng đang cười điệu dàng sau lưng cô.

Khi họ sải bước về ngọn tháp, Tristan lén một cái liếc bối rối vào gương mặt nhìn nghiêng đầy bão tố của Arian. Cô không cười cũng chẳng nói năng gì kể từ khi họ rời khỏi salon dành riêng của Bloomingdale, ngay cả khi họ anh dỗ ngọt cô vào trong thang cuốn, đề nghị cô xoay tròn cùng anh trong chiếc cửa xoay, và chỉ cho cô thấy Sven đang đắm sầm vào trong một vành đai trưng bày bởi vì anh ta khăng khăng mang kính mát trong nhà.

Anh nên là người phiền muộn mới phải, anh nghĩ dứt khoát. Anh đã lãng phí một buổi chiều trong thời gian vô giá của anh để chơi trò mua sắm cá nhân, bỏ mặc công ty của anh tự đối phó với cuộc đột kích tàn nhẫn của báo chí.

Anh nghiêng rằng chống lại một tiếng thở dài, ước gì anh có thể quên sự khao khát không dấu giếm mà anh thoáng thấy trên gương mặt của Arian trước khi cô tổng chiếc váy Givenchy trở lại cho người bán hàng phiền nhiễu. Anh là một kẻ ngốc khi để điều đó ảnh hưởng đến anh. Phụ nữ đã sử dụng vẻ mặt đó hàng thế kỷ để lừa dối đàn ông bằng cách nài nỉ, vay mượn hoặc đánh cắp bất luận thứ gì mà trái tim nhỏ bé đầy toan tính của họ khao khát.

Anh di chuyển trong những dải chân dài, giận dữ trước khi nhận ra Arian không còn bên khuỷu tay của anh nữa. Anh xoay quanh phát hiện cô đang tỳ lòng tay và mũi cô vào ô cửa sổ của một cửa hàng giống như một đứa trẻ trước quầy bánh ngọt. Cô đang nghiên cứu sự trưng bày những chiếc hộp màu cam và vàng. Những bộ film về Halloween, anh nhận ra một cách lãnh đạm, chẳng chút ngờ vực về sự phong phú với những tên điên vùng rù và những cô trông trẻ bị chặt đầu.

“Nơi này là một thư viện sao?” Arian hỏi, gương mặt cô lộ ra dấu hiệu nhiệt tình đầu tiên trong hơn một giờ vừa qua. “Tôi có thể vào trong và xem xét những quyển sách không?”

Tristan liếc lên những mẫu tự in màu vàng của tấm biển hiệu cao ngất. “Đó không phải

thư viện. Nó là một cửa hàng video.”

“Vi-de-o?” Cô phát âm từng từ như thể nó hoàn toàn xa lạ với cô.

“Cô biết đấy – một nơi để mua và thuê những bộ phim.” Cô tiếp tục vẽ mặt trống rỗng. “Tôi biết ở Pháp có chiếu phim vì tôi đã bị buộc phải ngồi xem một vài phim. Phụ đề? Những anh hề buồn? Brigitte Bardot?”

Không gì hết.

Tristan thở dài và vươn đến tay nắm cửa. Cô do dự, bắn vào anh một cái liếc trộm bên dưới bờ mi. “Anh đã vượt hơn quá xa lòng hào phóng rồi, thưa ngài, và tôi không mong giữ ngài khỏi công việc của ngài. Có lẽ Mr.Nordgard có thể hộ tống tôi trở lại toà tháp chẳng?”

Tristan nhận ra sự xua đuổi khi anh nghe thấy chúng. Anh trao cho cô một nụ cười lạnh lẽo. “Cô hoàn toàn đúng, Miss Whitewood. Tôi đã bỏ bê nhiệm vụ của tôi đủ lâu rồi.”

Anh ngoắc một ngón tay với Sven, anh ta đang lẩn lút đằng sau một gian hàng đá Italian gần đó. Sven lóc cóc chạy đến, rõ ràng đang hờn dỗi vì bị triệu tập bằng một thái độ quá nhục nhã trước mặt các đồng sự của anh ta.

Tristan trao cho anh ta một tấm thẻ tín dụng. “Quý cô đây được toàn quyền hành động. Hãy để ý để cô ấy có được bất kỳ thứ gì cô ấy muốn.”

Khi Tristan quan sát Arian biến mất vào trong cửa hàng, anh gần như thấy biết ơn rằng cô đã nhen lại sự ngờ vực của anh hết sức hiệu quả.

10.

Đường chân trời Manhattan lấp lánh giống như một viên kim cương mới cắt, vẻ đẹp rạng ngời, nhưng không ấm áp. Tristan nhìn ngắm hình ảnh đó qua đôi mắt mệt mỏi khi anh nâng ly rượu Scotch lên môi. Chiếc đồng hồ kỹ thuật số đặt trên bàn làm việc lặng lẽ cho biết đã nửa đêm.

“Giờ thiêng,” Anh lầm bầm, nâng ly trong một cử chỉ chúc mừng buồn vui lẫn lộn.

Người khác hẳn sẽ ghi nhận sự trống trải sâu thẳm bên trong anh là nỗi cô đơn, nhưng từ rất lâu rồi Tristan đã học được cách để bảo đảm công ty riêng của anh trở thành sự chuộc tội cho lỗi lầm của anh.

Kiệt sức từ áp lực lẩn tránh những tay nhiếp ảnh giả dạng như thợ lau kiếng xuất hiện bên ngoài cửa sổ căn hộ, anh nhốt mình trong văn phòng riêng chẳng bao lâu sau khi để lại Arian cho sự chăm sóc của Sven. Thật đáng nản lòng khi anh khám phá ra không khí trong lành làm cùn đi tính hiệu quả của trí óc thay vì làm sắc bén chúng. Anh chợt nhận ra sự kháng cự của bản thân, anh đang ngáp dài khi đọc báo cáo hàng quý và rùng mình với sự ớn lạnh ngọt

ngạt của máy điều hoà không khí, thứ anh luôn khăng khăng cài đặt ở mức bảy mươi hai độ để thấy thoải mái và hợp điều kiện sinh thái.

Khi Sven quay trở lại với báo cáo được viết về hành vi của Miss Whitewood, chi tiết đến cả cái chớp mắt. Tristan đã chộp lấy chúng khỏi tay của anh ta, háo hức tìm kiếm bằng chứng về sự lừa đảo của cô. Trang báo cáo đó giờ nằm nhàu nát trên sàn bên cạnh thùng rác đầy ứ của anh.

Trái ngược với hy vọng của Tristan, Arian không nỗ lực gặp gỡ kẻ tòng phạm tiềm năng hoặc thậm chí lẩn tránh sự giám sát của Sven đủ lâu để dùng điện thoại công cộng hoặc nhà vệ sinh. Bất thường duy nhất mà Sven ghi nhận trong hành vi của cô là sự bỏ nhào hoảng loạn vào một miệng cống mở khi một chiếc trực thăng bay ngang qua đầu.

Lắc đầu, Tristan uống cạn ly Scotch và đứng lên khỏi bàn giấy, buộc phải chấp nhận một ngày thất bại thảm hại. Anh chỉ có thể hy vọng ngày mai sẽ phong phú hơn. Nếu đội ngũ khoa học gia của anh không thể trao cho anh vũ khí để vạch trần Arian, có lẽ đội quân thám tử tư của anh có thể chẳng.

Anh rời văn phòng đi vào phòng sinh hoạt chung mờ tối, gần như vấp vào game-board màu sắc rạn vỡ, thứ đã xác nhận cho hoạt động buổi tối của Sven và Arian.

“Candy Land sao?” Anh lầm bầm.

Cờ tỷ phú anh có thể hiểu, nhưng mục đích trong việc chơi trò chơi nào đó, nơi người ta không thể tính giá cho thuê những toà nhà quá đắt đỏ hoặc làm phá sản đối thủ, là gì?

Cánh cửa phòng ngủ của anh mở hé, cho phép một dải sáng nhấp nháy lên ra bên ngoài. Anh bắn cho căn phòng một ánh nhìn thù địch, bực mình vì sự tái chiếm cứ của nó khiến anh cảm thấy y như thể anh phải rón rén trong chính căn hộ của mình vậy.

Anh với tay nhấn nút gọi thang máy khi âm thanh bị bóp nghẹn của tiếng khóc trôi dạt vào tai anh.

Tristan đông cứng, ngón tay anh lơ lửng trên nút gọi loé sáng. Anh không muốn gì hơn là rút lui về chiếc sofa sang trọng trong văn phòng công ty và tìm kiếm sự an bình của giấc ngủ.

Giữa cảm giác điên tiết vì không thể làm gì được và khao khát trốn thoát, anh chậm chậm buông tay xuống. Chắc chắn bất kỳ gã đàn ông nào có thể tính toán những biến số độc lập của một hàm logarit trong đầu đều có thể an ủi một phụ nữ đang khóc than. Sau rốt thì đó là cách thức hợp lý duy nhất để tránh xa rắc rối, hệ thống hoá một giả thuyết có thể chấp nhận được và cung cấp những lựa chọn khả thi. Có lẽ cô bị mất lượt trong trò Candy Land hoặc đang hờn dỗi vì cô cho rằng anh đã không đếm xỉa đến sự chống đối yếu ớt của cô và mua cho cô chiếc váy Givenchy đó.

Sải chân quả quyết của Tristan không hề nao núng cho đến khi anh nhẹ nhàng mở cửa phòng ngủ.

Arian đang ngồi ở giữa giường, sự chú ý của cô tập trung vào vầng sáng màu xanh huyền ảo của chiếc ti-vi. Sự nhẹ nhõm tràn qua Tristan. Rõ ràng cô đang mê mải với một trong những phim đa sầu đa cảm mà Copperfield mê thích – phim ‘Love Story’ hoặc có lẽ là ‘An Affair to Remember’ (*Hai phim tình cảm thuộc dạng kinh điển của điện ảnh Mỹ*). Sau khi bị những cậu bé lớn hơn ở trại trẻ mồ côi trêu chọc một cách tàn nhẫn vì đã khóc khi mẹ của chúa nai Bambi chết, Tristan đã

thề sẽ không bao giờ để cho cảm xúc riêng thao túng anh như vậy nữa.

Anh bắt đầu rút lui, nhưng một tiếng nấc thống thiết lôi kéo anh đi vào trong phòng. Arian không chú ý đến sự hiện diện của anh, trao cho anh một cơ hội khó cưỡng để nghiên cứu cô.

Cô ngồi với đôi chân cuộn bên dưới, một tô bắp rang ước sũng đặt trong lòng. Cô ghim mái tóc sạch sẽ, ẩm ướt thành một cuộn cầu thả sau gáy bằng cách sử dụng một cặp ghim kẹp cà-vạt không phù hợp. Chiếc áo sơ-mi từ một trong những bộ pajamas lụa của anh quần quanh hình thể mảnh dẻ của cô. Màu đen, dĩ nhiên rồi, anh ghi nhận một cách khô khan.

Vài hộp băng video rỗng nằm rải rác trên giường. Anh nghiêng đầu để đọc tựa đề : ‘Bell, Book and Candle’, ‘I married a Witch’, ‘Escape to Witch Mountain’, ‘The Witches of Eastwich’. Anh lắc đầu nhún nhó không thể tin được. Ngay cả Sven đầu đất cũng có thể phát hiện ra một kiểu mẫu rõ ràng ràng như thế và sẽ ghi trong báo cáo của anh ta. Chắc chắn cô đang nghiên cứu cách cư xử thích hợp để một nghệ sĩ bịp giả dạng như một phù thủy.

Một nụ cười miễn cưỡng dần nhẹ trên môi anh khi anh quan sát cô chấm nhẹ mũi bằng mảnh khăn giấy mềm rũ. Không giống như phần lớn phụ nữ anh quen biết, cô không khóc như thể cô sống trong nỗi khiếp sợ cực độ bị nhoè lớp mi chải mascara. Nếu anh nấn ná đủ lâu, anh ngờ rằng sẽ bắt gặp cô hỉ mũi vào miếng giấy nữa cơ đấy.

Một giọt nước mắt tròn đầy lăn xuống trên gò má cô. Hơi thở của cô nghẹn lại trong một tiếng thở dài thương cảm.

“Arian?” Anh nói nhỏ, sự thân mật không chủ tâm của chiếc giường nhàu nhĩ và ánh sáng dịu khiến cho “Miss Whitewood” có vẻ như quá trịnh trọng.

Cô ném cho anh một ánh nhìn van nài. Những giọt nước mắt đọng trên mi khiến cho mắt cô trông có vẻ lớn hơn. Anh nhận ra cô đã biết về sự có mặt của anh toàn bộ thời gian, nhưng quá mê mải với bộ film để quan tâm. “Anh có thấy không? Dorothy xấu xa đã thả một ngôi nhà xuống trên người phù thủy đáng thương. Sinh vật vô tội ấy chỉ đang lưu tâm đến việc của riêng mình, và rồi ‘bụp’!”

Tristan chậm chậm quay đầu nhìn vào ti-vi. Anh mong đợi tìm ra Deborah Kerr* trong chiếc xe lăn hoặc Ali McGraw* đang hỗn hển phút lâm chung, không phải một hàng đồng ca trẻ con đang lú lo một cách vui sướng, “Ding-dong, Phù thủy xong đời!”

*(*Deborah Kerr : Diễn viên nữ chính trong film ‘An Affair to Remember’. Trong film này nv nữ lỗi hẹn với người yêu do bị tai nạn, dẫn đến hiểu lầm là anh đã nghĩ cô không yêu anh. Sau này họ gặp lại nhau nhờ một bức tranh, khi ấy cô đã ngồi xe lăn...)*

*(*Ali McGraw : Diễn viên thủ vai nữ chính trong film Love Story. Trong film này tình yêu đắm nước mắt của đôi trẻ đã vượt qua bao trở ngại để có thể đến được với nhau, nhưng trở ngại cuối cùng : bệnh ung thư máu không thể vượt qua...)*

“Những chú lùn khủng khiếp,” Arian thì thầm, chặn làn sóng nước mắt mới bằng đường viền tấm trải satin. “Lẽ ra phải biết là họ ở phe Dorothy điên khùng đó.”

Choáng váng như thế là anh, chứ không phải người phù thủy bạc mệnh kia, vừa bị một ngôi nhà chụp xuống đầu, Tristan nhìn chằm chằm vào Arian như thể mới thấy cô lần đầu. Copperfield có thể lén lút rơi lệ khi Yeller* già qua đời, nhưng Tristan chưa bao giờ gặp bất kỳ ai quá đổi nhạy cảm đến mức khóc lóc cho một trong những phù thủy bại trận của ‘The Wizard of Oz’*.

*(*Old Yeller : Tên của con chó trung thành, bạn của cậu bé Travis sống trong một trang trại, và cũng là tên một bộ film về bi kịch gia đình của hãng Walt Disney năm 1957. Được chuyển thể từ truyện cùng tên được viết bởi Fred Gibson.)*

*(*The Wizard of Oz : Một bộ phim thiếu nhi kinh điển của Mỹ Sx năm 1955, được xếp vào 10 phim hay nhất mọi thời đại. Phim được chuyển thể từ The Wonderful Wizard of Oz được L.Frank Baum viết năm 1900.)*

Khuynh hướng tự nhiên của anh trong việc bật cười bị áp đảo bởi khuynh hướng phi tự nhiên muốn đón Arian vào trong cánh tay anh. Để hạ thấp môi anh xuống trên mặt cô và hôn sạch mỗi giọt lệ mặn chát trên đó. Để tách bờ môi run rẩy của cô bằng lưỡi anh và...

Run rẩy, anh nhặt chiếc remote và tắt ti-vi. “Phù thủy rất hiểm ác,” anh nói thẳng thừng. “Bà ta đáng chết.”

Anh ném chiếc remote trên giường và đi khỏi, tự thuyết phục bản thân rằng anh chỉ vừa tưởng tượng ra nỗi sợ hãi loé sáng trong đôi mắt Arian.

Sườn đồi rực rỡ với ánh sáng của hàng trăm ngọn đuốc. Arian bị đẩy lùi về vực thẳm đang mở ra, cô thà chọn sự huỷ diệt chắc chắn của nó, hơn phải đương đầu với những sinh vật đang lê lét bước đến từ bóng tối.

Những tên quái vật đang săn đuổi cô, đôi mắt vô hồn của chúng vàng rực trong hốc mắt trống rỗng. Một chiếc móng vuốt lạnh buốt chải qua cổ họng cô. Khi cô giật lùi khỏi bộ mặt xương xẩu của Goody Hubbins, một tiếng thét bị bẫy lại trong cổ họng cô, bóp nghẹt cô trong nỗi kinh hoàng mù mịt.

“Dừng lại!” Một tiếng la vang đến từ đỉnh đồi.

Đức cha Linnet đứng rọi bóng ngược ánh trăng, chiếc áo choàng đen rập rờn quanh mắt cá chân. Vành nón phủ bóng trên hình hài của hắn. Những kẻ kết tội lê bước phía sau cho đến khi cô đứng một mình bên bờ ao.

Linnet chỉ một ngón tay vào hình thể đang run rẩy của cô và thốt ra một từ đáng nguyên rủa. “Phù thủy!”

Cô đổ nhào vào trong làn nước, nhưng trước khi bóng tối âm u vây bọc cô, người đàn ông trong tình trạng tháu cáy tung chiếc mũ của hắn. Ánh trăng xoay tròn mái tóc của hắn thành một màu ánh kim thuần khiết nhất và phủ sương đôi mắt xám bằng ánh trăng bạc. Âm thanh cuối cùng cô nghe được trước khi làn nước lạnh giá nuốt chửng cô là tiếng cười nhạo báng của Tristan Lennox.

“Lạy Đức Mẹ Chúa Trời,” Arian thở hổn hển, ngồi thẳng dậy trên giường.

Tuyệt vọng trốn khỏi dư chấn của cơn ác mộng, cô đẩy lui tấm phủ bằng satin và nhảy ra khỏi giường, đánh đổ một chồng hộp băng video ra sàn.

Cô đã hy vọng biết được quan điểm xã hội đối với các phù thủy từ những vở kịch ảo diệu thu nhỏ, nhưng những cuốn băng video chỉ để lại cho cô nhiều nỗi hoang mang hơn trước đó. Trong ‘In Married a Witch’, chú rể nhìn tài năng pháp thuật của cô dâu của anh ta với sự khoan dung thích thú trong khi ‘Bell, Book and Candle’ vị anh hùng sống trong nỗi kinh hoàng cực độ bị rơi vào một lời nguyền mê đắm của phù thủy. Trong ‘Escape to Witch Mountain’, Hai đứa trẻ

bị ngược đãi và bị khủng bố vì năng lực siêu nhiên của chúng. Bối rối hơn tất cả, thực sự là ‘The Witch of Eastwick’ trong sự liên minh với ma quỷ! Arian đỏ bừng lần nữa khi nhớ lại những hành vi vô sỉ mà họ chào mời trình diễn cho một tên Satan đang cười điệu.

Cuộn tròn bên cạnh giường, cô chà sát hai cánh tay qua lớp lụa mỏng của chiếc áo ngủ đi mượn. Những hạt mưa bắt đầu đập vào cửa sổ và dường như không có sự nhiễm lạnh nào ngoài sự làm mát không khí nhân tạo. Như thể phần lớn cơn ớn lạnh là do sự chôn vùi sông nước vẫn còn bám chặt lấy cô.

Nhớ đến chiếc lò sưởi trong phòng khách khổng lồ bên ngoài phòng ngủ, Arian đi theo hướng đó. Những chiếc màn cửa đã được kéo xuống và một ngọn đèn đơn vẫn đang cháy sáng, được bao phủ trong một chiếc kén cực kỳ lộng lẫy.

Hai chậu dương xỉ buồn tẻ đặt hai bên lò sưởi. Nền lò sưởi bằng đá hoa cương lún xuống cho cảm giác giống như một tảng băng đối với bàn chân trần của Arian. Cô nhìn chăm chú vào vỉ lò bằng đồng thau bóng láng, ngoại trừ tìm thấy bên trong của nó cũng cổ xưa y như như phía bên ngoài, không có dấu hiệu nào của tro hoặc bồ hóng. Cô với tay lên nóc lò sưởi, nghĩ rằng sẽ tìm ra ống khói và khơi lên một ngọn lửa của riêng cô, chỉ để khám phá ra khe hở hẹp của nó đã bị xây kín.

Rùng mình, cô vươn thẳng người, bối rối và cáu kỉnh. Mùa đông đã cận kề và một ngọn lửa cháy lách tách trong một ngày mùa thu ẩm ướt là một sự khoan khoái mà không một ai nên khước từ.

Cảnh tượng chiếc bình bằng gỗ mun bóng mượt được cắm rất nhiều hoa khích lệ cô. Cô kéo chiếc bình hoa ra khỏi kệ lò sưởi và vùi mặt vào những bông hoa chỉ để bị giật ngược lại khi cô chạm phải sự lạo xạo của lớp lụa thay vì sự êm mượt như nhung của những cánh hoa ngát hương.

Vẻ tư lự buồn bã của cô sâu thêm khi cô đặt lại lọ hoa trên kệ lò sưởi. Những bông hoa bằng vải? Nóc lò sưởi xây kín? Những ô cửa sổ không mở được? Chân dung người phụ nữ anh chưa từng gặp? Không có thứ gì trong cuộc đời của Tristan Lennox mà không phải là một ảo tưởng phức tạp sao? Hay những vật dụng vô hồn quanh anh chính là sự phản ánh của bản thân người đàn ông?

Phù thủy rất hiểm ác. Bà ta đáng chết.

Những từ ngữ tàn nhẫn của anh ám ảnh cô. Làm sao cô có thể quyết định là liệu về ngoài trau chuốt trang nhã của anh có che dấu một trái tim đàn ông dễ bị tổn thương hay không, hoặc chỉ đơn giản là một lối quắt queo, khô và đắng như cây ngải tây?

Cô thờ thần quanh căn hộ thanh nhã, hy vọng tìm được manh mối nào đó về tính cách của anh, bằng chứng để chứng minh cơn ác mộng của cô chỉ là một tiếng dội của nỗi sợ hãi thay vì một sự cảnh báo thảm khốc.

Gần như thể căn phòng tiếp khách được chuyên tâm sắp đặt để bảo vệ những bí mật của chủ nhân. Vẻ tinh túy tráng lệ của những bức tường, thảm, và ghế trường kỷ, đều không bị phá vỡ bởi một đốm màu đơn lẻ. Không có chiếc mền bông ấm áp nào để vùi vào bên dưới trong một đêm đông tuyết phủ, không có cuốn sách bìa da nào nằm rải rác trên những chiếc bàn bóng loáng để hé lộ về các tác giả yêu thích của anh hoặc sự say mê kín đáo. Có lẽ anh chẳng hề

có, Arian nghĩ, lướt những ngón tay dọc theo sự mở rộng của bờ tường vô trùng. Ý niệm đó khiến cho cảm giác của cô sầu muộn lạ lùng.

Cô vợ vẫn qua chiếc bàn viết kiểu phương Đông và kéo mở một hộc ngăn kéo, lờ đi sự cần rút có lỗi.

Sự tìm kiếm của cô chỉ mang lại được một đồng hồ dùng văn phòng màu kem được chạm nổi tên của Lennox, các cạnh của nó được sắp ngay ngắn để tương xứng với đường biên của ngăn kéo. Một cuộc thăm dò ngăn kéo bên dưới cho thấy một hàng những cây bút, được nhóm lại ngăn nắp theo màu sắc và chủng loại. Arian thở dài. Có lẽ cô đang lờ đi sự hiển nhiên suốt từ lúc bắt đầu. Có lẽ sự khô khan cực kỳ của phòng khách tiết lộ bản chất của Lennox rõ ràng hơn bất kỳ mức độ thi vị hoặc chiếc gối cũ rách nào bị loại bỏ.

Có lẽ anh chẳng có gì nhiều hơn một gã đàn ông gọn gàng ngăn nắp. Một người đàn ông căm ghét bất kỳ sự sai lạc nào về những lễ thói thường nhật cố định của anh ta. Vành môi cô khẽ cong lại trong một nụ cười phiền muộn. Nếu là như thế, anh hẳn thật sự khinh miệt cô và sự hỗn loạn mà chuyển viếng thăm bất thường của cô tạo ra.

Cô trượt chiếc ngăn kéo dưới cùng vào chỗ cũ khi nó kẹt vào thứ gì đó cô không thể nhìn thấy. Cô với tay vào chỗ hốc thụt của nó, kéo ra một cuốn sách nhỏ nhàu nhĩ được in bằng giấy bóng. Hơi thở của cô nhanh hơn một chút. Không phải cuốn sách kích thích cô, mà là sự bỏ mặc thứ được nhét phía sau ngăn kéo.

“Forbes*?” Cô thì thầm, làm phẳng những nếp nhàu trên bìa sách bóng láng. “Tháng mười một, năm một ngàn chín trăm chín mươi lăm?”

*(*Forbes : Công ty xuất bản và truyền thông của Mỹ, thành lập năm 1917 bởi B.C.Forbes lúc đó đang là nhà bình luận và phân tích đầu tư hàng đầu của tờ báo Heart. Ngoài tạp chí Forbes xuất bản 2 kỳ/tuần, còn có vài loại báo khác xuất bản với 8 ngôn ngữ khác nhau. Forbes cũng đưa những lời khuyên về đầu tư trên TV “Forbes on Fox” và “Forbes On Radio”. Hiện nay ngoài những công việc này Steve Forbes và cộng sự cũng lập nhóm Tư Vấn Đầu Tư. Forbes nổi tiếng về những danh sách, trong đó được biết đến nhiều nhất là danh sách tỷ phú, Forbes 400 – 400 người giàu nhất nước Mỹ, Forbes 500 – 500 công ty lớn nhất nước Mỹ (Khác với Fortune 500 chỉ chú trọng theo lợi nhuận, Forbes dựa theo quy mô, doanh thu, và lợi nhuận.)*

Không phải dòng chữ in đậm của tiêu đề xa lạ khiến trái tim cô nhảy cách quãng, mà là hình chân dung bên dưới đó. Không phải một bức chân dung được phác họa bởi một nghệ sĩ, cô nhanh chóng nhận ra, mà là một bức ảnh chụp, một sự tương đồng kỳ quái với một trong những người phụ nữ trên tử ly. Nhưng đây không phải người lạ.

Đây là Tristan Lennox, bị bắt giữ trong một khoảnh khắc với cả ngàn sắc thái xám huyền ảo. Tristan của lần đầu tiên cô nhìn thấy anh – áo ghi-lê không cài nút, sơ-mi hở nút cổ, một cánh tay anh xếp hờ hững trên đầu gối gập lại, bờ mi hung hung không thể che phủ hoàn toàn ánh lấp lánh màu thép của đôi mắt anh.

Tristan Lennox – Chàng Tỷ Phú hay Pháp Sư Tài Chính?

Lời tựa ác ý bên dưới bức ảnh đẩy cô ra khỏi ảo tưởng. Cô lật sách một cách thiếu kiên nhẫn cho đến khi tìm thấy một bức ảnh khác của Tristan, bức ảnh này chụp trong lúc anh ngồi ở cuối chiếc bàn dài, bóng láng. Lựa chọn của người nghệ sĩ về góc độ khiến anh trông có vẻ không bị thu nhỏ nhưng hết sức cô độc.

Vừa hăm hở xem xét bài báo, Arian vừa dò dẫm chiếc trường kỷ phía sau cô. Có lẽ bây giờ cô có thể tìm ra thứ gì đó về người chủ nhà bí ẩn của cô có ích nhiều hơn yếu điểm của anh

về bánh quế mềm lúa mì hoặc sự chán ghét của anh về tính vô kỷ luật. Nhiều thuật ngữ hiện đại vượt quá hiểu biết của cô, nhưng cô đấu tranh để lắp ghép lại với nhau từng mảnh cuộc đời của Tristan thành kiểu gì đó có thể nhận biết được.

Bài báo rất ít đề cập đến cuộc sống trước đây của anh ngoại trừ rằng anh được nuôi dưỡng trong trại trẻ mồ côi ở Boston. Arian cảm thấy nhói lên một sự thương cảm, dù cô biết một cách bản năng rằng Lennox sẽ khinh miệt cô vì điều đó.

Vào năm 1986, ở tuổi hai mươi, anh kiếm được một bản quyền sáng chế về một bộ vi xử lý máy tính, ngay lập tức nó tạo nên thế hệ máy 386, sau đó, tính hữu dụng của nó có vẻ như vẫn đang giữ nguyên vị trí. Trong khoảng ba năm, anh đánh cược khám phá của anh thành một công ty trong danh sách Fortune 500* và dính thêm cộng lông vũ của kẻ oanh tạc tập đoàn trên mũ. Arian nghiên cứu bức ảnh đang mỉm cười hiếm hoi của Tristan. Thật quá dễ dàng hình dung một con dao găm nghiêng giữa hai hàm răng sáng lấp lánh ấy. Một kẻ oanh tạc tập đoàn có thể là gì nếu không phải một uyển ngữ tao nhã cho từ “kẻ cướp”? Thật giống như đang cố gắng để tạo nên ý nghĩa cho một ngôn ngữ xa lạ.

*(*Fortune 500 : Bảng xếp hạng 500 công ty có lợi nhuận đứng đầu nước Mỹ của CNN – Cables New Network, mạng tin tức truyền thông Hoa Kỳ. Danh sách này được xếp hạng hàng năm và công bố trên tạp chí Fortune, danh sách đầu tiên được lập năm 1955. Hiện Forrtune 500 là bảng xếp hạng được đánh giá là có độ tin cậy cao nhất.)*

Quay lại trang báo, cô đọc thành lời, “Trong khi nhiều sự ngưỡng mộ miễn cưỡng rõ ràng về sự nổi lên rực sáng của anh trong thế giới tài phiệt đầy đua tranh, sự nhần tâm huyền thoại của Lennox đã tạo ra cho anh nhiều hơn một vài kẻ thù.” Mẫu tin bao gồm một trích dẫn từ một trong nhiều người phỉ báng anh (kẻ được cho là đã nài nỉ Forbes cho phép hấn duy trì sự ẩn danh vì sợ sự trả đũa) : “Mọi thứ đồ khốn đó chạm vào đều biến thành vàng. Điều đó gần giống như anh ta có loại sức mạnh siêu nhiên nào đó. Giống như anh ta đã bán linh hồn tội lỗi của anh ta cho quỷ dữ hoặc cho thứ gì đó.”

Arian chậm chậm hạ thấp tờ tạp chí. Bản thân cô là nạn nhân của tin đồn nhảm đúng y như thế, cô biết sự huỷ hoại của nó có thể xảo quyết như thế nào, tuy vậy, cô không thể hoàn toàn ngăn chặn được cơn ớn lạnh trước linh tính.

Cô lóng ngóng lật một trang khác, và rồi thất vọng trước sự huyền thuyên khó hiểu về “CPU’s*” và “Motherboards*” *(*Central Processor Unit-bộ vi xử lý trung tâm và *bo mạch chủ)*, thay vì thế cô bắt đầu nghiên cứu bức ảnh kèm theo : Tristan đang bước vào trong một toa xe dài, màu đen, trông tương tự một chiếc xe tang được kéo bằng ngựa nhưng không có con ngựa nào; Tristan sắp đi đến một nơi nào đó được gọi là ‘A Stock Exchange’ *(Sở giao dịch chứng khoán - Stock cũng có nghĩa là vật nuôi, cum từ này có thể hiểu theo nghĩa đen là nơi trao đổi vật nuôi)*. Arian bị bối rối bởi sự vắng mặt những con bò và heo trong hậu cảnh. Tristan lộng lẫy với quần ống túm và áo khoác đuôi tôm, cười điệu với cô nàng da ngăm má hóp trên cánh tay anh; Tristan đối cô gái da ngăm thành cô nàng tóc vàng hoe hốc hác tương đương. Bị vây bọc bởi một cơn đau nhói lạ lẫm, Arian vượt nhẹ quanh bụng qua lớp lụa của chiếc áo ngủ, cảm thấy mình quá phúng phỉnh lần đầu tiên trong cuộc đời cô.

Cô tìm kiếm trang kế tiếp và phát hiện nó đã bị mất – không phải cắt xén gọn gàng như cô mong đợi mà bị xé toạc khỏi gáy sách, chỉ để lại một đường rìa lởm chởm ở nơi mà nó nên ở. Một cơn ớn lạnh kỳ lạ trườn qua cô, nhưng bị xua đi bởi một làn sóng ấm áp không thể tin được khi ánh mắt cô chiếu vào bức ảnh cuối cùng của quyển tạp chí.

Tristan đang đứng, mặc chiếc áo sơ mi gọn sóng được khắc dòng chữ MIT*, đôi mắt đầy

ấn tượng của anh gần như bị che khuất bởi cặp kính gọng kim loại dày cộm. Một lọn tóc không chải rơi trên trán anh, và Arian lơ đãng chạm vào trang báo, muốn chải nó ra đằng sau. Trông anh quá trẻ trung, quá bối rối ngượng ngùng – nụ cười của anh bền lên và thiếu chắc chắn, tuy thế vẫn chứa chan hy vọng vào tương lai - không thể tìm thấy dù chỉ một chút bóng dáng của người đàn ông hoài nghi, nguy hiểm mà anh đã trở thành.

*(*MIT : Massachusetts Institute of Technology – Học viện kỹ thuật Massachusetts, một viện đại học tư thục đứng đầu thế giới về nghiên cứu và giảng dạy các ngành công nghệ, kỹ thuật thuộc thành phố Cambridge, bang Massachusetts. Đây là một trường tuyển sinh viên đầu vào cực kỳ khó, là ước mơ của mọi SV ngành kỹ thuật trên toàn thế giới, có tỷ lệ chỉ vài phần ngàn các ứng viên nộp hồ sơ xin học được nhận, nhưng khi được nhận vào rồi thì không cần quan tâm nhiều đến học phí. Nếu không có đủ tiền, cứ trình bày và xin giúp đỡ. Phần lớn các cựu SV đều thành đạt và đóng góp lại cho viện rất nhiều.)*

Cô đọc phần thuyết minh bên dưới, rên lên khi tìm ra một thách thức khác nữa cho từ vựng giới hạn của cô. Ôm quyển sách nhỏ vào ngực, cô tự hứa với bản thân, điều đầu tiên trong buổi sáng là cô sẽ dẫn Sven vào một góc và buộc ông giải thích chính xác một “geek*” là thứ gì.

*(*Geek : Một kẻ lập dị cũng có nghĩa là một chuyên viên máy tính)*

11.

Bộ phận thí nghiệm của Lennox Enterprises được quan tâm chặt chẽ, chẳng có vẻ gì đại diện cho phần lớn các nhà khoa học và công nghệ sáng chói của thế giới nhiều hơn một đội quân thất bại đang có khuynh hướng gia nhập đội ngũ thất nghiệp. Một đội ngũ thất nghiệp chỉ tùy thuộc vào duy nhất một người đàn ông, người mà chiếc lưỡi cay độc chứa tất cả hỏa lực cần thiết để tiêu diệt họ.

Tristan biết nụ cười dễ chịu của anh đã gia tăng khía cạnh khó chịu rõ rệt qua ba ngày vừa rồi. “Vây là, Montgomery,” Anh nói, nhịp bước trên lớp đá lát nền màu trắng không tỳ vết khi lời mào đầu lễ ra nên là mời người kỹ sư điều xì-gà cuối cùng. “Sau bảy mươi hai giờ thu thập dữ liệu, vẽ sơ đồ những quỹ đạo bay, và phân tích các giả thuyết, anh chỉ có duy nhất một kết luận trình cho tôi mà thôi.”

Người đàn ông Scots bệ vệ ao ước được vắn vẹo mắt cá chân trong đôi giày cứng còng của anh ta. “Vẫn thế, thưa ngài, cô gái nhỏ đã cưới một cây chổi.”

Tristan dừng bước, giữ ánh mắt anh nhìn xuống. Nhân viên của anh đồng loạt hít vào, chờ đợi cơn thịnh nộ của anh bốc cháy giống như carbolic acid bị quăng vào vòi đốt Bunsen.

Nhưng cuối cùng, khi Tristan nâng tia nhìn của anh lên những khuôn mặt lo âu của họ, vẻ mặt của anh là của một người đàn ông bị kết án. “Rất tốt, cứ tiếp tục nhiệm vụ của các anh.”

Những chiếc áo khoác phòng thí nghiệm được hồ bột kêu sột soạt, họ vội vã lẫn về nơi làm việc của mình, để lại Copperfield lộ diện khỏi nơi trú ẩn của cậu ta bên cánh cửa, và đi theo sau Tristan vào hành lang.

“Có thông báo gì từ Interpol hoặc cảnh sát địa phương không?” Tristan hỏi.

Copperfield lắc đầu, bước xuống bậc thang bên cạnh. “Trung úy Derschiwitz đã hứa sẽ cho chúng ta vài câu trả lời không trễ hơn chiều thứ Sáu. Vậy, cô phù thủy nhỏ của chúng ta thế nào rồi?” Cậu ta nói thêm, cố gắng một cách can đảm để xen vào một dấu hiệu khinh bạc trong tình huống đã mất dần hy vọng với mỗi ngày trôi qua.

“Tớ không biết. Tớ không gặp cô ấy kể từ đêm qua. Sven nói cô ấy đã trải qua buổi sáng ngấu ngiền những hộp kem Haagen-Dazs* và xem Jerry Lewis.”

*(*Haagen-Dazs : Một thương hiệu kem cao cấp, nổi tiếng là không dùng các hoá chất ổn định và nhũ hoá, chỉ dùng trứng và xi rô ngô để làm được tính chất này. Được thành lập năm 1961 bởi cặp vợ chồng người Ba lan gốc Do Thái Rose và Reuben Mattus ở Bronx, NY. Cửa hàng bán lẻ đầu tiên lập năm 1976 ở Brooklyn, NY. Hiện nay thương hiệu này đã phát triển khắp thế giới. VN thấy cũng có.)*

*(*Jerry Lewis : Một diễn viên hài, diễn viên điện ảnh, ca sĩ, đạo diễn, sản xuất và biên kịch người Mỹ. Ông cũng chủ trì chương trình TV Jerry Lewis show)*

“Chúa lòng lành.” Cop lầm bầm. “Cô ấy là người Pháp.” Cậu ngấm nghĩa những quầng thâm kiệt sức bên dưới mắt người bạn với vẻ quan tâm. “Thật lố bịch khi cậu phải ngủ trong văn phòng, cậu biết đấy.”

“Vấn đề không phải là tớ ngủ ở đâu, vì tớ đâu có ngủ.”

“Ít ra thì cậu không ngủ với cô ấy,” Copperfield nói một cách ủ dột. “Một vụ kiện tụng quan hệ cha con khác nữa sẽ có thể tốn cho cậu cả một địa ngục hơn chỉ một triệu dollar.”

Tristan biết lời cảnh báo tình cờ đó chỉ có ý định nhắc nhở anh rằng, Arian không là gì ngoại trừ một nghệ sĩ tàn nhẫn, bất lương; không là gì ngoại trừ khả năng đâm một vết thương chí mạng vào ngực anh. Anh bước chậm lại, cau có. Anh đã phải chịu đựng một sự siết chặt kỳ lạ ở một vùng nào đó của trái tim, sau đó là sự hụt hơi trong phòng khách riêng của tiệm Bloomingdale rồi. Ngay khi anh tổng khứ quý cô Whitewood phiền nhiễu ấy đi, anh tự hứa với chính mình, anh sẽ nói trợ lý của anh lên lịch hẹn với một bác sĩ chuyên khoa tim danh tiếng.

Anh không nhận ra anh đang xoa bóp vùng bị tổn thương cho đến khi bắt gặp ánh mắt lo lắng của Copperfield. “Có vấn đề gì sao?” Cop hỏi.

“Không có thứ gì mà một ngày hiệu quả ở văn phòng không thể chữa khỏi.” Tristan đáp, tìm kiếm sự cách biệt trong nơi duy nhất anh từng tìm thấy. “Miss Alonzo đã fax cho cậu những biểu đồ mà tớ yêu cầu chưa?”

Copperfield nhăn mặt. “Tớ đang chờ đợi đúng dịp để nói với cậu điều này, nhưng tớ e rằng thứ duy nhất Miss Alonzo fax cho tớ là đơn từ chúc. May cho cô ấy là những vệt nước mắt đã không làm đoản mạch máy fax.”

“Tớ có đôi chút khắc nghiệt với cô ta ngày hôm qua. Gọi cô ta tại nhà và nói là tớ sẽ tăng gấp đôi tiền lương nếu cô ta có thể ở đây vào lúc một giờ.”

“Quá trễ rồi. Có tin đồn rằng Global Inquirer đã trả gấp ba để trao đổi cho một bản tin độc quyền.”

Quý cô Alonzo ăn nói nhẹ nhàng, hiệu quả, đã làm trợ lý riêng của Tristan trong hơn năm năm. Dẫu cho vành môi mím chặt trong một nụ cười cay đắng, anh ước là anh đã không đánh mất khả năng bị kinh ngạc bởi sự đào ngũ của cô ta. “Tớ tin rằng mọi người đàn bà đều có một cái giá cho mình, ngay cả người tận tụy như Miss Alonzo. Cô ta còn có cả một người mẹ bệnh

tật phải cấp dưỡng. Hãy gọi cho cô ta một tờ check thôi việc hào phóng và báo cho nhà môi giới tuyển gấp một nhân viên tạm thời.”

Khi rón rén đi vào trong thang máy của căn hộ penhouse chiều muộn hôm ấy, Arian chẳng hề có một ý niệm mơ hồ nào về những rắc rối nhân sự của Tristan. Cô nén lại tiếng rên rỉ khi nhìn thấy quá nhiều nút số trên bảng điều khiển. Sẽ mất nhiều giờ, thậm chí nhiều ngày để tìm ra một thư viện trong mỗi tầng của cái dinh thự khổng lồ này. Nhưng cô có lựa chọn nào khác đâu chứ. Bất chấp sự thúc giục của cô, Sven không thể cung cấp cho cô bất kỳ sự thấu hiểu mới mẻ nào về tính cách người chủ của ông ta. Khi cô hỏi “geek” là gì, sinh vật khổng lồ đeo mắt kính ấy chỉ đơn giản lắc đầu và nói, “Tiếng Anh của tôi không tốt. Tôi nghĩ có lẽ là một loài vẹt nào đó.”

Arian rụt rè ấn đại một nút bất kỳ, rồi bám chặt lấy bụng khi sự vận chuyển làm một cú bổ nhào xuống. Cô biết ơn nó không phải là một thang máy tốc hành. Bất chấp lời cam đoan của Tristan về sự khác biệt, cô vẫn không bị thuyết phục rằng cái ống thủy tinh hẹp lép này sẽ không đâm sầm cô vào một cái chết khủng khiếp và không thể trốn thoát được.

Sau khi Arian đi vờ vẫn một cách vô định suốt tầng mười với những hành lang không thể phân biệt, chẳng tìm kiếm được gì để đáp lại những câu hỏi của cô ngoài những cái nhún vai thờ ơ và những ánh mắt ác ý chiếu vào đôi chân trần, ‘cái chết khủng khiếp và không thể trốn thoát’ bắt đầu có sức lôi cuốn riêng. Cô gần như ước được trở về căn hộ penhouse, ẩn náu để coi “Bewitched” hoặc chơi trò Chutes and Ladders* với Sven. Một tiếng la nhẹ nhõm buột khỏi cô khi cô phát hiện một người đàn ông da đen luống tuổi đang cầm một túi giẻ lau phía cuối của một hành lang vắng vẻ.

*(*Chutes and Ladders : Một loại trò chơi cho trẻ nhỏ học hỏi những bài học về đúng và sai cơ bản, được chơi trên một bảng gồm 10x10 ô vuông được đánh số, có thể nhiều người cùng tham gia. Người chơi sẽ đi nước đầu tiên ở ô cuối cùng bên trái. Làm việc tốt thì được lên thang và được thưởng, làm việc xấu sẽ bị rơi xuống máng và bị phạt.)*

Ông trưng cho cô một nụ cười toe toét nhiều lợi hơn răng. “Chào, bé cưng, Cô đi lạc à?”

“Còn hơn thế,” Cô thú nhận. “Cháu đang cố tìm thư viện. Không ai trong thế kỷ hai mươi này đọc sách sao?”

Ông lắc đầu, lầm bầm khe khẽ buồn rầu. “Không thường xuyên lắm. Quá nhiều người không thể trong khi họ quá bận rộn với việc xem ti-vi.”

Arian thở dài, bắt đầu lo sợ rằng, việc tìm kiếm của cô về một Tristan khác – một chàng trai đeo mắt kiếng gọng kim loại và nụ cười bẽn lễn – là hoàn toàn vô ích. “Vậy không có bất kỳ thư viện nào rồi.” Trí óc cô chạy đua, tìm kiếm các giải pháp có thể phù hợp hơn đối với thế kỷ lạ này. “Những báo cáo về lịch sử được lưu trữ ở đâu nhỉ? Những quyển sổ ghi chép? Những bức ảnh?”

Ông già già mái đầu bạc. “Có lẽ trong kho văn thư lưu trữ ở tầng mười ba.”

“Ôi, cảm ơn, thưa ông! Ông không biết ông đã giúp cháu nhiều như thế nào đâu.” Arian đứng nhón chân để hôn lên gò má nhăn nheo của ông ta trước khi chạy đến thang máy. Cô chỉ

có một lời cầu nguyện duy nhất rằng mười ba sẽ chứng tỏ là con số may mắn của cô.

Arian đẩy để mở đôi cánh cửa đầu tiên bằng kính mờ để đi vào tầng mười ba, hít vào đầy hy vọng về mùi da thuộc và nấm mốc. Cô gần như bị thổi bay mũi khi một người đàn ông trẻ mặt đỏ gay đâm bổ qua cửa về hướng đối diện mà thậm chí chẳng thèm bận tâm xin lỗi.

Cô đã nhảy ra khỏi con đường tai ách chỉ để tìm thấy bản thân đâm đầu vào một quang cảnh hoàn toàn hỗn loạn. Những người đàn ông và đàn bà vội vã chạy tới chạy lui, lao ra lao vào những buồng bằng kính bé tí hon, vẩy vẩy những mảnh giấy xếp rẻ quạt và gầm lên những mệnh lệnh. Những âm thanh hỗn tạp inh tai được nhấn mạnh thêm bởi tiếng bíp bíp máy móc, tiếng reng the thé, và một tiếng vo-vo liên tục chầm chích thần kinh của Arian thậm chí còn nhiều hơn những tiếng thét chói tai. Thật là một thế kỷ ồn ào làm sao! Đôi tai đã quá tải của cô chỉ có thể nắm bắt được những đoạn ngắn của cuộc trò chuyện.

“Hobbes ở báo Prattler trên đường dây số ba, nhưng vì Chúa, đừng để ông ta qua.”

“Cổ phiếu của đi-ốt vi xử lý thu nhỏ vừa sụt mất mười lăm điểm. Tôi không dự định sẽ là người báo với ngài ấy đâu. Đó là lượt của anh.”

“Có mà địa ngục ấy. Tôi đã báo với ngài ấy hôm qua rồi.”

“Có ai thấy người chuyển tin được cho là đã nhận hồ sơ Delaney không? Ngài ấy muốn chúng được gửi đi cách đây một giờ. Ôi Chúa ơi! Chết tôi rồi. Sao ai đó không bắn tôi ngay bây giờ đi và mang tôi khỏi nỗi khốn khổ này?”

Đoạn cuối cùng được thốt ra bởi một cô gái trẻ tóc rối bời đang nhấn mạnh lời cầu khẩn của cô ta bằng cách giả vờ bắn vào trán ngay tại bàn làm việc.

“Xin thứ lỗi.” Arian thì thầm.

Đầu của người phụ nữ bật lên. Cô ta chăm chú nhìn vào Arian một cách ngờ vực xuyên qua những dải tóc đã tuột ra khỏi búi có lẽ đã từng gọn gàng trước đó. “Cô muốn cái quái gì thế?”

Mặc dù choáng vì lời lẽ báng bổ không chủ tâm đó, Arian xoay sở để mỉm cười lịch thiệp. “Tôi đang tự hỏi liệu cô có thể chỉ cho tôi...”

“Tạ ơn Chúa, Tôi đã được cứu rồi! Và hồ sơ Delaney cũng vậy!” Người phụ nữ bật dậy và túm lấy bàn tay của Arian, kéo cô băng xuyên qua những cuộc cãi vã thẳng đến cánh cửa đóng. “Cô làm gì mà lâu thế? Người nhân viên tạm thời bất hạnh đó đang lâm vào một cơn cuồng loạn và Mr.Lennox đang dọa sẽ ném cô ấy ra ngoài cửa sổ đấy.”

Trước khi Arian có thể nói được lời phản đối, người phụ nữ đã xô cửa mở ra và đẩy cô vào bên trong. “Đây là người chuyển tin mà cung đang chờ đợi nè, cung ơi.” Cô ta gọi với vào bên trong với giọng ngân nga chất chứa nhiều hơn một dấu vết hiềm độc giả dối. “Và cung thật sự nên đầu tư một loại mascara không thấm nước thật tốt vào.”

Người phụ nữ đóng sầm cánh cửa phía sau Arian, để cô lại một mình với một sinh vật đang sụt sùi, đôi mắt viền đỏ được bao quanh bằng những vết bẩn màu đen. Trông cô ta có vẻ giống một con gấu trúc bắc Mỹ đang tuyệt vọng nhiều hơn. Một loại máy kỳ cục kêu o-o và nhấp nháy đang phun ra những trang giấy nhanh hơn mức đôi bàn tay đang run rẩy của cô có thể bắt lấy chúng.

Căn phòng này sang trọng hơn bên ngoài, với thảm trải sàn dày màu sương mù và một bức tường là những cửa sổ sáng lấp lánh, tuy vậy, Arian có cảm tưởng đó chỉ là một phòng đệm cho một nơi ẩn náu được bảo vệ bởi một cặp cửa bằng gỗ nhạc ngựa trang trí cầu kỳ trên bức tường phía xa kia. Quang cảnh tạo cho cô một cái rung mình kỳ dị. Cô không thể nói liệu đó có phải là linh tính hay nỗi sợ hãi.

“Tôi đang tìm phòng lưu trữ,” Cô buột miệng, “Cô có thể giúp...”

Rời khỏi chiếc máy kỳ dị khắc ra giấy vào không khí, người phụ nữ bỏ nhào quanh bàn để bám chặt cánh tay của Arian với thái độ hoảng loạn đến mức Arian không nỡ nói hết câu. “Ôi, Thánh Thần ơi, tôi nghĩ cô đã đến Neva* rồi cơ đấy.” Cô ta bắn vào bộ cửa gỗ nhạc ngựa một ánh mắt mất hết sức sống trước khi rút lên, “Ngài ấy buộc tội tôi về việc đã gọi một dịch vụ truyền tin ở Siberia.”

*(*Neva : Một con sông lớn, dài 74 Km ở Nga, chảy qua thành phố St.Peterburg và ra biển vùng vịnh Phần Lan.)*

Arian có thể nhận thấy vẻ khiếp hãi cuống cuồng của người phụ nữ thú vị đến mức cô không nhận ra ngay lập tức “ngài ấy” là ai. Trước khi cô có thể giải thích tình trạng gay go của riêng mình, những chồng hồ sơ màu kem đã được tống vào đôi cánh tay cô. Cô chấp nhận chúng với một tiếng thờ dài đầu hàng. Thiệt hại sẽ là gì khi chỉ đơn giản là cứu giúp một phụ nữ đáng thương khỏi gánh nặng quá sức của cô ấy và đợi bên ngoài cho đến khi người chuyển tin thật đến? Những tập hồ sơ liên tục đến, chồng chất càng lúc càng cao hơn cho đến khi Arian gần như bị vùi phía sau chúng.

Cô sẽ không bao giờ biết được một trong những cánh cửa gỗ nhạc ngựa đó đã mở ra nếu người phụ nữ không xoay người với một tiếng hét hoảng hốt, đánh rơi phần hồ sơ còn lại xuống sàn nhà.

Arian sẽ nhận ra tiếng gừ gừ gay gắt đó ở bất kỳ nơi nào. Vẻ đe dọa mượt mà của nó gợi một cú xóc cảnh báo chạy dọc xương sống cô. “Miss Cotton thân mến của tôi, cô có nhận ra rằng cô đã cắt ngang những cuộc điện đàm với hai trong những cổ đông chính của tôi, fax những gợi ý của chuyên viên kế toán của tôi về cách sáng tạo những thủ thuật né tránh thuế cho IRS (*Internal Revenue Service - sở thuế của Mỹ*), và phá nát những nỗ lực gian khổ của không chỉ một, mà là hai computer đầy tính nghệ thuật hay không vậy hả?” Giọng anh êm ái, có thể gây chết người với vẻ ân cần. “Cho tôi biết, nhà môi giới lịch thiệp của cô có trả công cho người thiếu năng không vậy?”

“Ông ta là đồ quái vật!” Người phụ nữ rên rỉ. “Tôi nghỉ việc!” Bùng nổ trong nước mắt, cô ta chạy khỏi phòng, đóng sầm sầm cánh cửa phía sau cô.

Mặc dù chồng hồ sơ đã che khuất Arian và chỉ cho thấy đôi chút về cô, nhưng mớ tóc luộm thuộm của cô, đôi chân được bọc trong những chiếc xà cạp màu đen mảnh mai, và mười ngón chân trần đang co rúm trong sự xáo động, cô vẫn có thể cảm thấy cái nhìn xăm soi của Tristan giống như một thứ có thể sờ thấy được. Cô chậm chậm hạ thấp chồng hồ sơ để trao cho anh một nụ cười toe toét thăm dò.

“Cô!” Đôi mắt anh hẹp lại khi anh nhìn chằm chằm qua vai cô như thể mong đợi tìm thấy Sven đang núp phía sau chậu dương xỉ. “Nordgard ở chỗ quái nào thế? Nếu anh ta rời bỏ nhiệm vụ để lên đến phòng gym và thở hỗn hển dưới cặp kính đáng nguyên rủa đó...”

Tristam bỏ lưng lời đe dọa đáng sợ, nhưng Arian vẫn cảm thấy buộc phải nhảy vào biện hộ cho Sven. “Ông ấy vẫn ở trong căn penhouse. Ông ấy ngủ quên khi đang xem một vở opera.”

Tristan nhướn một bên chân mày hoài nghi. “Một vở opera ư? Tôi không biết sở thích của Sven lại siêu phàm đến thế. Tôi đã nghĩ anh ta thích các đấu sĩ Mỹ hơn cơ.”

“Đó là một vở kịch có tên là ‘Guiding Light*’. Âm nhạc tuy có thiếu thốn về nội dung, nhưng kịch tính đã khiến ông ấy xúc động đến chảy nước mắt.”

*(*Guiding Light : Một phim truyền hình dạng soap opera dài nhất trong lịch sử, phát sóng hàng ngày kéo dài từ năm 1952 đến 2009 về đủ mọi vấn đề của cuộc sống với nhiều nhân vật, nhiều câu chuyện nối tiếp nhau. Loại film này có đích ngắm là các bà nội trợ, hầu như không có pha hành động nào, chỉ khai thác những câu chuyện đời thường)*

“À, ra là loại opera đó.”

Tristan có ưu thế hơn cô, nhưng Arian đã đứng trên vùng đất của cô, quyết tâm để anh biết cô sẽ không dễ bị bắt nạt hay dọa dẫm. Cô hít một hơi thở sâu để lấy can đảm, chỉ để cảm thấy cô sắp tan chảy bên dưới mùi hương lạnh lùng của nước hoa cologne.

Anh nghiêng xuống cho đến khi mũi anh chỉ cách mũi cô chưa đến một inch. Vì đôi mi màu hung có khuynh hướng nhạt đi so với làn da ánh vàng của anh nên trước đó Arian chưa từng nhận ra chính xác là đôi mi ấy dài một cách đầy tội lỗi như thế nào. “Cô có thể đánh máy sao?”

“Không, nhưng tôi có thể vắt sữa bò, làm sạch cá tuyết, đánh bơ, và thêu toàn bộ các mẫu tự trên một tấm vải.”

Anh chớp mắt với cô đúng ba lần trước khi xoay người nhịp bước theo chiều dài của căn phòng. “Tất cả là lỗi của cô, cô có biết không hả. Nếu cô không dàn cảnh để đâm sầm cây chổi ngu ngốc đó, áp lực sẽ không hạ trại trước ngưỡng cửa nhà của chúng tôi, cổ phiếu của Lennox Enterprises sẽ không tụt giảm, và Miss Alonzo sẽ vẫn đang ngồi phía sau bàn làm việc thay vì đang tuôn tràn những bí mật thầm kín nhất của tôi cho đám báo lá cải.” Anh ném vào chiếc đồng hồ của anh một cái liếc bất lực, rồi cào tay qua mái tóc tuyệt hảo, làm rối bời chúng cho đến khi trông anh có vẻ hấp dẫn mạnh mẽ, gần giống như chàng trai mà anh đã từng là. “Đã bốn giờ rưỡi rồi,” anh lầm bầm với bản thân nhiều hơn là với cô. “Chúng ta có thể ngưng trả lời điện thoại trong nửa giờ nữa.”

Anh bắn cho cô một ánh mắt ước định trước khi di chuyển chông hồ sơ ra khỏi tay cô. Đôi bàn tay anh ấm áp, mạnh mẽ, phủ trên vai cô, hướng cô đến chiếc ghế bị quý cô Cotton bỏ lại.

“Ngồi ở đây,” Anh chỉ dẫn, hơi thở của anh khiêu khích những sợi lông tơ nhạy cảm ở gáy cô. “Và đừng di chuyển. Đây là điện thoại. Nếu nó reng chuông, hãy nhặt lên, giữ nó vào tai cô và nói ‘Hello.’ Anh giải thích. “Nói với bất kỳ ai ở đầu dây bên kia rằng Mr.Lennox đang họp và không nhận bất kỳ cuộc điện thoại nào cho đến sáng mai. Nếu họ khăng khăng đòi nói chuyện với tôi, hãy nói với họ là tôi không ở đây. Nói với họ là tôi nghỉ ốm. Cô có hiểu không?”

“Vâng, thưa ngài.”

“Và nếu chỉ đơn giản là cô không thể kèm được việc quấy rầy tôi trong ba mươi phút sắp tới, hãy nhấn nút này. Tôi có thể nghe thấy mọi thứ cô nói.”

“Vâng, thưa ngài.”

“Và ngừng gọi tôi là ngài đi!”

“Nếu anh muốn thế, thưa ngài.”

Cầu nhàu khe khẽ, Tristan rút lui vào văn phòng của anh, đóng sầm cánh cửa quá mạnh khiến những bức tranh trang nhã trên tường rung lên. Arian cười toe toét khi cô dựa lưng vào ghế và chống đôi chân trần lên trên bàn, nghĩ rằng cô vừa tình cờ có được một cơ hội tuyệt hảo để quan sát Tristan Lennox trong môi trường tự nhiên của anh.

Mặc dù vẫn bị giật nảy người mỗi khi điện thoại đổ chuông, Arian không thấy công việc của cô là một đòi hỏi quá đáng. Cô đã trả lời ba cuộc gọi là Mr.Lennox đang họp, hai cuộc là anh đã rời khỏi suốt buổi chiều, và với một gã ngoan cố cực kỳ khó chịu tên là Hobbes rằng Mr.Lennox nhiễm phải một ca bệnh nhẹ, nhưng sẽ rất vui lòng tiếp chuyện với gã vào hôm sau.

Sớm hơn cô tin là có thể, chiếc đồng hồ bằng đồng trên tường đã chỉ năm giờ. Cô đợi vài phút, nhưng không nghe thấy nhiều tiếng rì rầm từ phòng làm việc phía bên trong. Cô đi thơ thẩn đến khung cửa sổ và nhận ra mặt trời đã chìm xuống bên dưới đỉnh của những toà nhà cao nhất, phủ một bóng hoàng hôn chưa đến độ chín trải khắp thành phố trong những bóng sắc lạng lẽ của màu tím hoa oải hương và màu xám.

“Xin thứ lỗi?”

Arian xoay người và nhận ra một người phụ nữ đứng co ro ở ngưỡng cửa ngoài xa . Sự hỗn loạn trong văn phòng phía ngoài đã lắng dịu.

Người phụ nữ đang vặn xoắn một cách lo lắng mảnh băng vàng trên ngón tay thứ tư của bàn tay trái. “Tôi đang tự hỏi không biết liệu tôi có thể nói chuyện với Mr.Lennox không?”

Arian mở miệng rồi lại ngậm lại. Tristan không trao cho cô chỉ dẫn nào liên quan đến khách ghé thăm. “Tôi rất tiếc,” Cuối cùng cô nói với sự hối tiếc chân thật, “Mr.Lennox đang ở giữa một cuộc họp.”

Người phụ nữ thở dài, gương mặt bụ bẫm của bà lộ ra một dấu vết của vẻ đau khổ yếu đuối. “Đó là những gì ngài ấy bảo cô nói với tôi, đúng không? Tôi đoán là tôi không thể đổ lỗi cho ngài ấy. Tôi chưa bao giờ dành thời gian cho ngài ấy, thế nên tại sao ngài ấy lại phải sắp xếp lại những kế hoạch bận rộn của ngài ấy vì tôi chứ?” Bà chỉnh lại bờ vai khi bà quay đi, rõ ràng bị xâu xé giữa lòng kiêu hãnh và thất bại. “Chỉ cần nói ngài ấy gọi cho mẹ khi nào ngài ấy có thời gian rảnh rỗi.”

12.

“Đợi đã! Ôi làm ơn đợi một chút! Đừng đi!” Arian la lên, chạy ào vòng qua từ sau chiếc

bàn để nắm lấy tay người lạ mặt. “Cháu không biết bác là mẹ của Tristan.”

Đôi bàn tay của người phụ nữ lạnh như đá, nhưng bà bám chặt lấy Arian như thể cô đã ném một chiếc phao cứu sinh giữa một vùng biển đầy bão tố. Biết rằng Tristan lớn lên trong một trại trẻ mồ côi, Arian bị bối rối bởi sự hiện diện của mẹ anh. Nhưng không thể phủ nhận được sự giống nhau. Năm tháng hẳn đã làm phai nhạt đi sắc vàng kim của mái tóc chải mượt thành màu bạc nhợt nhạt, nhưng đôi mắt bà vẫn sáng lấp lánh giống như đôi hồ hợp kim thiếc tan chảy. Bà còn trẻ, Arian nhận ra với một cú sốc nhẹ, không già hơn mẹ của Arian nếu như bà ấy vẫn còn sống.

Váy và áo của người phụ nữ trông có vẻ hơi tồi tàn, nhưng mới được hồ bột lại. Một dấu hiệu thách thức màu đỏ phớt nhẹ trên môi bà. Sự quan tâm rõ ràng về vẻ ngoài mà bà bộc lộ đã tác động đến Arian theo một cách mà cô không thể giải thích.

Cô siết chặt bàn tay của người phụ nữ, hy vọng khiến bà thấy thoải mái hơn. “Hãy vào trong này và đợi nhé, trong lúc cháu cho Tristan biết bác ở đây. Cháu chắc chắn là anh ấy sẽ vui khi gặp bác.”

Người phụ nữ cười run run. “Tôi ước chi tôi có thể chắc chắn như thế.” Bà liếc nhìn đôi bàn chân trần của Arian với ánh mắt bối rối, nhưng vẫn tử tế. “Tôi không tin là chúng ta đã gặp nhau, mặc dù tôi phải nói rằng cô tử tế hơn nhiều so với quý cô thường làm việc ở văn phòng này.”

“Cháu là người mới ở đây,” Arian bày tỏ, di chuyển quanh bàn để nhấn nút mà Tristan đã chỉ cho cô. Hắng giọng, cô loan báo bằng một giọng mà cô hy vọng là trang trọng phù hợp. “Mr.Lennox. Mẹ của anh đang ở đây để gặp anh.”

Vài giây im lặng đáng ngại tiếp theo sau. Arian bắt đầu băn khoăn không biết liệu anh có nghe cô nói hay không thì mấy từ “Chỉ một phút thôi” vắn tắt vang lên.

Họ đợi trong sự tĩnh lặng ngưng đọng, Arian phải đấu tranh để duy trì nụ cười tự tin của cô không bị sút mẻ, trong lúc mẹ của Tristan nhảy nhay môi dưới của bà. Khi cuối cùng cánh cửa phòng cũng đu đưa mở ra, điều đầu tiên Arian nhận ra là Tristan đã mặc áo khoác và vuốt lảng mái tóc ra phía sau. Không một dải tóc nào rơi ra khỏi chỗ.

“Chào, Brenda,” Anh nói lạnh nhạt.

Arian nao núng. Nếu cô dám xưng hô với mama của cô bằng tên Christian của bà, cô sẽ bị vả vào miệng vì tội xúc phạm.

“Chào, Tristan.” Lời đáp đầy khoa trương của người phụ nữ còn khiến Arian lạc hướng nhiều hơn.

Tristan tra cứu lịch trên đồng hồ đeo tay của anh. “Tháng này bà đến hơi sớm một chút, đúng không? Chỉ mới hai mươi chín.”

“Làm ơn.” Người phụ nữ thì thầm, xoắn chiếc nhẫn của bà mạnh hơn. “Chúng ta có thể nói chuyện bên trong văn phòng không?”

Arian nín thở, sợ rằng Tristan sẽ đủ tàn nhẫn để từ chối yêu cầu của mẹ anh. Nhưng anh đưa tay về phía cửa chào mời với vẻ khoa trương diễu cợt. Trước khi anh kéo cánh cửa đóng lại phía sau họ, anh bắn cho Arian một ánh mắt băng giá thiếu thoải mái đến mức cô lấy làm

ngạc nhiên là cô đã không mọc ra những chồi băng.

Cô ngồi chìm sâu vào ghế, mất nhuệ khí một cách kỳ lạ, sau đó giật bắn thẳng dậy khi giọng của Tristan vang lên từ chiếc hộp trên bàn viết. “Bà có muốn một ly Scotch không?”

Câu trả lời rì rầm của mẹ anh gần như bị chìm khuất trong tiếng leng keng của những viên đá chạm vào thành ly.

Bị lương tâm cắn rứt, Arian với tay đến chiếc nút, quyết định làm yên lặng cuộc trao đổi riêng tư đang diễn ra. Cô có thể đã hạ mình để rình mò xem xét đồ đạc cá nhân của một người đàn ông, nhưng nghe lén cuộc trò chuyện thân mật nhất của anh lại là chuyện khác...

“Lần này là gì đây, Brenda?” Arian rút tay lại, bị tê liệt bởi dấu hiệu tận cùng mệt mỏi trong giọng của Tristan. “Một khoản thanh toán bảo hiểm quá hạn? Quá nhiều sai sót cho những dấu vết? Hay Danny lại thi trượt một kỳ kiểm tra khác về sự điều độ?” Tiếng lớp da thuộc kêu cọt kẹt và Arian có thể hình dung anh đang ngồi dựa vào lưng ghế của anh, một ly Scotch đang lúc lắc trong những ngón tay thanh nhã.

Giọng của Brenda nghe có vẻ dày lên một cách đáng ngờ. “Anh không phải quá sức lạnh lùng như thế. Anh nên hỏi tôi xem tôi thế nào.”

“Tại sao phải phiền hà như thế khi cả hai chúng ta đều biết câu hỏi không phải là ‘Bạn thế nào?’ mà là ‘Bao nhiêu?’”

Mẹ anh hít vào. “Anh có thể thử lễ độ về điều đó nhiều hơn một chút mà.”

“Rất tiếc.” Giọng của Tristan có thể cắt được cả kim cương. “Mẹ tôi không dạy tôi bất kỳ cách cư xử nào hết.”

Tiếng hít vào của Brenda chuyển thành tiếng nức nở thương tâm, nghẹn ngào như thể bị bóp nghẹt bằng bàn tay trần của bà. Arian chớp mắt để xua đi những giọt lệ của chính cô, và chờ đợi Tristan an ủi mẹ anh, như anh đã an ủi cô hết sức dịu dàng khi cổ-máy-địa-ngục dọa cô sợ chết khiếp.

Nhưng khi giọng anh cất lên, nó không dịu dàng bởi nỗi thương cảm, mà sắc bén trong vẻ chán chường. “Chúa Ki-tô, Brenda, cầm lấy khăn mùi-xoa của tôi này. Bà nghĩ là tiền trợ cấp của bà ít ra là đủ để bà ở lý trong khăn giấy Kleenex ư.”

Arian nghe thấy tiếng xô đẩy, như thể một chiếc ghế đột ngột bị đẩy ra sau, rồi Tristan nói, giọng của anh thậm chí còn lạnh lẽo hơn ở một khoảng cách. “Ngừng huyền thuyên đi và nói cho tôi biết có chuyện gì.”

Arian xoay vòng quanh chiếc ghế của mình, hình dung anh đang nhìn chằm chằm ra ngoài quang cảnh cô đơn tương tự về những người bộ hành xa lạ và những con đường phố thị.

“Đó là Ellen. Con bé có thai.” Loạn báo của mẹ anh được chào đón bởi sự im lặng sâu đến mức Arian tưởng đâu chiếc hộp đã bị hỏng nếu Brenda cuối cùng không cất lời để làm nó lại vang lên. “Con bé là con tôi, anh biết đấy – mới mười bảy tuổi. Nó thậm chí còn chưa tốt nghiệp cho đến mùa xuân. Và thằng nhóc... Ồ, anh biết mấy thằng nhóc ở tuổi đó như thế nào mà.”

Tiếng cười thô ráp của Tristan khiến Arian ôm choàng lấy bản thân để xua đi một cơn rùng mình. “Cô bé lên kế hoạch rất đơn giản là bỏ lại nó trên ngưỡng cửa của nhà ai đó giống

như bà đã làm hay sẽ tổng khứ nó đi bằng biện pháp lâu dài hơn?”

“Con bé muốn giữ nó. Anh không biết Ellen của tôi, nhưng nó là một cô gái tốt, Tristan. Cô ấy chỉ phạm một sai lầm nhỏ.”

Lúc này, Arian đang khóc một cách công khai, nước mắt chảy thành dòng trên gò má cô trước khi cô có thể lau chúng đi.

“Con bé sẽ là một người mẹ tốt, con trai à, tôi biết con bé sẽ như thế. Nó chỉ cần có chút ít tiền mặt để khiến điều đó dễ dàng hơn... làm ơn... đừng khiến tôi phải van nài...”

Lời đáp duy nhất của Tristan là tiếng giấy sột soạt đang được kéo ra từ ngăn kéo và vỗ vào mặt bàn giấy, rồi tiếng cọt kẹt của một cây bút ngang qua nó. “Đây. Nói với cô bé sẽ có thêm nếu thứ này đến đúng nơi. Nói cô ấy tôi tự hào vì cô dám nhận trách nhiệm về... sai lầm của mình.”

Tiếng hỗn hển hoảng hốt của Brenda bộc lộ sự rộng lượng của Tristan nhiều hơn những chỉ thị ngắn gọn của anh. “Ôi, con trai, anh quá tốt với chúng tôi. Tại sao, nếu anh cho phép tôi đưa Ellen của tôi đến đây gặp anh, con bé sẽ ném cánh tay quanh anh cho xem và trao cho anh một cái...”

Tristan cắt ngang lời tuyên bố nồng nhiệt mà không một dấu hiệu thương xót nào. “Đừng trở lại vào ngày ba mươi mốt. Tôi sẽ bảo trợ lý của tôi gửi check cho bà qua thư.”

Arian vẫn nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ khi Brenda ló ra khỏi văn phòng nắm chặt một góc nhỏ của mảnh giấy. Từ hình chiếu của bà trên tấm kính tối sẫm, Arian có thể thấy người phụ nữ đã ăn mòn hết lớp son khỏi bờ môi, để lại chúng nhợt nhạt và đang run rẩy. Ánh sáng đã thất bại trong việc tạo nên, dù chỉ một chiếc bóng, cho sự thương cảm của Arian.

“Buổi tối tốt lành, quý cô.” Brenda bày tỏ một cách bền lễn. “Cám ơn vì sự tử tế của cô.”

Từ “Buổi tối tốt lành” sáo rỗng ấy là tất cả những gì Arian có thể xoay sở được.

Cô vẫn cuộn tròn trong ghế khi bóng tối thật sự đã phủ xuống, biết rằng cô nên rút lui về căn penhouse trước khi Tristan xuất hiện. Cô chỉ có một hình dung duy nhất anh sẽ khinh ghét cô nhiều như thế nào nếu như anh biết cô đã xâm phạm vào nỗi đau riêng tư của anh.

Nhưng khi cô đứng dậy, một sức mạnh nhiều quyền năng hơn cả nỗi sợ hãi đã kéo cô hướng thẳng đến cánh cửa bằng gỗ nhạc ngựa đó.

Tristan không thấp đến một ngọn đèn nhỏ để tránh cho anh sự vây bọc của bóng tối. Anh đứng tại cửa sổ. Một hình bóng đơn độc được soi rọi bởi những ánh đèn thành phố, một ly Scotch đã cạn một nửa đang đu đưa trên một tay, bàn tay kia nhét trong túi quần. Anh đã cởi áo khoác và nói lỏng ca-vát. Ánh mắt anh nheo lại trước ảnh phản chiếu của cô, buộc cô tự xem xét chính mình dưới con mắt của anh – như một người lạ vô duyên đang xâm nhập vào sự hiu quạnh của anh.

“Nó nhấp nháy, cô biết đấy.”

“Gì cơ?” Arian không biết anh đang nói về điều gì.

Anh chỉ vào ảnh phản chiếu của chiếc hộp nhỏ màu đen nằm trên bàn anh – một chiếc hộp tương đồng với cái trong phòng đệm. Một ánh sáng màu xanh nhỏ xíu trên đó đang loé

sáng. “Hệ thống liên lạc nội bộ. Nó nhấp nháy khi hoạt động.”

Một làn sóng hổ thẹn phủ qua Arian, nhưng không có sự phủ nhận nào cho tội lỗi của cô. Cô chỉ đơn giản là phải trơ mặt ra thôi. “Nếu anh biết tôi đang lắng nghe, tại sao anh không ngừng tôi lại?”

Anh nhún vai. “Sao phải bận tâm chứ? Cô phải xếp hàng để bán rở những bí mật thống thiết của tôi cho mớ báo lá cải. Tôi có thể hình dung ra dòng tiêu đề vào lúc này – chàng trai tỷ phú bị lừa bởi chính người mẹ.”

Arian ngồi ghé bên cạnh bàn giấy của anh, bị bối rối bởi ngôn từ mỉa mai của anh nhiều hơn cô muốn thú nhận. “Tôi đã đọc được ở đâu đó rằng anh lớn lên trong một trại trẻ mồ côi.”

“Nên cô cho rằng tôi là một đứa trẻ mồ côi à? Oliver Twist* và tất cả những chuyện vớ vẩn hão huyền đó à? Rất tiếc đã làm cô vỡ mộng, nhưng trại trẻ mồ côi cũng thu nhận những đứa con hoang nữa.”

*(*Oliver Twist : một truyện viết cho thiếu nhi của Charles Dickens năm 1838, thuộc loại văn học kinh điển gối đầu giường của các trẻ em Mỹ kể về cuộc sống thăng trầm của cậu bé mồ côi tên Oliver Twist)*

Arian nhăn mặt nhưng biểu hiện của Tristan không thay đổi. Có lẽ sự dấn thân đã không đem lại cùng một vết nhơ như nó đã như thế trong thời đại của cô. Cô vẫn có thể nhớ những lời bình luận tàn nhẫn, những sự khinh thường cay độc, những ánh mắt thương hại khi những đứa trẻ khác tại cung điện của Louis phát hiện ra cô chỉ có mama mà không có papa.

“Mẹ của anh hẳn là rất trẻ,” Cô nói dịu dàng, muốn xót thương người phụ nữ, nhưng thấy điều đó gần như là không thể trong gương mặt điềm nhiên không nao núng của anh.

“Mười bảy. Y như Ellen quý báu của bà ấy.” Anh nhấp một ngụm Scotch. “Tôi chắc chắn là bà ấy đã tự thuyết phục mình rằng bà đang làm điều tốt nhất bằng cách từ bỏ tôi. Bà có thể không biết rằng không có nhiều yêu cầu nhận con nuôi dành cho những đứa trẻ có đầu óc, nhút nhát với mái tóc bện dây và mắt kính dày như đít chai coke. Phần lớn những bậc cha mẹ tiềm năng của tôi không bao giờ vượt quá được tấm hình chụp.”

Arian muốn anh ngừng lại. Hẳn là anh có thể thuật lại một câu chuyện như thế mà không bộc lộ dù chỉ một dấu vết cảm xúc, nhưng lời thú nhận điềm tĩnh của anh đã cào xước trái tim nhạy cảm của cô thành những mảnh dãi.

“Tôi ghét những người phỏng vấn nhất. Họ hết sức lịch sự, dĩ nhiên. Lịch sự đến đau đớn. Nhưng không hiểu sao điều đó chỉ khiến mọi thứ tệ hơn.”

Cô nhích lại gần anh hơn mà không nhận ra. “Điều gì đã xảy ra với mẹ... với Brenda sau đó?”

“Không bao lâu sau khi bà ấy bỏ tôi trên bậc tam cấp của trại mồ côi với cái tên được đánh trên áo sơ mi, bà ấy bỏ học trung học để kết hôn với một thợ xây dựng, chuyển đến một ngôi nhà ba phòng ngủ ở Newark, và nuôi dưỡng ba đứa trẻ với những cái tên đẹp đẽ tiêu biểu của giới thợ thuyền như Bill, Danny... và Ellen.”

Arian đã luôn ao ước có được một người anh chị em ruột để làm dịu đi nỗi cô đơn của cô. “Vậy thì anh có hai em trai và một em gái rồi.”

Tristan quay lại. Cô bật lùi tránh xa vẻ độc ác trong biểu hiện của anh. “Không. Đó là

những đứa trẻ của mẹ tôi.”

Những ngón tay của Arian run rẩy với thôi thúc muốn chạm vào anh, an ủi anh. Nhưng trước khi cô có thể làm thế, chiếc mặt nạ bằng giá lạnh nhạt của anh đã trượt trở lại chỗ cũ, cảnh báo rằng sự dại dột của cô sẽ chẳng mang lại được điều gì ngoài những ngón tay bị bỏng lạnh.

Cô cuộn đôi bàn tay lại trong lòng để chúng không phản bội cô. “Anh và mẹ anh đã sum họp lại với nhau như thế nào?”

Anh ngồi xuống trên một góc bàn đối diện cô. “Sum họp! Thật là một từ cảm động làm sao!” Nụ cười tổn thương của anh ngụ ý ngược lại. “Vì tôi chưa bao giờ được nhận nuôi, tên tôi đâu có thay đổi gì đâu, và Brenda không khó khăn gì để lần theo dấu vết của tôi. Bà ta gọi cho tôi cách đây ba năm yêu cầu một cuộc gặp mặt. Tôi đã huỷ tất cả những cuộc hẹn vào buổi chiều hôm ấy, mặc bộ suit đẹp nhất, xứ loại nước hoa tuyệt nhất, và đợi bà đến.”

“Bà ấy không đến sao?” Arian nín thở, lo sợ điều tồi tệ nhất.

Anh nhắc chiếc ly lên môi trong một nỗ lực câu giờ trước khi trả lời. “Ồ, bà ta đến chứ. Lúc đồng hồ điểm hai giờ. Mọi thứ có đôi chút ngưng đọng vào lúc đầu, như cô có thể dễ dàng hình dung, nhưng chúng tôi xoay sở để duy trì một cuộc trò chuyện lịch sự. Cô thấy đấy, tôi đã quyết định tha thứ cho bà ấy rồi. Tự thuyết phục bản thân rằng bà không đáng phải chịu đựng nhiều hơn những gì bà đã phải chịu. Chung cuộc, bà ấy chỉ là một cô gái rất trẻ khi từ bỏ tôi. Một ‘cô gái tốt’ đã mắc phải một ‘lỗi lầm nhỏ’ thôi mà.”

Đôi tay của Arian cuộn lại thành nắm đấm khi cơn giận dâng tràn qua cô, cơn giận hướng thẳng đến người phụ nữ, người đã dám khiến cho người đàn ông này cảm thấy như thể anh ấy không là gì nhiều hơn một sai lầm thiếu thận trọng khiến bà ta phải ân hận trong suốt phần đời còn lại.

“Brenda cứ lú lo liên tục về gia đình thứ hai của bà. Về gã chồng Earl, người đã mất khả năng làm việc sau khi chịu đựng một tổn thương ở lưng vì công việc. Về đứa con trai lớn Bill đang tuyệt vọng muốn được theo học tại một trường Ivy League*, nhưng không đủ điểm để đạt được học bổng. Về Danny mười sáu tuổi với tội danh lái xe khi say rượu nhiều lần đã mang lại cho cậu ta một án lệnh phải điều trị tại một trung tâm phục hồi chức năng đắt đỏ.”

*(*Ivy League : Nhóm những trường đại học danh giá nhất nước Mỹ gồm : Brown, Columbia, Cornell, Dartmouth, Harvard, Princeton, Pennsylvania, và Yale. Tất cả các trường này đều nằm ở vùng Đông Bắc nước Mỹ, đều là trường tư thục lâu đời và được đánh giá là những trường hàng đầu nước Mỹ cũng như trên thế giới. Lúc đầu tên này là do những trường này liên kết để lập liên đoàn thể thao, sau này nó chỉ còn mang ý nghĩa là nhóm 8 trường danh giá nhất, học phí rất cao nhưng tuyển sinh cũng rất khó.)*

Arian có thể hình dung hết sức dễ dàng cảnh Tristan đang ngồi phía sau chiếc bàn, càng lúc càng lạnh nhạt hơn khi mỗi từ của mẹ anh hướng một mũi nhọn bằng giá của sự phản bội đâm sâu hơn vào trong trái tim anh.

“Vào lúc bà ấy tâm sự đến tình trạng yếu nhược đặc biệt của chính bà – những cuộc dạo chơi buổi chiều với ngựa, dấu vết dăm cá là từ trận đấu đôi tennis hàng ngày, tôi biết bà ta chẳng muốn tôi nhiều hơn bà đã từng. Bà ta chỉ muốn tiền của tôi thôi.”

Đến lượt Arian đứng dậy và nhắm tới ô cửa sổ. Đến lượt cô nhìn chằm chằm ra bên ngoài

qua những ánh đèn thành phố để Tristan không nhìn thấy những giọt nước mắt đang long lanh trong đôi mắt cô. Theo bản năng, cô biết rằng anh sẽ khinh miệt sự thương cảm của cô. Tất cả những gì cô phải để lộ ra với anh là cơn thịnh nộ của cô.

“Tôi sẽ không trao cho bà ta khoản tiền trợ cấp nào đâu,” Cô nói gay gắt.

Tristan đứng dậy khỏi góc bàn của anh, choáng váng bởi tính dữ dội trong sự nồng nhiệt của Arian. Anh chưa từng có ai bên vực cho mình trước đây. Không bao giờ mong đợi điều đó. Anh luôn hài lòng với việc tự đứng vững, như anh đã như thế từ khi mới sinh.

Tuy vậy, Arian đã đứng lên, nhỏ bé hơn một hồn ma nhiều, trong xà cạp đen, áo cổ lọ đen, và đôi chân trần, sẵn sàng tạo nên một cuộc chiến với bất kỳ con rồng nào dám cản đường anh, kể cả người mẹ yếu đuối và tính toán của anh. Thứ gì đó cực kỳ khó cưỡng và nguy hiểm vặn xoắn trong bụng anh.

“Cô sẽ làm gì? Ám một lời nguyền lên bà ta chẳng?” Tristan nói, lời lẽ nhẹ nhàng dập tắt sự căng thẳng đang âm ỉ cháy giữa họ, nhưng khi Arian xoay lại đối diện với anh, sự phẫn nộ của cô vẫn đủ độ nóng để gây ấn tượng mạnh.

“Tôi sẽ ném bà ta ra ngoài đường. Tôi sẽ bảo bà ta đừng bao giờ bén mảng đến ngưỡng cửa nhà tôi một lần nào nữa. Bà ta hay bất kỳ thành viên khác của cái bầy đàn đòi bại của bà.”

“Phù thủy.” Anh lầm rầm.

Đôi mắt của Arian thăm lại với sự hoảng hốt tổn thương đến mức anh phải làm dịu đi sự kết tội ấy bằng một nụ cười biếng nhác, trước khi khum đôi hàm thanh nhã của cô trong bàn tay anh. “Em, cô phù thủy nhỏ bé, xinh đẹp, đầy oán thù.”

Đột ngột, Tristan muốn ném cô bằng đôi môi anh, dữ dội hơn nhiều so với anh từng muốn ném Scotch. Háng anh cứng lại với nỗi khao khát không thể chịu nổi, làm phai nhạt nụ cười của anh.

“Ngừng nhìn anh như thế đi.” Anh ra lệnh.

“Như thế gì?” Cô thì thầm, chớp mắt nhìn anh.

“Như thế anh là một pint* kem Haagen-Dazs, và em bị tước đoạt các chất ngọt trong suốt cuộc đời.” Những ngón tay của Tristan siết chặt lại trên hàm cô. Anh sẽ phải cảm thấy tội lỗi vì đang cố làm cô hoảng sợ nếu như cô đã không dọa anh sợ chết khiếp rồi. Chống lại lý trí của anh, ngón tay cái của anh lặc lối khi vuốt ve bờ môi dưới đang run rẩy của cô. “Có lẽ anh chỉ say mê hàm răng nhỏ ngọt ngào của em thôi. Em biết tất cả những bí mật của anh rồi, vì thế có lẽ anh có thể dỗ ngọt em thú nhận một vài bí mật của chính em. Anh luôn thấy vui thích khi trở thành một động cơ thuyết phục nhất.”

*(*Pint : đơn vị đo thể tích thường dùng ở Mỹ, Anh bằng 1/8 gallon. Nhưng ở Mỹ 1 pint lỏng = 473ml, còn ở Anh là 568ml vì thế ở Mỹ 1 gallon = 3.79 Lít, còn ở Anh là 4.546 Lít – Chà chà mua bán mà không biết điều này thì lỗ chết lun!!!)*

Tristan kéo cô vào trong vòng tay anh, Arian nghĩ đến hàng trăm bí mật để kể với anh, hàng ngàn điều để thú nhận. Nhưng từ ngữ của cô tan chảy vào trong một tiếng thở dài vụn vỡ khi anh hạ thấp đầu đặt một nụ hôn nơi vùng mạch đang đập rộn ràng trên cổ cô. Những ngón tay thon dài của anh mơn trớn gáy cô với sự dịu dàng nhẩn tâm, gởi những làn sóng vui thích

uỷ mị râm ran khắp cơ thể cô. Một lưỡi lửa ngọt ngào sống động lan toả xuống dưới thấp sâu trong bụng cô, đe dọa trở thành một ngọn lửa lớn với mỗi cái vuốt ve đầy nhục cảm của đầu ngón tay anh. Ngay cả Đức cha Linnet dâm dăng cũng không dám chạm vào cô với sự thân mật choáng váng và tế nhị đến thế.

Sự đe dọa và bắt nạt của Linnet đã thất bại trong việc khuất phục cô, tuy vậy, Tristan đã khống chế được cô mà không làm gì nhiều hơn một nụ hôn vào da thịt ương bướng của cô và vài cái vuốt ve đầy kinh nghiệm.

“Không!” Arian vận mình thoát khỏi đôi tay anh, lão đảo giật lùi vào chiếc bàn giấy.

Anh vươn tay để giữ vững cô, thì thầm, “Arian, đừng...”

Cô lặng thinh trước lời nài nỉ khàn khàn của anh. Khiếp sợ rằng cô sẽ chỉ tìm thấy một hình ảnh phản chiếu đầy nhạo báng về sự yếu đuối xác thịt của chính cô trong đôi mắt anh, cô bỏ chạy, nhận ra rằng cho dù cô có làm được điều đó đi chăng nữa thì cũng chẳng có nơi nào để cô trốn tránh được sự điên rồ của chính mình. Cô đã để lộ bí mật nguy hiểm nhất của cô, thứ cô đã đấu tranh để tránh xa kể từ khoảnh khắc đầu tiên cô nằm trong vòng tay đầy quan tâm của Tristan Lennox.

Mẹ anh có thể không muốn anh, nhưng cô, Arian Whitewood, dứt khoát là muốn nhất.

13.

Mặc một trong những chiếc áo ngủ của Tristan, Arian ngồi bắt chéo chân trên thảm phía trước cửa sổ của phòng sinh hoạt chung và ngắm nhìn những ngọn đèn phố thị nhấp nháy sinh động xuyên qua bức màn đêm đang buông xuống. Cô ấn chiếc muỗng vào trong hộp kem Haagen-Dazs và múc một muỗng đầy khác lên môi. Chưa bao giờ dù trong những giấc mơ suy đồi nhất, cô có thể hình dung trên đời này lại có một món ngon đầy tội lỗi đến thế. Chất kem ngọt ngào tan chảy trong miệng cô, nhưng cái hậu vị béo ngậy, tằm tối của Chocolate cứ nấn ná mãi. Giống như sự động chạm của cô với Tristan đêm hôm trước vậy. Đắng, nhưng ngọt ngào. Niềm vui thích trộn lẫn với nỗi sợ bị tổn thương.

Cũng không phải loại tổn thương mà cô mong đợi. Không phải là một sợi thông lọng quấn quanh cổ cô, nhưng nắm tay của một người đàn ông vừa khít với trái tim cô. Cô đã đánh giá sai về anh, điều đó dường như cho thấy anh thậm chí còn nguy hiểm hơn cô lo sợ. Anh có thể buộc tội cô là một phù thủy, nhưng anh mới là người phạm tội trong việc đông kết một bùa mê nhiều quyền năng hơn bất kỳ lời nguyền nào mà thứ pháp thuật yếu kém của cô có thể tung ra.

Cô đặt hũ kem đông lạnh sang bên cạnh, sự ngon miệng đã rời bỏ cô. Tristan Lennox chẳng có chút nào giống với hoàng tử tóc đen mà cô hằng mơ tưởng. Anh cọc lốc và điệu cợt

nhều hơn kiên nhẫn và tử tế, độc ác thay vì cao quý, và sở hữu tính ham nhục dục tăm tối làm xa lánh phần hồn. nếu cô khôn ngoan, cô sẽ bỏ qua một triệu dollar và sử dụng tấm bùa hộ mạng để trốn đến một nơi nào đó hoặc thời gian nào đó anh không bao giờ tìm được cô.

Ôm chặt đầu gối để ngăn ngừa một cơn ớn lạnh, Arian tự hỏi không biết liệu Tristan có đang nhìn chăm chăm vào một ô cửa sổ khác vào khoảnh khắc đó hay không. Thành phố xa lạ được nhìn xuyên qua ảnh phản chiếu trầm ngâm của cô dường như không bao giờ trông có vẻ quá rộng lớn hoặc quá cô đơn. Tristan có nhìn thấy ai đang nhìn chăm chăm lại vào anh không? Cô băn khoăn. Người đàn ông đẹp trai, tài năng, ấn tượng mà anh đã trở thành hay chàng trai bên lề, giản dị mà anh tin là chính bản thân anh?

Cô đặt gò má trên đầu gối. Trái tim cô nhức nhối vì chàng trai đó. Cô muốn kéo anh vào vòng tay cô và hứa với anh rằng anh sẽ không bao giờ không được mong muốn nữa. Nhưng Tristan đâu có tìm kiếm sự khuây khoả khi anh kéo cô vào vòng tay anh. Anh muốn thứ gì đó trần tục hơn lòng thương cảm hay sự an ủi của cô.

Sự nhắc nhở cay nghiệt đó đẩy cô lê bước đến phòng tiếp khách tao nhã. Cô sẽ phải nhớ kỹ rằng Tristan không còn là chàng trai đó nữa. Anh đã đúc khuôn chính mình thành một người đàn ông tàn nhẫn, người sẽ đoạt lấy những gì anh ta muốn mà không cảm thấy có lỗi hay ân hận. Anh chẳng có chút khác biệt so với bất kỳ người đàn ông giàu có, quyền lực, những kẻ đã trao cho mama của cô sự bảo vệ của họ. “Sự bảo vệ” chỉ kéo dài cho đến khi một gương mặt khác trẻ trung hơn, đáng yêu hơn xuất hiện.

Tuy nhiên, Arian vẫn có thể cảm thấy sự dịu dàng từ những ngón tay thon dài thanh nhã của Tristan đang khum trên gáy cô, sức nóng như thiêu đốt của hơi thở phả vào cổ họng cô. Miệng cô khô khốc với nỗi khao khát ban sơ. Cứ như thể anh là hiện thân của mọi tội lỗi mà Marcus đã từng cảnh báo với cô về chúng. Mọi cám dỗ ngon ngọt đã lôi kéo mama của cô trao trọn bản thân cho sự đồi bại và tự nuông chiều bản thân. Những sự truy lạc như thế thật xa lạ đối với Arian cũng cảm bằng như tiếng xào xạc lẫn tẩn của lụa là trên làn da của cô vậy.

Bóp nghẹt một tiếng rên rỉ, cô tỳ vào cửa sổ để làm dịu đi vầng trán đang bừng cháy. Như mọi buổi tối vào thời điểm này, bóng tối xâm nhập đã kích hoạt những ngọn đèn phía sau cô, làm hồng cả suy nghĩ ủ ê của cô lẫn vẻ xinh đẹp sần muộn của quang cảnh.

Cô cau có với ảnh phản chiếu của những ngọn đèn. Cô đã dần chán những pháp thuật huyền bí của Tristan. Việc có những ngọn đèn tự sáng lên sống động và những cánh cửa vụt mở ra mà không cần đến sự trợ giúp của cô dường như chỉ nhấn mạnh thêm sự bất lực của cô trong tay anh.

Bị chiếm giữ bởi dự đoán, cô chộp lấy chiếc muỗng khỏi hộp kem đã tan chảy, quyết định sẽ giặt lại vài chùng mực nhỏ bé nào đó để kiểm soát số phận của cô trước khi nó trượt khỏi tầm với của cô hoàn toàn.

“Tớ cần mượn một trong những chiếc cà vạt của tớ,” Tristan nói, lướt vào trong văn phòng của Copperfield tối hôm đó với chiếc áo khoác suit hiệu Ungaro* vắt cầu thả trên một

cánh tay.

*(*Ungaro : Một hãng thời trang và nước hoa dành cho nam, do nhà thiết kế thời trang Emanuel Ungaro thành lập năm 1965 tại Paris)*

Những ngón tay của Copperfield ngừng gõ lách cách trên chiếc bàn phím của máy tính khi anh ta nghiên cứu người chủ qua đường viền của cặp kính đọc sách. “Chà chà, tối nay chúng ta không gây chuyện nữa sao? Nhân dịp gì thế? Tịch thu thế nợ với một tổ ấm của người già à?”

“Bữa tối hẹn hò.” Tristan đáp, điều chỉnh cổ tay áo sơ mi với một loạt những cái búng nhẹ điêu luyện.

Copperfield xoay chiếc ghế bàn viết vượt đến một tủ ngăn kéo đựng hồ sơ bằng sắt và kéo mạnh để mở hộc ngăn kéo dưới cùng, để lộ ra một ổ những chiếc cà vạt đủ màu sắc.

Khi Tristan nhướn một bên chân mày kinh ngạc, cậu ta nhún vai mà không có chút dấu hiệu xấu hổ nào. “Rất tiếc. Chúng là một căn bệnh rồi.” Cậu ta quan sát Tristan gỡ rối một chiếc hiệu Ralph Lauren màu đen bản hẹp. “Thế tại sao cậu phải hạ mình hỏi mượn từ nơi cất dấu lâm ly của tớ? Rapunzel* bé nhỏ của cậu đã xối nước tất cả những chiếc khác của cậu hay là cô nàng đang dệt ra một sợi dây từ những sợi cà vạt đó để cô ta có thể thả ra ngoài cửa sổ và trèo xuống bên hông toà building giống như King Kong* ?”

*(*Rapunzel : Theo cổ tích của Grimm, Nàng Rapunzel bị mù phù thủy giam giữ trong ngôi tháp cao mà lối vào duy nhất là bằng mái tóc dài của nàng. Một hoàng tử nghe được tiếng hát của nàng, tìm đến toà tháp và nàng đã thả tóc cho chàng leo lên...)*

*(*King Kong : con khỉ đột khổng lồ trong bộ film bom tấn cùng tên SX năm 2005, được đem về NY từ đảo đầu lâu, đã mang cô bạn Anne bé nhỏ trốn lên đỉnh toà nhà cao nhất thế giới Empire State, sau đó bị bắn chết để lại nhiều nỗi tiếc thương trong lòng khán giả)*

Tristan cười điệu với anh ta. “Tại sao phải trèo khi cậu có thể bay nhỉ?”

“Aha, nhưng cậu đâu có tin là cô ấy có thể làm được như thế đâu, đúng không?”

“Những tàn tích đó vẫn còn đang được xem xét. Có lẽ tớ có thể dụ dỗ cô ấy biểu diễn một chút tối nay sau một ly sorbet* đào và một chai Dom Perignon* chẳng.”

*(*Sorbet : Một loại tráng miệng bằng nước trái cây đông thành viên dạng kem đá xộp, giống như xi rô đá bào của mình, nhưng ngon hơn. Thành phần ngoài nước trái cây, cũng có thể có rượu, sữa...)*

*(*Dom Perignon : Tên một loại rượu champagne nổi tiếng. Được một thầy tu dòng Benedictine tên là Dom Perignon tại một làng nhỏ ở phía bắc nước Pháp tạo ra, mới đầu được gọi là rượu vang lấp lánh. Hơn 100 năm sau phát triển dần thành Champagne. Lô hàng đầu tiên được đóng chai chịu áp như hiện nay được SX năm 1921 bởi Moet et Chandon Co. Loại rượu này SX theo từng lô được theo dõi rất kỹ. Từ năm 2004 các cuộc đấu giá Dom Perignon bắt đầu, có những chai rượu cổ bán được tới 170.000 USD – Chai này mua về uống, bảo đảm sẽ bị đau bụng mà chết... hehehe...)*

Copperfield chép miệng giống như chú chó Spaniel bóng mượt theo đuổi mục tiêu. “VẬY quý cô Whitewood bữa phép ấy đã đồng ý trở thành bạn cùng ăn tối của cậu, hử? Cậu định đưa cô ấy đến nơi nào đó kiểu Pháp chẳng, để tớ đoán nhé, Lutece*? La Caravelle*?”

*(*Lutèce và *La Caravelle: Là hai nhà hàng Pháp ở Manhattan thành lập năm 1960s, từng được nhiều nhà phê bình ẩm thực đánh giá là hai nhà hàng tốt nhất nước Mỹ. Nhưng đã đóng cửa từ năm 2004 cùng một nhà hàng Pháp nữa là La Grenouille, sau khi doanh thu suy giảm kéo dài kể từ sau vụ 11/9/2001.)*

Tristan chịu đựng một vết nhói trong lương tâm, bỏ lại anh chẳng có lựa chọn nào khác ngoại trừ chấm dứt nụ cười toe toét hào hứng của Copperfield trước khi nó có thể phá hủy quyết tâm của anh. “Bọn tớ sẽ ăn tối ở nhà. Tớ sẽ đưa cô ấy lên giường.”

Copperfield dựa lưng vào thành ghế, chấp hai bàn tay bên dưới cằm. Như mong đợi, Tristan thấy nỗi buồn phiền vỡ mộng trong đôi mắt của bạn anh dễ chịu hơn nhiều so với niềm hy vọng của cậu ta. Anh đã có mười năm dài dặc dặc để trở nên quen thuộc với điều đó.

“Vậy cậu quyến rũ cô ấy vì những thông tin,” Cop hỏi, “hay chỉ là vì thèm khát được thỏa mãn?”

Tristan nghiêm mặt để che dấu chiều hướng phản bội của những ý tưởng của anh. “Thông tin, dĩ nhiên rồi.” Anh nhún vai. “Sự thỏa mãn chỉ đơn giản là một lợi ích đi kèm.”

“Giống như bảo hiểm nha khoa ấy à?” Nụ cười của Cop có một nét xấu xa. “Và điều gì khiến cậu nghĩ cô ấy sẽ không chống chọi nổi sự dụ dỗ của cậu? Cậu thấy chính mình không thể cưỡng lại được à?”

Tristan thối vào khuy tay áo rồi làm lảng nó bằng ống tay áo đối diện trong lúc cân nhắc câu trả lời. Hành vi bất chợt ấy không tiết lộ sự tăng nhanh hay chậm lại của nhịp tim, hay sự rộn ràng nóng bỏng của nỗi khao khát trong háng anh khi anh nhớ đến cảm giác thật tuyệt về sự tan chảy của Arian trong vòng tay anh, hoặc việc nghe tiếng thở dài đầu hàng ngọt ngào của cô, và ngửi mùi hương kỳ lạ bám chặt trên tóc cô đã gợi lên sự khát khao thêm muốn đến thế trong anh.

Nhưng thật lạ lùng, anh không sẵn lòng phơi bày sự nhạy cảm của cô với bất kỳ ai, kể cả Copperfield.

“Tớ có thể cam đoan với cậu rằng Miss Whitewood sẽ có cơ hội để kháng cự tớ,” Anh nói. “Tớ lên kế hoạch quyến rũ cô ấy, không phải là gạ gẫm.”

Copperfield quan sát anh qua đôi mắt hẹp. “Brenda đã đến đây hôm qua, đúng không? Không phải do điều đó chi phối đấy chứ? Bà ta đóng đinh cậu nên cậu quay quanh và đóng đinh ai đó khác? Thường thường thì người ta có thể muốn điều đó, nhưng không đáng phải chịu như thế.”

Tristan ngẩng phắt đầu lên. Chỉ có Copperfield mới dám bắt phục tùng như thế mà không lo sợ cho check thanh toán lương kế tiếp. Copperfield, người đã lớn lên trong trại trẻ mồ côi bên cạnh anh. Copperfield, người đã trích máu đầu ngón tay thề nguyện trở thành anh em ruột thịt, gia cường một mối liên kết mạnh mẽ hơn bất kỳ sự tương quan tình cờ của dòng dõi nào. Copperfield, người đã được nhận nuôi lúc mười tuổi bởi một công tố viên giàu có thuộc chủng tộc Cherokee và vợ ông, bỏ lại Tristan đứng trơ trọi một mình trong sân trường, cảm thấy bị bỏ qua, bị bỏ quên, và đúng chính xác là bị bỏ xó. Một lần nữa.

“Tớ thấy có chút mỉa mai rằng cậu đang bảo vệ danh dự của quý cô Whitewood,” Tristan nói. “Cô ấy có phải là một nạn nhân ngây thơ nào đó đâu chứ. Chính xác là cô ấy đến đây để lừa tớ một triệu dollar. Và nếu các nhân viên phòng thí nghiệm vụng về và các tay thám tử kém cỏi của tớ không cung cấp cho chúng ta vài thứ đạn dược vào cuối tuần, có lẽ cô ấy chính thức thành công.”

“Chà, vậy thì tớ hầu như không thể đổ lỗi cho cậu vì đang cố để xứng đáng với đồng tiền bỏ ra, đúng không?”

Tristan đập sầm đôi bàn tay trên bàn. “Cậu hoàn toàn thông suốt việc thẩm vấn của cậu rồi chứ, nhà tư vấn?”

Copperfield giơ cao hai lòng tay trong cử chỉ đầu hàng. “Bên nguyên nghỉ khỏi tố.” Ấn chiếc cà vạt vào trong túi quần, Tristan xoay người để rời khỏi, nhưng giọng của Copperfield – đăm chiêu và gần như van nài – khiến anh lưỡng lự. “Nói với tớ đi, Tristan, khi cậu nhìn vào trong gương, cậu nhìn thấy ảnh phản chiếu của ai đang nhìn chăm chăm vào cậu ? Của cậu? Hay của Arthur?”

Tristan quay lại. Trong một khoảnh khắc cuồng nộ, anh lầm tưởng tiếng rừ rừ đáng ngại trong không khí là do điện áp đang nổ lách tách giữa họ. Sau đó bảng đèn huỳnh quang gắn trên trần nhà nhấp nháy, kéo ánh mắt của cả hai người bọn họ hướng lên trên. Chiếc áo khoác của bộ suit trượt khỏi cánh tay của Tristan, nằm lộn xộn trên sàn nhà.

Tấm bảng đèn lịm đi, gần như để lại họ trong bóng tối, rồi bùng lên trở lại, sáng gấp hai lần trước đó.

Đôi mắt hoảng hốt của họ gặp nhau khi họ buột ra một từ trong cùng một hơi thở.

“Arian.”

Chiếc thang máy tốc hành bắn thẳng lên đỉnh tháp. Hành khách độc nhất của nó đang nhịp bước trong ranh giới hạn hẹp giống như một con báo bị nhốt trong lồng.

Tristan đã cố tình chọn lồng thang bằng kính và thép, biết rằng chúng là một trong ba thang máy của toà tháp được trang bị máy phát điện khẩn cấp. Anh ngừng trừng mắt vào những con số đang gia tăng nhanh chóng, thầm ao ước những đèn đỏ cảnh báo ấy ngừng loé sáng.

Hồi phục lại nhịp bước, anh cào tay vào tóc, đau khổ bởi hình ảnh về Arian đang xối nước trên chiếc máy fax của anh hoặc quyết định là chiếc bồn tắm xục có lẽ là nơi thuận tiện để mắc lại đường dây điện cho dàn Stereo. Nếu cô làm chính mình bị thương hoặc tàn phá toàn bộ tầng thượng của toà tháp, anh sẽ chỉ có thể trách cứ chính mình. Nếu như anh không nhẫn tâm bày mưu tính kế quyến rũ cô, anh sẽ không bao giờ cho Sven nghỉ một đêm để đi thử giọng diễn viên không chuyên diễn lại vở La Cage aux Folles.

Thang máy đột ngột dừng lại. Tristan ép người xuyên qua cánh cửa, trước khi chúng mở ra được một nửa. Cơn gió đêm gầm gào giống như tiếng sét trong tai anh khi anh chạy hết tốc lực ngang qua nóc vòm hướng đến cánh cửa màu đỏ in dòng chữ Thang Cứu Hoả.

Chiến đấu với những cơn gió giạt tàn nhẫn, anh kéo mạnh để mở cánh cửa, rồi phóng xuống những bậc thang tối, cầu nguyện rằng hành lang dấu kín mà anh đã cố tình thiết kế, phòng khi một cuộc đào thoát gấp trở nên cần thiết, không bị khoá lại bởi một món đồ nội thất hoặc một thân thể bị ngã xuống.

Sự nhẹ nhõm dâng tràn qua anh khi bức tường giả nhượng bộ dễ dàng trong tay anh.

Anh xộc vào trong phòng sinh hoạt chung của căn hộ chỉ để đông cứng tại chỗ bởi cảnh tượng Arian ngồi trong một chiếc ghế, giơ một chiếc muỗng kim loại lơ lửng bên trên một chuỗi đèn trống của một ngọn đèn để sàn bằng đồng. Nỗi sợ tràn qua anh trong một dòng thác băng giá mà anh chỉ mới biết một lần duy nhất trước đây.

“Arian! Không!” Anh hét lên, lao thẳng vào cô với cảm giác như trong một chuyển động chậm.

Cô xoay lại, gương mặt xanh xao của cô được đóng khung trong mái tóc sẫm màu bồng bênh. Anh chỉ bắt được một cái nhìn thoáng của đôi mắt mở rộng, hoảng hốt của cô trước khi vùng cong của chiếc muống chạm vào kết nối điện để hở và cô bay ngang qua căn hộ trong một đường vòng cung kêu xèo xèo của thứ ánh sáng trắng nóng bỏng.

14.

Cô ấy đã chết.

Đó là ý nghĩ duy nhất xuyên thủng được qua trí óc tê liệt, choáng váng của Tristan.

Arian đã chết.

Thoạt đầu anh tin là bóng tối và sự tĩnh lặng ở sâu thẳm bên trong anh, đơn giản là những tua cuốn của màn sương mù lạnh giá, đen tối đang khuấy đảo trong trí não anh. Sau đó anh nhận ra, chính thành phố đã chìm trong bóng tối và sự câm nín, để mặc cho ánh trắng xanh xao tuôn đổ như tấm vải liệm cuối cùng cho Arian.

Anh trôi về hướng hình thể nhỏ bé, bất động của Arian, hiểu rõ trong trí óc duy lý trí của anh rằng có điều gì đó anh phải thực hiện. Hét lên gọi giúp đỡ. Gọi số 911. Thực hiện CPR. Nhưng thói quen ra lệnh trong mọi tình huống của anh đã ruồng bỏ anh.

*(*CPR – Cardio Pulmonary Resuscitation, kỹ thuật hồi sức cấp cứu trong trường hợp trụy tim.)*

Mái tóc đen như gỗ mun của Arian trải thành hình rẽ quạt lấp lánh quanh vai cô, nhắc anh nhớ đến nàng Bạch Tuyết trong chiếc quan tài bằng thủy tinh ngó ngẩn. Ngay cả trong cái chết, không phải sự giả tạo nét ửng hồng của sự sống đã nhuộm bầm đôi gò má xanh xao của nàng Bạch Tuyết sao? Không phải bờ môi như nụ hồng của cô hé ra như thể để chào đón một nụ hôn từ một vị hoàng tử không bao giờ đến sao? Không phải chỗ phồng lên mượt mà của bộ ngực cô đã nhử mọi cậu bé ngây thơ tuyệt vọng trong nhà hát dăm tin rằng lồng ngực đó sẽ lại nâng dậy thêm một lần nữa sao?

Một tiếng thở dài dăm chiêu làm gọn sóng không khí. Mất một lúc để Tristan nhận ra đó không phải của anh.

Rồi, dù không biết anh đã đến đó bằng cách nào, anh đang khụy gối, đang nâng niu cổ họng của Arian trong một sự tìm kiếm tuyệt vọng về dấu hiệu sự sống. Anh tìm thấy điều đó trong hơi ấm lan toả từ làn da cô, sự rộn ràng kỳ diệu của nhịp mạch bên dưới đầu ngón tay anh.

Đôi mắt cô bật mở, rực rỡ ngay cả đang trong cơn choáng. Cô chớp mắt với trần nhà vài

lần, rồi nói lặng lẽ, “Tôi đã luôn nghĩ rằng việc bị sét đánh trúng sẽ có thể đuổi thẳng được mái tóc của tôi.”

Một tiếng cười hụt hơi buột ra khỏi Tristan. Anh không thể cưỡng nổi việc đoạt lấy một trong những lọn xoắn màu đen tuyền ấy và cù vào mũi cô. “Anh ghét phải làm em thất vọng, nhưng anh nghĩ nó còn xoắn nhiều hơn trước đó.”

Cô nguyên rửa êm ái bằng tiếng Pháp. Ánh mắt cô chuyển đến gương mặt anh. Cô đang nhìn anh giống như cô đã nhìn vào ngày hôm ấy trong sân sau, đôi mắt cô mờ sương với sự dịu dàng và mời gọi. Sự pha trộn kỳ lạ của vẻ ngây thơ và khao khát ném một lời nguyên không thể tránh lên anh.

Tristan chậm chậm hạ thấp môi anh trên môi cô, biết rõ ngay cả khi đang làm như thế, rằng anh nên kiểm tra mạch cô... giúp cô đứng lên... gọi một bác s...

Miệng anh chải nhẹ trên miệng cô trong sự ve vuốt ngọt và khô. Một luồng điện cổ xưa hơn cả ánh chớp bắn vòng cung giữa họ, nung chảy những tế bào thần kinh của vùng não trái duy lý của Tristan thành bùn nhão. Làn môi cô hé mở không chút lưỡng lự bên dưới sự thám hiểm dịu dàng của anh, kéo ra một tiếng rên rỉ khàn khàn thoát khỏi anh.

Anh giành chiếm ưu thế, trao cho cô lưỡi anh và đánh cắp lưỡi của cô, như anh đã bí mật khao khát được làm từ lần đầu tiên anh ôm cô trong vòng tay. Ở đó có cả ngàn nhân chứng. Bây giờ chỉ có hai người bọn họ, được vây bọc trong lớp màn nhung của bóng tối, thứ đã không còn là một mối đe dọa nữa, mà là một ân phước.

Thưởng thức hương vị ngọt ngào say đắm của miệng cô, Tristan tan chảy vào cô như thể sự tiếp xúc thể chất có thể hoà họ thành một. Trong suốt những năm sống trong New York, anh đã trở nên quen thuộc với những phụ nữ chỉ bám chặt lấy trình độ và quan điểm, với khuỷu tay bén nhọn đến mức đâm thủng phổi và thúc lòi mắt. Nhưng Arian không bị trích đi tất cả sự mềm mại của cô bởi cây đũa thần của các nhà phẫu thuật. Mọi thứ về cô đều êm ái. Mái tóc, bầu ngực, vành môi ngon...

Anh rời khỏi đôi môi đó để vùi vào vùng cần cổ mượt mà, hít sâu mùi hương của cô. Cô có mùi thơm ngọt ngào gần bằng hương vị của cô, dễ say hơn cả các loại rượu Cognac lâu năm hoặc nước hoa Chanel #5. Cô có mùi giống như chú mèo con đang chải lông trong một chiếc ghế xích đu, như cây tuyết tùng cao ngất giăng đầy nơ và đèn, như bánh cookie rắc hạt chocolate vừa ra khỏi lò trong một đêm đông tuyết phủ.

Những giấc mơ về một mái ấm mà anh chưa bao giờ có, rốt cuộc đã giúp Tristan xác định được mùi hương kỳ lạ của cô.

Hoa oải hương. Arian Whitewood có mùi của những bông hoa oải hương.

Với một tiếng gầm gừ trộn lẫn đói khát và no nê, Tristan chìm sâu lưỡi vào trong miệng cô, biết rõ rằng anh đang chơi bập bênh trên một vách núi dựng đứng nguy hiểm ở giữa trạng thái thất vọng và ngây ngất. Anh đã không đến gần sự giải thoát mà không cần đạt đích này kể từ những cuộc sờ soạng lóng ngóng của anh trong ghế sau của chiếc hatchback hiệu Toyota vào năm thứ hai trung học.

Arian chào đón nụ hôn của Tristan với sự ngây thơ chân thật, không hay biết một cách

hạnh phúc rằng, đó là dấu vết duy nhất về những thôi thúc tằm tối của anh. Cho đến khi cô mở mắt tìm thấy ánh mắt băng giá của anh đang tan chảy trong sự quan tâm, cô không nhận ra cô đã ao ước anh nhìn cô bằng ánh mắt như thế một lần nữa nhiều như thế nào. Như thế cô là người phụ nữ duy nhất trên thế giới có thể xoa dịu những vết nhăn khắc nghiệt giữa đôi chân mày anh.

Anh khum gương mặt cô trong đôi lòng tay anh, giữ miệng cô bị giam cầm trong sự sở hữu dịu dàng của anh. Bị tước đoạt tầm nhìn bởi cả bóng tối và khao khát, Arian trêu đùa với ống tay áo anh và mụ mị ve vuốt cẳng tay anh. Những búi lông loãn xoăn của chúng làm rung động những đầu ngón tay đang tìm kiếm của cô.

Cô rên rỉ với sự thất vọng nhanh chóng tan chảy vào trong niềm vui thích khi môi anh rời bỏ môi cô để chải nhẹ những nụ hôn êm ái, khiêu khích dọc theo hàm và cổ cô. Cô không thể từ chối anh bất kỳ điều gì. Cho dù cô chào đón sự thúc ép dễ chịu của sức nặng anh từ vùng trung của hông cô, một giọng nói nhỏ, náo nùng sâu bên trong cô bắn khoăn không biết liệu đây có phải là cách mẹ cô đã cảm thấy khi bà trao bản thân cho cha của Arian. Và cho tất cả những người đàn ông đến trước và sau ông ấy.

Như thế thách thức sự ngờ vực của Arian, đôi tay cô trở nên táo bạo hơn. Cô cả gan mơn trớn vùng gáy mềm mại nổi gai của Tristan, lồng tay vào mái tóc cắt ngắn của anh, dụ dỗ anh quay miệng anh trở lại miệng cô và nhấn sâu thêm những nhát đẩy đòi hỏi của lưỡi anh. Những tua cuốn tội lỗi của khoái cảm liếm qua bụng cô, thiêu rụi tất cả sự kềm chế của cô.

Thoạt đầu, Arian tin nhịp đập hoang dại giữa họ là của trái tim cô, nhưng sau đó cô nhận ra là đó là tấm bùa. Như thể viên ngọc đã hấp thu tia chớp lạ và đang đập mạnh cùng lúc với sự đổ dồn dòng máu nóng hối, đậm đặc đến tất cả những vùng bị ngăn cấm của thân thể cô. Tiếng đập dồn trong tai cô nhấn chìm đi tiếng rên rỉ của một chiếc còi báo động xa xôi, tiếng vo vo hồi phục của máy điều hoà không khí, tiếng *ping* bị bóp nghẹt của lồng thang máy vừa đến.

Giọng nói hiện thực của Copperfield tràn qua họ giống như một thùng đá lạnh. “Rất tiếc, Tristan, nhưng cậu không thể đổ lỗi cho cô phù thủy bé nhỏ, khôn lỏi của cậu lần này được rồi. Đó là sự cố mất điện rộng khắp thành phố. Tớ đã gọi đến Con Ed* và họ nói gã ngốc nào đó đã làm rơi máy cạo râu của hắn vào trong bồn tắm...” Cậu ta loạng choạng dừng lại suýt vấp qua những thân thể đang quấn chặt của họ, rồi phát ra một tiếng huýt gió thấp. “Chà, tớ sẽ bị nguyên rửa...”

(Con Ed là tên gọi tắt của Consolidated Edison, Inc – Một tập đoàn đầu tư về năng lượng lớn của nước Mỹ gồm nhiều công ty con chuyên về điện, gas và hơi nước nóng.)*

Arian nheo mắt chống lại sự tuôn tràn của ánh sáng, sợ rằng không phải là Copperfield mà chính cô mới là người bị nguyên rửa vì hành vi phóng đảng của cô. Sau khi bị bao phủ trong bóng tối quyến rũ như thế, ngay cả sự chiếu sáng theo những rãnh âm kín đáo mà Copperfield vừa bật lên cũng có vẻ như gay gắt không thể chịu đựng được.

Ánh sáng chiếu ngược sau bờ vai rộng của Tristan và phủ bóng xấu xí lên những gì là đáng yêu trong bóng tối : sự nhạy cảm sưng phồng của đôi môi được hôn sâu của cô, sự áp sát khiêu khích của thân thể họ, sự đói khát nguyên sơ loé sáng trong đôi mắt của Tristan.

Đôi mắt ấy đang bị che phủ bởi một màn sương băng giá không thể xuyên thủng ngay cả khi Arian nhìn vào chúng, để lại cô còn đỏ bừng hơn phải bóng và một cảm giác mất mát thảm hại. Về duyên dáng biếng nhác của anh không hề bị lu mờ, Tristan đứng lên đối diện với bạn anh, gạt bỏ cô dễ dàng như anh búng đi một vết lông thảm trải sàn khỏi ống tay áo sơ mi của anh. Cảm thấy trần trụi thay vì nhàu nhĩ một cách yếu đuối, Arian ngồi lên và kéo giắt chiếc áo ngủ cao đến tận cằm.

Copperfield xoay lưng lại. “Chà, chà... Chẳng có gì đáng ngạc nhiên là quá nhiều em bé được sinh ra chín tháng sau một sự cố mất điện.”

Arian cảm nhận về chê trách trong đôi mắt của Copperfield không hướng về cô. Nhưng cô vẫn bật dậy, kéo lê lưng bàn tay qua bờ môi đang nhức nhối. “Lẽ ra anh phải cảnh báo tôi chứ.” Cô la lên.

Tristan quay nhìn cô như thể nhẹ nhõm vì tìm ra một lối thoát cho sự thất vọng của riêng anh. “Tôi không nghĩ tôi phải cảnh báo cô. Bất kỳ đứa trẻ lên ba nào cũng biết không được chọc chọc vào một cái đuôi đèn đang có điện.”

“Tôi chỉ đang cố làm giảm ngọn lửa tại nguồn của nó,” Arian bắn trả lại anh. “Tôi đã liên tục tháo chao đèn, nhưng mỗi lần tôi gắn nó trở lại, nó lại sáng lên. Nhưng tôi không đang nói về ngọn đèn. Tôi định nói về những em bé kia. Điều gì xảy ra nếu những nụ hôn không thích đáng của anh mang lại cho tôi một em bé?”

Sự tức giận lẫn khỏi gương mặt Tristan, khiến anh trông có vẻ khá choáng váng. “Em bé?” Anh lặp lại, như thể cô nói một loại ngôn ngữ lạ.

Copperfield nhăn mặt với bạn anh với vẻ thất vọng rõ rệt. “Rất trí tuệ, Lennox. Đây là thành phố New York trong những năm chín mươi, phụ nữ là một người lạ hoàn toàn, và cậu thậm chí không thêm bận tâm đến việc sử dụng biện pháp bảo vệ ư?”

“Tớ không cần bất kỳ biện pháp bảo vệ nào hết,” Tristan nói êm ái, về suy đoán loé lên trong mắt anh sâu thẳm thẳm. “Ngoại trừ có lẽ để tránh xa khỏi cô.” Những ngón tay khéo léo của anh bắt giữ hàm của Arian trong vẻ giấu cợt nhại lại sự mơn trớn trước đó của anh. “Em có muốn lặp lại những gì vừa nói không?”

Cảm nhận được rằng cô đã phạm sai lầm trong cách hành xử nào đó không thể cứu vãn, Arian mím môi lại và lắc đầu.

Nụ cười êm ái của Tristan không làm dịu đi chút nào nỗi sợ của cô. “Chúng quên có chọn lọc của em hẳn là tái phát rồi, cưng à. Cho phép tôi khêu lại ký ức của em nhé.” Anh nói, “Điều gì xảy ra nếu những nụ hôn không thích đáng của anh sẽ mang lại cho tôi một em bé? Hãy nghĩ xem, Cop,” anh hất đầu qua vai, “Những năm tháng này, tớ vẫn còn nghĩ hãy cứ để một phụ nữ uống sau tớ và tự cho là mình nguy hiểm cơ đấy.” Đôi mắt anh hẹp lại nghiên cứu gương mặt cô, sự chăm chú mãnh liệt của chúng khiến cô muốn quẩn quại. “Em là kẻ quái nào thế, Arian Whitewod?”

Arian cắn môi để tránh tuôn ra sự thật, biết rằng sự im lặng là phòng thủ duy nhất của cô. Nhưng Tristan không hề bày tỏ sự dung thứ nào, chỉ có sự kết tội.

Về mặt kiên quyết, anh túm tay cô và kéo cô vượt qua Copperfield đang há hốc miệng để

đến thang máy.

Arian sợ anh sẽ đưa cô đến nơi nào đó để giải thích chính xác các em bé được hình thành như thế nào hoặc thậm chí sẽ chỉ cho cô thấy. “Chúng ta sẽ đi đâu?”

Lời đáp vắn tắt của anh gợi một cơn rung mình báo điềm gở dọc theo xương sống cô. “Đến một cuộc săn phù thủy.”

Arian chạy lóc cóc theo sau Tristan trong đôi chân trần, buộc phải lấy ba bước với mỗi sai chân cương quyết của anh. Cái túm chặt sở hữu của anh trên tay cô không bao giờ rời lỏng, thậm chí cũng không khi họ lệch thếch xuyên qua những hành lang vô tận của Lennox Enterprises, đưa họ mặt đối mặt với vài nhân viên của anh mà sự khởi động đã bị trì hoãn bởi những hỗn loạn được tạo ra từ sự cố mất điện gần.

“Th-th-thứ lỗi, thưa ngài,” một người đàn ông trẻ với gương mặt sáng bóng kêu lên, dán dính bản thân vào tường khi họ đi qua.

“Mr.Lennox! Tôi nghĩ anh đã rời khỏi rồi.” Một người phụ nữ đang trở mắt nhìn nháy vội ra khỏi đường của họ, ôm khư khư cặp hồ sơ giống như một tấm khiên.

Mặc dù Tristan dường như không để tâm, những cái nhìn chòng chọc sững sờ và những lời thì thầm kinh ngạc khiến Arian muốn co rúm lại. Cô lo sợ tất cả những người đàn ông và những người phụ nữ ăn mặc chỉnh tề không tỳ vết ấy biết cô đã lăn lộn trên sàn căn penhouse với chủ của họ. Tuy cô không có một dòng chữ đỏ tươi gắn trên ngực nhưng môi cô vẫn còn ẩm ướt và sung phồng từ những nụ hôn của Tristan, tóc cô vẫn còn rối bời từ sự mơn trớn của anh. Cô chầm chậm kéo giật chiếc áo ngủ xuống bằng bàn tay tự do, thì thầm một lời cầu nguyện tạ ơn rằng chiếc áo ít ra cũng đã che phủ được đôi chân trần của cô đến gối.

Sai bước của Tristan nhanh hơn. Loạng choạng phía sau anh, Arian trừng mắt vào lưng anh với sự phẫn uất đang bốc cao. Anh dự tính trừng phạt cô vì sự yếu đuối xác thịt của cô hay của chính anh?

Một tấm bảng sáng bóng được chạm trổ dòng chữ thanh nhã xác nhận điểm đến cuối cùng của họ là phòng thí nghiệm của Lennox.

Tristan đẩy để mở cánh cửa đu đưa bằng cườm tay, lộ ra một nhóm nhân viên đang lảng vảng trên những màn hình sáng rực rỡ và những chiếc ống thủy tinh. Biểu hiện bị giật mình của họ không ít hơn những người cô đã chạm trán trong hành lang.

“Ra ngoài,” Anh ra lệnh. “Các vị có ba phút để dọn trống phòng thí nghiệm.”

“Vâng, thưa ngài!”

“Sẵn sàng ngay, Mr.Lennox!”

Những nhân vật mặc áo choàng trắng chạy nháo nhào tuân lệnh, để Arian lại cho lòng nhân từ của Tristan. Anh kéo cô vượt đến một bảng khoá bằng phím số trên bức tường phía xa và bắt đầu gõ một chuỗi những con số phức tạp. Khi ngón tay của anh bay lượn trên những phím bấm, Arian miễn cưỡng kinh ngạc với vẻ thôn dã thanh nhã của chúng. Dường như đã cách xa cả một cuộc đời kể từ khi chúng mơn trớn cô với sự dịu dàng đến đau đớn như thế.

Một mảng tường bị che dấu huyết lên mở ra.

Khi Tristan kéo cô vào trong căn phòng phía sau, theo bản năng, Arian biết rằng cô đang được cho phép để bước vào một thánh thất bí mật trong lãnh địa của Tristan. Ánh sáng trắng vô cảm tràn ngập căn phòng thiếu sinh khí. Không có đến một chút bóng tối nào ở đây, không chỗ nào bị che khuất.

Thả tay cô ra, anh để cô lại chính giữa phòng, nơi có một vệt sẫm màu chống lại sự tinh tuyền đến loá mắt. Anh bước lên một chiếc bục thấp, khom người qua một bảng điều khiển, bắt đầu khảy những nút công-tắc và xoay những núm điều chỉnh. Một tiếng rền rĩ đáng ngại dần đầy không khí. Anh sáng nhấp nháy từ màu trắng đến màu xanh non, thả một tấm mặt nạ độc ác trên những đường nét đẹp trai của Tristan. Anh kéo ống tay áo sơ mi lên, bắn những chiếc khuy cài cổ tay nẩy ngang qua căn phòng và để lộ một vùng cánh tay rám nắng. Đây mới là một Tristan Lennox thực sự, Arian nhận ra. Với mã ngoài bóng bẩy đã bị cởi bỏ, anh thoải mái trong những vật dụng phòng thí nghiệm xung quanh này như bất kỳ bậc phù thủy lão luyện nào khác.

“Tôi đã thiết kế phần mềm để đo lường năng lượng siêu hình di chuyển đồ vật từ xa,” Anh nói, vén một lọn tóc đi lạc khỏi mắt anh với vẻ không lưu tâm mà Arian thấy đáng yêu một cách nguy hiểm. Anh xoay một màn hình rực rỡ đến trước mặt cô. “Đồ thị này sẽ dao động khi có sự hiện diện của bất kỳ hiện thị ngoại cảm nào bắt nguồn từ sự bức xạ các sóng não dị biệt.”

Arian hít mạnh. “Dị biệt? Anh đang gợi ý tôi là một kẻ quái dị sao, thưa ngài?”

Anh vươn thẳng người, “Tôi đang gợi ý em là một kẻ giả mạo trắng trợn. Nhưng tôi nghĩ khá là công bằng khi trao cho em một cơ hội cuối cùng để chứng minh tôi sai trước khi tôi gọi cho em một chiếc taxi đi đến sân bay.” Anh mỉm cười ngọt ngào và khoanh tay lại trước ngực trong một vẻ thách thức diễu cợt. “Hay em thích một cây chổi hơn?”

Arian thích phóng một quả cầu lửa đủ nóng để làm cháy sém đôi chân mày tự mãn của anh hơn. Thay vì thế, cô bắt chéo đôi cánh tay của chính mình và trừng mắt nhìn anh, sự im lặng của cô lúc này mang nhiều vẻ nổi loạn hơn là phòng thủ. Cô từ chối cho phép anh chọc tức hay bắt nạt buộc cô thú nhận. Nếu anh tìm kiếm một phù thủy, anh sẽ tốn công săn tìm vô ích mà thôi.

Anh bước khỏi chiếc bục, đi vòng quanh cô giống như loài thú săn mồi mà anh đã trở thành. “Có gì không ổn sao, quý cô Whitewood? Mèo ăn mất lưỡi em rồi à? Tôi đoán em có một con mèo ở một nơi nào đó, đúng không? Một con mèo màu đen, to lớn sẽ biến hình thành quạ khi trăng tròn? Mọi phù thủy giỏi đều có một kẻ thân cận, em biết mà.” Anh ngừng lại để chạm vào bên dưới cằm cô. “Và em là một phù thủy rất giỏi, đúng không?”

Arian nghiêng rằng để khỏi cắn đứt ngón tay anh. *Con phải học cách kiểm soát tính khí của con, con gái. Những người ngoan hiền sẽ thừa kế cả trần gian.* Bị tác động bởi những lời lẽ của Marcus từ trong ký ức, cô chiến đấu để giữ cơn giận của cô ở trạng thái kềm nén thấp nhất.

“Sau tất cả, em đã đủ thông minh để xâm nhập vào cuộc thi đấu của tôi, cuộc đời của tôi...” – Di chuyển đến phía sau cô, Tristan đẩy suối tóc xoăn nặng nề của cô sang một bên, lờ thì thăm nóng hổi của anh châm chích những sợi lông măng sau gáy cô – “giường của tôi.”

Arian bàng hoàng nhận ra nhịp thở của anh chẳng vững vàng nhiều hơn của cô. Buông mái tóc cô xuống như thể chúng là một ổ rắn hổ mang bành mới nở, anh sai bước trở lại chiếc

bực thấp, đặt nhiều khoảng cách giữa họ hơn phòng thí nghiệm có thể.

“Tôi không phải đồ ngọc, Arian Whitewood,” Anh cúi kính, xoay lại để đối mặt với cô. Biểu hiện điềm tĩnh thường ngày của anh quá hoang đại với nỗi tuyệt vọng đến mức cô tự hỏi không biết là anh đang cố thuyết phục cô hay chính anh. “Và em không phải phù thủy. Em là một kẻ lừa gạt. Một kẻ gian lận vô sỉ mà mục đích đến đây duy nhất là để bịp tôi một triệu dollar.”

Gần như uất nghẹn trong tiếng la phủ nhận, Arian vươn thẳng lên hết cỡ chiều cao năm feet nửa inch của cô. (~1.53m)

Giọng của Tristan êm ái với sự khinh miệt gây chết người. “Điều thật sự gây khó chịu với tôi là tôi gần như đã tin em... tin tưởng em cơ đấy. Nhưng em đã thổi bay nó đi với sự trình diễn thống thiết đó trên tầng trên. Quá tệ là Sven đã không có ở đó để chứng kiến pha diễn đầu tiên của em.” Ánh mắt sỉ nhục của anh quét qua hình thể nhàu nhĩ của cô từ đầu cho đến tận ngón chân, thấp lên những lưỡi lửa vô hình bất kỳ nơi nào nó nấn ná. “Đây là năm một ngàn chín trăm chín mươi sáu đấy, cưng à. Chết tiệt tôi đi nếu tôi tin em là một phù thủy nhiều hơn một trình nữ.”

Bàn tay Arian khép quanh tấm bùa. Mảnh ngọc lục bảo đập rộn ràng trong lòng tay cô giống như tiếng ì ầm của tia sét cảnh báo về một cơn bão đang ập đến.

“Sao nào, em không thể kéo một con thỏ ra khỏi một chuồng thỏ à!” Sự khinh miệt của Tristan chảy tràn như acid qua nỗi hổ thẹn về quá nhiều sự thất bại của cô. “Em không thể bẻ cong một cái muỗng bằng cả hai tay nữa là. Em không thể phù phép ra một tờ giấy ...

“Đủ rồi!” Tiếng hét hoàn toàn cuồng nộ bùng lên từ cổ họng của Arian đúng vào thời điểm một quả cầu ánh sáng lao khỏi những ngón tay đang vươn dài của cô, bắn thẳng vào đầu của Tristan.

PART II

*There be none of Beauty's daughters
With a magic like thee;
And like music on the waters
Is thy sweet voice to me*

*(Không người con gái của vẻ đẹp nào
Có pháp thuật giống như nàng;
Và như tiếng nhạc trên sóng nước
Là giọng nói ngọt ngào của nàng dành cho ta)*

– George Noel Gordon, Lord Byron

Everything that deceives may be said to enchant.

(Mọi điều thất vọng có thể đổ lỗi cho bùa mê.)

- Plato

15.

“Lạy Chúa lòng lành, mình đã giết anh ấy rồi!” Arian bịt một bàn tay lên miệng, nhìn chăm chăm với vẻ hoàn toàn kinh hoàng vào hố bom sẫm đen, ám khói, nơi Tristan đã đứng. Một tiếng nức nở buột ra khỏi những kẽ ngón tay cô. “Bà ngoại đã luôn cố cảnh báo là những cơn thịnh nộ của mình phần lớn đều không thích hợp.”

“Tôi hy vọng em sẽ tha thứ cho tôi nếu tôi đồng ý với bà ấy.” Một giọng nói méo mó, run rẩy vang lên đằng sau bảng điều khiển.

Hơi thở của Arian bị bẫy lại trong cổ họng khi một mái đầu vàng hoe bù rối lộ ra, theo sau là một đôi vai rộng. Cô đã quá choáng váng với sự nhẹ nhõm để thấy hài lòng với vẻ mặt sững sốt của Tristan, với tình trạng nhàu nhĩ của áo sơ mi, hay vệt mồ hôi đã làm hư chiếc mũ quý tộc của anh.

Túm lấy phần còn lại của bảng điều khiển để chống đỡ, anh trườn dậy, nhìn cô chăm chú với sự pha trộn kỳ lạ của kinh sợ và cảnh giác. “Nhân bất kỳ sự tình cờ nào, em không phải đang chịu chứng PMS*, đúng không?” *(*PreMenstrual Syndrome : hội chứng tiền kinh nguyệt)*

Thôi thúc ngớ ngẩn đầu tiên của Arian - lao vào trong đôi cánh tay anh, phủ kín gương mặt anh bằng những nụ hôn, và nài xin sự tha thứ của anh - đã bị ngăn lại bởi sự cảnh báo khi cô nhận ra chính xác những gì mà cơn tam bành nho nhỏ xấu xa của cô đã tiết lộ. Cô không tin

chút nào rằng cô có thể chịu đựng được nếu Tristan cũng xét đoán cô như Linnet.

Cô hạ thấp ánh mắt để che dấu sự tổn thương. “Thứ duy nhất tôi đang phải chịu đựng, thừa ngài, là những lời chế nhạo nhẩn tâm của ngài.”

Kéo ánh nhìn chăm chăm khỏi gương mặt ngoảnh đi của Arian, Tristan nhìn vào màn hình computer để xác nhận sự nghi ngờ của anh. Đường đồ thị ngoằn ngoèo rối loạn vượt ra ngoài thang độ. Anh nhẹ nhàng với tay tắt máy trước khi sự tuôn tràn của những dữ liệu bất khả thi ấy có thể phá tan thành ổ cứng của máy. Các giác quan của chính anh cũng bị đe dọa bởi sự quá tải tương tự. Tai anh vẫn còn kêu lách tách và mùi ozone bị cháy khét let ngập đầy hai lỗ mũi anh. Anh bước khỏi chiếc bọc, trái tim anh đập dồn dập hoang dại trong tai anh.

Anh ngờ rằng việc hồi phục từ cú sốc nhào lộn lĩnh của anh ra phía sau bảng điều khiển sẽ kéo dài lâu hơn sự hồi phục từ cú shock khi khám phá ra rằng pháp thuật của Arian không phải là một trò bịp rẻ tiền biểu diễn trong phòng khách. Ngay trước khi cô làm nổ tung anh, anh không thấy bất kỳ dấu hiệu nào của một máy phát vô tuyến, một bộ vi xử lý, hay thậm chí một sự phun khói hoặc tia loé sáng phản bội của một chiếc gương.

Chỉ có mỗi Arian trong chiếc áo pajamas lụa của anh và đôi chân trần, đôi mắt sẫm màu của cô loé sáng với cơn giận, đôi môi mềm mại của cô run rẩy bởi vì sự độc ác của anh đã gần như khiến cô bật khóc.

Đôi chân thiếu vững vàng của anh phản bội anh. Anh ngồi xuống đột ngột trên mép chiếc bọc, đặt đôi tay trên đầu gối để kiểm soát sự run rẩy dữ dội của chúng. “Em là ai vậy?” Anh thì thầm, vươn tay đến mặt cô.

Nhìn vào đôi mắt như thiếc lỏng của Tristan, Arian nhận ra anh không còn ra lệnh nữa, mà đang nài nỉ. Một lời khẩn cầu mà cô gần như không thể kháng cự.

“Em là Arian Whitewood.” Cô thì thầm đáp lại, trải rộng chiếc áo ngủ ngoại cỡ trong một động tác nhún gối cúi chào e lệ.

“Đến từ Pháp?” Anh thêm vào khàn khàn.

Cô gần như buột miệng nói sự thật, nhưng một phần nào đó nhỏ nhoi, mê tín trong cô ngập ngừng viện dẫn đến tên của đức cha Linnet. Tội lỗi duy nhất là của hấn, nhưng nỗi tủi hổ của giai đoạn tăm tối đó dường như vấy bẩn đến cả nơi ẩn náu không chút bóng tối này. Cô ao ước được bỏ lại Linnet và Gloucester trong quá khứ, nơi chúng thuộc về.

Tristan quan sát sự ngập ngừng của Arian, nhìn thấy vẻ u buồn lướt qua mặt cô. Đã bao nhiêu lần anh cảm thấy sự hiện diện của nỗi ám ảnh riêng tư mà duy chỉ có Eddie Hobbes, hoặc tay phóng viên nào đó khác, trưng chúng ra trong ánh mặt trời, để cho những người lạ chiêm chọc và khích bác? Anh chắc chắn không muốn Arian hoặc bất kỳ ai khác đào sâu vào quá khứ của anh hoặc đẩy những bóng ma của anh thức dậy.

“Đừng,” Anh nói, nhắc bàn tay để chặn lại những lời nói của cô. “Tất cả những gì anh yêu cầu là bằng chứng về pháp thuật. Em không nợ anh bất kỳ thứ gì xa hơn điều đó.” Một tiếng cười bị bóp nghẹt thoát ra khỏi anh. “Trừ phi, dĩ nhiên rồi, từ Pratter’s đúng, và em thật sự là một người ngoài hành tinh dâm dăng với sự thèm muốn không thể thoả mãn, người sẽ mang anh bay vút lên tận sao Kim và giữ anh làm nô lệ tình dục cho đến khi anh sản sinh ra một

chúng tộc siêu sinh vật mới.” Tristan quen tiêu khiển với những hình ảnh tưởng tượng như một cậu bé khao khát tình dục, cuồng Star Trek, nhưng với sự thất vọng nào nề, anh khám phá ra điều đó cũng không vươn dài sự tưởng tượng của anh thành hình ảnh Arian trong bộ bikini dát bạc, chĩa thẳng một khẩu súng laser vào trái tim anh. Quý thật, có lẽ cô thậm chí còn chẳng cần đến súng ống.

Đôi gò má cô thắm lại trong vẻ bừng đỏ đáng yêu. “Đừng ngó ngán thế chứ. Em chỉ là một phù thủy thôi.”

“Chỉ là một phù thủy thôi,” Tristan lập lại, vịn đứng dậy. Sự kinh ngạc trườn qua anh, nhẹ nhàng và không thể bỏ qua, giống như một đám sương mù màu xanh lén lút phủ qua một khu vườn đang yên ngủ. “Chính xác chỉ là một công chúa của bóng đêm, khuấy vạc, phóng tia chớp, cười chối thôi.”

Arian khịt mũi. “Em tin rằng đó là những từ tốt đẹp nhất mà ai đó từng nói với em.”

Tristan tiến lại gần cô với vẻ tôn trọng mà anh lẽ ra nên đối đãi với cô từ lúc ban đầu, nếu như anh không quá tuyệt vọng tránh né vẻ quyến rũ của cô đến thế. “Anh đã không thật tốt với em, đúng không? Anh là một kẻ ưa bắt nạt cực kỳ đáng ghét.”

“Một kẻ khốn hoàn toàn.” Giọng cô chìm trong tiếng lẩm bầm phòng thủ. “Em có thể kéo được một con thỏ ra khỏi chuồng mà.”

Tristan nhăn mặt. “Ánh chớp vẫn còn quá tốt đối với anh. Em nên biến anh thành một con ếch.”

“Một con nòng nọc luôn.” Cô tán thành với một cái gật đầu rầu rĩ. “Điều đó không nhiều hơn anh đáng bị...” Cô liếc nhìn anh, đôi mắt cô bừng sáng với niềm hy vọng ẩn dấu hết sức đáng thương. “Anh có thật sự tin là em có thể không? Biến anh thành một con ếch ấy?”

Tristan nâng niu cầm cô trong lòng tay anh, ngón tay cái của anh đi lạc để mơn trớn vành môi đang mở hé của cô. Anh nghĩ đến việc moi ra một lời thú nhận từ chúng, nhưng có vẻ như đêm nay, anh mới là người buộc phải thú nhận.

“Phải, Arian.” Anh nói êm ái, “Anh tin.”

Bị mê mị bởi vẻ tôn kính toả sáng trong đôi mắt anh, Arian tự hỏi không biết vì sao cô có thể cảm thấy niềm tự hào đầy hạnh phúc nhường ấy, và cũng thiếu chắc chắn đến khốn khổ như thế, vào cùng một lúc được. Dưới chiêu bài vượt phăng những nếp nhăn, cô nhét tấm bùa vào trong chiếc áo ngủ, cầu nguyện rằng niềm tin mới tìm thấy của Tristan được đặt đúng chỗ.

Khi Tristan hành quân vào trong văn phòng của Copperfield sáng hôm sau, nắm chặt một chiếc túi giấy từ một cửa hàng kim khí điện máy gần đó thay vì một chồng hồ sơ. Vẻ cau có của Cop cảnh báo anh rằng, lòng trung thành của cậu ta đã chuyển hướng. Hẳn là anh có thể gắn dòng chữ “Michael Copperfield, người bảo trợ của các phù thủy trong trắng” mạ vàng trên cánh cửa của cậu ta cũng chẳng sao. Tristan có thể nói với bạn anh rằng, sự thận trọng của cậu ấy là cần thiết. Anh có mọi lý do để bảo vệ Arian tránh xa khỏi chính anh.

Copperfield cúi kính mở một bìa hồ sơ và sử dụng nó để che dấu vẻ mặt của anh ta.

“Đừng mè nheo. Tớ đã làm việc trên tài khoản Monkman từ lúc bình minh kìa. Tớ sẽ đặt một bản báo cáo của tớ trên bàn của cậu vào buổi trưa hoặc tớ có thể cắt bớt...”

“Chẳng có gì phải vội. Gần đây cậu đã làm việc hết sức nỗ lực rồi. Có lẽ cậu cần một kỳ nghỉ.” Hải lòng với quai hàm trễ xuống của Cop, Tristan nói thêm, “Thực ra, tớ quyết định sẽ lấy ngày nghỉ cho chính mình.”

Người luật sư của anh trông không thể sống sờ nhiều hơn nữa so với việc Tristan loan báo anh sẽ hiến tất cả tài sản của anh cho từ thiện và gia nhập tu viện Sicilian. “Nhưng cậu không nghỉ ngày nào kể từ năm một ngàn chín trăm tám mươi chín!”

“Chính xác là vấn đề của tớ.” Anh chống lòng bàn tay lên bàn làm việc của Cop, quá hào hứng với dự tính để quan tâm xem liệu đôi mắt anh có để lộ ra sự thích thú hay không. “Tớ muốn cậu đi cùng tớ. Tớ có một điều ngạc nhiên đặc biệt dành cho cậu.”

“Phương án sinh lợi thứ chín mươi sáu à?” Cop đánh bạo hỏi.

“Cái thứ quái quỷ này còn hứng thú hơn nhiều.” Anh túm lấy cánh tay của Copperfield và kéo anh ta hướng thẳng đến cửa.

Cop hít vào một hơi thở sâu. “Tớ không thấy cậu phù phiếm như thế này kể từ khi những người Cộng Hoà phản đối Quốc Hội. Cậu đang say à?”

Mặc dù toà tháp vẫn còn bị bao vây bởi những chiếc xe van của báo chí và các phóng viên vẫn đang ve vẩy những chiếc microphone, sân trước của Lennox Enterprises vắng vẻ những tiếng la và sự chen lấn một cách đầy nhân từ. Tristan đã ra lệnh đội ngũ an ninh tăng cường đóng chốt tại mỗi lối vào với những mệnh lệnh rõ ràng là từ chối sự đến gần của bất kỳ ai không phải nhân viên hoặc cư trú trong toà building. Sự cự tuyệt của anh về việc bình luận về tình trạng của Arian chỉ kích thích thêm sự hiếu kỳ vô độ của đám báo chí. Mỗi anh xoắn lại khi anh nén lại một nụ cười dẫn đo. Cuộc họp báo mà anh đã lên kế hoạch vào buổi trưa sẽ gọi tất cả bọn họ chạy nhốn nháo trở lại hang ổ của họ để vót nhọn răng và mài sắc móng vuốt trong dự đoán về một sự giết chóc mới.

Khi họ vượt qua sân trước, Sven bị mắc kẹt bên dưới một mảnh dương xỉ và ngã vào trong bậc cấp bên cạnh họ.

“Buổi sáng tốt lành, Nordgard,” Tristan nói.

“Buổi sáng tốt lành, thưa ngài.” Về mặt thẩm sàu của người vệ sĩ ngụ ý đó chẳng phải buổi sáng tốt lành chút nào hết.

“Buổi diễn thử thế nào rồi?” Tristan hỏi, lơ đi ánh mắt sừng sốt của Copperfield. Anh không biết chính xác anh nên quan tâm đến cuộc sống cá nhân của nhân viên hay là thậm chí cho phép họ có được điều đó.

“Tôi không được phân vai,” Sven thú nhận bằng chất giọng nam trung trang nghiêm. “Họ nói tôi quá nam tính.” Tristan nhìn vào những bó cơ cổ phình lên của gã Na-Uy, tự hỏi không biết anh ta có thể khao khát vai trò nào trong một vở tuồng về hai kẻ đồng tính bị lão hoá ấy. Khi họ đến gần thang máy, Sven kéo ra một chiếc điện thoại lật nắp khỏi túi áo khoác. “Tôi sẽ cảnh báo đội an ninh số ba chứ, thưa ngài? Ngài và Mr.Copperfield có rời khỏi toà building không?”

“Điều đó không cần thiết.” Tristan đáp.

“Mr.Lennox có một ngọc nhiên dành cho tôi,” Cop rút rìu xen vào và kiểm được cho bản thân một cái thúc vào sườn.

“Oh, Tuyệt. Tôi yêu những điều ngọc nhiên!” Sven la, trông rạng rỡ hẳn lên.

Tristan ngừng bước. “Tôi hết sức tiếc, Sven, nhưng *anh* không được mời.” Anh ấn chiếc túi giấy mà anh mang theo vào trong bàn tay tiu nghủ của gã khổng lồ. “Tôi có nhiều nhiệm vụ an ninh quan trọng để anh chăm lo. Tôi muốn những thứ này được lắp đặt khắp toà cao ốc trước trưa nay.”

Sven kéo ra một món đồ bằng nhựa từ miệng túi, trông có vẻ dằn độn nhiều hơn bình thường. “Chúng là cái gì vậy, thưa ngài? Máy dò bom ? Máy nghe trộm kiểu mới ?”

Tristan giật thiết bị có hai ngạnh khỏi tay Sven và đóng cộp nó vào một ổ cắm điện gần nhất. “Có thể tôi lầm, nhưng tôi tin họ gọi chúng là những chiếc nắp bảo vệ trẻ em.”

Tro lưu huỳnh và sấm sét mùa đông - Xé rách mạng che chia tách cõi bồng.

Mũi người hủi và môi thần lẩn bay - Tạo nên lửa từ những ngón tay này!

Giọng của Arian nổi lên oai nghiêm, cao dần vào những âm cuối của lời nguyên. Cánh tay duỗi dài của cô run rẩy với dự đoán.

Không có gì xảy ra. Những ngón tay của cô không phát ra nhiều hơn một ánh lung linh mờ nhạt.

Đôi vai cô chùng xuống thất vọng khi cô nghiên cứu hộp kem Haagen-Dazs còn tươi nguyên mà cô đã đặt vào lòng lò sưởi. Cô ấn ngón tay vào bề mặt được tô điểm thành dải của nó chỉ để thấy nó gần rắn chắc như khi cô lấy ra từ tủ đông thu nhỏ trên quầy bar.

"Kiểu phù thủy khốn khổ nào thậm chí không thể làm tan chảy nổi một hũ kem lạnh chứ?" Cô lầm bầm, mút sạch ngón tay. Ngay cả hương vị béo ngậy của chocolate tan trên lưỡi cô cũng thất bại trong việc an ủi cô.

Cô có thể làm gì đây? Cô tự hỏi đầy chán chường. Cô đã thức dậy từ bình minh luyện tập một câu thần chú có vẻ hợp lý. Cô đã kéo những bức màn của phòng khách xuống và làm tối đi những ngọn đèn âm tường để tạo ra một chốn âm u thích hợp. Thậm chí cô còn mặc chiếc áo choàng màu xanh nửa đêm tối sẫm mà cô tìm thấy trong phòng trang phục và chải mái tóc cho đến khi chúng kêu lách tách giống như một đám mây bao quanh gương mặt cô. Một cái liếc thoáng vào chiếc gương trên mặt lò sưởi cam đoan với cô rằng, cô hoàn toàn là một hình ảnh của một phù thủy đáng kính trọng.

Tất cả những gì cô thiếu là tài năng.

Sự thất vọng của cô buột ra trong một tiếng thở dài đầy giông tố. Miếng bùa nằm ở nơi cô đã ép buộc bản thân bỏ lại nó, đang loé sáng chống lại lớp lụa gợn vân của chiếc ghế nệm dài ruộm rà.

Túm cao vạt chiếc áo choàng tắm của Tristan để chúng không ngáng trở cô, cô hành quân ngang qua và trừng mắt với miếng bùa. Cô đã bắt đầu cảm thấy y như thể nó không phải một cám dỗ, mà là một tai ương. Thứ đồ đáng ghét đó dường như đang nhấp nháy với cô, đang mắng mỏ cô về sự kém cỏi của cô. Cô bị giằng xé giữa việc muốn vồ lấy nó vào ngực hoặc ném nó vào chiếc xô tiểu. Hẳn là đã đủ khả năng để cô yêu cầu một triệu dollar, nhưng điều đó cũng không khiến cô thoả mãn với nhu cầu tuyệt vọng, không thể giải thích, là phải chứng tỏ bản thân xứng đáng với niềm tin của Tristan.

Cô có ngủ đôi chút sau khi anh hộ tống cô trở về căn hộ đêm hôm trước, dù anh để cô lại thang máy với lời tạm biệt không nhiều hơn một cái hôn vội trong sáng trên trán. Gần như thể sự thân mật của họ trong suốt sự cố mất điện chưa bao giờ xảy ra. Arian nhìn chăm chú vào chiếc thảm trải sàn lông lấy bên dưới cửa sổ nơi họ đã nằm, đau nhói bởi sự dày vò của một niềm khao khát mới mẻ.

Chỉ 'gần như' thôi ư.

Bị chi phối bởi cả hiếu kỳ và khiếp đảm, cô vươn đến tấm bùa bằng những ngón tay run rẩy. Khép chặt bàn tay quanh nó, cô duỗi thẳng bàn tay còn lại, nheo mắt vào hộp kem lạnh và thì thầm, “Cháy lên.”

Một tia lửa dài mười feet bắn ra từ những đầu ngón tay cô với một tiếng hú inh tai. Kem lạnh bắt đầu tan chảy, rồi sôi sùng sục, cuối cùng là bốc hơi cho đến khi không còn lại chút gì của kem hay vật chứa ngoại trừ một mảng hơi nước trông như giấy bồi.

Arian đập những ngón tay bốc khói vào miệng, đập tắt chúng với tiếng xèo xèo. “*Sacré Bleu!*” *(Thánh thần ơi! – Tiếng Pháp cổ)*

Nỗi kinh sợ của cô đã bị che mờ bởi sự thất bại tan nát, cô ném mạnh miếng bùa vào bức tường phía xa, nếm trải một cơn run hài lòng nhỏ nhen khi nó nảy lia thia và biến mất trong đám nệm căng đầy của chiếc trường kỷ.

“Bình tĩnh, bình tĩnh nào, cưng yêu dấu,” Một giọng chế diễu của đàn ông la rầy.

Arian xoay người và nhận ra thang máy đã đến đúng lúc để Tristan chứng kiến cơn thịnh nộ của cô. Lần thứ hai trong hai ngày, cô nhắc nhở bản thân với vẻ ngượng ngịu rúm rỏ.

“Tôi...um...Tôi không thể siết chặt tay,” cô bày tỏ một cách khấp khiễng chẳng ăn nhập gì khi Copperfield theo sau Tristan ra khỏi thang máy.

Nếu Cop có ngạc nhiên khi thấy cô vẫn còn ở lại nơi cư trú sau cơn lũ của đêm qua, cậu cũng che dấu nó phía sau nụ cười cảm thông khi chiếc thang máy đóng lại.

Sự kích động của Tristan có thể sờ thấy được, tạo cho những bước chân của anh một vẻ sôi nổi mà cô chưa bao giờ thấy trước đó. Cả sự đau đớn và xanh xao mà cô cho rằng cô phải chịu trách nhiệm về những thay đổi đó.

Anh siết chặt cả hai bàn tay cô trong tay anh. “Anh mang Copperfield đến đây để cậu ấy có thể thưởng thức hương vị của những gì anh đã trải qua đêm qua.”

Trí óc mù mịt của Arian xua đuổi đi sự chạm trán của họ trong phòng lab, thay vì thế, lại nhớ đến cú đánh nhẹ lười biếng của lưỡi anh trên môi cô. “Tôi kh-không thể...”

“Lúc này đừng khiêm tốn nữa,” anh động viên. “Anh đơn giản chỉ muốn em bộc lộ quyền

năng của em với Cop thôi mà.”

Đến lượt Copperfield uốn cong một chân mày hoài nghi. “Thôi nào, Tristan. Cô ấy là một cô gái quyến rũ, nhưng cho dù như thế, tớ không bao giờ tin cô ấy sở hữu bất kỳ một sức mạnh siêu nhiên nào. Tớ là một luật sư, có phải đồ ngốc đâu.”

Nụ cười tán tỉnh của Tristan đe dọa làm tan chảy đến tận xương tuỷ của Arian hiệu quả hơn bất kỳ quả cầu lửa nào. Anh vuốt nhẹ những khớp xương nhỏ của bàn tay cô bằng ngón tay cái. “Đừng xấu hổ, Arian. Thứ gì đó đơn giản thôi cũng được. Chẳng hạn như khiến bản thân em vô hình hoặc làm một chiếc gạt tàn bay lên.”

Kéo đôi tay cô ra khỏi tay anh, Arian lùi đến chiếc trường kỷ, cố đào xới trong trí từ ngữ của một lời nguyện, bất kỳ lời nguyện nào. Mama của cô đã ở cùng một tình nhân người Anh một thời gian ngắn, người thường xuyên trích dẫn từ nhà thơ ưa thích của ông ta. “Uh, *nhân đôi, nhân đôi, lao khổ và muộn phiền*,” Cô buột miệng, “*lửa cháy bùng và chiếc vạc sôi lên...*”

“Tinh khôn đấy,” Cop nói cộc lốc, “nhưng đừng trích nguyên văn như thế chứ”

Arian vấp vào gấu chiếc áo choàng của Tristan. Lưng đầu gối của cô va vào chiếc trường kỷ. Cô đột ngột ngồi xuống, tận dụng cơ hội để với tay ra sau lưng và mò mẫm tìm dấu vết của miếng bùa bên dưới những chiếc gối.

Tristan bắn cho Copperfield một cái quắc mắt cảnh báo. “Cô ấy vừa chịu đựng một giai đoạn hoảng sợ. Hãy cho cô ấy một lúc để trấn tĩnh lại bản thân.”

Sự trấn tĩnh của chính Copperfield đang tuột dốc. “Oh, tại sao cậu không ngừng mắng nhiếc cô gái tội nghiệp ấy đi? Điều đó giống như đang đá vào một con mèo vô hại vậy. Cậu nên tự thấy xấu hổ mới phải.”

Sợ rằng họ có thể thật sự tỉnh trí và chĩa mũi dùi vào cô, Arian rên rỉ, “*Vuốt của rồng, răng của sói!*”

Cả hai người đàn ông ngừng việc trừng mắt với nhau để há hốc miệng nhìn cô, sững sờ trước màn trình diễn. Cô mò mẫm điên cuồng giữa những tấm nệm, nhắm mắt khi một trong những đầu ngón tay của cô bị xé rách. Giá như cô có thể giữ được họ xao lãng cho đến khi cô có thể phát hiện vị trí của tấm bùa...

“*Mất sa giông và ngón chân của ếch*.” Cô hạ thấp giọng một cách tuyệt vọng, thêu dệt một bùa mê khổng lồ nhưng vô dụng bằng những lời lấp bắp mà cô đang thì thầm. “*Lông của dơi và răng của chó!*” Bị xúi giục bởi ánh lấp lánh phê chuẩn trong đôi mắt của Tristan, cô ngửa đầu, gởi một dòng thác loăn xoăn đổ xô ra sau lưng cô, và duyên dáng vẩy một bàn tay tự do vào không khí. Vòng cung của xương sống lồi kéo lớp lụa đắt tiền bám chặt vào những đường cong phong phú của cô.

“Mê hồn,” Tristan thì thầm.

Copperfield đảo tròn mắt chế diễu.

Arian nén lại một tiếng rên trộn lẫn sự hân hoan và thất vọng khi sợi chuỗi của tấm bùa gợn lăn tăn như thuỷ ngân qua những ngón tay cô. Đoạn thơ cầu kỳ của người thi sĩ bắt đầu lảng tránh cô. “*Chân thần lẩn và cánh của chim cú; máu khỉ đầu chó và... và thứ gì đó của lợn con...*”

Cô thực hiện một cú thọc mạnh cuối cùng bên dưới những tấm nệm, giọng cô dâng cao lên theo cùng nỗi thất vọng. Cô không thể chịu đựng việc nhìn thấy nụ cười mong đợi của Tristan tàn phai thành vẻ châm chọc nhạo báng tương tự như anh đã trao cho mẹ anh. “*Mồm của lợn con và mặt của...*” Những ngón tay cô chạm vào bề mặt trơn nhẵn của miếng ngọc lục bảo. Cô nắm chặt lấy nó với một tiếng thét hân hoan – “*Dê!*”

Cánh cửa của buồng thang máy trượt mở. Một giây trước Sven còn đứng ở đó, vẻ mặt của ông ta trống rỗng một cách khô hài. Giây kế tiếp, một con dê trông như một núi bông màu vàng hoe thế chỗ, đang trệu trạo nhai chòm râu của chính mình.

16.

Hơi thở của Arian tê liệt trong một tiếng thút thít yếu ớt. Tiếng la kinh ngạc của Cop bị nhấn chìm bởi tiếng hú hân hoan của Tristan.

Tristan vỗ vào vai bạn anh, gần như đẩy cậu ta ngã quy. “Cậu đang nhìn chăm chăm vào cái gì thế? Cậu chưa bao giờ trông thấy một con dê mang kính mát trước đây à?”

Cop sụp xuống chiếc ghế nệm dài, làn da màu đồng của cậu ấy tái nhợt thành một màu xanh khá nguy hiểm. Arian nao núng khi Sven chạy lon ton đến và bắt đầu nhăm nháp một trong hai chậu dương xỉ đặt hai bên lò sưởi. Rền rĩ với nỗi tủi hổ, cô vùi gương mặt đỏ bừng của mình trong chõng gối trên chiếc sofa nhỏ, ao ước rằng cô có thể bị lấp đi bên dưới chúng và biến mất. Cô đã không cảm thấy thất bại ê chề đến thế từ khi cô vô tình đầu độc một trong những tình nhân của mẹ cô bởi một loại mê dược điều chế từ trứng thối và bả sói. Người đàn ông đó sống sót nhưng mama của cô đã ban cho cô một tràng diễn văn đả kích nghiêm khắc đến nỗi chúng vẫn còn vang dội trong tai cô nhiều ngày sau đó.

“Arian?”

Cô nghe thấy câu hỏi ân cần của Tristan xuyên qua sự vây bọc của nỗi thống khổ. Có lẽ nếu cô không trả lời, anh sẽ bỏ qua và để cô ở lại với sự ghê tởm chính bản thân mình cho đến chết. Thứ gì đó mát và ẩm ướt dụi vào cánh tay cô. Cô chậm chậm nhấc đầu lên khám phá ra đó là cái mồm mới của Sven. Một cặp thấu kính quen thuộc đang quở trách cô.

“Ôi, Sven ời, Tôi đã làm gì thế này?” Cô quàng đôi cánh tay quanh con dê và sụt sùi trong bộ da mượn mà của nó.

“Quả là một minh chứng hết sức ấn tượng. Chắc như quý là Cop sẽ mất nhiều thời gian để hồi phục hơn so với Sven.” Tông giọng sự-việc-vốn-dĩ-như-thế của Tristan làm tắt lịm Arian giữa cơn nức nở.

Cô đánh liều một cái liếc vào đôi mắt anh. Chúng đang lấp lánh với vẻ vui thích tinh quái. “Anh không nổi giận với em vì biến vệ sĩ của anh thành một con dê sao?” Cô thì thầm.

“Em có thể biến anh ta trở lại thành một diễn viên khổng lồ, chỉ biết bơm chất thải mà, đúng không?”

Sven hất bờm tóc vàng hoe rũ loà xoà với một tiếng khụt khịt tổn thương. Tristan trao cho anh ta một cái vỗ thân mật vào hông và cậu chàng chạy lon ton động đầu vào cánh cửa phòng ngủ.

Arian siết chặt miếng bùa cho đến khi nó cắt vào lòng tay cô, không thể che giấu hoàn toàn nỗi chua xót. “Tôi nghĩ tôi có thể.”

Tristan nhún vai, cử chỉ vô tình làm nổi bật thêm những đường cắt thanh nhả của chiếc áo khoác và bờ vai anh. “Nếu không, chúng ta có thể cột anh ta vào một chiếc cọc trong sân sau. Thử nghĩ về số tiền mà Lennox Enterprises tiết kiệm được trong việc chăm sóc bãi cỏ mà xem.”

“Chúa lòng lành, tôi vô cùng xin lỗi.” Arian rên rỉ, vùi mặt vào trong hai bàn tay.

Tristan phải đẩy cằm cô lên trước khi Arian nhận ra anh chỉ đang trêu cô. Đầu ngón tay anh chải nhẹ trên đường cong của hàm cô với sự dịu dàng trái ngược lại sự trêu chọc đó. “Anh mới là người nên xin lỗi. Em nào phải một thuật sĩ tàu khách nào đó đâu chứ. Anh không nên mong đợi em biểu diễn khi được yêu cầu. Nhưng vì Copperfield sẽ phải kết thúc việc điều đình với đám báo chí vào tối nay, anh cảm thấy bắt buộc phải để cho cậu ấy hiểu tầm quan trọng của những sự việc mà chúng ta sẽ phải đối phó.”

“Tối nay?” Cô lập lại, nỗi phiền muộn bị thay thế bởi một cơn rung mình linh tính.

“Tối nay?” Cop lăm bầm, quan sát Sven ăn một góc của bức màn treo.

Tristan bắt đầu đi đi lại lại trên thảm, dễ dàng hồi phục lại vai trò của một ông chủ chịu trách nhiệm về số phận của tất cả bọn họ. “Tớ đã đặt phòng khiêu vũ tại Plaza cho một lễ tiếp nhận khiêm tốn để tôn vinh Arian. Tớ đã cân nhắc đến việc thực hiện điều đó ở đây, nhưng tớ cho rằng việc gặp gỡ những kẻ thù của chúng ta ở vùng lãnh thổ trung lập sẽ an toàn hơn. Cậu có đồng ý không, Cop?”

“Vùng lãnh thổ trung lập,” Cop thì thầm, cái gật đầu mù mẫm xác nhận rằng cậu ấy không có đến một ý niệm mơ hồ nào về những gì mình đang đồng ý. Sven đã mất hứng thú với những bức màn treo và vợ vẫn đến nhăm nháp đường viền trong trang phục chinos của Cop.

“Em đang gặp nguy hiểm sao?” Arian hỏi, nỗi khao khát của cô về việc được tung hô cũng ngang bằng với nỗi sợ bị kết tội. Mặc dù cô đã để lại chúng trong quá khứ hơn ba trăm năm, những tiếng gầm gừ và tiếng la hét kết án đáng sợ ấy vẫn còn vang vọng trong ký ức của cô.

“Chỉ khi đám báo chí để lộ bất kỳ gợi ý xa xôi nào rằng năng lực của em có thể là thật.” Tristan khuyu một gối xuống và nâng niu đôi tay cô trong tay anh. “Có lẽ họ sẽ không thiêu cháy em tại một cây cọc trong quảng trường Times-Square, nhưng con người ta thường có khuynh hướng khá hẹp hòi khi lên án những gì họ không thể giải thích.”

“...Người sẽ không dung thứ cho một phù thủy được sống...” Arian thì thầm trích dẫn kinh thánh.

Anh siết chặt đôi tay cô. “Em có thể sẽ phải trải qua phần còn lại của cuộc đời trốn phía

sau một cánh cửa đóng chặt, sợ hãi việc trả lời điện thoại, nhìn qua vai mỗi khi em nghe thấy một tiếng bước chân phía sau.” Từ vẻ ảm đạm phủ thắm đôi mắt anh, Arian biết anh đã nói từ trải nghiệm cay đắng của mình. “Nếu họ bắt thóp được em, cho dù chỉ một luồng hơi thần bí hoặc sự nhục nhã, họ sẽ săn đuổi em đến tận cánh cửa của địa ngục.”

“Vậy tại sao?” Arian rút tay khỏi anh, không thể chịu đựng được một sự phản bội khác nữa. “Tại sao anh ném em cho sự khoan dung của họ?”

“Anh không có. Anh chỉ định ném cho họ một khúc xương thôi. Anh định loan báo về buổi lễ tiếp nhận vào chiều hôm nay tại buổi họp báo. Điều đó sẽ khiến họ nhỏ dãi mong đợi. Tối nay anh sẽ công khai tuyên bố em là người chiến thắng cuộc thi bằng mưu kế và miễn cưỡng nâng cốc chúc mừng vận may của em. Rồi sau đó anh sẽ trao đổi vài cái nháy mắt ranh mãnh để cho phép họ tham gia cùng trò đùa riêng tư của chúng ta.”

“Và chúng là...?” Arian hỏi, thất bại trong việc tìm thấy vẻ hài hước trong tình huống của cô.

Tristan vươn thẳng toàn bộ chiều cao của anh, gương mặt anh biến đổi bởi một vẻ nhạo báng ác ý. “Rằng em không là gì ngoại trừ một nghệ sĩ bất lương nhỏ bé xinh xắn, người đã xoay sở để lừa bịp được một trong những người giàu nhất thế giới một triệu dollar.”

Arian nao núng trước vẻ khinh miệt của anh, như thể chúng là một sự bùng cháy của chất diêm sinh, sợ rằng cô đã ngã nhào vào một trong những cơn ác mộng của cô. Nhưng đó là trước khi vẻ nhạo báng của anh tan thành một nụ cười xé rách tận mang tai. “Em không thấy sao, Arian? Thay vì nghĩ em là một phù thủy, họ sẽ nghĩ anh đơn giản là kẻ bị lừa. Rằng anh thiếu bằng chứng để chứng minh em là một kẻ gian lận. Anh thà để cho họ nghĩ em đã biến anh thành một kẻ ngốc còn hơn phải liều lĩnh bộc lộ những tài năng khá là *vô song* của em.”

Arian biết sự kiêu hãnh của Tristan sẽ phải trả giá đắt như thế nào cho sự nhượng bộ ấy. Tuy nhiên anh đã làm điều đó mà không đòi hỏi bất kỳ điều gì đáp lại – không ngay cả sự thật về quá khứ của cô. Nỗi khát khao nhức nhối trong trái tim cô được nhân bội lên. Cô xoắn vặn sợi chuỗi bùa hộ mạng thành một cục, ước ao rằng cô có nhiều điều để tỏ bày với anh hơn thứ sự thật nửa vơi và những lời dối trá rành rành như thế.

“Oh, họ sẽ đòi hỏi vài cuộc phỏng vấn và chụp vài tấm hình,” Tristan tiếp tục. “Họ thậm chí có thể săn đuổi em trong vài ngày, nhưng rồi sau đó, vài vụ tai tiếng lôi cuốn nhiều hơn sẽ hút lấy sự chú ý của họ và em được tự do.” Đôi mắt anh để lộ ra một vẻ băng khuâng. “Tự do để bắt đầu một cuộc đời mới mà không có bất kỳ một hành trang nào của cuộc đời cũ.”

“Em không mang chút hành trang nào hết.” Arian thì thầm. “Em không có thời gian để đóng gói.”

“Chúa ơi, thật là lỗi lạc,” Cop lầm bầm, đôi mắt cậu ta chằm chằm mài bén vào trọng tâm. “Cậu định dâng cho họ mọi thứ mà họ nghĩ là họ muốn, tuy nhiên lại chẳng có gì hết.”

“Hoàn toàn chính xác.” Tristan đáp.

Cop thu lại ống quần khỏi miệng của Sven và bật đứng dậy. “Và cậu định trao cho họ vào tối nay!”

“Tớ đã nghĩ cậu sẽ đánh giá cao tính mỉa mai của sự việc cơ đấy,” Tristan nói, với vẻ gần

như tự mãn hết sức đáng yêu. “Và nghĩ xem, cậu đã từng buộc tội tớ trước đây là không có chút trí tưởng tượng nào.”

“Có gì điều gì quá đặc biệt về tối nay thế?”

Đôi mắt của Tristan lấp lánh với vẻ tinh quái láu lỉnh. “Sao nào, Arian, anh thật quá thất vọng về em đấy! Em không biết tối nay là đêm ma sói sẽ tru lên dưới trăng và các phù thủy chiếm đoạt bầu trời đầy gió trên những cây chổi của họ sao? Đó là ngày ba mươi mốt tháng mười.” Giọng của Tristan thấp xuống thành tiếng rừ rừ đáng ngại, gởi một cơn rùng mình về những tiên đoán tối tăm râm ran dọc theo cột sống của cô. “Halloween*.”

*(*Halloween hay Hallowe'en là tên gọi tắt của All Hallow Evening là đêm trước lễ Các Thánh của người Ki-Tô Hữu. Ngày lễ này một năm chỉ có 1 lần mang ý nghĩa tưởng nhớ đến các vị thánh có nhiều công trạng, nhất là những vị tử vì đạo. Vào đêm trước lễ, tức đêm 31/10, người ta tổ chức thắp nến lên mộ người đã chết và nhạo báng cái chết bằng nhiều cách sáng tạo để tôn vinh các bậc tử vì đạo. Vào ngày lễ chính là 1/11 người ta kiêng việc, đi nhà thờ, cầu nguyện và ăn chay. Vì nét độc đáo này, ngày nay đêm 31/10 đã trở thành đêm lễ hội hoá trang ma quái vui đùa cho mọi người ở khắp nơi và không còn mang màu sắc tôn giáo nữa. Phần lớn người ta còn chẳng biết nó mang ý nghĩa gì, và vì lễ hội Samhain của người Gaelic và lễ hội thu hoạch của người Celt cũng vào đầu tháng 11, nên người ta lại càng dễ khoác thêm tính dị giáo và ma quái cho đêm lễ hội này)*

Chưa bao giờ có một phù thủy phải gánh chịu một số phận cực kỳ tàn ác như thế vào đêm trước lễ Các Thánh.

Tay công tử bột Antonio ỡm ẹo quanh chiếc ghế của Arian, nghiên cứu cô từ mọi góc độ trước khi khom người để chấm nhẹ vào lớp sơn trên gương mặt cô. “Không thể để cô trông giống như hồn ma Casper trong lễ tiếp nhận được, đúng không cưng? Với làn da đó, cô sẽ biến mất bên cạnh những khách mời khác.”

“Tôi ước chi được như thế.” Arian lăm bầm, xoa nắn bụng cô để làm dịu đi đàn bướm đang làm tổ ở đó.

Hắn véo mũi cô, bộ ngực gầy gò của hắn ép ra một tiếng thở dài chân thành. “Giá như Mr.Lennox cho chúng ta nhiều thời gian hơn. Tôi có bạn là bác sĩ ở Queens có thể chỉnh sửa mũi của cô trở thành hoàn hảo tuyệt đối.”

Attian khum tay để bảo vệ vị trí bị xúc phạm. “Không, cảm ơn anh. Tôi không đặc biệt yêu mến nó, nhưng tôi thích nó không bị đẽo gọt hơn.”

Antonio đã đến ngay buổi trưa với một đoàn trợ lý mặc đồ hồng và một rương đầy những thiết bị tra tấn hiện đại nhất. Trong khoảng vài phút, hắn đã biến phòng tắm của căn penhouse thành một căn phòng riêng của nổi kinh hoàng. Trong lúc chuyên gia sắc đẹp mắt đen láy tuyên bố đến từ Milan, Arian nhận ra rằng trong những lúc căng thẳng quá độ, như khi cô phản đối rằng chỉ có những gái điếm mới tẩy lông để đôi chân của họ mịn như da em bé, trọng âm lục địa tan biến vào trong một giọng lè nhè kéo dài dễ dàng nhận thấy.

Trong bốn giờ qua, Arian tẩy lông chân, làm trắng răng, uốn cong mi mắt, và móng chân được sơn màu san hô sáng chói. Ngay cả khi Antonio đắp một lớp sơn cuối cùng lên gương mặt cô, hai người phụ nữ gốc Á đang trét vô tội vạ lên đùi cô một lớp gel sền sệt của mút cam và quần chúng vào trong một tấm màn bóng kính.

“Để làm tan cái thứ cellulite* khó coi ấy đi.” Một trong những người phụ nữ thì thầm với

cái nháy mắt hiểu biết. Arian chẳng có chút ý tưởng nào về cellulite, nhưng cô cố trông có vẻ xấu hổ phù hợp.

*(*Cellulite : Hội chứng sần vỏ cam trên da của phụ nữ trưởng thành, do tình trạng thoát vị mỡ trong mô liên kết dưới da. Thuật ngữ này được các Spa cao cấp sử dụng đầu tiên vào năm 1920 và xem nó như một chứng bệnh về da cần điều trị, nhưng ý kiến của giới Y khoa thì lại cho đó là hiện tượng tự nhiên bình thường.)*

Antonio vuốt mượt chân mày cô bằng đầu ngón tay. “Tôi sẽ nhổ thứ này sau khi tôi làm xong tóc cô. Chúng ta không muốn bất kỳ ai nhầm lẫn cô với Brooke Shields* hoặc Sam Donaldson, đúng không? Nhưng thứ đầu tiên mới là thách thức thực sự.” Nhận thức đầy đủ rằng hắn đã có được sự chú ý của tất cả mọi người trong phòng tắm, hắn giật chiếc khăn khỏi mái tóc ẩm ướt của cô với một động tác khoa trương.

*(*Brooke Shields : Nữ diễn viên chính trong phim The Blue Lagoon (1980) và phim Loved Endless (Film đầu tiên của Tom Cruise 1981). Hai bộ film tình cảm rất cảm động và nhân vật nữ rất... hoang dã. Hai film này chắc ai cũng đã coi rồi...)*

*(*Sam Donaldson : Một phóng viên kỳ cựu của Nhà Trắng, ông cũng tham gia tham vấn cho chương trình Chủ Nhật Buổi sáng, chủ nhật buổi tối. Đề tài của ông thường là về các cuộc chiến và chính trị. Trước khi làm phóng viên ông từng là một sĩ quan pháo binh trong quân đội Mỹ. Không hiểu sao lại so sánh với ông này, có lẽ do ông có cặp chân mày trông rất khiếp, rậm, hình dấu ^ và rất dài – xem hình trên google... hehehe)*

Những lọn tóc xoắn của Arian tuôn đổ quanh gương mặt cô với sự xum xuê tự nhiên của chúng. Antonio xoay tròn cô giống như một con kèn kèn đang kêu lục cục một cách sàu thẳm khe khẽ. “Không thể được. Đơn giản là không thể được. Chỉ một nghệ sĩ mới thậm chí sẽ cố...” Hắn vươn dậy hết chiều cao và duỗi thẳng đôi vai hẹp. “Nhưng tôi, Antonio Garibaldi, là một nghệ sĩ như thế, và cô, cung thân mến, sẽ trở thành tuyệt tác mới của tôi.”

Arian không thể kèm được hoàn toàn một tiếng thét nho nhỏ khi hắn vồ lấy một cặp kéo lấp lánh và đến bên cô với những lưỡi dao loé sáng.

Tristan tha thiết hy vọng rằng, không nhân viên nào của anh trông thấy ông chủ không khoan nhượng của họ bước vào trong thang máy với một hộp giấy được trang trí với dây rubăng hồng thay vì cặp hồ sơ thường lệ. Bên cạnh anh, Một Copperfield lặng lẽ đang đu đưa tới lui trên gót chân khi thang máy đi lên căn penhouse. Mặc dù họ chỉ đến để cam đoan một lần nữa với Arian rằng cuộc họp báo được tiến hành chính xác như kế hoạch, Cop dường như đang phải chịu đựng một tình thế gay go của những ý tưởng bổ sung. Tristan nhìn chăm chăm vào những con số đang loé sáng và cố lờ đi vẻ mặt nghiêm nghị của bạn anh.

Nhưng không ai trong bọn họ có thể lờ đi tiếng chóp chép đều đặn vang lên phía sau họ.

Họ quay lại tìm thấy Sven đang nhai rau rầu salad từ một chiếc khay nhựa khổng lồ. Ông ta đang vung vẩy một cái nĩa nặng trĩu vào họ và phô bày đôi hàm răng loé sáng. “Từ cửa hàng thức ăn ở những tầng dưới. Ngon tuyệt. Các anh nên ăn thử.”

Khi Tristan hồi phục lại vị trí của anh, anh thì thầm với Copperfield, “Có vẻ như anh ta không có thứ gì tồi tệ hơn để gặm hay sao ấy.”

“Thật dễ dàng với cậu để nói như thế,” Cop rút trả. “Anh ta đâu có ăn Chia Pet* khỏi bàn của cậu đâu.”

*(*Chia Pet : tượng đất nung khi tưới nước sẽ mọc những mầm cây ở những vị trí dự định sẵn như lông hoặc râu,tóc.*

Tristan nhún vai. Vì Sven dường như không có chút ký ức nào về giai đoạn biến hình ngắn ngủi của mình, xu hướng khao khát những thứ mang màu xanh lá của người vệ sĩ chỉ ít chỉ là mối lo lắng của Tristan. Anh đã cân nhắc nhiều hơn với những mối nguy hiểm tiềm tàng trong việc giới thiệu một phù thủy vào xã hội New York. Miễn là Sven không bắt đầu nhăm nháp những chiếc màn treo tại buổi lễ tiếp nhận tối nay hoặc húc Dan Rather vào trong...

“Trung úy Derschiwits đã gọi trước khi tớ rời khỏi văn phòng.” Copperfiels cắt ngang sự suy tưởng của Tristan về những thảm họa tiềm năng. “Theo hồ sơ của NYPD, FBI, CIA và Interpol, Arian Whitewood đơn giản là không tồn tại.”

Tristan nhớ lại cảm giác nồng cháy của Arian trong cánh tay anh, hương vị say đắm của môi cô. Arian Whitewood có thể là một phù thủy, nhưng cô không phải một bóng ma.

Nụ cười bí hiểm của Tristan chỉ làm trầm trọng thêm vẻ cau có của Cop. “Derschowitz vẫn đề xuất tầm cảnh báo cao nhất. Ông ta nói vài tay nghề sĩ lừa thông minh đến mức không bao giờ bị bắt. Cậu thật sự biết được những gì về cô gái này, Tristan? Cô ấy có thảo luận với cậu về quá khứ của cô ấy không?”

“Không.” Anh bắn cho Cop một ánh mắt đầy ý nghĩa. “Cũng không thảo luận về quá khứ của tớ. Cô ấy có quyền về sự riêng tư của cô ấy cũng y như tớ. Nếu cô ấy quyết định giải bày với tớ, tớ rất lấy làm hãnh diện, Nhưng tớ sẽ không đào bới quá khứ của cô giống như đám báo lá cải nào đó đâu...” Tristan sai bước khỏi thang máy đúng lúc để nghe thấy tiếng thét bị bóp nghẹt của Arian.

Anh bắn thẳng đến phòng tắm của căn penhouse, lao qua cánh cửa để mở thậm chí trước khi Sven buông rơi khay salad và chạm vào khẩu Glock của ông ta.

Cảnh tượng chào đón anh tệ hơn những gì anh có thể hình dung. Một đám bông bành những lọn tóc xoắn bị vút bừa trên tấm thảm Berger. Cặp dao của chiếc kéo loé sáng trong không khí, nhảy múa và đâm bổ xuống với một kỹ năng chết người. Khi sự điên cuồng vận hành chúng nhắc lên một lớp tóc dày khác của Arian để giáng xuống một nhát kéo tại hoa, Tristan túm lấy ve áo sơ mi lụa của hấn và đâm sầm hấn vào chiếc gương gần nhất.

“Quái quỷ gì thế này!” Antonio rửa, trọng âm sành điệu của hấn bị tan vào trong lối nói lè nhè như thổi ống bễ của vùng Georgia.

Tristan buông người thợ cắt tóc đang co rúm, nhận ra trong sự kinh hoàng tràn ứ đến ngạt thở về điều hết sức ngu ngốc anh vừa làm. Một nỗi hoài nghi thậm chí còn đáng nợ nhiều hơn nữa đâm sâu vào trong trí óc anh khi Antonio trượt xuống dưới tấm gương, hạ cái hông không xương của hấn trên chân. Tristan kiểm tra hình ảnh phản chiếu của anh và vuốt lảng mái tóc chải mousse ra sau trước khi quay lại để đối mặt với sự tàn phá mà anh vừa trút lên.

Đội trợ lý mặc đồ hồng của Antonio dán dính vào vách buồng tắm, bàn tay giơ lên cao trong cử chỉ đầu hàng khi họ nhìn chăm chú đầy kinh hoàng vào khẩu súng mà Sven chìa vào họ.

“Thư giãn nào, Sven,” Tristan ra lệnh với vẻ chán nản.

Sven xù xuống giống như một chú chó Doberman được huấn luyện tốt, nhét khẩu súng

trở lại bao đeo súng quàng qua vai và đưa một bàn tay cho người thợ cắt tóc đã té ngã. “Chào, Andy.”

“Chào, Sven.” Lỗ mũi của Antonio loe ra trong sự hít vào kiêu kỳ khi Sven kéo hẳn đứng lên.

“Hai người quen nhau à?” Copperfield bắn cho Tristan một cái liếc không thể tin được.

Sven so đôi vai khổng lồ của ông. “Một nghệ sĩ cũng cần phải ăn mà. Tôi đã làm thợ sửa móng tay và thợ cắt tóc trước khi tôi trở thành chuyên gia huỷ diệt.”

“Chủ của cậu sẽ cần đến một luật sư nhiều hơn là một chuyên gia huỷ diệt vào lúc tờ xong việc với anh ta,” Antonio gắt gỏng, chải những búi tóc dồi dào của Arian khỏi áo. Vồ lấy hòm đồ nghề đầy ứ, hắn hầm hầm rời khỏi phòng, đám tay sai của hắn bám theo sát gót giống y như một bầy chó xù màu hồng.

Tristan trao cho Cop một hiệu lệnh kín đáo, biết rằng anh ta là một bậc thầy trong việc tính toán cần bao nhiêu tiền để xoa dịu một cái tôi bị bầm tím.

Tristan lại một lần nữa nao núng khi anh nhìn thấy những lọn tóc xoắn bị cắt đi rơi vãi quanh chân Arian. Mười đầu ngón chân được sơn màu san hô nhìn trộm vào anh từ khối lụa óng ả đó. Anh chậm chậm nhấc ánh mắt lên cao, co rúm lại với nỗi sợ yếu đuối rằng anh sẽ tìm thấy cô trọc lóc như một em bé sơ sinh.

Một đám mây tóc siêu phàm bông bênh quanh gương mặt cô, đóng khung nụ cười cảnh giác của cô. “Quý ông đáng thương ấy chỉ đang cố cắt tóc cho em, không phải cố hòng em.”

Trước lời khiển trách của cô, Tristan hắng giọng, nhưng giọng anh dường như đã bỏ rơi anh. Anh giật mạnh chiếc cà-vạt, tự hỏi không biết tại sao dường như không ai nhận ra căn phòng đang trở nên ngọt ngào như thế nào.

Vô tâm bỏ quên nỗi đau đang tăng cao của anh, Arian chỉ vào chiếc hộp bằng giấy bìa đang nhô ra bên dưới giá để khăn tắm. “Cho em sao?”

Khi Tristan giải cứu được món quà xoàng xĩnh, anh cảm thấy càng lỗ bịch hơn – giống như một người cầu hôn mê đắm với bó hồng trong một tay và trái tim anh ta trên tay kia. Anh ép buộc bản thân buông lỏng sự nắm giữ, biết rằng anh thậm chí trông còn ngớ ngẩn hơn với kem bị tan chảy đang nhiều giọt lên đôi giày hiệu Bruno Magli.

Anh trao hộp kem Haagen Dazs cho Arian với một tiếng lẩm bầm không đâu vào đâu.

Khi cô cười với anh, lộ ra một lúm đồng tiền mà anh chưa bao giờ nhận ra trước đây, dường như có một nắm tay khổng lồ vươn ra và bắt giữ trái tim anh. “Làm sao anh biết Chocolate là món ưa thích của em thế?”

Không muốn bị bẽ mặt thêm bởi lời thú nhận rằng anh có một trong những người gác cửa đã đào bới thùng rác của căn penhouse để tìm những hộp kem rỗng, anh nhún vai. “Chỉ là linh cảm thôi mà.”

Sven xem xét những lớp tóc thiếu cân xứng của Arian. “Tôi có thể sửa.” Anh ta loan báo với một vẻ quả quyết mà anh ta chỉ phô bày khi phải chạm trán với một con cá sấu Ấn Độ vũ trang tận răng hoặc một khối chất dẻo gây nổ.

Khi Tristan quan sát những ngón tay lực lưỡng của Sven lùa qua mái tóc của Arian, áp lực trong ngực anh chuyển thành cơn đau mãnh liệt.

Thoáng thấy nước da xanh xao của anh phản chiếu trên tấm gương bên trên bồn rửa mặt, anh lùi xa khỏi chiếc ghế đầu của Arian. “Nếu em thứ lỗi, có vài chi tiết quan trọng cuối cùng anh cần quan tâm đến.”

Arian và Sven trao đổi một ánh mắt, vẻ mặt quan tâm của họ cho anh biết họ cũng bị thái độ bất thường của anh làm cho hoang mang y như anh.

Giữ chặt lấy ngực, Tristan loạng choạng ngang qua phòng sinh hoạt chung và đi vào văn phòng riêng. Anh đâm sầm vào ghế, đổ sụp vào nó, lau văng trán lạnh và ẩm ướt bằng ống tay áo không tỳ vết của anh.

Anh là một kẻ vô cùng ngốc khi lờ đi những dấu hiệu cảnh báo : Sự hỗn hển của hơi thở, đau đớn trong ngực, mất ngủ, thiếu tập trung, hít hà mùi tóc của Arian khi anh nghĩ cô không để ý.

Anh rên rỉ. Chúa Ki-Tô, điều đó còn tệ hơn anh nghĩ. Không phải anh đang hấp hối bởi một cơn truy tim. Anh đang rơi vào lưới tình với một phù thủy. Anh không cần một bác sĩ chuyên khoa tim. Anh cần một thầy trừ tà.

Anh trườn đến hộp Rolodex trên bàn làm việc, Đôi bàn tay không vững được xoa dịu bởi đường viền lạnh lẽo, quen thuộc. Chắc chắn không phải tình yêu, anh cam đoan với bản thân khi anh bắt đầu lật điên cuồng qua những tấm thẻ, đó chỉ là một sự si mê đầy đau đớn, không khác biệt với những gì Copperfield đã chịu đựng với tính quy tắc khô hạn. Chỉ là một sự phải lòng, giống như anh đã có với Sylvia Throckmorton, một nữ thần mắt nai, người có đôi khuyên bóng bẩy nhất và bộ ngực lớn nhất trong toàn khối lớp bảy. Sylvia Throckmorton xinh đẹp, tàn nhẫn, người đã đánh dấu chữ *fs* của cô với những trái tim và gởi lại tấm thiệp Valentine làm thủ công của anh với chữ ‘trả lại cho người gửi’ trên đó bằng son môi màu hồng tươi.

Anh kéo một tấm thẻ ra khỏi hộp Rolodex và ngả trở lại trong chiếc ghế da để nghiên cứu. Nỗi thèm khát của anh đối với Arian đơn giản chỉ là kết quả của một sự kiêng khem kéo dài. Chúng không có gì khác với việc nỗ lực nhồi nhét bản thân bằng bữa ăn có hại cho sức khỏe sau một thời gian cực kỳ dài ăn uống kham khổ. Với cái dạ dày trống rỗng của anh, Arian là một ổ bánh ga-tô kiểu Hungari rắc chocolate – ngon tuyệt nhưng nguy hiểm.

Việc tiếp cận với một phụ nữ khác – bất kỳ phụ nữ nào – cũng sẽ gây ra phản ứng tương tự, một lý luận mà Tristan quyết định chứng minh khi anh nghiêng người tới trước và bấm bảy con số trong một chuỗi mau lẹ.

Anh gõ nhịp đầu cây viết chì lên bàn, không bị khuất phục bởi lời đáp nghe rõ cả tiếng thở của máy trả lời. Cuối cùng khi anh mở miệng, anh nhẹ nhõm khi nghe thấy một giọng nhanh, tự tin thốt ra. “Chào, Tristan Lennox đây. Tôi biết phải có thời gian và đây là một thông báo đột ngột, nhưng tôi tự hỏi không biết liệu cô có kế hoạch gì cho tối nay không?”

Arian nhìn chăm chăm vào hình phản chiếu của cô trong gương với sự kinh ngạc. Cô có

thể là một phù thủy, nhưng Sven đã chứng tỏ chính anh mới là một phù thủy đáng được kể đến. Chỉ sử dụng kéo, bàn chải tóc, và một chiếc đĩa thần mascara, anh ta đã biến cô thành một ảo ảnh sành điệu sáng long lanh. Anh ta đã đóng dấu pháp thuật của mình bằng một nhúm bụi tiên lấp lánh mà anh ta gọi là phấn mắt.

Với lòng cảm kích, Arian đã mời anh ta món salad bi-na tươi ở cửa hàng thức ăn tầng dưới và giả vờ không để ý khi anh ta ăn hết món salad và bắt đầu nhai chiếc khay nhựa. Anh ta từ giã không lâu sau đó để quan tâm đến sự sắp xếp an ninh cho lễ tiếp nhận, để Arian lại một mình với kẻ lạ trong tấm gương nhà tắm.

Cô trượt khỏi chiếc ghế đầu, cố hết sức để ngừng ngưỡng mộ bản thân. Những người Thanh Giáo tránh xa thói hợm hĩnh, tuy vậy Arian không thể chống lại được một cú xoay tròn vui thích phù phiếm khi cô trải rộng những nếp xếp của...

...Chiếc áo choàng tắm của Tristan.

Một cơn sóng hoảng loạn lạnh giá chụp lấy cô khi cô nhìn chăm chăm xuống mớ áo quần nhàu nhĩ. Cô và Sven đã quá bận tâm với mái tóc của cô đến mức không hề nghĩ đến việc cô cần thứ gì đó để mặc cùng. Cô xông thẳng đến tủ quần áo của Tristan vội vã đến nỗi bộ phận cảm ứng điện tử thất bại trong việc mở cửa.

Lầm bầm một lời nguyên rủa với thứ kỹ thuật hiện đại đó, cô lùi lại và buộc bản thân đi bộ một cách thư thả đến chỗ mở rộng liền một mảnh ấy. Ngay khi những bức tường bắt đầu tách ra, cô lao vào giữa chúng.

Cô tìm thấy một chồng những chiếc hộp của cửa hiệu Bloomingdale vẫn chưa được mở nằm thành một đồng đống đáng thương phía sau một giá để giày. Khuỵu xuống trên đầu gối, Arian mở một chiếc hộp nằm trên cùng, nhắm mắt khi một chiếc váy màu xám bồng câu lộ ra mà không một tiếng rì rầm cảm tạ. Cô ném nó qua vai và mở chiếc hộp kế tiếp, rên rỉ ân hận khi một chiếc áo nữ chẳng ra hình thù gì với màu sắc của bùn rối mù trong tay cô. Cô nhớ ra cô đã lựa chọn những thứ trang phục này vì sự mộc mạc và giản dị của chúng, cũng chính là những lý do bây giờ cô loại bỏ chúng.

Cô gạt đi thêm hai hộp nữa, rùng mình với sự chán ghét. Chìm sâu xuống gót chân, cô hít thở mùi xạ say đắm của da thuộc đắt tiền và bắn khoả về câu thần chú lạ lùng mà Tristan Lennox đã tung vào cô. Mong mỏi rằng việc anh thừa nhận cô là một phù thủy sẽ bị lu mờ bởi một khao khát mãnh liệt khiến anh nhìn cô như một phụ nữ. Mãnh liệt và nguy hiểm.

Chẳng phải cô đã từng thề sẽ không bao giờ phó thác hạnh phúc của cô vào trong đôi tay hay thay đổi của một người đàn ông sao? Mama của cô đã đủ khờ dại để từng làm như thế trước đây rồi.

Ảo ảnh của Arian bị phủ mờ khi cô nhớ lại một tràng cười độc ác của đàn ông. *Đừng lộ bịch thế, Lily. Nàng không phải loại phụ nữ để đàn ông kết hôn.* Từ chỗ trốn của cô, Arian nghe thấy một cánh cửa đóng sầm lại, một lọ hoa vỡ tung vào đó, rồi những âm thanh ghen ngào của tiếng khóc. Cô đã trườn ra khỏi bên dưới chiếc giường, nơi mama của cô ném mình vào. Trèo lên trên chiếc mền lông vũ, cô vuốt ve mái tóc mềm của mama bằng bàn tay bé nhỏ mồm mĩm và thì thầm, *Đừng khóc, Mama. Làm ơn đừng khóc mà.*

Arian vuốt những giọt lệ đi lạc khỏi gò má cô, chuẩn bị thừa nhận thất bại và chọn lựa

giữa những thứ trang phục buồn tẻ đó khi cô chú ý đến chiếc hộp cuối cùng, chiếc hộp này lớn hơn những chiếc kia một chút và được cột bởi một dây ru-băng màu vàng ánh kim rực rỡ.

Đôi tay cô mất đi sự tự tin, run rẩy nhẹ khi cô vươn tới chiếc hộp tao nhã. Cô kéo nó vào trong lòng và khẽ giật thử sợi ru-băng. Nắp hộp bật mở, tuôn tràn một dòng sông lụa taffeta óng ánh ngũ sắc ngang qua lòng cô.

Hơi thở của cô nghẹn lại với sự kinh ngạc khi cô lấy chiếc đầm dài ra khỏi nơi giam cầm ngọt ngào của nó. Những nếp xếp lấp lánh bắt giữ ánh sáng, ném chúng trở lại trong sắc thái xanh tương đồng với màu ngọc lục bảo trên tấm bùa của cô. Một chiếc váy hiệu Givenchy, người bán hàng đã gọi như thế trong sự tôn kính hết mức đối với nhà thiết kế. Arian đã tìm thấy ở nó một nhắc nhở đầy khao khát về sự yêu kiều đã bị đánh mất quá lâu trong cuộc đời cô.

Sao em không mặc thử đi? Nó rất hợp với em.

Lời mời êm ái của Tristan vang vọng trong ký ức của Arian.

Cô đã bỏ qua lời đề nghị của anh, tuy vậy anh đã lờ đi sự phản kháng trẻ con của cô và thưởng cho sự khiếm nhã của cô bằng sự khoan dung. Arian ôm chiếc váy vào ngực, tự hứa với bản thân rằng tối nay cô sẽ không vội vàng từ chối những niềm vui mà Tristan đề nghị.

Khi Arian lướt xuống những bậc thang đến phòng khiêu vũ của Plaza, cô cảm thấy giống một công chúa tiên hơn một phù thủy. Phần váy của chiếc đầm Givenchy phủ thành hình chuông quanh mắt cá chân cô, đôi mắt cá lần đầu tiên được bọc bằng một cặp bút tất dài mỏng dính. Đám mây sẫm màu của tóc cô lướt nhẹ trên vai. Sự giảm bớt quá nhiều sức nặng chặn ngắt của chúng khiến cô cảm thấy hết sức thư thái.

Nhưng không thứ gì khiến cảm giác của cô vui vẻ bằng những mảnh lụa hư đồn mà cô tìm thấy bị vùi dưới đáy của một trong những hộp Bloomingdale's. Khẩu vị của người bán hàng với những trang phục nền tảng có chiều hướng suy đồi và Arian cảm thấy trần trụi một cách tuyệt diệu bên dưới lớp lụa taffeta mượt mà.

Những ngón tay cô lướt qua thành lan can như thể để giữ cô khỏi bay lên. Những cái đầu quay lại và những cuộc chuyện trò dừng lại khi cô bước xuống, khiến cô phải cắn lại nụ cười. Cô nên biết Tristan sẽ không để lại cơ hội nào. Sven đã chỉ dẫn cô đi thang máy lên hai tầng phụ để cô có thể làm một cuộc xuất hiện ấn tượng như thế.

Cô thích được đương đầu với đám đông lần đầu tiên trên cánh tay của Tristan hơn, ngoại trừ cô được cam đoan rằng anh quan tâm cô thật lòng khi cô hé nhìn vào ngăn đông của chiếc xe lồng lấy chở cô đến Plaza và tìm thấy được trữ trong đó không chỉ một mà ba loại kem Haagen Dazs khác nhau.

Buổi lễ tiếp nhận giản dị của Tristan bao gồm hàng trăm khách mời, một tá ngọn đèn chùm nhiều xuống những lăng kính bằng pha lê, một ban nhạc đầy đủ, một suối rượu champagne sủi bọt bắn xa đến mười feet vào không trung, và một bức tượng điêu khắc ấn tượng bằng băng mang hình ảnh một phù thủy đội mũ chóp nhọn đang bay trên một chiếc chổi sáng lập loè. Arian đã không chứng kiến một sự huy hoàng đến thế kể từ thời thơ ấu của cô tại

cung điện của Louis XIV.

Cô đấu tranh để không bước vội vã khi cô nhìn thấy người đàn ông đang đợi cô dưới chân thang. Cô đã thấy đàn ông mặc không gì ngoài màu đen suốt những năm cô sống ở Gloucester, nhưng cô chưa bao giờ trông thấy một người đàn ông nào mặc đồ đen giống như Tristan Lennox – không giống như sự chối từ ánh sáng buồn thảm, mà là một cái ôm đầy nhục cảm của bóng tối. Bộ lễ phục của anh làm nền hoàn hảo cho màu trắng nổi bật của ngực áo sơ-mi, cho màu nắng vàng tan chảy của mái tóc anh. Khi đôi mắt họ gặp nhau, môi anh cong lên trong một nụ cười gượng mà Arian bắt đầu ước ao với một cơn đói khát đáng sợ. Cô chùi lòng bàn tay ẩm ướt vào thành lan can, cầu nguyện rằng không ai sẽ nhận ra.

Nhấc tay lên, Tristan vỗ tay tán thưởng sự hiện diện của cô với vẻ duyên dáng lười nhác.

Arian đông cứng, bị tê liệt bởi tiếng ầm ầm phê chuẩn tán thưởng quét qua khắp sảnh đường. Có vẻ như cuối cùng cô đã được sự tán dương thay vì kết tội, đơn giản bởi vì người đàn ông rộng lượng này đã cho rằng cô xứng đáng với điều đó.

Cô biết trái tim cô đã theo cùng nụ cười run rẩy mà cô trao cho anh, nhưng vào lúc cô nhận ra người đẹp yếu điệu đang bám chặt vào khuỷu tay anh, quá trễ để kéo giắt chúng lại mất rồi.

17.

Một camera loé sáng làm quáng mắt Arian, rồi một cái khác. Cô khiếp đảm với ý nghĩ về việc đông cứng bề bành của cô suốt toàn bộ thời gian, ngoại trừ được hoan nghênh bằng những cú châm chích thô bạo của ánh sáng. Có lẽ cô thể đổ lỗi cho chúng về màn sương ướt trong đôi mắt cô.

Một chiếc microphone được ấn vào mặt cô. “Miss Whitewood, có thật là Mr.Lennox quyết định trao giải thưởng một triệu dollar cho cô không?”

“Có bất kỳ cơ hội nào với chúng tôi trong việc xuất bản một giản đồ của chiếc chối đó không, Mis Whitewood?”

“Cô có phải là một thành viên của cộng đồng Wicca không, Arian, hay cô tự cho mình là kẻ tôn thờ Satan?”

Những giọng nói quanh cô tăng cao thành một tạp âm chói tai, tranh nhau đặc quyền được rít lên tên cô. Nụ cười dễ vỡ của cô không bao giờ nao núng. Mama của cô có thể có nhiều điểm yếu, nhưng Arian chưa bao giờ thấy bà quy lụy trước bất kỳ người đàn ông nào.

Ngay khi cô cảm thấy bàn tay ẩm áp khum lấy khuỷu tay cô, cô biết nó thuộc về ai. Mặc dù nổi điên rằng anh là người chịu trách nhiệm giải cứu cô, cô kháng cự lại thôi thúc muốn giết

mạnh khỏi cái chạm đầy sở hữu của anh và cho phép anh dẫn cô xuyên qua đám đông đến một khán đài được trang hoàng bằng một dãy ghế hình vòng cung và một microphone của riêng nó.

“Thưa các quý bà và các quý ông.” Tristan làm yên lặng đám đông không nhiều hơn một chân mày cong đầy nghệ thuật một chút, “Hãy kiên nhẫn, làm ơn. Tôi không quên rằng tôi đã hứa với quý vị một cuộc họp báo đột xuất trước khi chúng ta tiến xa hơn công việc thú vị trong việc chúc mừng vận may tuyệt vời của quý cô Whitewood.”

Những tiếng rì rầm thắc mắc leo thang. Che mắt chống lại ánh sáng, cô nhận ra Copperfield ngay lập tức ở hàng ghế phía trước, biểu hiện tươi sáng thường lệ của cậu ta bị thay thế bởi một vẻ cau có cáu kỉnh. Người bầu bạn của Tristan đứng bên cạnh anh, mái tóc màu nâu vàng cắt ngắn bám chặt lấy sọ cô ta như một chiếc mũ bóng mượt. Người phụ nữ mảnh mai như một đường ray xe lửa đang cười với Tristan, sự sở hữu loé lên trong mắt cô ta không thể làm lẫn được. “Khi tôi tài trợ cho một cuộc thi đấu pháp thuật,” Tristan nói, “nhiều người trong các vị đã nghĩ rằng tôi sẽ bị quá tải bởi các vòng đua của chính tôi. Nhưng như tất cả các vị đã biết, việc bóc trần những kẻ giả mạo, những kẻ đã làm mồi cho những cá thể mù quáng vì lợi ích đã biến mọi thứ thành một cuộc vận động cá nhân. Tôi không thể nói tôi đã kinh ngạc như thế thế nào khi chiếc chổi của Miss Whitewood hạ cánh trên tường của Lennox Enterprises.”

“Không bằng một nửa sự kinh ngạc của tôi đâu.” Arian lầm bầm, đem lại cho cô một ánh mắt cạnh khoé mà cô lờ đi.

“Ngài vẫn đang ngụ ý cô ấy là một kẻ giả mạo chẳng?”

Tristan nặn ra một nụ cười thậm chí còn bí ẩn hơn thường lệ. “Tôi sẽ để anh tự rút ra kết luận của riêng anh. Nhưng vì lẽ quý cô trẻ tuổi đây đủ thông minh để qua mặt tôi, tôi thích tin rằng cô ấy sở hữu một mức độ khá cao những quyền năng siêu nhiên.” Đám đông trao đổi cho nhau những tiếng cười khúc khích và nụ cười mỉm hiểu biết.

“Này, về một cuộc biểu diễn chứng minh thì thế nào?” Một phóng viên đầu hói hét to, người có bộ lễ phục đi kèm với chiếc áo thun in hình chiếc ca-vát nơ bướm trên đó.

Tristan trượt một cánh tay đầy bảo vệ quanh eo của Arian; cô nín hơi để tránh hít phải thứ nước thơm sau khi cạo râu mê đắm lạnh lùng của anh. “Thứ gì ở trong đầu ông vậy, Hobbes? Rằng cô ấy sẽ làm cho vài cô vợ cũ của ông biến mất chẳng?” Ngón đòn đó đã đem lại cho Tristan một trận cười từ đám khán giả bị mê hoặc của anh.

“Chỉ vài luật sư của họ thôi,” người phóng viên bắn trả, thả ra một vòng tròn khói hoàn mỹ thẳng đến khán đài.

Một phụ nữ với búi tóc vàng gọn gàng tỏ ra không mấy thích thú với sự giấu cợt. Cô ấy nhিপ đầu bút trên tập giấy để mở. “Mục đích mang chúng tôi đến đây tối nay là gì, Mr.Lennox? Ngài cảm thấy ngài nợ Miss Whitewood một lời tạ lỗi công khai về việc đã bóng gió rằng cô ấy là một kẻ gian lận chẳng?”

“Oh,” Tristan nói, kéo một mảnh giấy gấp lại ra khỏi túi ngực của bộ lễ phục như thể anh chỉ vừa nhớ ra nó ở đó. “Tôi nợ Miss Whitewood nhiều hơn một lời xin lỗi. Tôi nợ cô ấy một triệu dollar.”

Đám đông thở hổn hển khi Tristan mở tấm hời phiếu ngân hàng ngoại cỡ và nhấn nó trong bàn tay ử rữ của Arian.

Cô nhìn chăm chăm yên lặng vào sự trao tặng của anh, biết rằng cô nên tỏ ra thích thú cuồng nhiệt. Mọi thứ cô từng muốn rốt cuộc đã ở trong tầm với của cô. Pháp thuật. Giàu có. Được giải thoát khỏi những mệnh lệnh và sự thao túng của những người đàn ông như Tristan Lennox.

Nhưng khi những chiếc camera loé sáng và Tristan tử tế lui bước để cô lộ ra trong sự tán thưởng của đám đông, Arian không thể ngăn được cảm giác như thể cô đã đánh mất nhiều hơn những gì cô kiếm được.

Tristan nhắc cao vành ly champagne nghiêng trên môi anh, ánh mắt anh đuổi theo sau Arian khi cô xuyên qua đám đông lúc nhúc những người nhiệt tâm. Copperfield lảng vảng quanh khuỷu tay cô, tự cho mình nhiệm vụ đẩy lui những câu hỏi thăm dò xa hơn của cánh báo chí và để bảo đảm Arian không biến tay phóng viên tham lam nào đó thành một con nhím.

Sven đã ở chỗ quái nào nhỉ? Tristan băn khoăn, nhận ra rằng chốt gác được phân công của người vệ sĩ ở cửa Bắc đã bỏ trống. Với Eddie Hobbles đang đánh hơi loanh quanh, anh ta hầu như không thể giúp cho bất kỳ kẻ phá rào nào. Đặc biệt là một thám hoa biết đi tiềm năng như Wite Lize. Cuối cùng anh định vị được gã Na-Uy vạm vỡ đang nhai rau rầu tại tiệc tự chọn Salad. Tristan đảo mắt lên trời, tạ ơn rằng Sven đang sử dụng một chiếc đĩa thay vì sục đầu vào trong mớ cải xoăn.

Nếu nụ cười lịch sự của Arian bị mòn xơ các cạnh, có vẻ như Tristan là người duy nhất nhận ra. Anh đã mong đợi cô la lên vui thích khi anh trao tặng tấm check cho cô, không phải lời thì thầm, “Anh quá hào phóng đấy, thưa ngài.” Với giọng nữ trầm khàn khàn, chất giọng luôn gợi những cái rùng mình đến tối đầy khao khát xuống dưới...

“Tristan?” Anh giật mình biết ơn những ngón tay đang ve vuốt ống tay áo của anh. Không cần liếc xuống người bạn hẹn hò của anh, thậm chí với giày đế bằng, cô ta cũng cao vượt hơn sáu Feet. “Hmm?”

Cherie Boldiszar hút hồm đôi má vào trong, làm nổi bật cấu tạo xương gò má của người Slavic. “Khi anh không gọi sau cuộc hẹn cuối cùng của chúng ta, em đã không mong được gặp anh lần nữa.”

Tristan không nhớ cuộc chạm trán cuối cùng của họ như là một cuộc hẹn hò, mà như một cuộc vật lộn đầm mồ hôi giữa những người lạ. “Tôi hết sức tiếc. Công việc, em biết đấy.” Anh lầm bầm, ánh mắt trôi dạt trở lại Arian.

Siêu mẫu người Hungari có thể mang kính sát trùng để hiệu chỉnh sự cạnh thị, nhưng cô ta không mù. Cô ta hất đầu về hướng của Arian. “Quyến rũ, phải không? Giống một nàng Audrey Hepburn* trẻ.”

*(*Audrey Hepburn : Diễn viên điện ảnh Mỹ trong những năm 1950s, 1960s. Bà được xem là người phụ nữ đẹp nhất trong thế kỷ 20, từng giành 5 giải Oscar, và được xếp thứ 3/25 nữ diễn viên trong danh sách 100 diễn viên tiêu biểu của viện điện ảnh Mỹ. Phim tiểu biểu là : Sabrina, My Fair Lady, Breakfast at Tiffany's)*

“Mê hoặc.” Anh thì thầm.

Anh đã xót xa khi mất đi những búp tóc xoắn của Arian như thể chính anh là người bị tước đoạt, nhưng anh phải thừa nhận mái tóc mới của cô khiến cô xinh đẹp hơn. Khi xoay đầu như thế, mái tóc cô đung đưa những lọn thanh nhã quanh hàm, nét nghiêng nghiêng kỳ ảo của đôi mắt cô - đôi mắt sáng lấp lánh, không chạm đáy đó.

Cherie thở dài. “Em tự hỏi kế hoạch của cô ta là gì. Với một triệu dollar trong ví, cô ta có thể đi bất kỳ đâu. Làm bất kỳ điều gì.”

Những lời mơ mộng của Cherie kéo giật Tristan ra khỏi ảo tưởng. Anh đã quá quen thuộc với việc lập kế hoạch mọi thứ đến từng chi tiết vụn vặt nhất, nhưng chưa bao giờ anh thoáng nghĩ đến việc Arian có thể có những kế hoạch của riêng cô. Những kế hoạch không bao gồm anh trong đó. Xem thường sự thiên cận của chính anh khiến anh dốc cạn ly champagne chỉ trong một hơi. Nó nấn ná trên lưỡi anh, ăn mòn anh y như một loại acid.

Anh mong đợi điều gì chứ?” Rằng Arian sẽ tiếp tục sống trong căn penhouse của anh, ngủ trong giường của anh, mặc pajamas của anh chẳng? Anh chẳng có quyền yêu sách cô. Cô không phải một người có cổ phiếu mà anh có thể mua hoặc một công ty sa sút mà anh định chiếm đoạt, tuy vậy, đây là một ý niệm quyến rũ đầy nguy hiểm.

Hơi thở nóng hổi của Cherie lướt qua tai anh. Arian sẽ phải đứng trên một chiếc ghế đầu và nhón trên đầu ngón chân để thực hiện được một kỳ tích như thế. “Em đã hy vọng rằng khi anh làm xong việc trông trẻ cho kẻ thần kỳ nhỏ bé của anh, chúng ta có thể trở lại chỗ của em để say sưa một chút. Em có một chai Glenlivet* để dành cho anh.”

*(*Glenlivet : Một thương hiệu rượu Whisky Scotland làm từ mạch nha duy nhất trên thế giới. Các Whisky Scotland khác làm từ lúa mạch. Whisky Mỹ và Canada làm từ ngô+lúa mạch.)*

Tristan quay lại nhìn cô ta, muộn màng nhớ lại rằng ý định duy nhất của anh khi yêu cầu cô đi cùng là để quên Arian Whitewood đi trong vài giờ.

Khi Cherie lướt lưỡi qua bờ môi được nâng cao bằng Collagen trong một sự mời chào mà không một người đàn ông nào có thể kháng cự, anh hiểu cô ta đang đề nghị điều gì. Một cuộc giao hoan ngẫu hứng không chút ràng buộc về mặt cảm xúc. Một sự giải thoát mau chóng khỏi những căng thẳng tể nhị trong những vấn đề của anh. Sex an toàn trong một thế giới hiểm nguy. Nếu anh thúc ép, cô ta sẽ cúi kính mở chiếc túi xách hiệu Chanel và kéo ra một giấy chứng nhận sức khỏe từ bác sĩ riêng và một gói quà nhỏ tiệc tùng bọc bằng giấy thiếc.

Cô ta cũng trao cho anh một cơ hội tuyệt hảo để bẻ gãy lời nguyên mà Arian đã thả lên anh trước khi anh đánh mất tất cả.

“Anh nóng ran rồi đây.” Anh thì thầm, đoạt lấy bàn tay của Cherie để kéo cô ả thẳng đến ban công đầy ánh trăng nhìn ra công viên trung tâm. “Tại sao chúng ta không kích thích sự thèm khát của chúng ta trước khi chúng ta đi ngủ?”

Phù thủy đang khóc.

Những giọt lệ tròn trĩnh tuôn đổ xuống đôi gò má cô ấy, cắt thành những dòng suối trên

da thịt láng mịn. Mũi của cô ấy cũng nhỏ giọt, giống chiếc móc nhiều hơn với mỗi giây trôi qua bên dưới những ánh đèn sân khấu.

Arian nhìn chăm chú lên bức tượng băng đang tan chảy, trái tim cô nhức nhối thương cảm. Cô sợ rằng nếu cô bắt đầu khóc, cô, cũng vậy, sẽ tan chảy thành một vũng nước đáng thương trên lớp khăn bàn bằng satin đen. Đúng như Tristan đã dự đoán, sự chú ý dễ dao động của báo chí đã suy tàn, để mặc cô chống cằm trên tay và ngắm nghía sự vui chơi đang khuấy đảo quanh cô với vẻ mê hoặc buồn bã.

Tristan có thể nghèo đi một triệu dollar, nhưng anh không đánh mất cảm giác hài hước tinh quái của anh. Trong sự tôn trọng đêm trước lễ Các Thánh, anh đã trang trí sảnh đường với những thân ngô cao ngất, những quả bí màu cam tròn trĩnh, và những lớp vỏ giòn của những chiếc lá màu đỏ, màu ánh kim và màu vàng. Những người phục vụ mang mặt nạ màu đen và champagne được thổi ra từ miệng của một con thú đầu máng xối dâm đẳng vào trong những chiếc ly thủy tinh kêu leng keng trong lúc ban nhạc đệm mạnh những hợp âm của một đoạn nhạc sôi nổi có tên là “Monster Mash*”. Sự xoay tròn tinh nghịch của các vũ công làm Arian kinh hãi, nhưng cô không thể ngừng bàn chân ngoan cố của cô khỏi gõ nhịp theo giai điệu rộn ràng của bài hát.

*(*Monster Mash : Một giai điệu ma quái được sáng tác bởi một ca sĩ Mỹ, Poppy “Boris” Pickett, năm 1962. Giai điệu này là khởi nguồn của các điệu nhảy điên cuồng sau này như Twish và Mashed Potatoes.)*

Ánh mắt cô gặp ánh mắt của Sven ngang qua phòng khiêu vũ đông đúc và anh ta lúc lắc những ngón tay khổng lồ vào cô. Anh ta len lỏi qua đám bàn ghế, đang ăn những đợt rau mùi tây từ những chiếc đĩa bị bỏ lại. Copperfield bị phục kích bởi một trong những phóng viên của tờ Prattler tại một góc xa và đang khoa tay điên cuồng trong một nỗ lực vô ích tìm kiếm tự do. Tristan và người bạn hẹn xinh đẹp của anh đã biến mất.

“Chỉ thêm một tấm hình nữa thôi nhé, Miss Whitewood? Tôi đang làm việc để hoàn thành việc học đại học.” Một giọng nài nỉ và gương mặt tha thiết thuộc về một chàng trai trẻ lấm tẩm tàn nhang đang khuỵu một gối cạnh chân cô và hướng camera vào cô giống như một cây súng trường.

Thở dài, Arian kéo tờ hồi phiếu khỏi chiếc ví nhỏ màu nhũ vàng và giơ nó bên dưới cằm cô, cố gượng một nụ cười yếu ớt. Anh ta chụp ba tấm ảnh liên tiếp nhanh chóng trước khi lẩn vào trong đám đông mà ngay cả một lời “thank you” cũng không có.

Arian bỏ lời giải thưởng mà cô đã chiến đấu hết sức khó khăn để giành chiến thắng. Chữ ký bay bướm đầy nghệ thuật của Tristan chỉ nhắc cô nhớ rằng cô không là gì nhiều hơn một thoáng xao lãng trong cuộc đời mệt mỏi của anh. Một doanh vụ mà anh phải trả giá nhiều hơn anh đã lập kế hoạch, nhưng không có chút trù ối nào từ trái tim anh.

Tiết lộ đó đã đâm xuyên một cái cọc qua trái tim của chính cô, khi Tristan dẫn cô rời khỏi khán đài sau khi trao tặng tấm check và giới thiệu cô một cách vô tâm với người bạn hẹn của anh. Vào lúc anh trao tên của cô gái xinh đẹp gầy nhom phát âm bằng tiếng Pháp, Arian buộc mình phải nghiêng chặt răng chống lại một cơn sóng ghen tuông hằn học. Sự thân thiện chân thực lấp lánh trong đôi mắt xanh trong của người phụ nữ chỉ khiến Arian cảm thấy tồi tệ hơn. Đặc biệt khi tất cả những gì Arian thật sự muốn làm là biến cô ta thành một con cá tuyết và quăng cô ta vào trong suối champagne.

Sự tra tấn thật sự bắt đầu khi họ buộc phải làm điều bộ cho vài tấm ảnh công bố báo chí. Arian đứng cứng đờ trong vòng ôm giả tạo của Tristan, khinh miệt sức nóng khiêu khích của bàn tay trên tấm lưng trần của cô.

Một chiếc khay xuất hiện trong tầm nhìn của cô. “Champagne nhé, thưa quý cô?”

“Không, cảm ơn ông.” Cô thì thầm, nhét tấm check trở lại ví. “Tôi không ham mê những thức uống có cồn.”

Chiếc khay bị lật lên để lộ một chiếc tách bằng sứ, nhưng ly champagne vẫn bám chặt một cách kỳ diệu bên dưới đáy của nó, chất lỏng bên trong vẫn y nguyên. “Vậy một tách trà nóng thì thế nào?”

Bất chấp sự sàu muộn của cô, Arian bật cười, bị quyến rũ bởi cú lừa thông minh. Một người phục vụ khoác áo choàng màu đỏ tươi đang tươi cười với cô, đôi mắt màu xanh lấp lánh vui vẻ xuyên qua khe hở của chiếc mặt nạ.

“Bằng cách nào ông làm được điều đó thế?” Cô la lên.

Ông ta lúc lắc một ngón tay mang găng trắng vào cô. “Thật xấu hổ cho cô, thưa quý cô trẻ. Thật là một nghi thức xã giao tồi tệ khi yêu cầu một ảo thuật gia tiết lộ bí mật của mình.”

Arian ngồi thẳng dậy trong ghế. Chưa bao giờ cô nghĩ đến việc có thể có những người khác ở New York cũng mang những năng lực như cô. Khả năng gặp gỡ được một linh hồn tương đồng làm dịu đi nỗi cô đơn của cô đôi chút. “Ông là một thầy phù thủy ư?”

“Một ảo thuật gia bậc thầy, quý cô thân mến. chuyên về giả mạo, lừa gạt và quanh co.”

Arian cau mày. “Dối trá ư?”

“Mr.Lize của cô, quý cô thân mến. Mr. Wite Lize, người phục vụ hèn mọn của cô.” Ông ta biểu diễn một tư thế cúi chào tao nhã và nhấn một nụ hôn vào lưng bàn tay của cô trước khi trao cho cô chiếc tách trà. “Trông như thể cô cần được khích lệ.”

Bị dụ dỗ bởi vẻ nịnh đầm của ông ta, Arian nhấp một hớp thứ dung dịch đang bốc khói. Nó có hương vị giống y như của bà ngoại cô thường làm cho cô – nhiều đường và cream hơn trà. Sự ấm áp quen thuộc đe dọa làm tan chảy cục nghẹn đau đớn trong cổ họng cô.

“Rất thanh nhã.” Ông ta thì thầm.

“Thứ lỗi cho tôi,” Arian đáp, gần như mắc nghẹn khi cô hạ thấp tách trà và thấy một nhân vật già như ông ngoại cô đang nhìn chăm chăm một cách đói khát vào ngực cô. Cô thậm chí đã trở nên nhạy cảm hơn về hình dáng hào phóng của mình sau khi lưu ý đến vết lõm cân xứng của bộ ngực Cherie.

Lão già vuốt bề mặt tấm bùa của cô bằng một ngón tay xương xẩu. “Quả là một miếng ngọc thanh nhã.”

Arian cố không bật lùi để tránh xa hơi thở hôi hám sặc mùi rượu nho của lão ta. “Đó là một vật gia truyền,” Cô nói, thích thú với chuyện bịa nho nhỏ của chính cô.

“Tôi đã nghĩ nó là một món quà từ Mr.Lennox. Họ nói rằng anh ta có một khẩu vị hoàn hảo về cả đồ trang sức lẫn phụ nữ.”

Trà, bất chấp sự ngọt ngào của nó, đã để lại vị đắng chát trong miệng Arian. “Vậy thì tôi đã phát hiện ra rồi.”

Ánh mắt thăm dò của Mr.Lize chuyển lên gương mặt của Arian. “Ồi cưng à. Tôi hy vọng cô không đổ sụp trước những mưu chước quyến rũ của anh ta.”

Giọng của lão hạ thấp thành tiếng thì thầm khẩn nài khi lão ngồi chồm hổm trước mặt cô. “Vậy thì cô khôn ngoan cũng ngang bằng với vẻ đáng yêu và tài năng. Phép thuật của Lennox thì tối tăm và bị vấy bẩn bởi tham vọng của anh ta. Mọi thứ và cả những người không còn hữu ích cho anh ta nữa có một cách biến mất không thể giải thích được.”

Arian nghiêng người tránh xa khỏi lão, cảnh giác với sự mãnh liệt của lão ta. “Tôi không biết ông đang định nói về điều gì.”

“Cô sẽ biết thôi.”

Sự chắc chắn trong giọng lão khiến cô ớn lạnh. Qua vai lão, cô thấy Sven tiến về phía họ. Đôi mắt cô hần đã để lộ sự nhẹ nhõm của cô, vì cái nhìn trừng trừng của lão già đã bị thay thế bởi một nụ cười nhân từ. Lão búng tanh tách những ngón tay vào mặt cô, khiến cô nao núng, nhưng sự trái ý của cô biến thành vui thích khi một bó hoa nhỏ nổ bốp hiện ra.

Sven thúc khuỷu tay vào những người khiêu vũ ra khỏi đường, với tay đến chiếc áo khoác. Wite Lize ấn quà tặng của lão vào tay của Arian và thì thầm, “Hãy cẩn thận với Pháp Sư.”
(*Warlock: Pháp sư)

Khi Arian nhìn lên từ bó hoa, lão đã đi rồi, biến mất như thể tan vào không khí. Bàn tay của Sven nhô ra khỏi túi áo khoác, túm chặt một nắm que carot. Anh ta bắt đầu gặm một que khi hiện ra lù lù bên trên cô. “Người đàn ông đó có quấy rầy cô không?”

“Không.” Arian lầm bầm, biết rằng cô đang nói dối. Những lời khó hiểu của lão quấy rầy cô rất sâu sắc.

Trong lúc Sven lóng ngóng lê bước để tìm kiếm dưa leo muối chua, cô nghiêng cứu bó hoa bằng giấy, kinh ngạc bởi vẻ kỳ quái của nó. Sự xem xét gần hơn cho thấy rằng chúng được tạo hình từ một trang báo bị xé ra, rồi được xếp hình rẽ quạt thành những bông hoa riêng rẽ. Cô làm phẳng chúng ra trên bàn, bối rối bởi sự quen thuộc của lề giấy nham nhở.

Một cơn ớn lạnh nhỏ của linh tính trườn dọc theo xương sống của Arian khi cô nhận ra nó giống y như trang báo bị mất được xé ra từ quyển tạp chí Forbes mà cô tìm thấy trong căn penhouse của Tristan. Bài viết được in một cách có hệ thống, để lại chỉ một bức ảnh đen trắng lấm tấm.

Tristan vẫn chưa ở trong một hiện thân khác, vẫn rất giống với chàng trai mà anh từng là nhiều hơn là người đàn ông mà anh sẽ trở thành. Tristan bị dẫn đi bởi hai người đàn ông mặc đồng phục, đôi vai anh trĩu xuống, cổ tay anh bị khoá lại với nhau bởi một cặp còng tay màu trắng bạc. Anh liếc nhìn lại vào camera trong một khoảnh khắc thiếu cảnh giác, vẻ mặt của anh sững sờ khi anh nhìn hé xuyên qua những dải tóc xấu xí cần phải cắt tỉa. Một cơn sóng triu mến cắt sâu qua Arian. Cô muốn vươn tay đến anh, để vuốt ve gò má anh và làm mượt mái tóc anh và nói với anh rằng mọi thứ sẽ ổn.

Nhưng sự phản bội ám ảnh trong đôi mắt anh nói với cô rằng không điều gì còn đúng đắn nữa sau khoảnh khắc đó.

Dù sao chẳng nữa cô cũng vẫn vươn tay để chạm vào anh, nhưng bàn tay cô đông cứng một inch trước trang báo khi cô nhận ra những vết bẩn vấy trên áo sơ-mi và trên tay anh. Máu. Sẫm màu, thừa thãi và bị lên án.

Bàn tay cô run rẩy khi cô rút về.

Hãy cẩn thận với Pháp Sư.

Khi lời cảnh báo bí ẩn của người lạ mặt vang vọng qua những tiếng rền rĩ inh ỏi của dàn nhạc, Arian vò nát trang báo trong nắm tay cô.

Chẳng phải cô cũng đã từng là một nạn nhân của tin đồn nhảm, vu khống và những cáo buộc sai lầm sao? Cô sẽ không bao giờ kết án Tristan mà không có một phiên toà xét xử nào. Cô sẽ tìm anh và yêu cầu anh giải thích tội ác đáng sợ nào mà chàng trai sững sờ, bị còng tay đó có thể liên lụy vào.

Cô đứng lên, nhồi trang báo và tất cả những lời bóng gió xấu xa của nó vào trong chiếc ví của cô.

Arian buộc phải vật lộn để tìm đường xuyên qua đám đông. Những dòng chảy champagne đều đặn đã làm mềm đi cả lưỡi và sự kềm chế của con người ta. Ai đó đã làm mờ đi những ngọn chúc đài, cám dỗ những người khiêu vũ nhảy nhót và co giật với những nhịp điệu rộn ràng của ban nhạc. Bóng tối làm méo mó những gương mặt của họ thành những chiếc mặt nạ đau đớn và một làn sương mong manh của khói thuốc lá phủ mờ căn phòng, châm chích đôi mắt của Arian.

Cô đứng nhón lên nhón xuống trên đầu ngón chân, rồi trèo lên một chiếc ghế bị bỏ lại, nhưng vẫn không thể nhận ra được Tristan, Sven hay Copperfield từ đám đông sôi động đó.

Bàn chân cô bị đập vào một quả bí ngô thu nhỏ khi cô nhảy xuống và bắt đầu thúc khuỷu tay tìm đường xuyên qua đám đông chen chúc nhau, lập đi lập lại câu hỏi, “Thứ lỗi, nhưng có ai thấy Mr.Lennox không?”

Lời van nài của cô không kiếm được gì ngoài những cái nhún vai thờ ơ và những nụ cười thương hại. Cô di chuyển được đúng ba feet trước khi một bộ ba béo lùn chặn đường cô.

“Lừa hay Lộc*, kẹo ngọt à!” Một tay phóng viên hói đầu, béo phúng phính rống lên với một điếu cigar phì nhiêu tương đương đang đung đưa giữa hai vành môi của hắn.

*(*Trick or Treat, câu nói trẻ em hay dùng khi gõ cửa các nhà hàng xóm vào đêm Halloween trong trang phục hoá trang, và thường được cho kẹo, đôi khi là tiền. Những đứa trẻ được nhiều kẹo nhất và có những loại kẹo đặc biệt hơn sẽ rất hãnh diện, chúng thường bỏ kẹo vào một cái hũ thủy tinh và để trong phòng riêng như một thứ tài sản riêng tự kiếm được và tự quản lý. Đây là một nét văn hoá rất đặc thù ở khu vực Bắc Mỹ, sau này cũng lan qua Châu Âu và các nước khác nhưng không phổ biến như Mỹ và Canada)*

Tristan đã gọi người đàn ông này bằng tên, Arian nhớ lại qua màn sương mù của nỗi tuyệt vọng. Họ thậm chí còn cùng chia sẻ một câu nói đùa. Có lẽ người đàn ông này là một người bạn của Tristan.

Cô nín ống tay áo khoác của hắn. “Tôi đang tìm Mr.Lennox. Có ai trong các quý ông trông thấy anh ấy không?”

“Cung cần một thầy ma như Lennox để làm gì khi cung đã có được anh rồi?” Hơi thở hơi

hám của người đàn ông khiến mũi cô nhăn lại. Cô kinh hãi gấp đôi khi hấn quàng một cánh tay quanh eo cô và kéo cô vào trong một cái ôm đầm mồ hôi thô tục. “Thấy thế nào về việc chúng ta sẽ quay trở lại căn hộ của anh cho một buổi phỏng vấn? Cùng có thể cho anh một chút độc quyền... hoặc thứ gì đó?”

Nếu Arian có thể với tay đến miếng bùa của cô vào khoảnh khắc đó, cô sẽ trao cho gã khốn *thứ gì đó* mà hấn sẽ không thể sớm quên được. Thay vì thế, cô chỉ có thể dậm mạnh vào những ngón chân của hấn bằng gót của đôi dép cô đang mang trong một sự xúc phạm bất lực.

Hấn buông cô ra với một tiếng kêu ăng ẳng hoảng hốt. Những người bạn của hấn rú lên cười.

Khi Arian xoay người để bỏ trốn, người đàn ông đã hồi phục khỏi sự lúng lúng với một cái khịt mũi xấu xa. “Tôi tự hỏi không biết cô phù thủy nhỏ bé đã có được sự bắt đầu của cô ả như thế nào – thực hiện các trò bịp hay biến chuyển chúng? Chết tiệt cô ả đi. Ngay cả với Lennox, một triệu dollar cũng là một món lớn để trả cho một con điếm.”

Arian tê liệt, máu cô đông thành đá. Tiếng cười và âm nhạc tan thành một tiếng ì ầm trì độn trong tai cô.

Nỗ lực của Tristan trong việc bảo vệ cô đã thất bại thảm thương sao? Đó là những gì họ đã nghĩ sao? Rằng cô không là gì ngoại trừ một con điếm quý quyết, kẻ đã quyến rũ để anh từ bỏ giải thưởng?

Đột ngột, cô muốn Tristan với một cường độ khiến cô run rẩy. Không phải chỉ giáp mặt mà là chạm vào. Cô muốn cánh tay anh che chở cô khỏi bóng tối như họ đã có trong đêm mất điện. Cô muốn nụ hôn của anh rửa trôi đi hương vị cay đắng từ những lời bắn thối của gã phóng viên đó khỏi miệng cô.

Một làn gió sinh động cắt xuyên qua màn sương mù của khói thuốc, khua lách cách những chiếc bục lá và xoa dịu đôi má bừng cháy của Arian. Ánh mắt cô chuyển đến những cánh cửa mở rộng của ban-công và tất cả những gì chúng hứa hẹn. Không khí trong lành. Cuộc đào thoát. Tự do.

Nỗi đau khi nhận ra những ánh mắt nhạo báng đang ăn mòn xương sống cô, cô vươn thẳng đôi vai và hành quân xuyên qua cánh cửa, làn váy Givenchy cuộn cuộn phía sau cô giống như một cánh buồm.

Sau này cô có lý do tốt để tạ ơn là cô đã không chạm vào miếng bùa, vì vào đúng khoảnh khắc cô nhìn thấy Tristan đang ngấu nghiến bờ môi của người phụ nữ trong cánh tay anh, cô đã ước bản thân cô ở bất kỳ nơi nào đó khác trên thế giới, thậm chí tại một đáy ao đầy bùn trong Gloucester.

18.

Tristan Lennox đang đỏ bừng bừng. Anh hấn đã không nhận ra cảm giác xa lạ đó nếu nó

không trườn qua anh với một sự chậm rãi đau đớn đến thế. Khi anh bắt gặp ánh mắt buộc tội của Arian, một làn sóng tội lỗi trườn lên cổ họng anh, tràn qua quai hàm , và vào trong gò má anh, bùng lên một ngọn lửa không thể dập tắt. Arian không hề đòi hỏi gì ở anh, tuy vậy anh cảm thấy giống như một người chồng lầm đường lạc lối bị bắt gặp với chiếc quần tụt xuống vòng quanh mắt cá chân.

Thậm chí đáng nguyên rủa nhiều hơn là sự đáp ứng tai quái của thân thể anh trước sự buộc tội không lời của cô. Cherie đã ôm quần quanh anh – mềm mại, quy phục – chiếc miệng hé mở của cô ta đòi hỏi chỉ đôi chút thuyết phục – và thân thể của anh đáp lại chẳng có gì nhiều hơn sự thích thú nhẹ. Tuy vậy, Arian đứng ở đó, trừng mắt nhìn anh, vành môi cô siết thành một đường kẻ mà anh ngờ rằng thậm chí với kỹ năng điều luyện của lưỡi anh cũng không thể xuyên thủng qua được, và anh trở nên cứng đờ như cây que còi thuốc súng, y như xương sống của cô. Anh đẩy Cherie ra xa khỏi anh, sợ rằng sự mãnh liệt đột ngột của tình trạng cương cứng sẽ phản bội lại anh.

Ánh lấp lánh trong đôi mắt của Arian có vẻ như mãnh liệt hơn. “*Pardonnez moi, Monsieur.* Tôi không có ý xâm phạm.” *(Thứ lỗi cho tôi, thưa ngài –tiếng Pháp)*

Với một cú xoay tà váy, cô hiên ngang quay trở lại phòng khiêu vũ, lia nhanh một ánh mắt quả trách cuối cùng qua vai.

Tristan chưa bao giờ thấy sự ghen tuông lại đặc biệt kích thích đến thế trước đây. Anh luôn thực thi sách lược làm nản lòng các phụ nữ đeo bám hoặc tránh né họ hoàn toàn. Vì thế không hiểu sao ánh lửa giận dữ trong đôi mắt của Arian - quá khác biệt với cách xử sự đoan trang của cô - lại khiến anh ao ước được ôm siết cô trong vòng tay anh, được hôn cô cho đến khi mỗi hơi thở của cô ngân lên tên của anh? Anh lấy hai bước thẳng đến cửa, rồi lùi lại một bước đến với người bạn hẹn.

“Đi theo cô ấy đi,” Cherie nói, làm một cử chỉ xua đuổi bằng bàn tay thanh nhã. Anh bắt cho cô người mẫu một nụ cười ỉu rĩ, nồng nhiệt hối tiếc rằng anh đã không gởi hoa sau cuộc gặp gỡ cuối cùng của họ.

Khi Tristan đi khỏi, Cherie nhắc ly champagne lên khỏi gờ tường và giơ cao trong một động tác nâng cốc chúc mừng đắm chiêu. “Chúc may mắn, cô phù thủy nhỏ. Rốt cuộc, có lẽ cô có thể biến tên quỷ ăn thịt người lộng lẫy đó thành một hoàng tử.”

Tristan lao theo sau Arian chỉ để tìm thấy bản thân bị nhấn chìm vào trong một cơn ác mộng quay cuồng với những chuyển động và tiếng ồn, được tăng cường bởi tiếng bass rộn ràng giai điệu “Thriller” của Michael Jackson. Với sự vắng mặt của anh, buổi tiệc đã bị chuyển thành một cuộc truy hoan trác táng. Những chiếc bóng quần quai cướp đoạt của anh những ưu thế về nhân dạng, buộc anh phải xô đẩy và thúc khuỷu tay tìm đường xuyên qua đám đông, hai bước phía sau những sai chân cương quyết của Arian.

Họ vẫn bị chia tách bởi một bức tường da thịt sôi động khi Eddie Hobbes chuyển điều cigar của hắn vào khoé miệng và gọi với ra, “Đổi ý rồi sao, mật ngọt? Đến chỗ anh đi nào. Anh sẽ chỉ cho cưng vài mảnh bịp nếu cưng cư xử với anh thực sự tốt.”

Tristan lao về phía trước, đôi tay anh cuộn thành nắm đấm, đúng vào lúc điều cigar của Hobbes nổ tung vào mặt hắn. Arian không hề chậm lại sai chân của cô, không hề dành cho gã

đàn ông nhiều hơn một ánh mắt khinh miệt. Tay phóng viên chớp mắt, đôi hốc mắt hoảng hốt trắng dã trên gương mặt tròn, tối sầm. Đám bạn bè vỗ thùm thụp vào lưng hắn và rú lên cười. Tristan hẳn cũng sẽ tìm thấy hiệu ứng hài hước nếu những hạt khiếp đảm lạnh lẽo không vừa mới vỡ ra trên trán anh. Trong một khoảnh khắc nguy hiểm, anh đã để cho bản thân quên mất rằng Arian có thừa khả năng tự bảo vệ.

“Arian!”

Anh hét lớn tên cô, nhưng sự do dự của anh đã phải trả bằng những giây phút quý giá. Cô đã tiến lên phía trước vài feet rồi. Anh cầu nguyện rằng người gác cửa thiếu trách nhiệm đã không rời khỏi phiên gác. Anh chỉ có thể rùng mình khi hình dung cô đang bay lượn giữa những ngọn chúc đài, lăm bắm phần nộ giống như trong phim *‘the Wicked Witch of The West’*. Anh ít lo lắng cho sự tàn phá mà cô có khả năng sẽ trút giận bằng việc bị bóc trần năng lực đặc biệt của cô cho giới truyền thông.

“Này, Miss.Whitewood, nghĩ sao về một cú bấm ảnh tài năng cuối cùng nào?” Như thể được viện dẫn bởi nỗi sợ của Tristan, một tay phóng viên ảnh đầy tàn nhang ấn chiếc camera của hắn vào mặt Arian.

Tristan nhăn mặt khi chiếc camera bay khỏi đôi tay của người thanh niên, rồi lao trở lại vào anh ta, cửa chớp của nó tự do bấm lách tách một cách điên cuồng. Tay phóng viên ảnh thoái lui, bị loá mắt bởi chính đèn flash của hắn. Hú lên cảnh báo, hắn vấp phải chân của chính mình và đâm sầm vào một bàn đầy những người khách hoảng hốt.

Từ góc mắt, Tristan thấy Sven đã bắt lấy sự chú ý, bị cảnh báo bởi sự náo động. Anh trao cho người vệ sĩ một hiệu lệnh vắn tắt. Copperfield cũng chứng kiến toàn bộ sự việc và bắt đầu trên đường tiến đến Arian từ góc đối diện của phòng khiêu vũ.

Khi Arian lướt qua tượng phù thuỷ băng, một mạng lưới lách cách chạy xuyên qua bức tượng băng, lan rộng cho đến khi chúng rạn nứt giống như một vỏ trứng vỡ, gọi ra những tiếng rền cảnh báo mới từ đám đông. Suối champagne cũng chịu đau khổ tương tự khi cô đến gần. Một mạch vàng óng bắn thẳng lên trần nhà, tưới ướt sũng những người khách đang la hét. Mặc kệ bên dưới sự phun xịt sủi bọt đó, Tristan thầm lưu ý sẽ thuê phiên bản film *Carrie** của Stephen King cho Arian xem nếu anh rời khỏi nơi này mà vẫn còn sống sót.

(**Carrie* là một tác phẩm kinh dị của nhà văn Mỹ, Stephen King, viết năm 1974. Đến năm 1976 được ra mắt phiên bản film đầu tiên, và đây cũng là bộ film đầu tiên trong hơn 100 film chuyển thể từ sách của ông. Phim này được đề cử 2 giải Oscar. Năm 2002, *Carrie* ra mắt phiên bản film truyền hình phát sóng trên kênh NBC. Phiên bản film thứ ba công chiếu vào cuối năm 2013 với tên tiếng Việt : *Cơn thịnh nộ của Carrie*. Hehehe với 3 versions mà kẻ mê film như mình vẫn chưa coi cái nào, đúng là kinh dị không có trong từ điển của mình...)

Khi cô lao ầm ầm xuyên qua lối ra gần nhất, Sven đã áp sát cô từ bên trái, Copperfield từ bên phải. Nhưng Tristan là người duy nhất đủ gần để chạy nước rút qua cánh cửa đôi trước khi chúng đóng sầm vào gương mặt hoảng hốt của Sven.

Khi Tristan trượt dừng lại trên nền đá hoa cương, anh chợt nhận ra rằng, nếu như anh không hành động nhanh, Arian sẽ bay mất khỏi cuộc đời anh mà không một lần nhìn lại.

“Có ai từng nói với em rằng em thật đáng yêu khi em nổi điên không?”

Arian rùng mình dừng lại trước khi quay người đối mặt với anh ngang qua khoảng cách

vời vợi của khu tiền sảnh hoang vắng. “Không.” Cô nghiêng rằng.

Một nụ cười diễu cợt làm cong khoé môi anh. “Tốt, bởi vì họ sẽ chỉ đang nói dối qua kẽ răng thôi.”

Thực ra, Tristan đã không hoàn toàn trung thực. Với đôi mắt sẫm tối như những hồ lưu huỳnh đầy biến động và chiếc cằm thanh nhã vênh lên thách thức, Arian không dễ thương. Cô đẹp đến nín thở. Nhưng nếu anh có chút hy vọng nào xoa dịu việc đã làm cô xấu hổ, anh không thể để cho cô biết điều đó.

Anh kéo hất ngón tay cái về hướng phòng khiêu vũ, nơi những tiếng thét inh tai và tiếng la hoảng loạn đang được nhấn mạnh bởi tiếng đấm thùm thụp của những nắm đấm động vào cánh cửa. Cửa Sven, anh ngờ thế. “Quả là một màn trình diễn cực kỳ ấn tượng ở ngoài đó.”

Lần đầu tiên Tristan nhận ra rằng Arian đang siết chặt một cách cẩn trọng chuỗi vòng cổ của cô trong nắm tay xanh xao. “Tôi vui rằng anh thấy điều đó thích thú, thưa ngài, nhưng nó không nhắm đến những lợi ích của ngài.”

Anh uốn cong một chân mày. “Oh, vậy sao? Nó gần như để lại ấn tượng rằng, đầu của anh mới là thứ em muốn chìm vào trong suối champagne.” Tristan đặt hai tay lên hông. “Tại sao em không ngừng trừng phạt những người vô tội đó, Arian? Tại sao em không biến *anh* thành một con lợn lòi hoặc chiên giòn anh bằng một trong những tia sét đó của em?”

Khi Tristan đối mặt với cô, hương vị của người đàn bà khác vẫn còn nồng trên môi anh, mắt của Arian hẹp lại thành một khe hở sáng chói, khiến anh tin rằng có lẽ cô vừa trao cho anh lý do để ân hận về thách thức thiếu thận trọng của anh.

Anh đã thúc ép lợi thế mong manh của anh, băng qua phòng tiến đến cô, ngừng lại đủ gần để quan sát nhịp mạch đang vỗ nhẹ trên cổ họng cô, ngửi được mùi hương trên người của mái tóc cô. “Tiếp đi, Arian. Làm đi. Sau rốt thì...” Anh nhìn chăm chú vào trong đôi mắt cô. “Anh mới là người em muốn.”

Bàn tay cô chầm chậm duỗi ra khỏi chiếc vòng cổ. Cô hạ thấp mi mắt, nhưng không phải trước khi anh bắt được nỗi khao khát nguyên sơ thoáng hiện, tiếp sau đó là một ánh bập bùng tuyệt vọng chỉ thành công trong việc khiến anh hổ thẹn thay vì cô.

Cửa phòng khiêu vũ phía sau họ rung lên bên dưới một cú va chạm mạnh. Sven có lẽ sẽ thực hiện thêm một cú đẩy nữa nếu như cánh cửa từ chối mở ra bên dưới vai anh ta,

Cơn giận của anh lại khơi dậy bởi tình huống bất khả thi đó, Tristan túm lấy cổ tay của Arian và kéo cô hướng đến lối thoát cứu hoả. “Dù thế nào thì tất cả bọn họ đều đã nghĩ anh là tên con hoang tai ác rồi. Chúng ta hãy biến khỏi chỗ địa ngục này trước khi họ quyết định rằng có gì đó nhiều hơn chỉ là một trò chơi khăm Halloween bản thủ.”

Khi Tristan đẩy Arian vào trong một chiếc limo đang chờ sẵn, cánh cửa hành lang của Plaza bật mở, tuôn tràn ra bên ngoài một dòng thác những người khách dự tiệc ướt sũng và giận dữ. Arian thoáng trông thấy gương mặt điên cuồng của Sven trước khi Tristan trượt vào trong chỗ ngồi xa hoa đối diện cô và đóng sầm cánh cửa.

“Lái đi.” Anh cúi kính.

“Đi đâu, thưa ngài?” Người lái xe giật nảy mình đáp lại, đẩy một hộp giấy thức ăn Tàu

mua mang về xuống bên dưới chỗ ngồi.

“Bất kỳ đâu. Cứ lái đi cho đến khi tôi bảo anh ngừng lại.” Tristan nghiêng qua để nhấn một nút bấm, lách một bức tường bằng kính trong suốt chắn giữa khoang trước và sau.

Họ di chuyển trong sự im lặng lạnh nhạt, Tristan nhìn chằm chằm ra ngoài khung cửa sổ tối màu như thể những con đường âm u xa xa đại diện cho lối thoát duy nhất của anh để tránh xa khỏi cô. Arian lén nhìn thoáng vào gương mặt trông nghiêng ngoảnh đi của anh, nỗi khổ khổ của cô gia tăng với mỗi vòng quay bánh xe láng mượt của chiếc limousine. Tâm trạng của cô đã dịu trở lại, khiến cho cách cư xử của cô giống một mục đánh đá hơn là một phù thủy. Cô siết chặt chiếc ví nhỏ màu vàng kim trong lòng, nhưng cả tờ hối phiếu một triệu dollar lẫn trang Forbes bị nén chặt dường như đã không còn quan trọng vào khoảnh khắc cô nhìn thấy Tristan đang hôn một người phụ nữ khác.

Anh mới là người em muốn.

Arian nhay nhay môi dưới, bị ám ảnh bởi âm vọng đáng nguyên rủa của sự thật trong lời chế nhạo bốc khói của Tristan. Chiếc xe tăng tốc độ vượt qua một cây cầu để những con đường phố thị tù túng lại đằng sau cho vùng nông thôn cuốn qua.

Khi Tristan mở tủ lạnh để rót cho chính mình một ly Scotch hào phóng, Arian với tay qua anh vào trong ngăn đông, những ngón tay cô khép lại một cách bản năng quanh hộp kem Haagen-Dazs phủ sương.

Hình dáng mảnh dẻ của Cherie vẫn còn tươi nguyên trong ký ức cô, Arian bỏ qua chiếc muống khuấy trà và lấy một muống để bàn ăn. Cô thọc sâu vào món thú vị đông lạnh ấy, hy vọng đầy thù hận rằng món ăn sẽ khiến cô mập lên. Quá mập đến nỗi Tristan sẽ phải bẫy cô ra khỏi chiếc limousine.

Anh nói lỏng cà-vạt, và làm giảm ly Scotch chỉ bằng một cú nuốt trước khi chuyển ánh mắt đến gương mặt cô. Ánh mắt anh lấp lánh giống như những viên kim cương buốt giá trong một nội tâm đầy bóng tối.

Tức tối bởi sự im lặng như thú rình mồi của anh, Arian múc một dải chocolate ấn vào trong miệng cô. “Tại sao anh không quát em vì đã phá hủy kế hoạch thông minh của anh?”

“Và mạo hiểm để bị biến thành một con chồn sao? Anh không nghĩ thế đâu?”

Sự ngon miệng của Arian biến mất. Cô đẩy hũ kem trở lại ngăn đông, thấy ghét anh nhiều hơn vì đã làm hỏng ngay cả niềm vui thích đơn giản nhất. “Đừng lố bịch thế. Anh đâu có sợ em.”

Đôi mắt anh mất đi ánh sáng nhạo báng, trở nên khắc nghiệt và buồn tẻ như bầu trời mùa đông. “Oh, nhưng đó chính là chỗ em đã sai đấy. Anh sợ em chết khiếp, Arian Whitewood. Em đã có điều đó từ khoảnh khắc đầu tiên anh để mắt đến em.”

Sự can đảm giả bộ của Arian nao núng. “Nhưng em sẽ không bao giờ làm hại anh...”

“Em đã làm rồi. Em đã cắt anh thành sợi mỗi khi em nhìn anh bằng đôi mắt nâu to tròn ấy và cố làm anh tin vào pháp thuật, vào sự ngây thơ, khi anh biết tận trong tim anh rằng chúng không là gì ngoài một ảo tưởng độc ác. Một trò bịp tầm thường. Như là tình yêu.”

Với nỗi kinh hoàng, Arian cảm thấy những giọt lệ đang dâng đầy trong mắt cô. “Em không bao giờ yêu cầu anh tin vào tình yêu. Em chỉ muốn anh tin em thôi.”

Anh thu hẹp khoảng cách giữa những băng ghế, giữ vai cô và trao cho cô một cái lắc nhẹ hoang dại đến mức đánh bật những giọt lệ ra khỏi mi mắt cô. “Chà, anh không tin đâu. Em không nhiều hơn một ảo ảnh xinh đẹp trong trí tưởng tượng của anh, không có thật nhiều hơn quái vật hồ Loch Ness, hay chiếc chén Thánh huyền thoại.” Ánh mắt buộc tội của anh hạ xuống đôi môi hé mở của cô. “Nếu anh hôn em ngay bây giờ, có lẽ em sẽ nổ búp thành một luồng khói mất.”

Arian không thể không nghĩ đến hậu quả khi chiến thắng trận tranh cãi này. Cô chỉ đơn giản quấn một cánh tay quanh cổ của Tristan và kéo môi anh xuống trên môi cô. Anh chấp nhận sự mời mọc của cô với một tiếng gầm gừ khàn khàn nửa van nài, nửa cảnh báo, nhưng những giọt lệ đang rơi của cô đã sớm xoa dịu nụ hôn của anh.

Các giác quan của Arian bị tàn phá bởi lớp lông nhung thô nhám trên lưỡi của Tristan đang thám hiểm miệng cô. Mùi khói, vị ngọt đắng trộn lẫn của Scotch và chocolate, tiếng rì rì mạnh mẽ của động cơ xe bên dưới họ khi chiếc limoussine xuyên qua bóng đêm, như muốn lao họ thẳng vào vách núi nguy hiểm nào đó.

Khi Tristan dụ dỗ lưỡi cô sóng đôi cùng với lưỡi anh, Arian không phải là người tan biến thành hơi sương, mà là mọi người phụ nữ khác anh từng hôn. Mọi người phụ nữ anh đã kéo vào trong vòng tay anh và bên dưới thân thể anh. Mọi người phụ nữ không phải Arian.

Anh bao bọc cô trong đôi cánh tay anh, mãi nguyện trong khoảnh khắc chỉ cần được hít thở những tiếng thở dài của cô và cố dịch những từ ngữ êm ái, rời rạc mà cô thì thầm vào miệng anh. Anh nóng lòng dụ dỗ những từ Pháp khác từ vành môi cô. Những từ dịu dàng. Những từ gợi tình. Nài nỉ, yêu cầu, và hứa hẹn mà anh không thể nào kháng cự được.

“Anh vẫn còn tin em chỉ là một ảo ảnh trong trí tưởng tượng của anh sao?” Cô thì thầm, đôi mắt rục rờ trong bóng tối.

“Anh sẽ không đam mê chút nào nếu em là như thế,” Anh đáp, nhận ra đó là sự thật.

Anh không còn quan tâm cô đến từ đâu hay cô sở hữu loại quyền năng phi thường nào. Anh chỉ muốn được ôm cô, được say sưa trong hơi ấm và thực thể của cô, được vùi vào trong cổ cô và hít hà mùi hương mê đắm của hoa oải hương từ tóc cô. Anh chải một ngón tay xuống dưới vùng thung lũng mịn màng giữa hai bầu ngực của cô trước khi làm đầy tay anh bằng sự ấm áp lỏng lẻo của chúng. Đôi đỉnh của chúng cứng lại như viên sỏi bên dưới lớp lụa taffeta bóng mượt, một lần nữa cuốn hút anh với sự đáp ứng của chúng trước cái chạm của anh.

Cú shock với đôi tay của Tristan đang đòi hỏi bầu ngực cô lẽ ra đã xúc phạm Arian, nhưng cô chỉ có thể thở hỗn hển kinh ngạc với tính thích đáng không mong đợi của chúng. Những ngón tay thon dài của anh nói lỏng chiếc váy khỏi vai cô, đôi môi tìm kiếm của anh lần theo đường của chúng. Sự lạnh lẽo của máy điều hoà không khí làm co đôi bầu vú của cô ngay trước khi sức nóng của miệng Tristan phủ qua vùng đỉnh cương cứng của nó.

Sự phản đối thiếu hăng hái của Arian tan chảy thành tiếng rên rỉ của niềm khoái cảm nguyên sơ khi anh kéo núm vú của cô vào trong miệng anh, mút dữ dội, không giống như một đứa trẻ, mà như một người đàn ông – với cơn đói khát ghê gớm và những nhu cầu không thể từ

chối của một người đàn ông. Mật tuôn tràn giữa hai đùi cô trong một sự mời gọi mà cô không lên kế hoạch dâng hiến, nhưng bất lực trong việc vô hiệu hoá chúng. Đôi tay cô lồng vào trong tóc anh, nhưng để ngăn cản hay nối dài niềm vui thích kinh khủng ấy thì cô không thể nói được.

“Em thật ngọt ngào,” Anh nói nặng nề khi anh chiếm lấy miệng cô lần nữa. “Quá đôi ngọt ngào.”

Anh tiếp tục nếm sự êm ái mật ngọt của môi cô trong lúc bàn tay anh lang thang xuống dưới váy để giữ chặt mắt cá chân của cô với sự dịu dàng không thể cưỡng lại được. Lòng bàn tay anh lướt trên lớp lụa mỏng như tơ của chiếc tất dài, mơn trớn phần phủ bắp chân của chúng, nắn nã để vuốt ve vùng da nhạy cảm phía sau khớp gối. Arian cảm thấy chúng bị tuột xuống, để lộ cô mà không có chút xúc phạm về mặt đạo đức nào.

Có lẽ nếu anh ngừng hôn cô với sự âu yếm bạo tàn đến thế, cô sẽ có thể bắt lấy được hơi thở của cô, tập hợp lại được tâm trí đủ lâu để...

Nhưng khi anh dò dẫm để kéo miệng anh khỏi miệng cô, chính cô là người ra hiệu anh trở lại bằng một cú đánh lưỡi phóng thẳng. Rùng mình đáp lại, anh giữ chặt phía sau đùi cô và kéo cô xuống bên dưới anh trên băng ghế bọc da rộng mênh mông. Một cơn đau nhói trộn lẫn giữa sợ hãi và khao khát siết chặt lấy bụng của Arian. Cô đã thành công trong việc phá vỡ lớp băng bảo vệ của Tristan chỉ để mạo hiểm bị thiêu cháy bởi sức nóng dữ dội, đói khát của anh.

“Em đang cố bỏ bùa mê anh sao?” Anh thì thầm khàn khàn, lần theo vành tai cô với những nụ hôn nhẹ như lông vũ trước khi thọc lưỡi vào bên trong lớp vỏ thanh nhã của chúng.

Arian rên rỉ. Anh mới là người đang ếm loại bùa yếu đuối đầy nhục cảm trên cô. Một lời nguyện được kết chặt hơn với mỗi nụ hôn, mỗi cái vuốt ve mơn trớn. Nhưng khi anh làm dịu đi sức nặng của anh sang bên cạnh, cô nhận ra anh không tìm kiếm sự vui thích cho anh, mà là cho cô. Ngay cả khi anh âu yếm bầu ngực của cô trong một tay, trêu chọc mỗi đỉnh nhọn để chúng trở thành một nụ hoa nhúch nhối giữa ngón tay cái và ngón trỏ, bàn tay khác lang thang xa hơn trên váy cô, trượt qua đường viền đẳng ten hư đốn của nịt bó-tắt để cung chiều vùng da đang râm ran phía trong đùi cô. Mỗi cái vuốt ve khéo léo mang những ngón tay của anh lại gần hơn những phần cơ thể khác, nơi sẽ tan chảy và rộn ràng trong sự mong đợi những cái chạm của anh.

Cuối cùng khi những ngón tay anh chải nhẹ qua mảnh vải của vùng cấm đó, Arian uốn cong người khỏi băng ghế bọc da với một tiếng nức nở đột ngột. Lớp lụa ẩm ướt dường như tan rã bên dưới tay anh, khiến cơn choáng váng còn thân mật nhiều hơn cả khi anh chạm vào vùng da thịt trần trụi. Đầu gối cô kéo khít lại trong sự e thẹn bản năng.

“Không sao đâu mà, thiên thần,” Anh thì thầm trên môi cô. “Chỉ cần nhắm mắt lại và mở chân ra cho anh thôi. Anh thề là sẽ không làm tổn thương em.”

Arian vùi gương mặt đỏ bừng vào vùng cong của cổ anh, thút thít một lời cự tuyệt, nhưng thân thể phản bội của cô chống lại việc từ chối không cho nó hưởng những đặc ân mà anh đã trao tặng không chút ích kỷ như thế. Cô lén hé nhìn xuống dưới. Váy cô vẫn bám chặt vào sự thủy mị giả vờ của nó, chỉ những việc mà bàn tay của Tristan đang làm bên dưới chúng mới nhiều đam mê không thể cưỡng lại nổi.

Đầu cô ngửa ra sau và cô hôn hển trong khoái cảm khi ngón tay cái và ngón tay trỏ của anh trượt vào bên dưới lớp rào cản bằng lụa để tách những lộn lạo xoắn bên dưới. Cho dù trong những tưởng tượng hoang đại nhất, chưa bao giờ cô dám nghĩ đến một tội lỗi quá tồi tệ, quá ngọt ngào, quá đồi bại đến tuyệt diệu như là sự trêu chọc của những ngón Tristan qua vùng da thịt sung phòng của cô. Một cuộn nhu cầu nguyên sơ được xổ ra từ mỗi cú đánh nhẹ điều luyện của ngón tay cái của anh khi anh trêu chọc và giày vò nụ hoa mong manh mà anh tìm thấy đang đập rộn ràng trong khoái cảm.

Ngón tay cái của anh tiếp tục thực hiện sự cọ xát tinh tế đó, ngay cả khi những ngón tay dài, mảnh mai của anh chìm xuống thấp hơn, thăm dò dịu dàng cho đến khi tiếng rên rỉ của Arian tan chảy thành tiếng nức nở và thân thể cô bắt đầu rung chuyển với hết cơn sóng này đến cơn sóng khác của trạng thái ngây ngất nguyên thủy.

Arian chậm chậm nhận ra Tristan đang hôn những giọt lệ trên má cô. Vẫn còn lạc trong làn sương mù khoái cảm, cô tỳ sát vào anh, làm cho chiếc ví bị bỏ quên của cô đổ nhào trên sàn của chiếc limousine trong một tiếng leng keng chói tai.

Ngay cả với Lennox, một triệu dollar cũng là khá nhiều để chi trả cho một con điếm.

Đừng lối bịch thế, Lily. Nàng không phải loại phụ nữ mà đàn ông sẽ kết hôn.

Arian cứng người khi một dòng chảy u ám của nỗi tủi hổ bắt đầu thấm qua tình trạng yếu nhược khoan khoái của cô.

Ai cũng biết Pháp có nhiều yếu điểm thu hút sự chú ý của Satan, bởi vì bản chất đen tối và tội lỗi của họ... sự thèm khát không thể thoả mãn của họ...

Giọng của đức cha Linnet hoà với dàn hợp xướng nguyên rủa, làm tê liệt cô trong tư thế thoả hiệp đó – Những ngón tay cô đang đan rối trong mái tóc mượt mà màu lúa mì của Tristan, vú cô phơi bày và đỏ bừng trong sự đáp ứng, đùi cô trải rộng với vẻ mời chào phóng dăng, vùng trung giữa chúng nhức nhối muốn được làm đầy. Cô có thể cảm thấy thôi thúc dữ dội từ nhu cầu của Tristan xuyên qua lớp vải quần của anh. Chỗ gồ lên không thoả hiệp của da thịt giống đực khiến cô nhận ra rằng Tristan sẽ phải dâng hiến cho cô nhiều hơn những nụ hôn mới có thể có được cho cô một em bé. Nhiều hơn nhiều.

“Hôn anh đi, Arian,” Anh giục giã, vuốt đi mái tóc ẩm ướt vì mồ hôi khỏi gò má cô.

Arian khép mắt và quay mặt đi khỏi anh, ao ước mãnh liệt rằng cô vẫn là người theo đạo Công Giáo. Rằng những tội lỗi của cô sẽ được xá tội với không gì nhiều hơn một bài kinh Gloria Patri (*Kinh sáng danh Chúa*) đọc thầm và một tá lời thừa nhận tội lỗi. Bao nhiêu lần cô đã thấy mẹ cô đi xưng tội vào buổi sáng sau ngày bà trao bản thân cho một tình nhân khác và cầu xin sự thứ tội từ các tu sĩ không biết mặt nhỉ?

Nếu cô dâng hiến bản thân cho Tristan, cô sẽ không tốt đẹp hơn những gì mà người đàn ông tại buổi tiệc đó đã nói về cô, không tốt đẹp hơn mama lắm lạc đáng thương của cô. Cô sẽ chẳng còn chút lòng kiêu hãnh nào ở những nơi Tristan Lennox có dính líu, nhưng cô vẫn còn trinh tiết – một kho báu đã bị ô uế mà cô đã bắt đầu xem thường.

“Em không thể...” Cô thì thầm, biết rằng có lẽ anh sẽ nghĩ cô là kẻ đạo đức giả tồi tệ nhất chỉ biết chiếm lấy sự thoả mãn cho mình, và không trao lại cho anh gì hết để đền đáp. Một giọt nước mắt nóng hổi, cay đắng len vào đôi môi đang mím chặt của cô.

Tristan gần như hoang dại với thôi thúc muốn ép sát Arian trở lại lớp da thuộc mềm như bơ và hoàn tất những gì họ đã bắt đầu, nhưng bản năng đã cảnh báo anh rằng trí óc của cô không được chuẩn bị tuyệt vời như thân thể cô.

“Đừng khóc, cưng của anh,” Anh thì thầm, chải một nụ hôn dịu dàng trên đỉnh mũi cô. “Anh biết điều đó có hơi áp đảo một chút. Đặc biệt là lần đầu tiên. Không có gì phải vội hết. Chúng ta có cả đêm mà.” Anh cười khúc khích nho nhỏ. “Chiếc limo thậm chí còn có cả một thùng xăng phụ.”

“Anh không hiểu rồi,” Cô nói dửng dưng. “Em *không thể*.”

“Nếu mang thai là việc em đang lo lắng, em không phải lo đâu. Anh sẽ quan tâm đến điều đó mà.” Anh vói tay ra túi sau tìm ví và món đồ bảo hiểm mà anh luôn mang theo ở đó. Thứ bảo hiểm sẽ chống lại việc mang đến “những sai lầm nhỏ” như bản thân anh đến với thế giới này. “Anh sẽ quan tâm em.”

“Giống như anh quan tâm Brenda sao? Với sự nhạo báng khinh miệt và tiền trợ cấp hàng tháng?”

Tristan cau mày, cảm thấy đột ngột ớn lạnh. Arian đã đẩy vào ngực anh, khiến anh cảm thấy giống như kẻ hăm hiếp nhếch nhác nào đó, nhưng anh hoàn toàn không thể để cho bản thân ngừng cô lại.

“Arian, làm ơn...” Anh bàng hoàng nhận ra rằng anh sẽ van xin người phụ nữ này. Sẽ quỳ gối xuống vì cô, cho dù phần thưởng duy nhất của anh chỉ là thưởng thức thứ mật ngọt mà sự động chạm của anh dự đoán được từ cơ thể cô, khiến cô hét lên tên anh và khóc lên với khoái cảm lần nữa. “Làm ơn, Arian. Hãy để anh yêu em.”

“Không,” Cô thì thầm.

Khi lời cầu xin của chính anh vang vọng trong đầu của Tristan, cơn ớn lạnh trải rộng trên anh. Chúa ơi, tại sao anh không nói, ‘Hãy để anh yêu chiều em’ nhỉ? Tại sao anh giao phó cho cô bí mật đáng xấu hổ nhất của anh, một bí mật mà anh gìn giữ từ thời thơ ấu – rằng anh cần có ai đó để yêu thương nhiều hơn anh từng cần ai đó yêu thương anh?

Anh đẩy sự thúc ép của anh tránh xa khỏi cô và ngồi lại vào ghế đối diện, quan sát sự đấu tranh của cô trong việc sắp xếp lại trang phục bằng đôi mắt bình thản.

Anh không nên hỏi tại sao. Arian rõ ràng không muốn anh. Không như anh muốn cô. Anh khép mắt chống lại một làn sóng đau đớn, ngạc nhiên rằng một đoạn thơ khác từ một bài hát quen thuộc cũ vẫn còn có thể cắt sâu đến vậy.

“Tại sao?” Anh hỏi, bất luận thế nào.

Đôi tay của Arian run rẩy khi cô vuốt lại váy. “Đó là một tội lỗi.” Cô cúi gục đầu như thể bản thân sự thú tội cũng là điều đáng xấu hổ.

“Thật là một quan niệm cổ lỗ.” Sự kiêu hãnh bị bầm giập của Tristan buộc anh phải hạ thấp cuộc chạm trán của họ xuống mẫu số chung nhỏ nhất. “Trong những ngày này và thời đại

này, điều đó hầu như không còn được cho là tội lỗi khi hai người trưởng thành tự nguyện cùng theo đuổi đôi chút vui thú nhục dục.”

“Không ư?” Trong một thoáng, Arian có vẻ gần như chứa chan hy vọng. Rồi gương mặt cô lại cúi thấp lần nữa. “Trong mắt Chúa, tội lỗi là tội lỗi, dù ở bất kỳ thời đại nào. Em sợ.”

Anh rất muốn chế nhạo cô. Muốn bật cười vang trước quan điểm phi lý đó. Nhưng sự nuối tiếc day dứt trong đôi mắt phủ sương của cô đã ngừng anh lại.

“Và chính xác thì thứ tội lỗi đáng sợ mà chúng ta sẽ mắc phải và xúc phạm đến vị Chúa này của em là gì?” Anh hỏi. “Không phải tội ngoại tình rồi, anh đoán thế, vì theo hiểu biết của anh thì chưa ai trong chúng ta kết hôn hết.”

“Anh không thấy sao? Đó chính xác là quan điểm của em. Chúng ta sẽ mắc phải tội thông dâm.”

Tristan chưa bao giờ thấy từ ngữ cổ xưa với giọng trầm thấp như đọc kinh thánh lại đặc biệt gọi tình, nhưng cảnh tượng cặp hông căng đầy được quần hờ của Arian là thứ nguy hiểm đối với quyết tâm của anh. “Vậy nếu chúng ta kết hôn, điều đó hoàn toàn hợp đạo đức – và hợp pháp – để chúng ta...” Anh lưỡng lự, bị xúi giục bởi cơn giận muốn sử dụng một từ thô thiển tương tự, “Ờ... thông dâm chẳng?”

“Dĩ nhiên nó sẽ như thế rồi,” Arian cam đoan với anh một cách nghiêm túc. “Thậm chí điều đó còn được mong đợi nữa kìa.” Cô thở dài. “Nhưng em e rằng em không thể thanh toán lương tâm khi dâng hiến bản thân cho một người đàn ông mà em không kết hôn. Đó là một món quà mà em chắc chắn chỉ dành tặng cho chồng em.” Cô lén một cái liếc đầy hy vọng vào anh. “Anh có hiểu không?”

“Oh, anh hoàn toàn hiểu rõ.”

Tristan đã buộc phải đối phó với những kẻ đào mỏ từ khi tạo lập nên sự giàu có của anh, nhưng chưa bao giờ gặp người nào giả hoạt vô sỉ như người phụ nữ này. Chưa bao giờ gặp ai đủ trơ tráo để co rúm phía bên kia xa khỏi anh như một thiên thần nhàu nát, làn da của cô vẫn còn bừng bừng từ khoái cảm mà anh đã trao cho cô, và điều kiện trơ trẽn mà cô đòi hỏi.

Bằng giá luôn vào trái tim anh, chặn lại mũi tên huy hoàng ngọt ngào ngăn ngủi khi có được Arian trong vòng tay anh. Một vẻ huy hoàng đã khiến anh mơ về một ngôi nhà miền quê Connecticut với sàn bằng gỗ cứng và gian bếp thơm nồng mùi bánh mì mới nướng và những bông hoa oải hương. Một tổ ấm, nơi mọi đứa trẻ đều được mong muốn và những ‘sai lầm nhỏ’ được thai nghén từ tình yêu sẽ được vinh danh thay vì hối tiếc.

Khi giấc mơ hạnh-phúc-mãi-mãi đó tan thành một luồng khói, bờ môi anh cong nhẹ trong một nụ cười cân nhắc. Sự mỉa mai làm anh thích thú. Sau nhiều năm hiểu rằng anh có thể có bất kỳ thứ gì anh khao khát và chẳng còn khao khát điều gì nữa, thứ duy nhất anh muốn vừa nảy ra khỏi tầm với của anh.

Nhưng nếu Brenda có dạy anh được bất kỳ điều gì thì đó là mọi thứ đều có một cái giá – Một vết khía chiến thắng cho những dấu chân khám phá, tình yêu của một người mẹ, ngay cả Arian Whitewood trình nguyên quý báu. Cái giá của Arian đúng là có đôi chút phóng đại nhiều hơn tất cả. Một triệu dollar vẫn không hoàn toàn đủ. *Anh* cũng không đủ nốt. Cô sẽ không yên

lòng với ít hơn một tài khoản tiền gửi chung, một thẻ vàng với tên cô được chạm nổi trên đó, và một chiếc nhẫn kim cương hoành tráng trên ngón thứ ba của bàn tay trái.

Và họ của anh.

“Anh đoán em là một cô nàng nệ cổ, đúng không?”

Giọng cô vụn vỡ trong một tiếng nấc cụt nhỏ đau đớn. “Anh còn không biết được một nửa của điều đó nữa kìa.”

Tristan ấn nút trên tay ghế bọc da, kích hoạt hệ thống liên lạc nội bộ. “Đưa chúng tôi trở lại toà Tháp, Barrett”

“Vâng, thưa ngài.” Lời đáp đầy trách nhiệm vang lên.

Khi con đường mở ra bên dưới họ giống như cái đuôi ve vẩy của một con mèo đen bóng mượt, Arian co vào trong góc của băng ghế, run rẩy trong sự khốn khổ. Gió thổi từ những lỗ thông hơi màu bạc cho cảm giác giống như cơn gió nhẹ của mùa xuân khi so sánh với những luồng gió giạt băng giá của Bắc cực đang cuộn cuộn tuôn từ Tristan. Anh đang nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, nét mặt anh như được tạc từ băng khi anh quan sát vùng thôn quê chuyển thành phố thị.

Có lẽ anh chỉ đang diễn tập cách lịch thiệp nhất để nói với cô lời chia tay thôi, Arian nghĩ, khi người tài xế hướng chiếc limousine vào trong chỗ đậu riêng của toà tháp. Hoặc có lẽ anh thậm chí không bận tâm. Có lẽ anh sẽ chỉ ra lệnh cho một trong nhiều người hầu của anh kiểm một cái chổi quét lò từ phòng nội dịch và đẩy cô ra khỏi mái nhà.

Chiếc limo đảo một nửa vòng trong một ngăn nhìn như hang động. Khi giọng nói thiếu cảm xúc của Tristan vang lên lơ lửng qua những chiếc bóng, Arian co rúm lại, tiên đoán sẵn những điều tệ hại nhất.

“Chúng ta sẽ kết hôn vào thứ Bảy, trước lễ Tạ Ơn nếu em không có bất kỳ sự phản đối nào. Điều đó sẽ cho phép các nhà tư vấn của tôi dư giả thời gian để lập kế hoạch cho đám cưới.”

Người lái xe lướt nhanh như gió để mở cửa trước gương mặt kinh ngạc của Arian. Trước khi cô có thể vỗ về mớ tay chân mềm oặt của cô hoặc khối óc choáng váng của cô hoạt động trở lại, Tristan đã trượt qua cô, để lại đằng sau không gì ngoài mùi hương mê hoặc của nước hoa cologne. Bước chân nhanh và mạnh của anh đã biến mất trước khi Arian giữ khỏi được nỗi hoang mang đủ để nhận ra anh thậm chí không cho cô một cơ hội để chấp nhận hay từ chối lời cầu hôn bất thường của anh.

Thứ gì đó đang đập rầm rầm vào cửa phòng ngủ.

Arian nhảy bật ra khỏi giường của Tristan, xoa nắn đôi mắt đau buốt và tự hỏi không biết cô đã thức dậy chưa, hay đây chỉ là một giấc mơ sinh động đầy xáo trộn khác đã quấy rầy cô suốt đêm. Khi cô va mạnh ống quyển vào bậc lên xuống, cơn đau nảy bật chân cô lên, cam đoan với cô rằng đây không phải giấc mơ. Mặt trời chiếu xiên qua những tấm màn sẫm màu, cảnh báo cô trời đã gần trưa.

Cắn lại một lời nguyên rủa, cô loạng choạng tiến đến cánh cửa, trí nhớ mờ mịt của cô vẫn còn bị ám ảnh bởi những tiếng dội từ những hình ảnh tưởng tượng mà giấc ngủ đem lại. Cô đã ở tại một buổi khiêu vũ, cô cố nhớ xuyên qua màn sương mù mị, đang lướt xuống một cầu thang bằng đá hoa cương vào trong vòng tay đang chờ đợi của chàng hoàng tử mặc trang phục màu đen của cô. Cô thở dài ao ước, nhưng hình ảnh ngây thơ ấy đã bị tàn phá bởi một thứ hết sức tội lỗi và tuyệt vời đã mang một cơn nóng sốt trộn lẫn giữa khao khát và ngượng ngùng châm chích trên gò má cô.

“Cô gái hư đốn,” Cô lầm bầm với bản thân, “Goody Hubbins sẽ nói gì đây?”

Giấc mơ của cô thậm chí còn trở nên phi lý hơn khi đêm dần trôi qua, lên đến đỉnh điểm với cảnh Tristan đang yêu cầu cô trở thành cô dâu của anh. Arian lão đảo ngừng lại, gần như thương hại bản thân vì đã để cho sự tưởng tượng lồ bịch đến thế gợi một sự rộn ràng của niềm thích thú thuần khiết bắn xuyên qua trái tim cô.

“Không thêm kem chocolate trước giờ đi ngủ nữa,” Cô lầm bầm, tổng khứ trạng thái choáng váng thống thiết ấy đi.

Tiếng đập cửa đã ngừng, nhưng Arian thề rằng cô nghe thấy một tiếng rì rầm mờ nhạt, giống như tiếng đại dương lúc thủy triều xuống hoặc tiếng rừ rừ của nhiều giọng nói. Cô áp tai vào cửa, nhăn mặt. Có lẽ chỉ là Sven đang xem tiếp phim hoạt hình.

Cô kéo lê cánh cửa mở ra và bước vào trong phòng sinh hoạt chung, chiều theo một cái ngáp hết cỡ. “Được rồi, Sven. Không coi Monsieur Roadrunner* hỗn xược và tiếng ‘beep-beep’ quấy rối của chú ta trước khi tôi được coi *Dreaming of Mademoiselle Jeannie* đấy nhé.”

(*Road Runner và Coyote : Một bộ film hoạt hình gồm 48 tập vui nhộn về một chú ngỗng và một chú cáo, tương tự Tom và Jerry, chiếu lần đầu vào năm 1948. Trong film chàng ngỗng láo xược hay dùng “beep-beep” để trêu chọc, và làm giật mình chú cáo Coyote.)

Có ít nhất hai mươi cặp mắt đang đảo vòng mù mẫm vào cô. Không cái nào số chúng là của Sven.

Arian đặt một bàn tay lên nùi tóc rối bời, rồi hạ xuống như thể chúng đủ để che dấu hình dáng chỉ được bao bọc vừa vặn bởi chiếc áo ngủ bằng lụa nhẵn nhúm của Tristan. Cô loạng choạng giật lùi về phòng ngủ, nhưng lộ trình trốn chạy của cô đã bị chặn bởi một phụ nữ nghiêm trang đang ôm một chồng tạp chí nặng.

“Buổi sáng tốt lành, Miss Whitewood. Mr.Lennox yêu cầu tôi lùng sục các quầy báo tìm những thứ này. Ngài ấy nói ngài hy vọng cô sẽ tìm thấy cảm hứng từ chúng.”

Người phụ nữ thả chồng tạp chí vào trong cánh tay của Arian và rút lui với một chuyển động chỉ là một cái lắc lư ngắn của sự nhún gối cúi chào. Arian bắt được một cái liếc nhanh của một quý bà mặc đồ trắng trên một trong những bìa báo bóng loáng. Các nữ tu? Cô nghĩ , nỗi hoang mang của cô lớn thêm. Tại sao Tristan gởi cho cô những tạp chí về các nữ tu?

Cô có rất ít thời gian để suy nghĩ về điều đó, vì cứ như thể sự tiến đến của người phụ nữ đã tháo cồng thoát cho những người lạ đang liếc thoắt.

“Miss Whitewood, nếu cô ký vào mẫu biên nhận này với ba bản như nhau, Mr. Copperfield có thể sắp đặt công việc giấy tờ về thỏa thuận tiền hôn nhân vào bản kiến nghị.”

Cô giật lùi khỏi cây bút mạ vàng thúc vào gương mặt cô.

Một người phụ nữ gầy trơ xương lao đến cô, đôi môi mím thành một đường kẻ đầy vẻ chê trách. “Ngay khi cô chọn mẫu váy, tôi phải nhấn mạnh rằng cô cần lấy một cái hẹn để lấy các số đo. Mr.Lennox cho chúng ta rất ít thời gian.” Bà ta lúc lắc một sợi dây màu vàng, liếc nhìn đầy hy vọng vào bộ ngực của Arian. “Có lẽ thậm chí tôi có thể lấy số đo của cô ngay bây giờ.”

Arian cố thoái lui, nhưng họ đã đuổi theo cô ngang qua tấm thảm, kêu inh ỏi giống như một bầy ngỗng.

“Cô thích bánh tôm hay bánh tart gan ngỗng hơn cho tiệc chiêu đãi?” Một anh chàng bánh bao với nụ cười hờn mát cúi kính nói.

Một tu sĩ lớn tuổi tươi cười rạng rỡ với cô. “Mr.Lennox đã cự tuyệt tư vấn trước hôn nhân, nhưng tôi muốn cô biết tôi rất sẵn lòng nếu cô muốn thảo luận những vấn đề thầm kín như là...”

“...Trứng cá hồi xông khói hay vịt con? Nếu cô thích, chúng ta có thể cuộn và bơ...”

“...tiệm bánh tốt nhất New York,” Một người đàn ông to lớn mặc chiếc tạp dề trắng vương đầy bột mì kêu lên.

“Tôi đã làm bánh cưới cho gia đình Trump, cô biết đấy, cả hai người nhà họ luôn.”

“Thịt viên Bavarian hay món ốc sên escargot? Cô là người Pháp, đúng không? Tôi phải điện cho Paris ngay lập tức. Chúng ta đơn giản là không thể thực hiện chủ đề Gallic* tại tiệc chiêu đãi mà không có ốc sên tươi được.” *(*Gallic: một tên khác của nước Pháp cổ cũng như Gaul)*

Arian đổ sụp xuống ghế trường kỷ, những giọng nói nhòa nhạt thành một tạp âm vô nghĩa. Dường như họ đang nói chẳng phải tiếng Anh cũng chẳng ra tiếng Pháp, mà là một ngôn ngữ nào đó khác cách xa khỏi sự thấu hiểu của cô. Nếu không có vật thể rắn chắc đang chọc vào mũi, cô hẳn đã nghĩ mình đang trôi dạt trong một cơn ác mộng kỳ dị khác. Cô thoáng nghĩ đến việc chạm vào miếng bùa và ước họ biến mất, nhưng một cơn đau nhói của lương tâm đã ngăn cô lại. Cô không hoàn toàn chắc chắn họ sẽ kết thúc ở đâu.

Cho đến khi bức tường đối diện huyết lên mở ra, cô mới nhận ra cô đang ngồi lên chiếc remote điều khiển từ xa. Sự chú ý rối bời của cô dễ dàng bị xao lãng bởi một bức ảnh màu rộng ba mươi lăm inch với gương mặt của Tristan.

“Im đi mà!” Cô nài nỉ, đứng lên.

Những kẻ đuổi theo cô rơi vào trong sự yên lặng đầy tôn kính, tự động lùi ra sau để thông thoáng con đường giữa Arian và chiếc ti-vi. Vẫn bám chặt lấy chông tạp chí, cô lướt đến màn hình, bị mê hoặc bởi vẻ xinh đẹp bóng bẩy của gương mặt ấy. Cô muốn rên rỉ thất vọng khi chúng bị thay thế bởi hình ảnh của một người lạ buồn rười rượi mặc một chiếc áo khoác màu da và bám chặt chiếc microphone. Cô nhận ra với một cái giật mình thiếu thoái mái rằng ông ta đang đứng phía trước toà Tháp.

“Vây, phù thủy lắm mưu nhiều kế này là ai, người đã thả câu thần chú hôn nhân lên người tử phú từng được bầu là người độc thân đủ tư cách và khó với tới nhất nước Mỹ?” ông ta nói trầm bổng. “Dường như không ai dám chắc, nhưng sáng sớm hôm nay, trong một cuộc họp báo đã làm chấn động cả cộng đồng doanh nghiệp và giới truyền thông, Tristan Lennox loan báo anh ta sẽ kết hôn với Miss Arian Whitewood vào ngày hai mươi ba tháng mười một trong một nghi thức hoa lệ được tổ chức tại nhà nguyện Saint Paul trên phố Broadway.”

Tấm mạng nhện cuối cùng của cơn ngái ngủ trôi tuột khỏi trí óc của Arian chỉ bằng một hơi thở choáng váng.

Người phóng viên tiếp tục. “Nhà tài phiệt máy tính bí ẩn đã xác nhận anh ta và vị hôn thê mê hoặc có ý định công bố sự đính hôn của họ trong buổi lễ trao giải đêm qua tại Plaza, nhưng một trò đùa Halloween đã vượt khỏi sự kiểm soát, dẫn đến kết quả là một cuộc viếng thăm từ ban phòng cháy New York và sự chấm dứt sớm của lễ hội.”

Giống y như những giấc mơ kỳ dị của cô, Arian nghĩ. Những chiếc camera loé sáng vào mặt cô; Tristan trong cánh tay người phụ nữ khác; chiếc limousine lao đi như tia chớp xuyên qua màn đêm.

“Tôi có nên dọn dẹp thứ này cho cô không, ma’am?” Người hầu gái hỏi, giơ chiếc váy Givenchy lên.

Không phải mơ, Arian giật mình nhận ra, mà là những ký ức. Mọi thứ cuối cùng của chúng.

Tristan đang đợi cô dưới chân cầu thang.

Sự dịu dàng tinh tế của tay tay anh trên cô.

Lời tuyên bố sống sượng của anh trước khi anh thoát khỏi chiếc limo.

Hoàn toàn quên lãng sự yên lặng chờ đợi của cô hầu gái, Arian liếc xuống tờ tạp chí trên cùng và khám phá ra một người phụ nữ trẻ đang tươi cười, rạng rỡ trong lớp vải satin trắng. Không phải một nữ tu, mà là một cô dâu. Một Cô Dâu Hiện Đại, theo dòng chữ thanh nhã khắc bên trên tấm mạng che cuộn sóng của cô ấy.

Arian chậm chậm di chuyển ánh mắt đến màn hình và tìm thấy chính cô đang nhìn chòng chọc vào đôi mắt diều cọt của ông chồng tương lai.

Copperfield lao sầm sầm vào trong văn phòng của Tristan chẳng bận tâm gõ cửa và đập một trang giấy kích thước quy chuẩn trên bàn.

“Báo cáo Monkman hử?” Tristan chất vấn, uốn cong một chân mày.

“Thư từ chúc của tớ. Tớ bỏ việc!”

Tristan nhặt bức thư lên, kéo mở một ngăn kéo của tủ lưu trữ hồ sơ, và bỏ nó vào bên trong. Bức thư rơi xuống đậu trên mặt của một đồng những bức thư tương tự. “Đó chỉ mới là lần thứ ba trong tháng này. Cậu trượt.”

Copperfield lúc lắc một ngón tay vào anh. “Ý tớ đó là lần này. Tớ đã có đủ những trò chơi nho nhỏ tai ác của cậu rồi.”

Tristan ngồi trở lại ghế, vất một chân lên đầu gối đối diện. “Đó là cuộc họp báo, đúng không? Tớ đã mắc phải một lỗi ngữ pháp mà người ta sẽ quy cho cậu sao? Tớ đã vô tình gọi Arian là ‘finance’* của tớ thay vì ‘fiancee’* chẳng?” *(*Finance : tài chính / *Fiancee : hôn thê)*

“Chính xác quan điểm của tớ. Rõ ràng cậu không cần sự giúp đỡ của tớ để thao túng giới báo chí. Cậu đã khiến họ chảy nước dãi dưới chân cậu rồi.” Cop khịt mũi. “Phù thủy đa mưu túc trí’ cơ đấy!”

Tristan không thể nhịn được một nụ cười mỉm hài lòng. “Tớ khá là tự hào về điều đó đấy.”

“Tốt thôi, tớ lấy làm mừng là cậu đủ khéo léo để hôn mê của chính cậu, bởi vì Michael Copperfield sẽ không ở loanh quanh để làm điều đó thêm nữa đâu.”

Copperfield đi hiên ngang ra cửa, nhịp chân của cậu chậm dần với mức độ cực nhỏ trong mỗi bước. Tristan quan sát cây kim bằng đồng đang nhích từng giây của chiếc đồng hồ đặt trên bàn, đếm thầm bên dưới hơi thở. Đó là một trò mà họ vẫn thường chơi, thử xem Copperfield có thể thật sự tiến được bao xa trước khi Tristan gọi cậu ta lại. Anh đợi cho đến khi cây kim giây vươn đến số mười hai, cho đến khi bàn tay của Cop cuộn quanh nắm cửa trong một chuyển động chậm kèm hăm.

“Đừng đi.”

Copperfield giả vờ do dự cho đến khi Tristan đảo tròn mắt và thêm vào một cách một

mỗi, “Làm ơn.”

Người luật sư quay lại để rơi phịch vào trong chiếc ghế bọc da ở cạnh bàn đối diện. Chính sự thiếu vắng vẻ hờn dỗi thường lệ của Copperfield khiến Tristan nhận ra anh đã làm tổn thương bạn anh sâu sắc như thế nào. Nếu như việc khám phá ra tham vọng không giới hạn của Arian không để lại Tristan trong sự tê dại đến thế, anh hẳn đã cảm thấy một sự nhói buốt ân hận rồi.

“Tớ là người bạn thân nhất của cậu,” Cop nói. “Quý thật, Tớ là người bạn duy nhất của cậu mới đúng. Nếu cậu không thể tâm sự với tớ khi cậu rơi vào tình yêu thì cậu còn có thể tâm sự với ai đây?”

Tristan chuyển một chồng giấy tờ từ góc bàn này đến góc bàn khác, né tránh đôi mắt Cop. “Tớ có bao giờ nói tớ đang yêu đâu nào.”

“Đừng lố bịch thế. Dĩ nhiên là cậu đang yêu rồi. Cậu đã ngon lành càn đào cho đến khi Arian và cây chổi thần kỳ của cô ấy quét cậu vắng ra khỏi chân, nếu như bất kỳ ai khác ngâm nga giai điệu ‘The Wedding March’* với sự hiện diện của cậu, hẳn là cậu sẽ vừa thét lên vừa chạy biến khỏi phòng rồi.”

*(*The Wedding March : Được Felix Mendelssohn viết năm 1842 để chơi trong vở ‘giấc mộng đêm hè’ của Shakespeare. Khi các cô dâu là con gái của Nữ hoàng Victoria, người rất yêu nhạc Mendelssohn, diễn tấu trong các đám cưới hoàng gia Anh, sau đó giai điệu này được sử dụng rộng rãi trong các lễ cưới ở nhà thờ ở Châu Âu)*

“Tình yêu không phải là lý do duy nhất để người ta phải kết hôn. Ai cũng luôn cần sự bầu bạn.”

“Vậy thì kiếm một con mèo ấy.”

Tristan bắn một cái trừng mắt cháy bỏng vào cậu ta. “Và sex.”

Cop nghiêng người tới trước, hạ giọng xuống thành tiếng thì thầm chế nhạo. “Đây là những năm chín mươi. Tớ ghét là người làm rõ điều này với cậu, nhưng cậu không cần phải kết hôn mới có sex.”

“Tớ phải làm nếu tớ muốn có điều đó với Arian Whitewood.”

Cop chìm sâu vào trong chiếc ghế. “Cậu đạt được trò đùa rồi đấy. Chà, nếu cậu lên kế hoạch cưới mọi cô phù thủy đồng trinh mà cậu gặp, tớ nên cảnh báo với cậu rằng, song hôn là hợp pháp ở bang này.” Khi gương mặt của Tristan chẳng lộ ra một dấu vết thích thú nào, nụ cười của Copperfield tàn đi. “Chúa Ki-Tô ơi, điều này không chỉ là một trò đùa Halloween khác, đúng không? Cậu thật sự có ý định đi tới cùng sao?”

Để đáp lại, Tristan chọn ra một tập hồ sơ và đẩy chúng ngang qua bàn. “Tớ đã gửi Dauber từ phòng Pháp Lý đến lấy chữ ký của Arian cho những văn bản xác nhận rồi. Khi anh ta quay lại, cậu có thể bắt đầu làm việc với thoả thuận tiền hôn nhân.”

Cop xoay tập hồ sơ lại trong tay, một cái cau mày bồn chồn làm nhăn vầng trán rộng. “Cậu có tâm hồn cực kỳ lãng mạn, đúng không? Cậu đã thuyết phục Arian chịu cưới cậu bằng cách nào thế? Quỳ một chân, đập một bàn tay lên trái tim, và trích dẫn những số liệu thống kê về ly hôn mới nhất à?”

“Tớ cho rằng cậu nên vỗ tay tán thưởng tài tiên đoán của tớ. Không phải cậu là người

luôn nhắc nhở tớ rằng không có điều gì kéo dài mãi mãi sao?”

Tiếng thở dài của Copperfield gần như đăm chiêu. “Tớ đoán thế. Nhưng có lẽ có vài thứ nên như thế.” Cậu chỉnh Tristan với ánh mắt băn khoăn. “Có chút ý tưởng nào xét qua tâm trí cậu rằng có lẽ có những khó khăn về mặt pháp lý hiện thời khi cưới một ai đó có vẻ như không tồn tại hay không vậy?”

Tristan hất đầu về hướng tập hồ sơ. “Cậu sẽ tìm thấy trong đó ba bản copy tương tự chứng nhận khai sinh của Arian và giấy chứng thực công dân Hoa Kỳ.”

Cop ngồi thẳng lên. “Bằng cách nào trên trái đất cậu có được trong tay những thứ đó thế?”

“Tớ mua chúng.”

Cop sụm xuống. “Ôi, tớ đã nghĩ có lẽ rất cuộc cô ấy cũng giải bày với cậu. Cậu biết đấy, ngày nào đó cậu sẽ đụng phải thứ gì đó hoặc ai đó mà cậu không thể mua được.”

Tristan sợ rằng nụ cười gượng của anh đã phản chiếu nỗi cay đắng của anh. “Tớ vẫn chưa thấy.”

Cop mở tập hồ sơ để xem xét những văn bản giả mạo. “Tớ biết cậu khinh miệt sự phô trương như thế nào. Vậy tại sao lại hợp báo? Lễ cưới hoa lệ? Sao không phải là một chuyến đi nhanh chóng đến một thẩm phán toà hoà giải nhỉ?”

“Sao thế, Cop, tớ thật thất vọng với cậu quá! Không phải cậu đã đề nghị trở thành người bảo vệ cho hình tượng công chúng của tớ sao? Thật không tốt cho hình ảnh khi một CEO của Lennox Enterprises lại làm một cuộc dạo chơi đến Vegas để được kết hôn bởi một người đóng vai Elvis.” Anh gõ nhẹ chiếc bút mạ vàng trên bàn, không thể kềm được sự sắc bén của giọng anh. “Tớ muốn cô dâu của tớ có được những gì tốt nhất. Tớ muốn trao cho cô ấy một ngày cưới mà cô ấy sẽ không bao giờ quên.”

“Và một đêm tân hôn?” Cop nghiêng đầu sang bên cạnh, đôi mắt cậu ta hẹp lại với nỗi ngờ vực không hề giảm. “Tại sao cậu *thật sự* làm điều này?”

Tristan giữ cho giọng anh sôi nổi và thiết thực. “Bởi vì chúng ta sống trong thời đại văn minh. Sẽ là không đúng đắn khi ném Arian qua vai, mang cô ấy đến hang động của tớ, và cưỡng hiếp cho đến khi cô ấy không đi nổi nữa.”

“Nhưng cậu tin là một giấy phép kết hôn sẽ cho phép cậu làm điều đó ư?”

Tristan nhún vai. “Tuỳ thuộc vào cô ấy thôi.”

“Vậy đây chỉ là một cuộc hôn nhân vụ lợi thôi, hử? Cậu có được cô nàng và cô ấy có được...” Cop ngập ngừng, vò đầu. “Cô ấy có được cái gì nhỉ? Một chiếc xe công ty? Một chiếc đồng hồ nam vàng nhân lễ kỷ niệm lần thứ năm mươi?” Đôi mắt sáng ngời sẫm màu của cậu ta ánh lên sắc sảo. “Hoặc một cuộc ly hôn nhanh ở Reno* vài tuần sau đám cưới?”

*(*Reno là một thành phố nhỏ ở bang Nevada, với biệt danh thành phố nhỏ huyênh hoang nhất thế giới, sát bên Las Vegas, cũng là một thành phố với các lễ hội, cờ bạc và giải trí. Reno còn là nổi tiếng như một “thủ đô ly hôn” vì thủ tục nhanh, gọn, dễ dàng nhất trên thế giới.)*

Tristan ngả lưng vào ghế, ánh lửa nghiêm khắc trong đôi mắt anh cảnh báo Copperfield rằng thăm dò càng xa thì càng ít khôn ngoan. “Đừng lo lắng về cô dâu của tớ. Tớ có thể hứa với

cậu rằng tớ sẽ đích thân xem xét để cô ấy có được mọi thứ cô ấy xứng đáng.”

Arian thậm chí không bao giờ cho phép bản thân mơ rằng một người đàn ông như Tristan Lennox có thể cố biến cô thành vợ anh.

Cô chỉ có được chút ít thời gian để suy tư về số phận kỳ lạ của cô, vì mọi khoảnh khắc náo động trong tuần lễ kế tiếp đã bị phá huỷ bởi một cuộc điều hành bất tận của các nhà may, hiệu bánh, người cung cấp thực phẩm, luật sư, thợ chụp hình và đại lý du lịch, những kẻ cứ vấy những mẫu vải, các công thức chế biến món ăn, bánh tôm, những hợp đồng khó hiểu, và những bức ảnh dễ chịu của những bãi biển đầy cát với những cây cọ đang đu đưa bên dưới mũi cô cho đến khi cô muốn thét lên.

Cô không bao giờ ngờ rằng việc mọi ước muốn của cô đều được phục vụ tận tình lại thật sự chán ngán như thế. Chỉ cần cô có chút xúu dẫu vết rằng cô thích cá hồi xông khói hơn pate gan ngỗng, nó lập tức xuất hiện một cách thần kỳ tận tay cô để cô ném thử.

Cô đã lật hết một quyển sách phòng lên với những mẫu satin vào một buổi sáng, khi cô lỡ bước vào trong một nơi cô không được phép có được cách của riêng cô.

Cô đã kiểm tra những mẫu ban đầu, không thể kèm được một cái hít vào hồ nghi. “Tôi thật sự không quan tâm đến màu trắng. Nó rất dễ bị dính dơ. Cô có thứ gì trong màu đen tinh tế, hợp lý không?”

Người phụ nữ với mái tóc mũ ni hoàn hảo đã giới thiệu về bản thân như là một ‘nhà tư vấn đám cưới chuyên nghiệp’ đã chiếu cố Arian với một nụ cười kẻ cả. “Chúng tôi có vài thứ đáng yêu màu đào pha kem trong bộ sưu tập mùa thu, nhưng tôi e rằng Mr.Lennox khăng khăng đòi màu trắng. Ngài ấy đã nói phải nhắc cô rằng đó là một dấu hiệu của *sự trinh nguyên*.” Người phụ nữ nhấn mạnh vào tuyên bố với một cái nháy mắt gợi ý.

Arian chớp mắt nhìn bà ta, tự hỏi không biết có phải cô đang bị chế nhạo hay không, nhưng trước khi cô có thể thúc ép câu trả lời, thang máy đã tuôn tràn ra một dòng người phục vụ xun xoe khác.

Cô bắt đầu băn khoăn không biết liệu cuộc đột kích lễ độ đó có được cố tình dàn dựng để làm xao nhãng cô khỏi sự kiện rằng, cô đã không gặp, dù chỉ thoáng qua, vị hôn phu của cô từ khi anh loan báo với toàn thể thế giới trên đài truyền hình quốc gia rằng cô sẽ là cô dâu của anh hay không nữa.

Có lẽ đó chỉ là một tục lệ kỳ quặc ở thế kỷ này để chia tách cô dâu và chú rể trước ngày cưới. Nhưng điều đó không giải thích được sự vắng mặt lạ thường của Copperfield trong cuộc đời của cô hay tâm trạng trầm ngâm của Sven.

Thậm chí cô còn đương đầu với một cuộc điện thoại vào một đêm muộn, một giọng nói kỳ quái thông báo với cô rằng Mr.Lennox không còn cư trú trong Tower nữa mà đã đặt phòng tại khách sạn Carlyle. Cô đặt lại điện thoại vào giá, sự bất ổn của cô tăng cao khi hình ảnh sống

động về Tristan rồi bời trong vòng tay của Cherie phủ bóng tối trên ký ức của cô. Cô ép buộc bản thân tổng khứ hình ảnh lơ lửng đó đi. Sau tất cả, anh đâu có cưới Cherie, anh cưới cô cơ mà.

Cô xoay sở để gạt bỏ những khía cạnh khó chịu của đêm định mệnh đó, đẩy chiếc ví nhỏ màu vàng ánh kim chứa tấm hối phiếu một triệu dollar và bức ảnh Tristan bị còng tay nhàu nát vào dưới đáy của một ngăn kéo. Quá khứ không còn quan trọng nữa, cô nhắc nhở bản thân một cách nghiêm khắc, chỉ cần tương lai thôi.

Những món quà bắt đầu đến trong tuần lễ tiếp theo – những đôi giày, khăn choàng, bông tai, vòng đeo tay, chuỗi đeo cổ, và hết hộp này đến hộp khác quần áo bằng mọi loại vải và các màu sắc của cầu vồng. Phần lớn trong chúng là trang phục cho mùa đông đang đến, được làm từ len tốt hoặc linen dày trong những sắc thái mạnh mẽ của màu vàng bí ngô đến đỏ thắm. Mọi món Arian mặc thử đều vừa vặn một cách hoàn hảo với hình dáng nhỏ nhắn của cô. Cô đã tiêu tốn nhiều giờ để xem xét bản thân trước tấm gương trong phòng tắm, xoay hết hướng này đến hướng khác khi cô cố hình dung chính mình trên cánh tay của Tristan. Nhưng những hình ảnh ấy liên tục tan thành bụi trước khi kết tinh trọn vẹn.

Một buổi sáng, Sven mang đến một hộp màu vàng kim trang nhã in nhãn hiệu Victoria's Secret*. Arian mở nắp hộp và tìm thấy một chiếc váy dài màu trong mờ được lồng trong một mảnh giấy bạc.

*(*Victoria's Secret : 'Bí mật của Victoria' là một thương hiệu đồ lót và nước hoa phụ nữ nổi tiếng của Mỹ thành lập năm 1977 bởi Roy Raymond. Từ một chàng trai ngưỡng ngàng đi mua nội y tặng vợ, Raymond đã dùng 80.000 USD mà phân nửa số này là đi vay, để lập nên thương hiệu này. Năm 1982, Raymond bán công ty cho Leslie Wexner với giá 1 triệu dollar. Đến nay VS đã nâng vốn lên 1 tỷ dollar và doanh thu gần 7 tỷ trong năm 2012)*

“Đẹp quá chừng!” Cô la lên, ôm nó vào ngực ngay lập tức trước khi nhận ra loại trang phục đó hoàn toàn trong suốt.

Cô hạ thấp chiếc hộp, nuốt xuống lo lắng, rồi khom người để túm lấy một nhúm vải khiêu khích đó ra khỏi đáy hộp. Cô thọc ngón tay qua kẽ hở của lớp lụa và lúc lắc chúng vào Sven. “Anh nghĩ thứ này là cái gì thế? Một loại mạng che mặt chăng?”

Gã Na-Uy khắc kỷ ấy đỏ bừng đến tận chân tóc trước khi bước đến để thì thảo gì đó vào tai cô.

Arian thậm chí còn chuyển sang một sắc thái sẫm hơn của màu hồng. “Ôi, trời!” Cô thốt lên, nhìn chăm chú vào thứ đồ lót suy đồi đó với sự pha trộn giữa e ngại và mê mải. (*apprehension – appreciation : dịch theo văn.*) “Không ngạc nhiên chút nào khi Victoria gọi nó là một bí mật!”

Arian nghiêm túc nhắc nhở bản thân rằng đây là thời gian hạnh phúc nhất trong cuộc đời cô và cô nên tận hưởng từng giây phút. Không chỉ vì cô đã chạy trốn được bóng ma độc ác của quá khứ mãi mãi, mà còn vì cô đã được tự do để tiến lên một tương lai rực rỡ trong cánh tay của người đàn ông cô yêu. Tuy vậy, khi mỗi ngày trôi qua mà không có đến một tin nhắn ngắn gọn từ Tristan, dự đoán của cô càng sâu sắc hơn cho đến khi nó trở thành một sức nặng chết chóc chìm trong hõm dạ dày của cô.

Cơn lũ quà tặng lên đến đỉnh điểm vào một ngày thứ Hai đầy mưa, với sự chuyển đến của chiếc nhẫn đính hôn. Một cặp vệ sĩ mặc đồng phục do dự lùi lại ở một khoảng cách tôn kính khi người quản trị có gương mặt âm đạm của Tiffany bật mở chiếc hộp bọc da và để lộ một chiếc nhẫn vàng dày tôn vinh một viên kim cương có kích thước của một quả trứng nhỏ.

“Nó... um...” Arian nuốt nghẹn một cái nhả mặt chán ghét, “...đáng yêu.”

Cô chưa từng thấy thứ gì thô tục đến thế. Cô phải kèm một cái rùng mình khi quý ông đó đẩy cái thứ lấp lánh ấy vào ngón tay cô. Có vẻ như nó còn nặng hơn toàn bộ trọng lượng của bàn tay, xích cô vào cảm giác sợ hãi dữ dội bằng một sợi chuỗi vô hình.

Tối hôm ấy, Arian đứng tại cửa sổ phòng sinh hoạt chung, thưởng thức khoảnh khắc tĩnh mịch quý báu khi cô nhìn xuyên qua bức màn mưa đã đều đặn rơi suốt cả ngày dài, xám xịt. Với những ngọn đèn bị mờ đi trong mưa và những con đường loáng nước, phố phường bên dưới hoang vắng không một bóng người, ngoại trừ những khách bộ hành dừng cảm nhất, thành phố giống hệt một vương quốc hoang tàn bị bỏ rơi bởi chính vị vua của nó.

Mưa tuôn giống như những giọt lệ trên gò má hình ảnh phản chiếu buồn bã của cô. Lúc này Tristan đang ở đâu? Cô băng khuâng tự hỏi. Anh có nghĩ về cô như cô đang nghĩ về anh không, mơ đến ngày anh trở thành chồng của cô?

“Chồng,” Arian thì thầm, một từ ngọt ngào hiệu nghiệm hơn bất kỳ câu thần chú nào.

Thế nhưng, chiếc nhẫn đính hôn của cô loé sáng giống như một khúc băng trên ngón tay cô, đâm một mảnh ngờ vực lạnh lẽo vào trái tim cô.

Chiếc hộp đã mở một nửa rải bừa bộn phía sau cô, tuôn đổ thứ trang phục quý giá loá mắt của chúng ngang qua chiếc trường kỷ và trên chiếc ghế dài phục phịch. Khi Arian quay lại để xem xét chúng, cô nhận ra chính xác điều gì đang gây rắc rối cho cô.

Tristan không đối xử với cô như một cô dâu tương lai được yêu thương. Anh đang đối xử với cô như một người tình.

Giữ cô bị giam hãm trong căn penhouse trên đỉnh tháp này với những người phục vụ thoả mãn mọi ý thích bất chợt của cô. Trút xuống cô những món quà phung phí. Ra lệnh rằng ý kiến của cô được quan tâm trên những vấn đề nhỏ bé hoặc không quan trọng. Biết bao nhiêu lần cô đã thấy mẹ cô bị hạ cố chỉ với những thứ đáng nguyên rửa pha trộn giữa cảm xúc và sự khinh miệt như thế? Nhưng khi đêm xuống và bóng tối trườn qua những tấm khăn trải giường nhàu nhĩ, mẹ cô được mong đợi trao tặng thứ gì đó để đền đáp. Tristan đã tặng thưởng cho cô tất cả những khoái lạc và đặc quyền trở thành điểm hạng sang của anh, chưa hề đòi hỏi bất cứ điều gì để trao đổi.

Chưa.

Arian nâng món đồ lót mỏng manh ra khỏi hộp để chạm vào thứ vật liệu nhẹ như tơ trời. Làn vải thanh nhã vướng vào chiếc nhẫn đính hôn. Chiếc váy lộng lẫy và viên kim cương chói lọi có phải là dấu chỉ cho thành tâm của Tristan không, cô tự hỏi, hay chỉ đơn giản là thanh toán cho một dịch vụ nâng cao được đáp trả bằng đêm tân hôn của họ?

Trong chưa đầy một tuần nữa, Tristan sẽ trở thành chồng cô. Khi đám cưới hoa lệ trôi qua, món trứng cá caviar xông khói đã được ăn hết, và khách khứa đã ra về, anh sẽ đến với cô trong tình yêu sao? Hay anh sẽ đến với cô để tìm kiếm khoái cảm của anh bằng đôi tay băng giá và ánh mắt của một người lạ, anh sẽ chế nhạo lời thề nguyện đầy xúc động của họ chăng? Arian rùng mình, biết rằng cô sẽ không thể chịu đựng nổi nếu anh làm thế. Một cô nhân tình có

thể có được sự xa hoa để cự tuyệt người tình, nhưng một người vợ đã bị từ bỏ quyền lợi đó khi cô ấy tuyên thệ lời thề thiêng liêng của mình trước người đàn ông và trước Chúa.

Arian hy vọng rằng tình yêu của cô dành cho chồng sẽ đủ cho một cuộc hôn nhân. Nhiều phụ nữ mà cô quen biết, cả ở Pháp lẫn Gloucester, đã ổn định vì ít hơn như thế nhiều. Nhưng đột ngột cô nhận ra rằng cô không thể nói lời thề đó mà không biết liệu Tristan có đáp lại tình yêu của cô không. Cuộn tấm áo lót thành một trái banh cầu thả, Arian ném nó vào lòng lò sưởi và sai bước đến thang máy.

Hành lang của Lennox Enterprises vắng vẻ, những dãy văn phòng yên lặng và tối sẫm. Arian đi xuyên qua không gian âm đạm đó chỉ chạm trán bởi một người bảo vệ đơn độc đang rút lui vào lúc ông ta nhận ra cô. Ít nhất Tristan đã không ra lệnh bắn cô ngay tại hiện trường, cô nghĩ với một nụ cười buồn.

Cô đẩy mở cánh cửa kính mờ dẫn vào văn phòng bên trong của cửa anh, gần như không nhớ sự hỗn loạn hồ hởi mà cô đã chứng kiến trong lần ghé thăm đầu tiên. Những chiếc điện thoại câm lặng trên giá, âm thanh vui tươi của chúng bị yên lặng bởi sự muộn giờ. Với tất cả những gì Arian biết, Tristan hẳn đã rút lui vào dãy phòng phô trương của anh tại khách sạn Carlyle.

Nhưng sự nhận biết náo nức nào đó kéo cô tiến lên, vượt qua những chiếc bàn giấy vắng vẻ và những phòng nhỏ bằng kính trống trải đến căn phòng đệm của người trợ lý. Một luồng ánh sáng màu bạc mảnh mai chiếu từ bên dưới cặp cánh cửa gỗ nhạc ngựa đang canh giữ văn phòng của anh.

Khi Arian bước đến ốc đảo ánh sáng cô đơn đó, cô tự hỏi không biết đây có phải là cách mẹ của Tristan cảm thấy khi bà lại gần chiếc ngai vua tập đoàn của con trai bà hàng tháng không – Miệng khô khốc và lòng bàn tay ẩm ướt giống như loại ứng viên không chút giá trị nào đó, kinh sợ với sự tiếp đón. Lần đầu tiên kể từ cuộc gặp gỡ ấy, Arian cảm thấy một nỗi nhức nhối thương cảm dành cho người phụ nữ.

Một trong hai cánh cửa đã mở hé, chỉ cần một cái đẩy nhẹ để mở nó ra. Tristan ngồi đằng sau chiếc bàn đồ sộ của anh, đang nghiên cứu một thếp giấy dày. Chiếc đèn để bàn bằng đồng thả một quầng sáng vàng trên mái đầu nghiêng nghiêng của anh. Vùng sáng chỉ nhấn mạnh thêm những bóng ma đói khát đang lảng vảng quanh anh.

Arian thề rằng cô không tạo ra một âm thanh nào, nhưng đầu anh giật bắn lên như thể cô đã thì thầm tên anh. Mái tóc anh bù rối vì bị cào đi cào lại bằng những ngón tay và một cặp kính gọng vàng đậu trễ trên sống mũi. Trong khoảnh khắc thiếu cảnh giác đó, Arian biết rằng anh sẽ không bao giờ là một người lạ đối với cô. Cô biết anh rõ ràng như cô biết nhịp điệu của trái tim cô.

Nhưng ảo ảnh đó đã vỡ vụn khi anh kéo lại cặp kính và vuốt lảng mái tóc ra sau trước khi liếc nhìn quyến lịch đặt ở một cạnh bàn. “Buổi tối tốt lành, Miss Whitewood. Trợ lý của tôi đã không cho tôi biết rằng em đã lên kế hoạch cho một cuộc hẹn.”

Arian buộc bản thân phải cư xử nhẹ nhàng, cả việc tiến đến bàn làm việc của Tristan lẫn vòng qua bức tường cảnh giác vô hình của anh. “Nhưng chúng ta đã có một cuộc hẹn rồi, một cuộc hẹn cực kỳ quan trọng. Thứ Bảy này, lúc hai giờ chiều, tại nhà nguyện Saint Paul.”

Anh nghiêng người vào lưng ghế, như thể để đặt thêm vài inch quý báu cho khoảng trống giữa họ. “Tôi biết rõ điều đó. Tôi đã phải hy sinh một trong những nhân viên phòng thư tín để gọi thiệp mời.”

Arian không thể kháng lại việc mở tròn mắt trong vẻ không thể tin được đầy nhạo báng. “Em hy vọng rằng điều đó không vượt quá một sự bất tiện.”

“Chúng đã như thế,” Anh nói cụt lủn. “Nhưng tôi đã hồi phục. Giờ thì, tôi có thể làm gì cho em tối nay? Đã trễ rồi và tôi có vài báo cáo quan trọng phải hoàn tất.”

Quan trọng nhiều hơn em.

Arian nghe thấy những từ đó rõ ràng như thể anh đã nói chúng thành lời. Cô cứng người, nhận ra cô không thể hỏi được gì từ người lạ cách biệt này nhiều hơn cô nài xin một con sói liếm tay cô mà không cắn, rằng liệu anh có giữ lại vài mảnh nhỏ cảm xúc dành cho cô hay không. Đây là thứ mà hôn nhân của họ sẽ mang lại sao? Cô băn khoăn. Tristan sẽ câm lặng trong văn phòng của anh cho đến sáng trong khi cô trần trọc và xoay trở trong chiếc giường hiu quạnh của họ?

Cô chuyển sức nặng của cô từ chân này sang chân kia, ao ước một cách tuyệt vọng rằng cô sẽ tìm ra vài cách bào chữa khác cho sự viếng thăm của cô. Tristan đã lại nghiêng đầu xuống và bắt đầu nguệch ngoạc những ghi chú bên lề của những báo cáo quý giá của anh rồi.

“Em đang tự hỏi không biết anh thích những cánh hoa hồng hay những nụ hoa cam nhiều hơn?” Cuối cùng cô buột miệng.

“Những cánh hoa hồng.” Anh nói mà không ngước lên. “Tôi dị ứng với hoa cam. Chúng khiến tôi ngứa mũi.”

Arian thầm ghi nhớ đầy hần học là sẽ gọi cho người cung cấp hoa và đặt mua những bông hoa cam. Cô đảo vòng ra phía sau ghế của anh, ước chi có dũng khí để chạm vào anh. Tìm kiếm một dấu vết của người đàn ông đã vuốt ve khiến cô mê đắm đến run rẩy, rồi lau khô những giọt lệ tuôn rơi của cô bằng những nụ hôn. Nhưng lưng của Tristan cứng nhắc, những ngón tay dài, duyên dáng của anh quấn quanh cây bút khắc chữ chặt đến nỗi những khớp ngón tay anh trắng bợt.

Cô nghiêng người qua vai anh gần đến nỗi nếu anh quay mặt lại chỉ một phần tư inch, môi của họ sẽ chạm nhau. Đầu ngón tay cô râm ran với thôi thúc muốn ve vuốt dấu vết như dát vàng mà vùng râu chưa cạo phủ bóng trên hàm anh. “Và anh thích trắng mặt ở đâu hơn? Aruba* hay Aspen*?”

“Aspen. Tôi thích lạnh.”

*(*Aruba là một hòn đảo nhỏ thuộc Hà Lan, diện tích 192Km2 nằm trong vùng Caribbean, cách bán đảo Paragwana của Venezuela 27 Km, khí hậu khô và nóng quanh năm.)*

*(*Aspen : thành phố du lịch nổi tiếng ở Colorado, USA, nhất là về trượt tuyết và các trò giải trí ngoài trời. Nơi được biết là có giá bất động sản cao nhất nước Mỹ)*

Arian nên lường trước câu trả lời của anh. Dĩ nhiên được một phản ứng từ anh giống như đang cố đánh một tia lửa từ một khối băng. Cô vươn thẳng người, cái thở dài thất bại của cô làm gọn mái tóc anh.

Với tốc độ ánh sáng, anh xoay ghế để đối diện với cô. “Điều gì đang làm phiền em thế, Arian? Giới hạn tín dụng của thẻ American Express không đủ hào phóng sao? Hay viên kim cương trên nhẫn đính hôn nhỏ hơn một chút so với thị hiếu của em?”

Arian muốn kéo giạt chiếc nhẫn đó ra và ném nó vào gương mặt chảnh chọe của anh nhưng cô không nhận ra dấu hiệu tương tự của vẻ khinh miệt mong manh được che dấu mà anh đã chĩa thẳng vào mẹ anh giống như một khẩu súng. Đó là giọng của một chàng trai bị tổn thương đang chống trả lại người mà cậu ta tin rằng đã tệ bạc với mình.

Cô lùi một bước xa khỏi anh, cho phép một dấu hiệu giận dữ của chính cô lộ ra. “Tha thứ cho em vì đã quấy rầy ngài, Mr.Lennox. Em đã nghĩ ngài có thể muốn giúp em lập kế hoạch cho buổi lễ. Đó cũng là đám cưới của ngài nữa, ngài biết đấy.”

Anh gõ nhẹ cây bút lên đầu gối và nghiên cứu cô qua đôi mắt hẹp, biểu hiện của anh thích thú một cách tàn nhẫn đến mức gần như khiến cô ao ước anh vẫn mang chiếc mặt nạ lãnh đạm cũ còn hơn. “Hãy cố đừng nghĩ đó là một đám cưới, mà chỉ như một sự tiếp nhận, hoặc một cuộc hợp nhất trong kinh doanh. Khi âm vang của tiếng chuông nhà thờ đã tắt và những hạt gạo cuối cùng đã được rải xong, em sẽ có được những gì em muốn.” Giọng anh nhẹ như sương khói. “Và tôi sẽ được những gì tôi muốn.”

Trong một khoảnh khắc trên người, bức màn sương giá đã rơi xuống, Arian thoáng thấy đám tàn tro đang âm ỉ cháy phía sau chúng, đám tàn tro hừng lên đủ nóng để cháy thành ngọn lửa với những thôi thúc khinh miệt nhất. Một ánh bập bùng hân hoan hồi đáp bật mạnh sống động trong trái tim của chính cô.

Tristan hẳn đã nghĩ ví von tương đồng về tài chính của anh sẽ vượt quá hiểu biết của cô, những cô đã không đọc thời báo the Wall Street Journal trong hai tuần vừa qua mà không vì điều gì. “Em đang hướng tới điều đó đây, thưa ngài. Vài cuộc hợp nhất hoá ra lại sinh lợi rất lớn. Cho cả hai bên có liên quan.”

Với một nụ cười bí ẩn sinh đôi với nụ cười chế nhạo của chính anh, cô quay gót và hiên ngang bỏ đi, vừa vặn chống lại được một thôi thúc rất tầm thường là đóng sầm cánh cửa lại đằng sau lưng cô.

Cô đã biết được cả ít hơn lẫn nhiều hơn về thứ cô muốn tìm kiếm tối nay. Tristan có thể không yêu cô, nhưng anh vẫn muốn cô. Đến tệ hại.

Và lúc này đây, như thế đã là đủ rồi.

Arian bước ra khỏi thang máy ở căn penhouse với tiếng reng chói tai của chiếc điện thoại trong phòng ngủ. Cô chạy ào ngang qua căn phòng để trả lời, ấp ủ một hy vọng ngớ ngẩn rằng Tristan có lẽ đã thấy ân hận về thái độ thô lỗ của anh và đang gọi để nài xin sự tha thứ của cô.

“Hello!” Khi không có sự đáp lại, cô nhận ra cô đang rống vào trong ống nghe.

Cô đảo lại tay cầm điện thoại và thử lần nữa.

Một giọng nói bực tức trôi vào tai cô, gợi một cảm giác nhói nhói của linh tính dọc theo xương sống cô. “Tôi có thể thấy cô đã quên lưu ý đến lời cảnh báo của tôi rồi, quý cô trẻ. Thật đáng tiếc.”

“Mr.Lize, là ông sao?” Arian cảm thấy buộc phải thì thầm, mặc dù chẳng có ai nghe trộm cô.

Một tiếng hít hơi dần dỗi xác nhận danh tính người gọi. “Sao cô biết đó là tôi? Tôi là một bậc thầy về cải trang mà.”

“Sao ư, dĩ nhiên tôi biết là ông rồi.” Arian cần xoa dịu tính hờn hĩnh trái thối của ông già. “Nhưng làm thế nào tôi có thể thất bại trong việc nhận ra ông khi sự tử tế của ông đã gây ấn tượng cho tôi đến thế tại buổi tiệc Halloween chứ?”

“Hình như tôi không phải là người duy nhất gây ấn tượng với cô đêm hôm đó. Tôi nghe nói cô sẽ trở thành bà Tristan Lennox vào thứ Bảy này.”

“Và ông gọi để trao lời chúc mừng của ông?”

“Không, là lời chia buồn của tôi.”

Arian lóng ngóng tìm chiếc giường phía sau cô, đầu gối cô yếu ớt với nỗi sợ hãi. “Mr.Lize, nếu ông gọi tôi để nói xấu về chồng chưa cưới của tôi...”

Ông ta cắt ngang lời cô, giọng của lão run run khẩn cấp. “Tôi phải gặp cô. Chiều thứ sáu, lúc ba giờ, tại quán café trên góc phố.”

Arian nao núng, nghĩ rằng cô thật sự nên triệu tập Sven và để anh ta đối phó với tay nhiều sự ngoan cố này.

Wite Lize nắm lấy ưu thế từ sự do dự của cô. “Lennox là một người rất quyền thế. Ngay khi hấn có được cô trong nanh vuốt của hấn, hấn sẽ không bao giờ cho phép cô nói chuyện với tôi.” Một khoảng ngừng căng thẳng. “Làm ơn đi mà, Arian...”

Arian siết chặt chiếc điện thoại, khớp ngón tay cô trắng bợt. Thật kỳ lạ, đó không phải sự van nài, nhưng việc dùng tên thánh của cô trong thế kỷ này từ quá nhiều người lạ đã ảnh hưởng đến cô. “Tôi sẽ cân nhắc điều đó, nhưng chỉ khi ông nói cho biết tại sao ông lại mang một sự thù hằn như thế hướng về chồng tương lai của tôi.”

Tất cả dấu vết của sự phô trương và hăm dọa biến mất khỏi giọng nói của ông già, để lại chúng khô khan và mỏng như giấy. “Hấn đã giết con trai tôi.”

Arian giật mình và run rẩy khi đường điện thoại ngắt kết nối với một tiếng click trống rỗng.

21.

Arian hoà lẫn vào trong dòng người tuôn chảy qua toà Tháp bằng cách hạ thấp vành nón mềm trên cặp kính mát ăn trộm, biết ơn ơn rằng sở thích của Tristan chạy theo phong cách còn của Sven là theo sự hữu dụng. Cô đã trốn khỏi căn penhouse dễ dàng đến kinh ngạc, xua đi kẻ cuối cùng của những nhà cung cấp thực phẩm cáu kỉnh, những người thợ may kiệt sức và báo tin cho Sven rằng cô có kế hoạch trái qua buổi chiều ngâm mình trong buồng tắm hơi để chuẩn bị cho lễ cưới vào ngày mai.

Một lễ cưới sẽ không bao giờ được tiến hành nếu Mr.Lize ngoan cố có điều gì đó để nói về chúng.

Mặc một trong những trang phục màu đỏ thắm khá trang nhã mà Tristan đã mua cho cô và một cặp găng tay màu trắng, Arian hành quân xuống lễ đường dành cho người đi bộ đông đúc. Marcus hẳn sẽ mắng cô là đang mặc màu sắc của quỷ dữ, nhưng Arian không quan tâm. Nếu Wite Lize không ngừng lan truyền những lời kết tội hiểm ác của lão, cô đã chuẩn bị đầy đủ để trao cho lão một lời quả mắng cực kỳ xấu xa.

Chủ thể của cô đã cải trang như một người Gypsy hát rong, điều đó chỉ khiến Arian dễ dàng nhận ra lão ta hơn.

Lão lao thẳng đến để dẫn cô vào một bàn trong góc, hai bên mép của bộ ria giả rũ xuống, run rẩy với sự háo hức. “Miss Whitewood! Thật tử tế làm sao vì đã đến! Tôi đã biết là cô sẽ không nhần tâm để mặc xác một kẻ già nua trong nỗi thương tiếc mà. Tôi đã mạn phép đặt một ít trà thảo mộc cho cô rồi.”

Arian bắt đầu tháo kính mát, rồi nghĩ tốt hơn nên giữ nguyên như thế. Nếu đôi mắt cô tiết lộ quá nhiều những tia nghi ngờ về Tristan, cô không muốn Wite Lize sử dụng chúng như một vũ khí để chống lại cô. Cô tháo găng tay thay vì thế. “Tôi không đến đây để uống trà với ông, thưa ông. Tôi đến để bảo vệ danh dự cho hôn phu của tôi.”

Wite Lize khịt mũi. “Tristan Lennox chẳng biết đến ý nghĩa của những từ đó đâu.”

Arian bắt đầu đứng lên, nhưng lão ta nắm lấy tay cô với vẻ tuyệt vọng thống thiết đến nỗi cô lưỡng lự. Đôi mắt xanh lơ ướt nhoèn của lão nhấn lại khẩn nài. “Đừng đi, làm ơn. Không, cho đến khi cô nghe tôi nói.”

Arian chìm trở xuống chiếc ghế và mở chiếc khăn ăn. “Ông luôn ghét Tristan một cách quyết liệt đến thế sao?”

“Không phải luôn luôn đâu. Tôi đã từng yêu hắn như một đứa con trai. Gần nhiều bằng con trai của chính mình.”

“Người con trai mà ông tuyên bố là Tristan đã giết à.” Arian cho rằng việc nói những từ

ngữ đó thành lời có thể lấy đi sức nặng của chúng. Cô đã sai.

“Arthur,” Wite Lize cung cấp, mỉm cười tiếc nuối. “Cậu bé ngọt ngào sáng chói của tôi.”

Arian nhấp một hớp trà để dấu đi một cái nhăn mặt thương cảm. Cô không muốn hình dung về gã Arthur này. Không muốn gọi lên cho dù chỉ là một bóng ma của ký ức.

“Arthur và Tristan ở cùng phòng với nhau từ học kỳ đầu tiên tại MIT. Một trường đại học ở Boston,” ông ta thêm vào, nhận ra vẻ bối rối của cô. “Xét về bề ngoài, họ có nhiều điểm chung – trí tuệ lỗi lạc, một tình yêu với máy tính, tài năng không biết hổ thẹn trong việc bẻ khoá dữ liệu bảo mật, và trí tưởng tượng không giới hạn. Một theo phe tối, một theo phe sáng, tuy vậy, họ có đủ sự tương đồng để thân nhau như anh em.” Wite Lize nhấp một hớp trà, đôi mắt lão như chìm vào quá khứ. “Tristan không có bà con thân thích nào nên hấn trải qua những kỳ nghỉ lễ cùng với Arthur và tôi trong căn hộ nhỏ bé ở làng Greenwich của chúng tôi. Chúng tôi không có nhiều tiền, thậm chí còn không thể có được một cây thông Giáng sinh trong vài năm, nhưng có vẻ như hấn ta luôn quá háo hức một cách đáng thương để trở thành một phần của cái gia đình nhỏ khiêm tốn của chúng tôi.”

Arian chuyển động một cách thiếu thoải mái trong ghế, thấy thương cảm với bóng ma của Tristan nhiều hơn với Arthur. Arthur đã mất tích rồi. Chàng trai trẻ Tristan với đôi mắt sáng ngời đó có thể vẫn còn cứu được.

Bóng ma của một nụ cười kéo giập khoé môi của ông già. “Chúng tôi thường cười đùa về việc họ sẽ mua cây thông giáng sinh lớn hơn cây thông ở trung tâm Rockefeller ngay khi họ làm ra được một triệu dollar đầu tiên.” Nụ cười vắn xoắn thành một vẻ nhạo báng. “Lennox đã thực hiện những lời ấy. Mỗi năm, hấn ta đặt một cây thông như thế tại sân sau trong vương quốc của hấn.”

“Mr.Lize, làm ơn... Tôi không có nhiều thời gian.”

“Không, cô không có.” Ánh mắt thương hại của lão khiến cô mất bình tĩnh, đặc biệt khi nó chuyển xuống để mơn trớn miếng bùa của cô. “Sau khi Arthur và Tristan tốt nghiệp, họ mua vài máy tính đã qua sử dụng, thuê một ngôi nhà đá nâu đầy gián, và treo bên ngoài một bảng hiệu được đọc là Warlock, Inc.”

Hãy cẩn trọng với Pháp Sư. (Warlock)

Đôi mắt của Wite Lize đủ sắc sảo để nhận ra cái rùng mình của cô. Đường như lão ta không thấy khó chịu vì điều đó. “Cái tên đó mang ý nghĩa như một trò đùa nội bộ, nhưng Arthur có một giả thuyết. Thằng bé tin rằng những quy luật giống nhau có những quy tắc tổng thể từ khi bắt đầu vũ trụ - những nguyên lý cơ bản đã chi phối toán học, âm nhạc, khoa học, và pháp thuật – có thể truy cập thông qua lõi trung tâm của máy tính.”

Arian có thể không biết chút gì về computer, nhưng cô biết quá rõ về bản chất thất thường của pháp thuật để gạt bỏ lý thuyết của Arthur như một chứng cuồng trí.

“Nó và Tristan làm việc miệt mài cả ngày lẫn đêm, bỏ ăn, bỏ ngủ, gần như mất trí để cố thiết kế một chương trình phần mềm sẽ cho phép chúng thử nghiệm giả thuyết của Arthur.”

“Và họ có thành công không?”

“Tôi đang biểu diễn tại một câu lạc bộ buồn tẻ tại Soho vào một đêm khi Arthur gọi và

để lại cho tôi một tin nhắn.” Với sự khéo léo mà mọi người phổ biến của các ảo thuật gia, Wite Lize giật ra một hộp màu bạc nhỏ từ bên dưới khăn trải bàn và nhấn một nút.

“*Cha? Cha có ở đó không?*” Arian giật mình khi một giọng nói kỳ quái trôi ra khỏi thiết bị - giọng của một người nam trẻ, hoang dại và gần như sôi nổi trong sự kích động, tuy nhiên lại quen thuộc một cách kỳ lạ. Arian cho rằng cô có lẽ đã nghe thấy tiếng vọng của người cha trong giọng nói của con trai. “*Nếu cha ở đó, vì Chúa, hãy nhắc máy đi! Bọn con vừa đạt đến thứ gì đó lớn lắm. Thứ gì đó khổng lồ luôn! Thứ gì đó sẽ có thể mang chúng ta đến với cả sự giàu có lẫn danh tiếng vượt xa hơn những tưởng tượng hoang dại nhất của chúng ta.*” Giọng nói hạ thấp thành một lời thì thầm báo điềm xấu. “*Con có một con virus cuối cùng cần phải tiêu diệt. Con sẽ gọi cha đầu tiên vào buổi sáng.*” Một thoáng ngừng. “*Và, Cha à... Con yêu cha.*”

Ngón tay xương xẩu của Wite Lize run rẩy khi lão ấn vào thiết bị. Một màn sương nước lập loè trong mắt. “Đó là lần cuối cùng tôi nghe được giọng nói của con trai tôi.”

Arian vỗ về đôi môi đang run rẩy của cô bằng chiếc khăn ăn và thu nhặt đôi găng tay của cô, cực kỳ khao khát được bám chặt lấy niềm vui sướng của sự thiếu nhận biết. “Tôi rất tiếc, Mr.Lize, nhưng nếu đó là tất cả chứng cứ mà ông có, vậy thì tôi sẽ ở trên...”

“Ngồi yên!” Lão già quát lên.

Arian ngồi yên.

Lão kéo ra một quyển sách bìa da từ bên dưới khăn trải bàn, khiến Arian muốn lén lút một cái nhìn trộm chỉ để xem xem liệu ông ta có bất kỳ con thỏ hoặc bó hoa nào giấu dưới đó nữa không. Khi lão lật mở quyển sách và đẩy nó ngang qua bàn vào cô, cô cầu nguyện là cô không phải nhìn vào chân dung đứa bé sún răng của Arthur cao quý.

Nhưng gương mặt bên dưới những ngón tay cô thì quen thuộc với cô như gương mặt của chính cô và thân thương gấp đôi. Cô lật tập tài liệu, những ngón tay của cô tê liệt khi cô khám phá hết trang này đến trang khác hình ảnh đã ố vàng của Tristan bị bôi bẩn bởi những vết nhơ xấu xí và những lời cạnh khoé đen tối.

PHÁP THUẬT, SÁT NHÂN, VÀ KHIẾM KHUYẾT TRONG CHÀNG TRAI THÀNH THỊ.

Pháp sư đã làm người cộng sự biến mất!

Tristan Lennox : chàng trai tỷ phú hay TÊN ĐỒ TỂ khát máu?

Điểm nhấn cho những tiêu đề bột bạc đó là chúng luôn được công bố bởi Eddie Hobbes. Với Arian, mỗi cái tên được đi kèm bởi một luồng khói cigar hơi hám và một cái rùng mình nhớ đến sự xỉ nhục.

Cô lướt qua các bài báo, trở nên lạnh hơn với mỗi từ cô đọc, bất chấp sự nóng nực trái mùa của một ngày tháng mười một.

Wite Lize chồm tới trước và vỗ một bức ảnh chụp Tristan đặt chồng lên bên trên một bộ khung xương. “Anh ta đã giật sập ngôi nhà đá nâu để xây toà tháp. Có vài người thì thầm rằng anh ta đã vùi Arthur dưới tầng hầm, rồi dựng lên toà tháp như là một đền đài cho thói tham

lam và sự phản bội của chính anh ta.”

Arian đóng sầm quyển sách lại, gần như sập vào ngón tay của ông già. Lão bắn cho cô một cái trừng mắt tổn thương.

“Ông dám nói thế ư!” Cô thì thào. “Ông không có bằng chứng nào hết. Ông không có gì ở đây ngoại trừ những chuyện ngòi lê đôi mách, những lời vu khống và những tin đồn thất thiệt.”

“Tôi có lời khai của những người hàng xóm đã nghe thấy những tiếng la hét giận dữ và những âm thanh của một cuộc vật lộn thô bạo vào lúc gần nửa đêm hôm đó. Tôi có những bức hình của Tristan Lennox đang bị dẫn đi bởi hai người cảnh sát với máu của con trai tôi vấy trên quần áo của anh ta.” Giọng của Wite Lize cất cao thành một tiếng hét kinh khủng, gọi lên những ánh mắt cảnh báo từ những thực khách ở những bàn gần đó. “Và đáng nguyên rửa trên tất cả, Miss Whitewood, *tôi không còn con trai nào nữa.*”

Arian nao núng như thể ông ta vừa đánh cô, nhưng cô từ chối bị tác động. “Nếu những gì ông đang nói là thật, vậy tại sao Tristan không bị tuyên án là kẻ giết con trai ông? Tại sao anh ấy không vào tù?”

“Luật sư bào chữa của hắ, cha của tay luật sư phản bội mà hắ ta có bây giờ, ép buộc họ bác bỏ những lời buộc tội trong suốt kỳ xét xử sơ thẩm. Lời biện hộ của hắ rất đơn giản – không xác thì không án mạng. Tới ngày hôm nay, con trai tôi vẫn còn trong danh sách như một kẻ mất tích.”

Người phục vụ tiến lại và Arian buộc phải ngậm miệng cho đến khi cậu ta đổ thêm trà đầy tách của họ và chuyển đến bàn kế tiếp. “Nhưng tại sao? Tại sao Tristan lại muốn giết con trai ông, Mr.Lize?”

“Lòng tham. Khát vọng. Một nỗi khao khát vô độ về quyền lực.” Nhà ảo thuật hạ thấp giọng xuống thành tiếng rít khấn nài. “Cô không thấy những gì hắ ta đã làm sao? Hắ ta luôn lách vào trong những cảm xúc của chúng tôi, biết rằng sự chói sáng của Arthur nắm giữ chìa khoá của mọi thứ hắ ta từng muốn. Arthur luôn là người dẫn đầu, Tristan chỉ là kẻ theo đuôi. Hỏi bất kỳ ai xem. Lennox đã chẳng sáng chế ra nổi một cái bẫy chuột từ khi Arthur chết. Nền tảng của bộ vi xử lý khiến hắ ta giàu có như thế đã có từ trước khi con trai tôi biến mất. An ủi duy nhất của tôi là biết được rằng Arthur hắ đã đem bí mật về một phương thức xuyên thủng khác xuống mộ cùng nó. Đó là lý do tại sao Lennox đã phải trải qua tất cả những năm tháng này để tìm kiếm chúng.”

“Cuộc thi đấu pháp thuật,” Arian thì thầm, những nghi ngại làm cô ớn lạnh sợ hãi.

“Đúng vậy. Và tất cả những cuộc họp kỳ quái, những hội nghị chuyên đề, và những cuộc thi đã tổ chức đó. Hắ ta có khuynh hướng trở thành một kẻ hoài nghi chuyên nghiệp để xâm nhập vào hàng ngũ những tín đồ trung thành. Nhưng tôi có mọi lý do để tin rằng hắ ta đã sẵn đuối pháp thuật chân chính một cách hảo huyền.” Arian có thể thề rằng ánh mắt lão lướt qua miếng bùa của cô một lần nữa. “Cho đến bây giờ.”

“Vói tôi ư?” Cô lập lại, biết trước câu trả lời mà lão sẽ trao cho cô.

“Chính xác.” Ông già vênh đầu giống một chú chim vui tươi, biểu hiện chiến thắng, gần như điệu dàng. “Oh, Báo chí có thể gắn nhãn cho cô là một kẻ lừa đảo, nhưng tôi biết sự thật. Tôi

đã nhìn thấy bằng chứng bởi chính mắt tôi. Lúc đầu là ở cuộc thi đấu pháp thuật khi những tên đầu của Lennox ném tôi ra khỏi toà nhà, sau đó tại bữa tiệc Halloween. Cô có quyền năng, Arian. Những quyền năng ngoạn mục, phi thường, và Lennox không thể đợi để đặt bàn tay hắc lên chúng. Và lên cô.”

Arian dẫu mặt vào trong vành nón, không muốn ông già đoán ra Tristan đã đặt tay anh lên cô rồi. Ngay cả bây giờ, với sự ngờ vực đang khuấy đảo trong đầu cô và những giấc mơ đã vỡ tan thành bụi, ký ức vẫn còn đủ sức mạnh để gây nên một cơn rùng mình khao khát. Có lẽ nào đôi tay của một kẻ giết người lại có khả năng dịu dàng đến thế, kiên nhẫn và điêu luyện một cách tinh tế đến thế?

Wite Lize chuyển chiếc khăn giấy cho cô như thể một chiếc khăn mùi soa, rõ ràng tin rằng những tiết lộ của lão đã khiến cô rơi lệ. Sự thương cảm của lão thậm chí còn gây khó chịu nhiều hơn về doạ dẫm của lão. “Hắn đã xoay sở để mê hoặc cô bao lâu rồi, cũng đáng thương của tôi? Hắn có thì thầm những từ ngữ yêu thương vào tai cô không? Hứa hẹn lòng tận tụy bất diệt của hắn?”

Chúng ta sẽ cưới vào thứ bảy trước lễ Tạ ơn.

Arian cứng người, nhớ lại những từ ngữ giống một mệnh lệnh hơn là lời cầu hôn.

Đừng cố nghĩ đó là một đám cưới, mà như là một sự tiếp nhận hoặc một cuộc sát nhập kinh doanh... Em sẽ có những gì em muốn. Và tôi sẽ có những gì tôi muốn.

Những lời của chính Tristan đã lên án anh. Cô cho rằng cô nên biết ơn rằng anh đã không xúc phạm cô bằng những lời lẽ ngọt ngào hoặc hứa hẹn những gì anh không bao giờ có ý định giữ lời. Nhưng cô đã được bao bọc quá kỹ trong những hình ảnh tượng tượng thời thơ ấu về những quả chuông cưới và tình yêu bất diệt đến nỗi cô không chú ý đến những cảnh báo không lời của anh.

Khi Arian tháo bỏ cặp kính mát và chiếu một cái nhìn không nao núng vào Wite Lize, đôi mắt cô cháy bỏng và khô khốc. “Ông đã tự mình làm sáng tỏ về những gì Tristan muốn từ tôi. Nhưng còn ông thì sao, Mr.Lize? Ông muốn gì?”

Ông già vờ tay ngang qua bàn và khum bàn tay xương xẩu của lão trên tay cô. “Tôi cần cô, Arian.”

Ta đã lật tung thế giới vì nàng.

Lời thì thầm khàn khàn của Linnet trôi qua nhiều thế kỷ, từ một chốn khác, một cuộc đời khác, nhưng nó vẫn còn khiến cho da của Arian nổi gai. Cô kéo giật bàn tay ra khỏi tầm với của Lize, ước rằng cô chưa bao giờ tháo đôi găng tay của cô ra.

Ông già đã thất bại để chiếm thế thượng phong. Lời lẽ của lão lộn xộn, bị xô đẩy bởi sự háo hức muốn lôi kéo cô về phe lão. “Lennox là một kẻ rất nhiều quyền lực. Hắn ta đã trải qua mười năm vừa qua để hạ uy tín của tôi, khiến mọi người tin tôi không là gì ngoài một lão già gàn dở. Ông bạn Hobbes đó là người đồng minh duy nhất mà tôi còn lại và thậm chí giờ đây anh ta cũng mất hứng thú rồi.” Đôi mắt lão đẩy một cái liếc xảo quyệt. “Nhưng nếu vị hôn thê của chính Lennox trở mặt chống lại hắn, cảnh sát sẽ lắng nghe. Họ hắn sẽ mở lại vụ án và và đặt hắn vào sau song sắt, nơi hắn thuộc về.”

Arian đứng lên và mang găng tay vào với một sự hăng hái đột ngột. “Rất tiếc là tôi không thể giúp ông, Mr.Lize, nhưng lòng trung thành đầu tiên của tôi là dành cho chồng sắp cưới của tôi.”

Biểu hiện hăm hở của Lize vỡ vụn. Lão quấn đôi tay quanh chiếc tách như thể để giữ chúng khỏi cuộn thành nắm đấm và nghiến cúu cô bên dưới đôi chân mày như chiếc bàn chải của lão. “Lòng trung thành là một nét đáng ngưỡng mộ đối với một người vợ. Tôi hy vọng Lennox không cho cô lý do để ân hận về điều đó.”

“Tôi cũng thế.” Cô lầm bầm, quay người rời khỏi bàn.

“Miss Whitewood?” Wite Lize thậm chí còn không thèm ngược nhìn lên. Lão đơn giản chỉ ngồi nhìn chăm chăm vào đáy tách trà, như thể tiên đoán cả quá khứ lẫn tương lai từ mớ cặn của chúng. “Hắn ta không bao giờ phủ nhận điều đó, cô biết đấy. Không, ngay cả với luật sư của chính hắn.”

Arian lao ra khỏi thang máy của căn penhouse, lần đầu tiên thất biết ơn về sự mát lạnh thiếu tự nhiên của không khí. Cô đá giày và tháo nón, phe phẩy nó trong nỗ lực không hiệu quả để làm dịu đi vàng trán đang hừng hực của cô. Cô ước rằng cô chưa bao giờ rời khỏi môi trường được kiểm soát khí hậu này. Chưa bao giờ để cho Wite Lize rót chất độc của lão vào trong tai cô. Kéo giạt đôi găng tay, cô vò chúng thành một trái banh bừa bộn.

Tâm trạng ảm đạm của cô cũng không cải thiện được khi khám phá ra chiếc váy cưới đã được chuyển đến từ cửa hàng đồ cưới. Tác phẩm bằng satin lấp lánh mắc trên một giá bằng kim loại, lớp mạng viền đăng ten của nó rập rờn trong luồng gió của máy điều hoà không khí giống như bóng ma thách thức trong tất cả những giấc mơ của cô.

Cô ước chi cô đã chọn màu đen, cô nghĩ đầy cay đắng. Màu đen dành cho sự phản bội. màu đen dành cho sự thương tiếc. Màu đen dành cho...

“Tôi nghĩ nước tắm của cô đã lạnh rồi.”

Với giọng đàn ông kiểu sự-thật-là-thế, Arian vỗ bàn tay trên trái tim đang đập dữ dội của cô và quay lại. Copperfield đang dựa vào khung cửa phòng ngủ, vẻ mặt của cậu ta gần cảnh giác bằng của cô.

“Tôi đã đi dạo,” Cô buột miệng. “Để hít thở không khí trong lành.”

“Cô không nợ tôi một lời giải thích nào hết. Cô là hôn thê của Tristan, không phải tù nhân.”

“Dù sao thì cũng chưa phải,” cô lầm bầm.

Copperfield cuốc bộ vào trong phòng sinh hoạt chung với một vẻ lén lút duyên dáng nhắc Arian nhớ đến cội nguồn của cậu ta nhiều hơn cô dám thú nhận. Nhưng vẻ mặt của cô đã phản bội cô.

“Cô không cần tỏ ra lo lắng như thế. Tôi không định lột da đầu cô đâu.” Anh ta giơ ra một bìa hồ sơ đơn độc bằng giấy manila với một cây bút gắn vào một cạnh. “Tôi chỉ cần chữ ký của

cô trên vài văn bản pháp luật.”

“Rất tốt.” Arian cầm bì hồ sơ và chìm xuống trên chiếc trường kỷ, háo hức được thoát khỏi anh ta để cô có thể quay trở lại với sự mơ màng khốn khổ của cô.

Cô lật đến trang cuối cùng một cách máy móc, đã quen với việc ký mới biên lai và biên nhận trong ba tuần vừa qua mà không có đến một ý tưởng mờ nhạt nhất về nội dung của chúng. Nhưng sự chú ý của cô bị thu hút và bị giữ lại bởi tiêu đề trên đỉnh của trang giấy.

“Thoả thuận tiền hôn nhân?” cô đánh bạo, lăn tròn những từ ngữ xa lạ ấy ra khỏi lưỡi cô.

Copperfield nhún vai, nhưng dường như gặp khó khăn trong việc nhìn vào mắt cô. “Đó là một hợp đồng tiêu chuẩn trước khi kết hôn. Không có gì ngoài những điều bình thường. Tôi chắc là có một từ tương đương trong tiếng Pháp. Tôi chỉ không biết đó là gì. Nó đơn giản có nghĩa là một thoả thuận rằng buộc được ký kết trước đám cưới để bảo vệ cho cả hai bên liên quan.”

“Khỏi cái gì?”

Cop kéo giật túm tóc cột đuôi ngựa của cậu, trông có vẻ thiếu thoải mái vào giây phút đó. “Khỏi những hoàn cảnh không đoán trước được – bất hoà trong hôn nhân, xung đột nói chung.” Cậu lưỡng lự trước khi nhẹ nhàng thêm vào, “Bất trung.”

Kéo ánh mắt bối rối ngoảnh đi khỏi cậu, Arian lật trở lại trang đầu tiên và bắt đầu đọc. Cop xếp một cánh tay ngang qua lưng ghế trường kỷ, nhưng dáng vẻ bất chợt của anh không thành công trong việc che dấu nỗi khao khát được ở bất cứ nơi nào đó trên thế giới này ngoại trừ nơi anh đang ở.

Rốt cuộc khi Arian lật đến trang cuối cùng và nhấc đầu lên, cô thậm chí không cố che dấu những giọt nước mắt đang tuôn trào trong đôi mắt cô hoặc chỗ gồ lên thách thức của quai hàm cô.

Cop thở dài. “Cậu ấy rất hào phóng, Arian. Tôi thậm chí còn khuyên cậu ta giảm đi phần nào của nhiều điều khoản quá vô lý, nhưng cậu ấy khẳng khẳng về chúng. Trong trường hợp xảy ra ly hôn, cậu ấy không chỉ cho phép cô giữ lại một triệu dollar mà cô đã thắng từ cuộc thi đấu phép thuật, mà cô còn nhận được một lâu đài tại miền nam nước Pháp và tiền trợ cấp ba trăm ngàn dollar mỗi năm, miễn là cô còn sống, ngay cả khi cô lựa chọn để tái hôn.”

Những giọt nước mắt run rẩy trên mi của Arian, nhưng không rơi. “Anh có quen thuộc với cụm từ ‘cho đến khi cái chết chia lìa đôi lứa’ không, Mr.Copperfield?”

Cái nhăn mặt của anh nhẹ đến mức cô nghĩ đã tưởng tượng ra chúng. “Tôi có biết.”

“Nơi tôi sống, lời thề nguyên đó chính là sự ràng buộc. Nó không thể bị loại bỏ bởi ý thích bất chợt của người đàn ông hoặc chữ ký trên một mảnh giấy.”

Cop bật dậy, bước đi trong những vòng tròn đầy thất vọng quanh chiếc bàn café vững chắc. “Thoả thuận tiền hôn nhân chỉ là một sự phòng ngừa thôi, Arian. Chúng không khiến cho chuyện ly hôn chắc chắn xảy ra đâu mà.”

Arian đập nhẹ trang giấy cho đến khi nó kêu lách cách. Cop ngừng bước như thể bị đóng đinh vào tấm thảm trước cảm xúc mạnh mẽ của cô. “Trang giấy này trao cho Tristan Lennox

quyền đứng trước Chúa và là người chổng vào ngày hôm sau để cam kết cuộc đời của anh ấy với tôi. Đến với giường tân hôn của chúng tôi và làm trọn lời cam kết đó, sau đó gạt bỏ tôi như thể tôi không có gì nhiều hơn một con điếm tầm thường. Điều đó không đúng sao?”

Cop vươn thẳng hai bàn tay, nài xin sự thấu hiểu của cô. “Đó chỉ là thủ tục thôi mà. Sao có thể đề nghị một người đàn ông với sự giàu có như Tristan lại tiến vào một cuộc hôn nhân mà không bảo vệ cho tài sản của anh ta...”

“Điều đó không đúng sao?”

“Điều đó đúng.” Cop nhắm mắt, thở dài trong sự thất bại, nhưng chúng chấp chới mở ra trong bàng hoàng trước cơn giận dữ đang cào sột soạt cây bút vào trang giấy

Arian ký tên cô xuyên qua màn nước mắt lờ mờ. Tội giết người cô có thể tha thứ cho Tristan, nhưng điều này...? Điều này phản bội mọi thứ cô từng tin tưởng. Biến một phụ nữ thành tình nhân là tội lỗi, nhưng biến tình nhân thành vợ là một việc ghê tởm. Cô sẽ ký vào thứ đáng ghét đó, rồi cô sẽ ném nó vào mặt của Tristan cùng với chiếc nhẫn của anh, lời cầu hôn của anh, và những mảnh vỡ của trái tim cô.

Khi cô gạch dưới tên cô bằng một đường phô trương đầy giận dữ, cô nhận ra hàng bên trên, với tên được đánh máy của Tristan, vẫn để trống. Một cái cau mày trầm ngâm làm cong môi cô.

Khi Arian đứng lên khỏi trường kỷ, Copperfield mất thăng bằng trước ánh lấp lánh tinh quái trong đôi mắt cô và nụ cười rạng rỡ nguy hiểm chết người của cô. Nhớ lại sự huỷ hoại mà tâm trạng giận dữ của cô đã trút lên tại đêm lễ hội Halloween, anh lão đảo tiến đến chặn đường cô.

“Thôi nào, Arian, đâu như thế tôi chưa bao giờ bị cám dỗ muốn tự mình biến cậu ta thành một con nòng nọc đâu.”

“Đừng ngó ngấn thế,” Cô đáp, bước vòng qua Cop với vẻ duyên dáng thư thái để bấm nút gọi thang máy. “Tôi chỉ định lấy chữ ký của anh ấy cho văn bản này thôi. Anh đã nói nó quan trọng mà, đúng không?”

Copperfield ngừng lại đủ đột ngột để dán dính thân thể anh ngang qua cửa thang máy. “Đó sẽ là một ý tưởng tệ hại. Tristan đang trong một cuộc họp ngay lúc này. Cậu ta không thích bị quấy rầy đâu.”

Nụ cười của Arian bén ngót khi cô xông vào thang máy. “Vậy thì tôi sẽ thực hiện mọi nỗ lực để không làm phiền anh ấy.”

Hệ thống liên lạc nội bộ kêu bíp bíp, những chiếc điện thoại ngân vang, và những cái đầu bật ra khỏi ngưỡng cửa khi vị hôn thê ẩn dật của Lennox đi như tên bắn qua những hành lang của Lennox Enterprise, bồng bồng với cơn thịnh nộ chính đáng trong bộ trang phục hiệu Chanel màu đỏ và đôi chân mang tất. Hệ thống thông tin hành lang của giới văn phòng bộc lộ sự tàn nhẫn trong tính hiệu quả của nó, tàn nhẫn đến mức người trợ lý thuê mới của Tristan đã đi vòng qua chiếc bàn làm việc, chờ sẵn để chặn đường của Arian khi cô bật tung cửa văn phòng, vẫn đang giữ chặt bản hợp đồng tiền hôn nhân trong bàn tay siết chặt đến trắng cả

khớp.

Sinh vật mọc mọc trong trang phục bằng vải tuyết và búi tóc kiểu bà giáo già cao sừng sững trên Arian. “Tôi rất tiếc, thưa cô, nhưng Mr.Lennox không có ở đây ngay lúc này.”

Arian đã ngờ là như thế rồi, nhưng dù sao thì cô cũng lách qua người phụ nữ và đẩy mở cửa văn phòng của Tristan. Cô hẳn đã lúng túng nếu người phụ nữ không phản bội chính mình với cái liếc lên lút vào những văn phòng ở ngoài xa hơn. Đi vòng qua người phụ nữ, Arian hành quân trở lại theo đường mà cô đã đến, lần đầu tiên nhận ra một bộ cửa gỗ dái ngựa cao sừng sững khác ở cuối một hành lang rộng.

Người trợ lý bám theo sau cô, miệng bà ta mím lại như thể đôi gót giày cao đang siết chặt cả đôi môi cũng như những ngón chân của bà. “Mr.Lennox đang ở trong một cuộc họp thường niên với ban quản trị. Ngài ấy đã để lại một mệnh lệnh rõ ràng rằng không muốn bị quấy rầy vì bất kỳ lý do nào, bất luận thế nào.” Khi Arian phớt lờ bà ta, tông giọng của người phụ nữ lạnh lẽo với sự đe dọa báo điềm gở. “Vui lòng đừng khiến tôi gọi đội bảo vệ.”

Arian bật mở cánh cửa đôi và thấy bản thân ngay lập tức trở thành tiêu điểm của một tá cặp mắt. Một số còn trẻ, phần lớn đã già, tuy vậy, tất cả bọn họ đều tỏ ra có phần chờ đón sự kích động, một sự tiên đoán tham lam về những cơn ớn lạnh sắp đến. Ban quản trị của Lennox Enterprises hẳn là nòng nặc mùi tiền, nhưng họ chẳng khác chi những kẻ thích xem những trò vui trong cuộc đời này. Họ sẽ không bao giờ bị kết tội phù thủy, gần như đã bị dìm chết, bị ném sang một thế kỷ khác, khám phá ra người đàn ông họ yêu có khả năng là một kẻ giết người và một kẻ lừa cáng nhẫn tâm bậc nhất, và có trái tim mềm yếu đã bị vỡ thành muôn ngàn mảnh vụn. Sao mà Arian ghen tỵ với cuộc sống buồn tẻ, toại nguyện của họ đến thế!

Tristan ngồi tại cạnh cuối của chiếc bàn dài, chiếc ngai bọc da tỏ rõ anh là vị vua của biệt điện kiêu kỳ này. Vẻ mặt của anh cảnh giác, không để lộ bất kỳ điều gì.

Người trợ lý huých Arian sang một bên. “Tôi hết sức tiếc. Mr.Lennox. Tôi đã cố ngăn cô ấy, nhưng cô ấy không nghe.”

Tristan giơ một bàn tay. “Không sao, Mrs.Flanders. Tôi sẽ quan tâm đến điều đó.”

Người phụ nữ nấn ná, gần như liếm vành môi mỏng dự đoán về sự trừng phạt của Arian, nhưng một ánh mắt nhấn mạnh của người chủ khiến bà bước vội ra cửa với vẻ dằn dỗi tổn thương.

Tristan nhìn đồng hồ, giọng anh hoà nhã một cách tàn nhẫn như Arian đã biết nó sẽ như thế. “Thứ lỗi cho anh, em yêu quý. Chúng ta có một cái hẹn mà anh đã quên chẳng?”

Arian đáp trả nụ cười mai mỉa của anh bằng nụ cười dịu dàng của chính cô. “Không, cục vàng à. Chúng ta không có một cái hẹn. Chúng ta có một hôn ước.”

Cảnh giác trước tông giọng ngọt như mật của cô, Tristan nhướng một bên mày. “Chúng ta có thể thảo luận thứ này sau không?” Anh chỉ vào những gương mặt háo hức xếp thành hàng hai bên chiếc bàn, vào những chồng hồ sơ và giấy tờ rải rác trên bề mặt sáng lấp lánh của nó. “Như em thấy đó, anh đang ở giữa một cuộc họp quan trọng.”

Arian giơ bản thoả thuận tiền hôn nhân lên. “Thứ này còn quan trọng hơn để bảo vệ của quý của anh...” Cô vấp vấp những từ không quen dùng, gọi ra vài nụ cười mỉm thích thú che

dấu tòi và một tiếng hỗn hển bị xúc phạm từ một người phụ nữ có mái tóc màu xanh lơ. “Ý cô là tài sản quý của anh ấy chẳng?”

Đôi môi của Tristan vặn xoắn lại như thể bị giằng co giữa mỉm cười và chế nhạo. “Điều này không đúng lúc và cũng không đúng chỗ, cưng à.” Anh gợi ý nhẹ nhàng, như thể đang xoa dịu một đứa trẻ. “Anh thật sự nghĩ em nên đi.”

Arian động sầm lòng bàn tay cô trên bàn trong một vẻ thách thức rành rành. “Và nếu em không đi thì sao, anh định làm gì, cưng của em? Làm em biến mất à?”

22.

Từ ngữ của Arian nấn ná trong không trung giống như âm vang của một tiếng sấm. Các thành viên ban quản trị len lén dời đi từng người một, để cô lại đối mặt với Tristan qua chiều dài thăm thẳm, trống rỗng của chiếc bàn hội nghị.

Bắt gặp đôi mắt phủ sương giá của anh, Arian cảm thấy một ánh thấp thoáng của nỗi sợ hãi chân thực. Cô không biết liệu mắt cô có lừa dối cô không khi anh đứng lên và đi đến cửa sổ, như thể anh không thể chịu đựng việc nhìn vào cô thêm nữa. Cô chìm vào một trong những chiếc ghế mà một thành viên ban quản trị đã bỏ trống.

Tristan nhìn chằm chằm không chớp xuống đài phun nước trong sân sau xa xa bên dưới, đôi tay anh vùi sâu trong túi quần. “Tôi lẽ ra nên biết chỉ là vấn đề thời gian. Vậy kẻ nào đã có được em trước ? Lize hay Hobbes?”

“Lize,” Arian nói, vò nhàu bản thoả thuận tiền hôn nhân mà không nhìn vào chúng. “Lão ta muốn em đi đến cảnh sát cùng lão. Để thuyết phục họ lật lại vụ án.”

Tristan xoay lại đối mặt với cô, vẻ anh mệt mỏi. “Vậy tại sao em lại ở đây thay vì ở đó?”

Arian nuốt xuống một lời nói dối kha khá. “Em không biết. Lize đã có mặt ở bữa tiệc Halloween. Lão đã đưa cho em bức ảnh anh bị cảnh sát dẫn đi. Em đã nhìn thấy vết máu trên quần áo anh... trên tay anh...”

Đôi mắt Tristan loé sáng như một con thú săn mồi. Anh đi vờ vẩn quanh bàn, mỗi bước chân được đo lường bằng vẻ duyên dáng nguy hiểm. Anh hiên ngang đi đến bên cô, nhưng Arian từ chối bị áp đảo. Không, ngay cả khi anh luồn tay bên dưới mái tóc của cô để khum lấy cổ họng cô từ phía sau, không, ngay cả khi những ngón tay anh lướt qua vùng mạch đập mong manh bên dưới hàm cô để tìm kiếm sự rợn rùng cảnh báo.

Đôi mắt cô chớp chờn khép lại khi anh nghiêng người xuống và nhấn miệng anh trên tai cô, giọng anh khàn khàn – gởi một cơn rùng mình hoàn toàn đáp ứng dọc theo xương sống cô. “Em đã thấy máu, thế nhưng em vẫn để anh chạm vào em, để anh đặt đôi bàn tay nhuộm máu đó trên em sao? Đôi tay của một kẻ giết người?”

Anh ta chưa bao giờ phủ nhận, cô biết đấy. không ngay cả với luật sư riêng của anh ta. Hết sức kỳ lạ, lời khuyên đáng nguyên rủa của Wite Lize lại trao cho Arian thứ vũ khí mà cô cần.

“Anh đã dấu cái xác ở đâu?” Cô thì thầm.

Tristan rút tay lại như thể da thịt cô thiêu đốt anh. Cô xoay chiếc ghế để đối mặt với anh.

“Anh vùi nó dưới tầng hầm của ngôi nhà đá nâu cũ sao?” Anh bước lùi, nhưng Arian đã bật đứng dậy, hiên ngang đi đến trước anh, cũng tàn nhẫn y như anh đã đi hiên ngang đến trước cô. “Hay anh nghiền xương hắc thành vữa và đổ vào trong nền móng của toà tháp?” Cô nhún nhảy đi đến bức tường và bắt đầu gõ nhẹ vào chúng với sự cách quãng thiếu đều đặn. “Thi hài của hắc đang mục nát ở đâu đó giữa những bức tường này sao? Em nghe rằng những tên sát nhân thường dấu xác nạn nhân của chúng bên trong thân tàu, nhưng truyền thuyết cũng nói rằng những chiếc tàu sẽ bị nguyên rủa đời đời. Anh có cảm thấy bị nguyên rủa không?” Cô hỏi một cách rạng rỡ. “Phải chịu số phận bi đát? Có lẽ là bị đoạ đày chăng?”

Anh nhìn cô chăm chú như thể cô là loại yêu ma mặc đồ hiệu Chanel của riêng anh, được gọi đến từ địa ngục để thúc vào những vết sẹo đau đớn nhất của anh bằng cây chĩa ba. “Chết tiệt em,” anh thì thầm. “Làm sao em biết?”

“Rằng anh vô tội à?”

Anh gật đầu.

Cô thưởng cho anh một nụ cười hấp dẫn nhất. “Em không biết. Cho đến bây giờ.”

Tristan bước đến với cô như thể anh đã xem xét lại một cách nghiêm túc ý niệm bóp cổ cô.

Arian nhảy ra khỏi tầm với của anh, đặt một cái ghế vào giữa họ. “Oh, Em đã nghi ngờ ngay từ lúc đầu rằng anh không thể giết Arthur. Hắc là bạn anh. Anh yêu quý hắc.”

Tiếng cười lục cục âm đạm của Tristan chứa đựng một chút hài hước. “Điều đó cũng không ngăn hắc cố giết anh.”

Nụ cười của Arian tắt lịm. Đẩy một chồng giấy ra xa, cô chống hông lên cạnh của chiếc bàn họp. “Tại sao?”

Tristan chìm vào trong một chiếc ghế, nhún vai xem thường. “Anh đã biến ra một cái Pizza.” Trước cái nhíu mày lạc lối của Arian, anh tiếp tục. “Bọn anh đã làm việc bất kể ngày đêm với dự án Warlock của anh, không ăn, chỉ ngủ đôi chút. Thần kinh của bọn anh rã rời, tâm trạng bần gất, nhưng cả hai đều cảm thấy đã tiến rất gần đến điểm xuyên thủng để ngưng lại.”

“Dự án Warlock của anh? Wite Lize đã ngụ ý rằng Arthur đã phát minh ra nguyên lý.”

Tristan khịt mũi. “Hắc ư. Arthur chẳng là gì ngoài một hacker nhị phân. Khi anh gặp hắc, hắc đang kiếm tiền bằng cách bẻ khoá hệ thống máy tính của trường đại học và thay đổi điểm số. Anh là người thuyết phục rằng hắc đang lãng phí tài năng của hắc.”

“Tiếp đi.” Arian thúc giục.

“Bọn anh sắp ngất xỉu vì đói nên Arthur ra ngoài kiếm một cái pizza. Anh ở lại tại bàn phím, đang nạp sự kết hợp của những dòng dữ liệu. Anh đã mệt mỏi quá sức.” Anh xoa bóp trán cố nhớ lại. “Những con số bắt đầu mờ mịt lại với nhau đến mức anh đặt đầu xuống bên cạnh

bàn phím, nghĩ rằng anh sẽ chỉ lên chộp mắt một chút trước khi Arthur trở lại. Ngay trước khi anh trôi vào giấc ngủ, anh nhớ là đã nghĩ đến pizza sẽ ngon tuyệt như thế nào, hơi nóng sẽ làm phô mai tan chảy ra sao, xúc xích tiêu của chúng sẽ quấn các mép lên như thế nào. Điều đó rất thật, anh thật sự bắt đầu nghĩ thấy chúng. Rồi khi anh mở mắt, chiếc pizza ở đó, ngay bên dưới mũi anh.” Không, ngay cả một thập kỷ hoài nghi cũng không tẩy xóa hoàn toàn tiếng vọng thích thú khỏi đôi mắt Tristan.

“Thoạt đầu anh nghĩ anh đã ngủ lâu hơn anh dự tính, nhưng vào đúng ngay lúc đó, Arthur huýt sáo xuyên qua cánh cửa, với hộp pizza trong tay. Hẳn ta đã nghĩ anh đang chơi một trò đùa với hắn. Rằng anh đã gọi và đặt hàng một cái pizza trong lúc hắn ra ngoài. Mất một lúc lâu anh mới thuyết phục được hắn rằng bọn anh cuối cùng đã làm được điều đó – sáng tạo nên một chương trình máy tính có năng lực chuyển đổi năng lượng thành vật chất. Một công cụ ảo để hoàn thiện những ước mơ.”

“Pháp thuật.” Arian thì thầm, đôi mắt của chính cô cũng lấp lánh rộn ràng trước khám phá của anh. Đó hẳn là một kiểu pháp thuật khác với thứ của cô, nhưng điều đó không làm nó ít phi thường hoặc ít đáng kinh ngạc đi chút nào.

“Pháp thuật.” Anh lập lại, vẻ cay đắng nhức nhối trong giọng anh. “Bọn anh đã chào mừng sự thành công của bọn anh với chiếc pizza mê hoặc đó và một chai vang Chianti* rẻ tiền, sau đó lại lao bổ vào công việc. Anh muốn thực thi những nghiên cứu và thử nghiệm, thử xem những giới hạn và các kẽ hở của chương trình, nhưng Arthur khẳng khẳng là dự án đầu tiên của bọn anh là cài đặt Warlock vào trong một bộ vi xử lý không lớn hơn đầu ngón tay cái. Cả hai người bọn anh đều phù phiếm, gần như say sưa trong nỗi phấn khích, nhưng vào đêm thứ hai, anh đã bắt đầu thấy ngờ.”

*(*Chianti : Các hãng rượu vang được sản xuất ở vùng Chianti, Tuscany, Italy. Đây là một tên gọi chung tương tự như Bordeaux của Pháp vậy, vì thế nó sẽ gắn liền với một cái tên riêng nào đó của nhà SX, và không phải Chianti nào cũng rẻ tiền đâu nhé, nhưng cũng không quá đắt đỏ)*

“Loại nghi ngờ gì?” Arian hỏi, nghiêng tới gần anh.

Đôi mắt trong như pha lê của Tristan mờ đi. “Sẽ ra sao nếu Warlock rơi vào tay kẻ xấu? Sẽ ra sao nếu chúng được sử dụng để đáp ứng cho những ước nguyện méo mó của gã điên nào đó hoặc một kẻ giết người hàng loạt? Bằng cách nào để một quyền năng không giới hạn như thế không bị mua chuộc? Anh đã cố thảo luận về nỗi sợ của anh với Arthur, nhưng hắn chỉ cười lớn và bảo anh đừng trở thành một kẻ yếu đuối như thế. Lúc đó đã gần nửa đêm, nhưng hắn đã động viên anh nên đi dạo. Hắn nói đôi chút không khí trong lành sẽ làm thoáng đầu óc của anh.”

“Đó là khi hắn gọi cho cha hắn,” Arian suy luận. Khi cô gặp ánh mắt không náo nức của Tristan, sự khiếp sợ sơ khai chạy râm ran theo mạch máu của cô. “Anh! Anh là virus! Thứ virus mà hắn đã lập kế hoạch để tiêu diệt!”

Tristan gật đầu. “Cảnh sát đã ép buộc anh nghe đi nghe lại tin nhắn đó. Thỉnh thoảng anh vẫn còn nghe thấy giọng hắn trong đầu, trong những đêm muộn khi không còn ai xung quanh.” Anh đứng lên và đi về vẫn trở lại cửa sổ. Những bóng tối của buổi hoàng hôn đang đến bộc lộ vẻ tôn nghiêm trên nét mặt trông nghiêm của anh. “Hắn đang đợi anh khi anh đi vào cửa.”

Arian quàng tay quanh mình để dập tắt một cơn rùng mình, ao ước rằng chúng là vòng

tay của Tristan. Cô không cần hỏi động cơ của gã Finch là gì. Lòng tham. Khát vọng. Một nỗi đói khát quyền lực không thể thoả mãn. Mọi nhược điểm mà Wite Lize đã gán cho Tristan. Cô tự hỏi không biết liệu lão già đó có ngờ được rằng tất cả mọi thứ là do sự phản bội của con trai lão hay không.

Miệng của Tristan cong lên trong một vẻ dữ tợn nhai lại sự vui vẻ. “Khi anh nhìn thấy con dao trong tay hấn, tất cả những gì anh có thể nghĩ ra để nói là, ‘Cút thật, Arthur, tại sao không phải là một khẩu súng? Cậu biết là tớ ghét phải lau sàn bếp như thế nào mà.’ Hấn ta chỉ nhắc một ngón tay lên môi, nháy mắt với anh, và nói, ‘Chúng ta không muốn đánh thức hàng xóm vào lúc này, đúng không?’”

Nhưng họ đã bị đánh thức, Arian nhớ lại. Với những tiếng quát giận dữ và âm thanh của một cuộc vật lộn dữ dội ngăn. Khi Tristan nhìn chăm chăm vào trong màn đêm đang tụ tập, Arian tự hỏi không biết liệu anh nhìn thấy nụ cười trêu chọc của Arthur hay con quái vật chế nhạo đang nhìn vào anh từ bóng tối.

Cuối cùng khi Tristan nói, giọng anh đã bị vắt kiệt đi mọi cảm xúc. “Bọn anh đánh nhau. Hấn đã đánh giá thấp anh. Anh đã không xem Thuyền trưởng Kirk* đá vào mông tất cả bọn người Klingon* mà chẳng thu được gì. Con dao ấy đã kết thúc bằng việc ấn vào bụng hấn. Anh đã cố giữ hấn khi hấn ngã và cả hai người bọn anh đều đổ nhào. Có máu đổ... rất nhiều máu.” Tristan kéo tay ra khỏi túi quần, xem xét chúng như thể anh vẫn còn mong tìm thấy vết như có mùi đồng bên dưới những móng tay được cắt gọn gàng của anh. “Anh đã cố cầm máu bằng bàn tay anh, nhưng nó liên tục phun ra bên dưới lòng tay anh, nhỏ giọt giữa những ngón tay anh.”

(*Phim Star Trek)

Một giọt lệ lăn xuống gò má Arian và bắn tung toé vào bản thoả thuận tiền hôn nhân. Khiến cô ớn lạnh đến tận xương tuỷ khi nhận ra Tristan có thể đã là người bị vùi trong tầng hầm của ngôi nhà đá nâu cũ kỹ này. Arthur hấn đã biết rằng Tristan không có gia đình và chỉ có vài người bạn ngoài Finch và cha hấn. Hấn hấn đã tin rằng Tristan sẽ chẳng được nhớ đến. Một cơn rừng mình mới làm rung chuyển cô khi cô nhận ra có lẽ hấn đã đúng.

Đôi tay của Tristan cuộn thành nắm đấm. “Khi thân thể hấn bắt đầu rung lên, anh đã nghĩ là hấn đang ho. Rồi anh nhận ra hấn đang cười. Hấn trưng ra với anh nụ cười toe toét tự mãn xảo quyệt và nói. ‘Quái quỷ, Tristan, bất luận thế nào thì đó cũng là lượt cầu phải lau sàn bếp.’ Rồi hấn mở lòng bàn tay để phô ra với anh bộ vi xử lý bé xíu. Anh nhận ra hấn đã lập trình một kiểu dự phòng nào đó cho Warlock – để giúp hấn trốn thoát phòng khi bị tổn thương chí tử. Nhưng trước khi anh có thể giật lấy thứ đồ chiết tiết ấy, hấn đã biến mất. Ngay trong cánh tay anh.”

“Và anh đã tìm kiếm hấn kể từ khi ấy, đúng không?” Arian hỏi êm ái, đột ngột hiểu nỗi ám ảnh của anh đối với pháp thuật.

“Sao anh lại không làm thế chứ?” Tristan xoay lại, gương mặt anh bị tàn phá bởi nỗi thống khổ và sự ăn năn mà bình thường được dấu kỹ phía sau vẻ ngoài cách biệt. “Anh là người đã để sống hấn! Anh là người đã tạo ra Warlock và đặt một quyền năng đáng sợ như thế vào những ngón tay hư đốn của hấn. Anh đã thuê cả một quân đoàn thám tử lùng sục cả thế giới trong gần mười năm, nhưng cứ như thể hấn đã tan biến khỏi bề mặt trái đất rồi ấy.”

“Copperfield có biết không?”

Tristan nhún vai. “Anh nghĩ cậu ấy ngờ rằng Arthur vẫn còn sống. Cậu ấy chưa một lần hỏi anh xem liệu anh có làm điều đó hay không, không ngay cả khi cậu ấy thuyết phục cha cậu ấy biện hộ cho anh.”

“Anh thậm chí còn chẳng tự biện hộ cho chính mình.” Trái tim của Arian lại nhức nhối lần nữa khi cô nhận ra anh hẳn đã cảm thấy vô dụng và đơn độc như thế nào.

“Dù sao thì cũng sẽ chẳng có ai tin anh, và anh sẽ phải trải qua phần còn lại của cuộc đời anh trong tù ngục trước khi anh kể với họ về Warlock. Anh không thể để cho một gã điên nào đó có được cơ hội để buộc anh phải tái tạo công việc đó. Anh đã nghĩ rằng cuộc thi đấu pháp thuật có lẽ sẽ hấp dẫn được Arthur. Không phải vì hấn cần tiền, nhưng vì hấn sẽ không thể cưỡng lại thôi thúc khoe khoang sự sống sót của hấn vào mặt anh. Quý thật, nếu như hấn không có sự ngạo mạn chết tiệt như thế, hấn chỉ cần đâm vào sau lưng anh trong khi hấn vẫn còn cơ hội để làm điều đó.”

Tristan quăng người vào ghế, cào một bàn tay qua tóc. Vẻ mặt anh ánh lên vẻ dễ tổn thương tương tự đã phủ bóng trên gương mặt của chàng trai vấy máu trên trang ảnh của Forbes. Arthur đã không đâm vào lưng anh; hấn đã lao thẳng con dao vào trái tim của Tristan. Một trái tim vẫn còn rỉ máu kể từ khi đó.

Một tình cảm âu yếm tràn qua Arian. Lần đầu tiên cô hiểu được điều gì đã khiến cô khác xa mẹ cô và điều gì đã đặt Tristan khác xa tất cả những người đàn ông mà mẹ cô đã ngủ cùng. Mẹ cô không hề yêu một ai trong số họ, không ngay cả với cha của Arian, nhưng Arian biết cô sẽ yêu người đàn ông này cho đến khi cô lìa đời.

Cô đi vòng quanh bàn, khuyu gối bên chân anh. Cô ngược nhìn vào mắt anh, khao khát mãnh liệt được xua tan đi bóng tối khỏi chúng mãi mãi. “Hãy để hấn đi đi. Arthur Finch đã không còn nữa, thậm chí có thể đã chết. Anh không thể trải qua phần còn lại của cuộc đời anh để ăn năn cho những tội lỗi của hấn.” Cô nâng niu gương mặt cảnh giác của anh trong đôi bàn tay cô trước khi thì thầm một cách mãnh liệt. “Hãy quên Arthur và yêu em, Tristan. Ở đây. Ngay bây giờ. Đêm nay.” Cô nhấn môi cô trên môi anh, đóng dấu sự khẩn nài của cô bằng một nụ hôn. Đôi môi anh hé ra trong sự ngạc nhiên, cho phép lưỡi cô luồn vào giữa chúng và mơn trớn sự ấm áp thú vị của miệng anh.

Tristan rên lên vui sướng trên môi của Arian. Bản năng đầu tiên của anh là chiếm lấy những gì cô trao tặng tàn nhẫn như anh đã chiếm lấy mọi thứ khác mà anh muốn kể từ khi sự phản bội của Arthur đã hút cạn sự chùng mịch khỏi linh hồn anh. Anh khao khát muốn đè cô nằm xuống trên tấm thảm đệm ba lớp đó và cùng vui hưởng sự xá tội dịu dàng của thân thể cô.

Cô trao tặng mọi thứ, tuy vậy không đòi hỏi điều gì đáp lại – không nhấn, không giấy phép kết hôn, không tu sĩ mộ đạo để loan báo họ đã là vợ chồng.

Sự rộng lượng của Arian chứng minh chính xác anh đã sai như thế nào. Cô không phải là một kẻ nghệ sĩ lừa đảo háms lợi đã rao bán thân thể của cô để đổi lấy tên anh. Cô không từ chối anh vì tính hiems độc hoặc tham lam, nhưng chỉ vì nỗi khao khát chân thực muốn giữ lại *món quà* trinh trắng cho chồng cô. Thật đáng hổ thẹn khi anh nhớ lại cách anh đã chế nhạo những nguyên tắc chân tình ấy như thế nào. Những nguyên tắc mà giờ đây cô bằng lòng thoả hiệp để

cung cấp cho anh vài giờ quý báu để được an ủi và quên lãng.

Cô buông gương mặt anh để tìm kiếm tay anh. Đôi bàn tay đã một lần vấy bẩn với máu của bạn anh. Cô nhấn một nụ hôn nồng nhiệt vào mỗi lòng bàn tay anh, rồi hôn lần lượt lên từng ngón tay trước khi đặt má cô tỳ vào gối anh. Tristan vươn tay để vuốt ve mái đầu đang cúi xuống, rồi ngần ngại, nhìn chăm chăm vào bàn tay đang run rẩy như thể chúng thuộc về người khác.

Một mũi giáo đau đớn đâm vào ngực anh, nhưng lần này anh nhận ra cơn nhức nhối như bị nghiền nát ấy là gì. Anh ngạc nhiên là Arian không nghe thấy tiếng rạn nứt của trái tim anh đang mở ra để phóng thích tất cả tình yêu mà anh đã tích trữ trong suốt cả cuộc đời. Một tình yêu cười vào nỗi hoài nghi của anh và thách anh tin vào hạnh-phúc-mãi-mãi và cho-đến-khi-cái-chết-chia-lìa.

Cô tạo ra một âm thanh nho nhỏ phản đối khi anh nhẹ nhàng tách khỏi vòng tay ôm ấp của cô và di chuyển đến chiếc bàn. Anh giải thoát bản thoả thuận tiền hôn nhân khỏi đám giấy tờ nằm rải rác và cẩn thận xé nó thành nhiều mảnh.

Arian nhảy nhảy môi dưới khi cô quan sát anh, đôi mắt cô thăm lại và rung rung. Cô đang chết điếng, Tristan nhận ra, nhưng cô không giảm đi khao khát được chào đón anh vào trong vòng tay cô.

Anh nghĩ trái tim anh có lẽ đã hoàn toàn ngừng đập khi cô đứng lên, tuột chiếc nhẫn đính hôn khỏi ngón tay mảnh dẻ và đưa cho anh. “Đây. Em không cần thứ này.”

Anh cau mày nhìn vào nó, quên mất rằng anh đã bảo nhân viên mua hàng riêng của anh kiểm thử gì đó đắt giá nhất, phô trương nhất của cửa tiệm Tiffany. Nó thậm chí còn góm guốc nhiều hơn anh dự đoán – Một lời chế nhạo loè loẹt nhất cho sự cam kết mà nó đại diện. Nhưng anh đã muốn như thế.

Anh cầm lấy chiếc nhẫn, khép bàn tay quanh nó. “Anh muốn tin rằng em chẳng là gì ngoài một kẻ đào mỏ, rằng em chỉ cưới anh vì tiền của anh. Chà, anh đã sai rồi.” Vẻ mặt anh sáng bừng lên, rồi mờ đi khi anh thêm vào, “Tiền của anh không đủ với em.”

Arian lùi một bước tránh khỏi anh như thể để khích lệ bản thân chờ đón một cú đánh đang đến.

Anh thu ngắn không thương xót khoảng cách giữa họ. “Em không là gì ngoài một phù thủy nhỏ bé tham lam, kẻ sẽ không thoả mãn cho đến khi em đánh cắp được trái tim anh, linh hồn anh... và tình yêu của anh. Và lúc này đây em đã thành công rồi đó, em không có lựa chọn nào ngoài trừ kết hôn với anh và khiến em khốn khổ trong suốt phần đời còn lại của em.”

Arian mở miệng rồi lại ngậm lại, nuốt đi một lời đáp nửa ồm ồm, nửa oạp oạp. (*squeak-squawk*)

Tristan cười toe toét và trượt chiếc nhẫn trở lại ngón tay cô. “Anh sẽ coi điều đó như là ‘yes’”

“Nhưng còn b-bản thoả thuận tiền hôn nhân,” Cô lắp bắp. “Anh đã huỷ nó mất rồi.”

“Chết tiệt đúng là anh đã làm thế. Và nếu em dám ly dị với anh, anh sẽ bắt em phải chịu mọi thứ mà em đáng phải chịu.” Anh khum lấy gò má cô, sự mãnh liệt choáng váng trong đôi

mắt anh cảnh báo với cô rằng anh hoàn toàn không đùa. “Nếu em làm tan vỡ trái tim anh, Arian Whitewood, em sẽ tìm thấy chính em đang lang lang trên đường phố không một xu dính túi và tự hỏi đĩa trứng cá hồi caviar bên cạnh em biến đi đâu mất rồi.”

“Đồ bắt nạt” Arian thì thầm trước khi quàng cánh tay quanh anh với một tiếng la vui sướng thuần khiết.

Cười lục cục giả vờ thất kinh, Tristan lùa những ngón tay anh xuyên qua những lọn tóc loăn xoăn của cô và âu yếm vỗ nhẹ vào phía sau đầu cô. “Đơn giản là em cần phải làm một nỗ lực để kiềm chế những cảm xúc mãnh liệt của em lại, thưa cô Whitewood. Làm sao anh có thể giữ được tiết hạnh của anh cho đến khi em khiến một người đàn ông trung thực biến khỏi anh đây?”

Đôi mắt rục rờ của cô mù mẫm nhìn anh. “Nhưng em nghĩ anh muốn...”

Áp lưng cô vào sát tường, anh nuông chiều miệng cô bằng những nụ hôn bỏng cháy, ẩm ướt và sâu cho đến khi cô nghĩ bộ đồ Chanel màu đỏ có lẽ đã bốc cháy thành ngọn lửa và kêu xèo xèo ngay trên cơ thể cô.

“Những gì anh muốn,” cuối cùng anh thì thầm vào tóc cô trong lúc cô đấu tranh để hít thở, “là đêm mai hãy đến gặp và ở ngay đây.”

23.

Món đồ được bọc kín thanh nhã đã đến căn penhouse trong lúc Arian vẫn còn đang vùng vẫy với chiếc váy cưới. Sven đã đang gõ gõ vào nó và bỏ mất tin nhắn khi cô loạng choạng đi vào trong phòng sinh hoạt chung với dòng thác ren rua của đuôi áo máng lộn xộn qua một cánh tay.

“Đồ dối trá! Anh ấy đã hứa với tôi là sẽ không mua cho tôi bất kỳ món quà phung phí nào thêm nữa.” Arian thốt ra một tiếng thở dài bức tức, nhưng khám phá ra điều đó là không thể, ngay cả chỉ là giả vờ giận dữ khi những ký ức về những nụ hôn của Tristan vẫn còn râm ran trên đôi môi cô.

Cô chộp cái hộp hấp dẫn khỏi tay của Sven. Có lẽ Tristan đã làm một thiện ý cho lời thề nguyện của anh bằng cách thay thế chiếc nhẫn đính hôn của cô bằng thứ gì đó chỉ sáu carat hoặc ít gómk guốc đi một chút.

“Thật quái lạ,” Cô nói, xem xét chiếc hộp từ tất cả các cạnh. “Dường như có những cái lỗ ở trên đây. Anh có nghĩ là người đưa tin đã làm rơi nó không?” Cô nhấc cái hộp lên tai cô, cho nó một cái lắc nhẹ ướm thử. Đôi mắt cô mở to khi cô bắt gặp ánh mắt hoang mang của Sven. “Thậm chí còn kỳ lạ hơn. Cứ như là nó đang ì ằm với tôi ấy.”

“Thả nó xuống!” Sven la to làm cô giật mình tuân lệnh. Anh ta bắt lấy chiếc hộp trước khi nó có thể chạm vào tấm thảm và chạy hết tốc lực vào trong phòng tắm, giờ chiếc hộp ra hết hải tay.

Arian đi rón rén theo sau, hoàn toàn mất tinh thần bởi hành vi của anh ta. Với âm thanh của tiếng nước chảy, cô hé mắt nhìn qua cánh cửa phòng tắm và khám phá ra rằng Sven đã ấn chiếc hộp vào một trong những bồn rửa và mở vòi nước hết cỡ.

Lớp giấy bọc và lớp giấy bìa mảnh dễ bị phá huỷ bên dưới làn nước đang phun trào, để lộ ra một hành khách ướt sũng không còn ỉ ằm trong sự hài lòng nữa mà đang kêu ngoa ngoa hết cỡ cặp buồng phổi bé nhỏ của nó.

“Sven!” Arian kêu lên, chạy ào tới để xúc trái banh lông bắn thủ ấy vào trong đôi lòng tay khum lại của cô. “Anh phải tự thấy xấu hổ chứ! Hành hạ một sinh vật vô tội theo kiểu đó! Nào, nào, mèo con xinh đẹp,” Cô thì thầm, chấm nhẹ vào chòm râu đang nhiều nước của nó bằng đuôi váy của cô. Con mèo con hất hơi và cô bắn cho Sven một ánh mắt quở trách. “Tôi sẽ không cho phép một người đàn ông xấu xa làm tổn thương mày đâu.”

“Tôi đã nghĩ nó là một trái bom,” Sven thú nhận một cách ngượng ngùng, vẫn còn nhìn chăm chú vào kẻ thích gây sự tí hon như thể nó có thể nổ tung.

Tiếng ngoa ngoa của con mèo con đã dịu thành tiếng meo meo đáng thương. Arian kèm lại một cái nhăn mặt đau đớn khi nó bầu những chiếc vuốt cần phải cắt của nó vào vai cô. Một hàng những hạt ngọc trai xoắn tung và trút xuống như mưa, nhưng tất cả những điều đó đã được tha thứ khi nùi bông đen như gỗ mun đáng yêu đó bắt đầu dịu vào tai của Arian.

Ính tai với tiếng rừ rừ hạnh phúc của con mèo con, Arian với tay qua Sven và thận trọng lột tấm thẻ quà tặng dầm nước khỏi miệng chiếc bồn rửa tay. Dòng chữ viết tay không thể nhầm lẫn được đã bị nhoè nhưng vẫn còn rõ ràng : *Mọi phù thủy tốt nên có một kẻ thân cận. Và em là phù thủy tốt nhất mà anh biết.*

Với sinh vật đáng yêu đang thu mình bên dưới cằm cô, một sự ấm áp vừa chẳng là gì vừa là mọi thứ tuôn chảy qua mạch máu của Arian giống như mật chocolate ngọt ngào. Tristan không thể lựa chọn được món quà cưới nào xứng đáng hơn để ca tụng tình yêu của họ. Thoạt đầu Arian nghĩ tiếng chuông xa xôi đó chỉ đơn giản là tiếng trái tim cô đang riu rít một giai điệu vui sướng, nhưng một tiếng ho rụt rè từ hướng phòng sinh hoạt chung cảnh báo với cô đó là tiếng chuông báo thang máy đang đến.

“Barret đây, ma’am. Tôi đã đưa chiếc limousine đến để đón cô đến nhà nguyện.”

Đầu của Arian bật lên. “Ồi, Trời! Nhà nguyện! Đám cưới!” Cô ấn con mèo vào Sven. “Anh có thể vui lòng tìm cho Lucifer bé nhỏ một cái giỏ không? Tôi muốn mang nó đi cùng tôi.”

Sven lùi bảo chiếc bồn tắm sục chìm dưới sàn, lắc đầu với sự mãnh liệt mới hồi phục.

Arian thở dài. “Đừng nói với tôi là một anh chàng to con như anh lại sợ một con mèo con đấy nhé.”

Người vệ sĩ làm dấu chữ thập ngang quả bộ ngực lực lưỡng. “Mèo đen mang đến vận rủi.”

“Và người Na-Uy thì mê tín thái quá và có xu hướng khó chịu với những cuộc chiến của bóng đêm.” Lờ đi lời phản đối lấp bắp của cả người đàn ông và con mèo, cô gọi con mèo con

vào trong bàn tay khổng lồ của Sven.

Va vấp trong lớp vảy lót hồ bột, Arian lao khỏi phòng tắm, để Sven và Lucifer lại nhìn nhau với vẻ ngờ vực cảnh giác của hai kẻ thù truyền kiếp.

Chiếc nhẫn cưới của Arian có mọi thứ mà chiếc nhẫn hứa hôn không có – trang nhã, tinh tế, đầy tính nghệ thuật. Khi Tristan trượt chiếc nhẫn vàng vào ngón tay run rẩy của cô trước lời yêu cầu của vị tu sĩ, anh thì thầm rằng đó là một chiếc nhẫn cổ, trên bảy mươi lăm năm tuổi. Arian tự hỏi không biết anh sẽ nói gì nếu anh biết cô dâu của anh thậm chí còn cổ xưa hơn nhiều, trên ba thế kỷ.

Ngày nào đó cô sẽ kể với anh, cô tự hứa với bản thân. Ngày nào đó khi họ ngồi biếng nhác trên hiên trước của ngôi nhà nông trang vùng Connecticut của họ, ngắm nhìn những đứa cháu ngoại nô đùa xuyên qua những chiếc lá mùa thu. Nhưng hôm nay là một ngày mà cả hai người bọn họ để quá khứ lại phía sau.

Arian biết ơn rằng Tristan đã khẳng khái cô phải mặc màu trắng để tượng trưng cho khởi đầu mới của họ. Ống tay phồng lên của thân áo cắt may kiểu công chúa phoir trần bờ vai cô trước ánh sáng như dát vàng của những ngọn chúc đài pha lê Waterford*. Sven bới những lọn tóc cao trên đầu, rồi giữ những lọn xoắn bắt trĩ bằng một mũ miện được đan kết từ những bông hoa lụa và hoa baby's breath. Miếng bùa ngọc lục bảo giống một giọt nước tô điểm màu sắc cho ngực áo trắng như tuyết của cô.

*(*Waterford crystal : Một thương hiệu chế tác các sản phẩm cao cấp bằng pha lê nổi tiếng thế giới nằm ở thành phố Waterford, Ireland.)*

Arian cảm thấy không cần viện đến pháp thuật của nó. Cô sẽ không bao giờ có thể sáng tác được một câu thần chú có sức mê hoặc bằng của vị tu sĩ. “Ta tuyên bố bây giờ các con là chồng và vợ.” Khi cô xoay gương mặt cô lên để đóng dấu cho lời thề nguyện của họ, nụ hôn dịu dàng của Tristan đã thả một lời nguyện sẽ kéo dài suốt đời.

“Thưa các quý bà và các quý ông,” Vị tu sĩ rạng rỡ nói trầm bổng, xoay họ đối diện với những hàng ghế dài đã được bọc lại. “Rất vinh hạnh giới thiệu Ông và Bà Tristan Lennox.”

Tiếng vỗ tay vang dội làm rung chuyển ngôi thánh đường trang nhã. Arian nhìn qua một biển những gương mặt đang tươi cười và siết chặt tay của Tristan, kinh ngạc rằng không biết bằng cách nào tình yêu đã biến một thành phố đầy những người xa lạ trở thành bạn bè như thế.

Trước khi cô có thời gian để lấy lại được nhịp thở, họ đã tràn xuống lối đi giữa hai hàng ghế và ra khỏi những cánh cửa cao vợi vợi của nguyện đường. Một màn mưa những bông hoa cam được tung bởi những người thiện chí hồ hởi bao bọc họ trong một đám mây hương thơm sục nức, gây ra những cái nhảy mũi náo động và một ánh mắt quở trách từ người chồng mới của cô. Khi Tristan theo sau cô vào trong chiếc limo đang đợi sẵn, Arian vừa vặn nhận ra những đám mây vần vũ hoặc nổi châm chích ớn lạnh của cơn gió đang thì thầm về một mùa đông đến sớm.

Khi chiếc limo đường bộ lăn bánh hướng đến khách sạn Carlyle, nơi tiệc chiêu đãi được

tổ chức, Arian đông cứng trên khuỷu tay của chồng cô, bị siết chặt bởi sự then thừng gần như đau đớn. Những ngón tay mảnh dẻ, rám nắng của Tristan ve vuốt vùng da màu ngà trên cánh tay cô, gọi lên những ký ức khêu gợi của lần đụng chạm vừa qua trong chiếc limosine. Cô len lén nhìn anh. Anh đang quan sát cô với một nụ cười ranh ma hấp dẫn không thể cưỡng lại được, nụ cười cho cô biết anh đang nghĩ chính xác cùng một thứ tương tự.

Nếu có ai đang đợi sự tham dự của họ tại Carlyle nhận ra rằng chiếc limo đã chạy vòng quanh toà nhà sáu lần hoặc cô dâu và chú rể xuất hiện từ ghế sau nhàu nhĩ và hơi sũng sốt, họ quá lịch thiệp để làm nhiều hơn việc cố ý thúc khuỷu tay vào người khác và chia sẻ một cái nháy mắt ghen tỵ. Arian liếm bờ môi sưng phồng và xoay sở một nụ cười run rẩy trước những ống kính thu hình, đôi gò má cô đỏ hồng.

Ngay cả Sven và Lucifer dường như cũng tuyên bố ngừng bắn để vinh danh đám cưới của họ. Khi họ tiến đến phòng tiệc xa hoa nơi tiệc cưới được tổ chức, Arian khám phá ra Sven đang lơ đãng những ánh nhìn chăm chăm kinh hoàng của những bà mệnh phụ để cho con mèo con ăn những miếng trứng cá hồi xông khói từ đĩa của anh ta. Những người phụ nữ thậm chí còn có vẻ bị xúc phạm nhiều hơn khi Sven xoáy một chồi hồng từ một trong những nơi trưng bày và bắt đầu nhấm nháp. Arian thở nhẹ một lời cầu nguyện thầm lặng cảm ơn rằng cô đã không biến anh ta thành một con hổ ăn thịt người thay vì một con dê.

Khi người dẫn đầu của dàn nhạc tứ tấu thúc Arian và Tristan mở màn cho buổi khiêu vũ, Lucifer vọt khỏi chiếc khăn trải bàn bằng satin màu trắng và nô đùa quanh chân họ, cố gắng một cách không biết hổ thẹn để bắt lấy đuôi váy của Arian.

Ôm cô gần hơn như sự tao nhã của bài hát “Amazing” của nhóm nhạc Aerosmith mà ban nhạc đang chơi cho phép, Tristan nhặt một nụ hoa cam đi lạc ra khỏi mái tóc của Arian. “Hạnh phúc chứ, thưa bà Lennox?” Anh thì thầm.

“Điên cuồng, thưa ông Lennox,” Cô đáp, đặt gò má cô lên vạt áo trước hồ bột của anh và nghĩ sẽ đáng yêu biết bao khi thức dậy vào sáng mai với gò má cô áp sát vào bộ ngực trần của anh.

Khi cặp khiêu vũ thứ hai bắt đầu, những cặp khác xoay tròn trong một chuyển động vòng quanh họ, chỉ chỗ và bật cười trước những trò hề của Lucifer.

“Điều đó thật kỳ lạ,” Tristan nói, quan sát một người thổ dân Mỹ tóc cột đuôi ngựa, trông có vẻ giống người bạn tốt nhất của anh một cách đáng ngờ, đang đưa một phụ nữ tóc nâu vàng đẹp như tượng vào trong sàn nhảy. “Anh không nhớ đã mời *cô ta* đến đám cưới.”

Arian ngẩng cổ nhìn quanh vai anh trước khi mỉm cười tự mãn. “Anh không mời. Nhưng họ không phải là một cặp đáng yêu sao?”

Copperfield xoay Cherie trong một thế nghiêng ấn tượng, khiến Arian ra dấu tán thưởng khi anh ta làm thế. “Có vẻ người nào đó cũng nghĩ như thế,” Tristan đáp, tựa cằm trên những lọn tóc loăn xoăn của vợ anh. “Đó là cách em tiêu tốn cả buổi sáng nay sao? Điều chế tình được cho tất cả những người bạn gái cũ của anh?”

Khi âm nhạc vút cao và rượu vang tiếp tục tuôn tràn, Arian càng lúc càng thất vọng nhiều hơn. Cô liên tục liếc nhìn về hướng cửa, tìm kiếm trong mọi sự nhộn nhịp của những vị khách mới đến một gương mặt quen thuộc.

Tristan trao cho cô dâu của anh một cái siết nhẹ sở hữu, chết điếng trước sự lo lắng đang tăng lên của cô. “Nếu em đổi ý thì cũng đã quá trễ rồi. Anh sẽ không bao giờ để em đi nữa đâu. Đặc biệt không, trước khi anh...” Anh nghiêng đầu, rù rì những chi tiết hấp dẫn về những hứa hẹn khoái lạc vào tai cô.

Arian đỏ ửng một cách xinh xắn, nhưng khi cô tìm kiếm gương mặt anh, vẻ mặt trang nghiêm của cô băng khuôn. “Em chỉ hy vọng anh sẽ thích món quà cưới của anh cũng bằng như em thích của em.”

Lưng cô quay về hướng cửa một vài phút sau đó, khi Tristan lăm bầm, “Cái quái quỷ gì vậy...?” Arian cứng người, nhưng gương mặt ngây thơ của cô không lộ ra điều gì, ngay cả khi Tristan chĩa một cái quắc mắt dữ tợn vào cô. “Ai đã dạy em sử dụng điện thoại vậy?”

“Anh dạy,” Cô nhắc anh, mỉm cười ngọt ngào. “Tiến lên đi,” Cô thúc giục, đẩy nhẹ anh đến cửa. “Tiếp tục vai trò người chủ tiệc độ lượng của anh đi. Đó là nhiệm vụ của anh.”

Tristan tuân lệnh, nhưng không trước khi kéo thẳng ve áo choàng và vuốt lảng mái tóc ra sau. Trái tim cô mắc kẹt vào nơi nào đó giữa ngực và cổ họng, Arian quan sát người chồng lộng lẫy của cô len lỏi giữa những cặp đôi đang khiêu vũ để chào đón mẹ anh.

Brenda do dự tại cửa, khá ấn tượng trong chiếc váy màu xanh sẫm được tô điểm bằng chiếc ghim cài bằng kim cương giả. Arian không nhận ra mình đang nín thở cho đến khi cô thấy Tristan cúi người một cách cứng nhắc để chấp thuận cái ôm ngưỡng ngưỡng của mẹ anh, sau đó loé lên một nụ cười cảnh giác với kẻ hộ tống trầm lặng của Brenda.

Buộc Lucifer tìm kiếm một mục tiêu mới cho những cuộc tấn công vô chup của nó, Arian cuộn cao đuôi váy lên và đi xuyên qua đám đông đến bên cạnh chồng cô, chưa bao giờ chắc chắn nhiều hơn là cô thuộc về nơi đó.

Khi cô lại gần, Tristan kéo cô vào trong vòng tròn thân mật của họ. “Tôi muốn tất cả gặp Arian, vợ tôi. Arian, em đã gặp mẹ anh rồi.” Hai người đàn ông gầy và cao lêu nghêu đứng hai bên Brenda, như thể để bảo vệ bà khỏi một cuộc tấn công bất ngờ nào đó. “Đây là Billy. Và Danny.” Các chàng trai, chỉ vừa nhỉnh hơn những cậu thiếu niên, chào đón Arian bằng những cái gật đầu và nụ cười rụt rè.

Một cô gái đơn sơ đang bám chặt cánh tay của một chàng trai thậm chí còn trẻ hơn cả Bill hoặc Danny do dự phía sau họ. Tristan kéo cô bé tới trước, đối xử với cô bé trong sự quan tâm chỉ khiến Arian yêu mến anh nhiều hơn. “Arian, đây là Ellen.” Anh thoáng ngừng lại để nhấn mạnh “Em gái anh.”

Gương mặt của cô bé hé lộ một nụ cười then thưng và Arian nhận ra cô bé không đơn sơ chút nào. Arian đã thấy nụ cười đó trước đây – trên một chàng trai rạng ngời, cô độc, người đã dựng nên một đế chế và đánh cắp trái tim cô.

Arian tươi cười với cô gái. “Nào nào, Ellen, em có được mọi thứ đáng yêu như mẹ em! Chúng tôi rất vui là em đã đến.”

Lời chào đón ấm áp của Arian dường như đã làm tan chảy sự ngưỡng ngưỡng của cô gái. “Và em cũng rất vui là Mr.Lenn... Ờ, Tristan – À anh trai em...” lần này là một cái liếc lo lắng vào Tristan – “đã yêu cầu chị mời gia đình em. Mama gần như đã ngất sau khi chị gọi đêm qua,” Cô bé kể lể với tiếng khúc khích nhỏ. “Chúng em không thể nói là bà đang cười hay đang khóc nữa

cơ. Rồi chúng em nhận ra bà đang cười và cũng đang khóc. Oh,” Có bé gái thích, kéo người bạn đi cùng tới trước. “Và đây là Phil. Chúng em sắp cưới nhau vào mùa Xuân, ngay sau khi tốt nghiệp.” Phil trông có vẻ xanh xao vì ngạt thở và có khuynh hướng muốn bỏ trốn, nhưng cái túm chặt đầy sở hữu của Ellen không có dấu hiệu sẽ buông lỏng. “Cả hai đứa bọn em sẽ bắt đầu học tại NYU* vào mùa thu tới. Em biết điều đó không dễ dàng, nhưng tình yêu có cách để khiến cho mọi thứ tốt đẹp, đúng không?” (**New York University*)

“Phải, đúng như thế.” Tristan thì thầm, quàng cánh tay quanh eo Arian. “Nhưng anh vẫn muốn nói vài lời với em, nhóc à, về những kế hoạch của em với em gái nhỏ của anh.”

“Sao anh không khiêu vũ với mẹ trước nhỉ?” Arian gợi ý trước khi cái quắc mắt của chồng cô khiến cậu bé Phil tội nghiệp chạy biến ra cửa.

Arian quan sát Tristan chìa cánh tay cho mẹ anh qua màn sương mờ hạnh phúc, cầu nguyện Brenda sẽ có đủ lịch sự để không đòi tăng tiền trợ cấp của bà trong suốt cuộc khiêu vũ. Cô thở dài. Cô nghĩ cô nên ngừng can thiệp và để họ làm mọi thứ theo cách thức tương tự mà người mẹ và con trai đã làm từ muôn đời nay.

Arian chỉ vừa vặn có thời gian nhảy với Copperfield và giải thoát Lucifer khỏi cú chộp giật dữ của người quản lý khách sạn sau khi cậu chàng bị bắt gặp đang liếm kem phủ trên chiếc bánh cưới trước khi cô và Tristan được triệu tập lại phía trước phòng khiêu vũ để cùng nâng cốc chúc mừng báo hiệu tiệc tối bắt đầu.

Tristan vui vào tai cô như thể họ đã bị chia cách nhiều giờ thay vì chỉ ít phút. “Em hẳn sẽ ân hận vì đã mời mẹ chồng của em đến đám cưới khi bà ấy bắt đầu tặng em những lời khuyên về bếp núc và khẳng khẳng chúng ta sẽ đặt tên đứa con đầu lòng của chúng ta theo tên ông chú Felix của anh cho mà xem.”

“Em không biết anh còn có một ông chú Felix.”

Anh trao cho chiếc cà-vạt một cái giật dễ cáu. “Anh cũng không.”

Một bùa mê chờ đợi phủ trên đám đông khi một trong những người phục vụ trao cho Tristan một chiếc ly cao chứa rượu vang màu đỏ.

Anh nhìn chăm chú xuống đôi mắt cô với vẻ dịu dàng đầy nhục cảm đánh cắp mất hơi thở của Arian.

Giọng anh như toả ra hứa hẹn về những khoái lạc sẽ đến khi anh nâng ly. “Vì cô dâu xinh đẹp của tôi, người đã làm tôi tin vào sự kỳ diệu của tình yêu chân chính.”

Những tiếng tán thưởng vui thích bị cắt ngang bởi tràng cười kỳ quặc. “Cậu đang chào mừng sự kỳ diệu của tình yêu sao, Lennox? Hay là tình yêu đối với những điều kỳ diệu?”

Sự kinh sợ chôn cứng Arian vào sàn nhà khi đám đông tách ra để lộ Wite Lize đang đứng trên ngưỡng cửa, bảnh bao trong bộ lễ phục màu đen, nón cao, và chiếc áo choàng không tay đang bay dập dờn.

“Một vị khách bí mật khác của em à, cưng của anh?” Tristan lăm bằm qua hàm răng nghiến chặt.

“Em sẽ không nói thế đâu,” Arian đáp, bắn cho anh một ánh mắt tổn thương.

Khi Wite Lize sai bước xuyên qua đám đông, chiếc gậy chống màu trắng trong tay, Sven đẩy Lucifer qua Copperfield và lao ra phía trước phòng, chuẩn bị ngăn chặn kẻ không được mời trước khi lão đến gần cô dâu và chú rể.

Arian đặt bàn tay kèm chế trên cánh tay của chồng cô. “Làm ơn, Tristan,” Cô thì thầm, “Lão không thể làm tổn thương chúng ta thêm được nữa đâu. Đừng để lão làm hỏng ngày vui của chúng ta bằng cách khiêu khích anh nổi cáu. Lão không thích gì hơn việc khiến anh xuất hiện như kẻ xấu xa trước mặt các khách mời.”

Cô cảm thấy những bó cơ rắn chắc trên cánh tay của Tristan từ từ dịu đi. Anh dành cho cô một ánh mắt phiền muộn, như thể bị sững sốt vì sự dễ dàng đầu hàng mà cô đã dễ ngọt được từ anh. “Như em muốn. Bất kỳ điều gì vì cô dâu của anh.”

Với sự ra hiệu của Tristan, Sven tiến đến và đứng dựa vào bờ tường phía sau họ, giữ những cánh tay khoẻ mạnh của anh ta khoanh lại trước ngực với vẻ đe dọa không thể hiểu sai được. Trao Lucifer cho Cherie, Copperfield đứng lên gia nhập cùng họ, thêm lời cảnh báo của chính cậu vào cùng với sự đe dọa của Sven.

Khi Wite Lize lại gần, Tristan thậm chí còn xoay sở được một nụ cười ngắn. “Tôi đã hy vọng rằng Carlyle có thể cung cấp một sự tiêu khiển chất lượng cao hơn,” Anh gọi với ra, “Sự thay đổi giọng hát, có lẽ vậy, hoặc những anh hề bị bẫy trong những chiếc hộp vô hình.”

Wite Lize phác hoạ với người chủ tiệc một cái khom người nhạo báng. “Tôi tin là khách của anh sẽ thấy những ngón nghề điêu luyện của tôi thú vị ngang bằng với trò đổ chữ của chính anh.”

Lão vung chiếc nón chóp và gởi một cặp bồ câu trắng vỗ cánh thẳng lên cửa sổ trên cao trước sự tán thưởng “ồ” và “à” từ đám đông. Khách khứa bùng nổ tiếng vỗ tay, rõ ràng tin rằng sự diễu cợt chua cay giữa Tristan và nhà ảo thuật đơn giản chỉ là một phần của sự biểu diễn.

Arian bám chặt cánh tay của Tristan, tự hỏi không biết âm mưu đen tối mà nhà ảo thuật kiên trì đang ấp ủ lúc này là gì. Lão hẳn đã hết sức cay đắng rằng mưu đồ đầu độc cô chống lại Tristan đã thất bại. Vì giờ đây cô và Tristan đang đứng cùng nhau, hợp nhất thành chồng và vợ, lão đã mất sức mạnh để làm tổn thương họ rồi, đúng không?

Có được sự quan tâm thích thú của đám đông bằng cách tạo ra một bó hoa tươi từ đầu cây gậy chống, Wite Lize kéo quần vành môi lão hết cỡ. “Với ngón nghề kế tiếp, tôi sẽ yêu cầu một người tình nguyện từ khán giả.”

Lão bước qua bước lại, chiếc áo choàng không tay lay động phía sau khi lão giả vờ đánh

giá đám đông về những nhân vật được tán thưởng tiềm năng. Lờ đi bàn tay đang vấy đien cuồng của một bé gái, lão xoay quanh và chỉ một ngón tay vào Arian. “Tôi có thể chọn người đồng sự nào tốt hơn chính cô dâu đang ứng hồng kia chứ?”

Arian lùi khỏi bàn tay vươn dài của lão.

“Không. Cám ơn.” Tristan gầm gừ, kéo cô vào trong vòng bảo vệ bên sườn anh. “Tôi thích cô dâu của tôi không biến thành một con chim gáy hoặc bị cưa làm đôi trước tuần trăng mật hơn.”

Đám đông la ó và xuôi xị với thất vọng.

Lize hất đầu sang bên cạnh, vẻ mặt lão kiểu cách không thể chịu nổi. “Có gì sao, Lennox? Sợ rằng tôi sẽ làm cô bé biến mất ngay trước mặt cậu sao?”

Tristan căng thẳng, và Arian biết rằng anh châm chọc chỉ để khởi động nắm đấm vào gương mặt tự mãn của nhà ảo thuật. Cô vuốt ve miếng bùa, bị cảm dỗ muốn khiến nhà ảo thuật biểu diễn tiết mục biến mất của chính lão.

“Sẽ ổn thôi mà, Tristan,” Thay vì thế cô nói, giọng cô ngân cao và rõ ràng trong sự yên lặng căng thẳng. “Em sẽ giúp ông ta biểu diễn trò ngốc nghếch cũ rích ấy.”

“Arian, anh thật sự không nghĩ...”

Nhưng cô đã bước ra khỏi vòng tay bảo vệ của chồng cô để đối mặt với nhà ảo thuật.

“Ah!” Wite Lize reo lên. “Sự dũng cảm cũng sánh ngang vẻ xinh đẹp. Lennox thật là một gã may mắn, đúng không?”

Các khách mời vỗ tay hoan nghênh một cách nghiêm túc về sự gan dạ của cô trong lúc Tristan nhìn chăm chăm với vẻ phản đối đầy giông tố, khớp ngón tay anh trắng bệch quanh chân chiếc ly cao.

“Hãy dõi theo những chuyển động của bàn tay tôi,” Wite Lize hướng dẫn đám đông say mê theo dõi, ngọ nguậy những ngón tay lão trước mặt của Arian cho đến khi đôi mắt cô chụm vào nhau khó chịu, “Và chúng kiến một màn ảo thuật kỳ diệu. Với sự xoay tròn nhanh lẹ của bàn tay, tôi sẽ tạo ra lửa vào trong những bông hoa của cô trình nữ lạnh lùng đáng yêu này.”

Tạo cho những chuyển động của lão một vẻ phô trương đầy kịch tính, Wite Lize chỉ vào ngực của Arian. Một tia sáng nhỏ kêu lách tách từ đầu ngón tay lão, gọi lên tiếng vỗ tay tán thưởng và những tiếng ré vui thích từ những thành viên trẻ tuổi trong đám khán giả của lão.

Arian ngáp. Khi tia sáng biến mất, nó không tạo ra ấn tượng đặc biệt nào. Tóc cô thậm chí còn chẳng dựng lên.

Tristan trông có vẻ nhẹ nhõm nhiều hơn giận dữ. “Trò pháo hoa nghiệp dư của ông nên gây ấn tượng nhiều hơn, lão già, nếu ông nạp lại mớ pin mà ông đã nhét vào...”

Giọng anh lịm dần khi chiếc ly chân cao trượt khỏi tay anh. Rượu vang đổ tung toé như máu trên đuôi váy của Arian.

“Sao nào, Tristan! Điều gì trên trái đất...?” Arian ngược lên khỏi sự hỗn độn và thấy Tristan đang nhìn trừng trừng vào ngực cô, gương mặt tái mét.

“Thứ đó đến từ đâu vậy?” Anh hỏi khàn khàn. Copperfield xuất hiện đằng sau anh, yên lặng và tăm tối như một chiếc bóng của anh.

Arian thụt lùi khi Tristan tiến một bước về phía cô. “Gì thế, Tristan? Đừng nhìn em như thế. Anh đang làm em sợ.”

Sự yên lặng phủ xuống giống như một tiếng sét ngang qua căn phòng tiệc và không ai dám chuyển động. Không ai trừ Wite Lize, đang rời khỏi với một vẻ toe toét hân hoan trên gương mặt khô héo.

“Cái thứ quái quỷ đó đến từ đâu?” Tristan lập lại.

Arian lắc đầu câm lặng, sợ hãi cho ngay cả một khách mời mạo hiểm dám trả lời cho câu hỏi khó hiểu của anh.

Anh giữ chặt vai cô, đôi tay anh thô bạo cũng ngang bằng như chúng đã dịu dàng chỉ vài phút trước đó. “Miếng ngọc lục bảo! Em có miếng ngọc lục bảo này từ chỗ quái nào?”

Những giọt lệ hoang mang đau đớn ngập tràn đôi mắt Arian. “Em đã kể với anh em có nó từ đâu rồi mà. Mẹ em đã trao nó cho em!”

Hơi thở của cô buột ra một tiếng thốn thức rùng mình khi Tristan siết chặt sợi chuỗi thanh nhả, y như Linnet đã làm một lần trước đây, và giật mạnh miếng bùa khỏi cổ cô. Anh nghiêng cứu nó một lúc, gương mặt anh không thể dò thấu, sau đó giơ nó lên ánh sáng, cho phép viên ngọc du đưa trong một vòng cung duyên dáng ngay trước đôi mắt ngỡ ngàng của Arian.

Viên ngọc lục bảo đã bị tách ra, bị mở rộng ra dưới tác động của ánh chớp giả mạo của Lize để lộ một mê cung mạch điện chằng chịt. Niềm hy vọng lụi tàn khi sự thấu hiểu dần hé rạng. Không phải pháp thuật của cô. Không bao giờ là pháp thuật của cô. Luôn là hắc.

Cái nhìn trừng trừng của Tristan di chuyển khỏi viên ngọc bị vỡ đến gương mặt cô, biểu hiện yêu thương của anh bị biến dạng bởi sự nghi ngờ.

Bờ vai của Arian sụp xuống khi mọi thứ cô từng tin tưởng – pháp thuật, niềm tin, tình yêu mãi mãi – tan thành tro bụi bên dưới nỗi ngờ vực vừa hồi phục trong đôi mắt chồng cô.

Tristan thả miếng bùa vào túi anh, để cô lại tổn thương nhiều hơn bao giờ hết. Cô quá tê liệt với cơn choáng để có thể phản đối khi anh trao cho cô một cái đẩy về phía Sven và nói, “Tôi nghĩ tốt hơn anh nên đưa cô ta ra khỏi đây.”

PART III

*All the wild witches, those most noble ladies,
For all their broomsticks and their tears,
Their angry tears, are gone.*

*(Tất cả những phù thủy hoang dã, những quý bà cao quý nhất đó,
Vì tất cả những cây chổi bay của họ, những giọt lệ của họ,
Những giọt lệ giận dữ của họ, đã không còn.)*

– William Butler Yeats

Make no little plans; they have no magic to stir men's blood.

*Đừng lập những kế hoạch nhỏ, chúng chẳng có chút phép thuật nào để khuấy động dòng máu
đàn ông.*

– Attributed to Daniel Hudson Burnham

25.

“Cô có bao giờ hoặc đã từng tiếp xúc với một người đàn ông mang tên Arthur Finch không?”

“Không,” Arian thều thào, khàn giọng từ việc trả lời cùng một câu hỏi lần thứ ba mươi trong ít nhất năm giờ vừa qua.

“Finch có phải là người trao cho cô bộ vi xử lý và chương trình phần mềm hiện đang được xem xét bởi đội ngũ các nhà khoa học của ông chủ của tôi không?”

“Không.”

“Vậy thì ai đã trao nó cho cô?”

“Tôi đã nói với ông cả tá lần rồi. Tôi không biết ông đang nói về điều gì hết. Chiếc dây chuyền là một món quà từ mẹ tôi.”

Kẻ thẩm tra cô đốt một điếu thuốc khác và bước quanh bàn, một tiếng thở dài buồn bã thoảng qua từ hai lá phổi ám đầy chất nicotine của ông. Levinson đã làm điều tốt nhất ông ta có và tiếng thở dài đó đã làm vãi linh hồn của rất nhiều những kẻ tham ô bị bắt khi đang thọc

bàn tay tham lam của chúng trong kết tiền của công ty. Người thám tử tư đã trau dồi nghề nghiệp của ông bằng cách tra vấn những kẻ tình nghi tại Saks* và bảng kê lương hiện tại của Lennox Enterprise như một người thẩm tra hành nghề tự do. Tất cả đều sạch sẽ và hoàn toàn hợp pháp.

*(*Saks Hệ thống cửa hàng đồ thời trang cao cấp của tập đoàn đa quốc gia Hubson Bay. Cửa hàng chính và trụ sở nằm ở Manhattan. New York cạnh tranh trực tiếp với Bloomingdale, Bergdorf Goodman, Barneys NY. Neiman Marcus...)*

“Cô phải thấy rằng trò gian lận đó là một tội ác. Rõ ràng là thân chủ của tôi có quyền gọi cảnh sát và bắt giam cô. Nếu ngài ấy bị thúc ép phải lựa chọn sự buộc tội, Miss Whitewood, cô có thể phải đối mặt với không chỉ là tiền phạt nặng đâu, mà còn có khả năng bị tổng giam tù năm đến mười năm.” Ông gắn chặt vào cô một cái nhìn trừng trừng u ám của giống chó săn basset* trung thành, trông như thể trái tim của chính ông ta bị tan vỡ bên dưới gánh nặng của sự thiếu cộng tác của cô.

*(*Basset Hound : Một giống chó săn nhỏ, mũi rất thính, tai dài, lông trắng và vàng hoặc nâu sậm, chân rất ngắn nên bụng gần như chạm đất, mõm dài, hai bên mép và khoé mắt chảy xệ nên gương mặt hơi buồn)*

Cô thậm chí không buồn chớp mắt. “Tên tôi không phải là Whitewood. Là Lennox. Bà Tristan Lennox.”

Ông ta lặng lẽ hút thuốc trong vài phút trước khi dụi tắt điều thuốc lá vào đáy chiếc tách nhựa. “Có lẽ tôi vẫn chưa tự làm rõ. Lần cuối cùng cô tiếp xúc với Arthur Finch là khi nào?”

Cô đơn giản chỉ trừng mắt nhìn ông ta. Mascara trộn lẫn với vết thâm quầng kiệt sức bên dưới mắt cô. Chiếc mũ miện bằng những bông hoa lụa của cô đã nằm trong danh sách bị vứt bỏ từ lâu, thả những tua xoắn của tóc cô tràn xuống trên mặt. Chiếc váy cưới nhăn nhúm và cấu bẩn, vai cô sụp xuống trong sự mệt mỏi. Quan sát từ phía sau chiếc gương hai chiều tại trung tâm chỉ huy an ninh kiểm soát căn phòng, Tristan buộc phải tháo chiếc microphone ẩn dấu và nhắm mắt lại, không thể chịu đựng lâu hơn vẻ xinh đẹp dữ dội và không khuất phục của cô.

Khi sức mạnh của anh suy sụp, lòng quyết tâm của anh cũng thế. Phía sau mí mắt nhức nhối, anh nhìn thấy hình ảnh Arian trong khoảnh khắc sau khi cô phóng tia sét vào đầu anh. Mái tóc cô đu đưa quanh vai giống như của một cô gái nhỏ và vẻ mặt tiu nghỉu của cô đã bắt giữ trái tim anh. Anh đã chối bỏ điều đó với chính mình, ngay cả khi anh biết được khao khát ngọt ngào, tăm tối làm tăng nhịp mạch của anh mỗi khi anh nhìn vào trong đôi mắt tin cậy của cô, nỗi khao khát không thể xoa dịu được với người đàn bà khác. Arian ngọt ngào, trêu ngươi, trong tay anh nhưng mãi mãi nằm ngoài tầm với của anh. Những giấc mơ của anh về cô đã bùng cháy cho đến tận bình minh.

Nhưng bình minh mang đến thậm chí còn nhiều nỗi hoang mang đầy ngờ vực hơn. Anh không muốn tin những điều tồi tệ nhất về Arian, nhưng kinh nghiệm đã dạy anh rằng hoài nghi có lẽ là sự phòng vệ duy nhất của anh nhằm chống lại sự tan vỡ ảo tưởng, thứ ảo tưởng đã là tất cả khởi nguồn để tạo nên một loại cảm xúc đáng sợ. Bằng cách tôn trọng sự riêng tư của Arian, có lẽ anh sẽ xây dựng được một thành trì quanh anh cực kỳ tốt trước sự phản bội xấu xa vượt hơn tất cả.

Sau rốt thì cô là một người phụ nữ không có gia đình, không có quá khứ và không có nhân thân hợp pháp. Đối với Arthur thì có khó khăn gì đâu khi tuyển cô tham gia vào mưu đồ

của hắn? Khi trang bị cho cô một sự cải trang, và phiên bản nâng cao của Warlock, rồi gửi cô xâm nhập vào nơi đồn trú của anh? Khi sắp đặt một tai nạn nho nhỏ khéo léo mà sau đó thì người goá phụ đau khổ sẽ thừa kế toàn bộ gia sản của anh và chia cho người tình sau khi giai đoạn thương tiếc dè dặt đã trôi qua ?

Đôi mắt anh chớp chớp mở ra trong một nỗ lực xua đi hình ảnh đau đớn đó. Có thể nào anh đã thật sự mù quáng đến như thế sao? Anh đã nghi ngờ Arian hiệp sức với mọi mảnh đời thấp hèn ở New York nhưng lại không nghĩ đến kẻ hiển nhiên nhất. Kẻ biết rằng anh luôn dễ bị lừa bịp vì những câu chuyện bất hạnh và một cặp mắt nâu to tròn. Đôi mắt không rơi một giọt lệ nào từ khi chồng cô hộ tống cô rời khỏi tiệc cưới của chính cô trước những đôi mắt bàng hoàng của khách mời.

Cầu nguyện rằng Arian sẽ nói điều gì đó, bất kỳ điều gì để chứng minh là anh sai, anh với tay xuống và búng nhẹ chiếc microphone trở lại. Người thám tử tư đã chuyển sự buộc tội thành ân cần, nhấn một tách café mới pha vào đôi bàn tay đang run rẩy của Arian trước khi ngồi chồm hổm xuống để nhìn vào gương mặt trắng bợt của cô. “Miss Whitewood, cô có ý tưởng nào về những gì sẽ xảy đến cho một cô gái nhỏ bé xinh xắn giống như cô trong một bộ phận trừng phạt của chính quyền không?”

“Cút thật! Tớ không biết tớ có thể chịu đựng điều này được bao nhiêu nữa đây.”

Lời rửa dũ tội nhắc Tristan nhớ ra rằng anh không có một mình trong gian kiểm soát chật hẹp. Copperfield, tác giả của lời nguyện rửa, duỗi dài trên một chiếc ghế đẩu ở cạnh cuối bàn trong lúc Sven đứng tựa lưng vào tường, sừng sững như cây tùng bách California. Tristan cố không nhìn vào con mèo con mệ lử đang ngủ trong cánh tay vạm vỡ của anh ta.

“Có lẽ cậu có thể tìm được thứ gì đó mà cậu muốn thú nhận,” Tristan gợi ý. “Cậu đã ăn cắp những chiếc ghim kẹp giấy lần nữa chẳng? Quên thả một đồng hai lăm xu vào trong bình gây quỹ café?”

Copperfield chẳng thích thú nhiều hơn gì anh. “Tớ sẽ thú nhận là tớ đã bắn tổng thống Kennedy từ đời cỏ nếu điều đó khiến Levinson ngậm miệng. Làm thế quái nào cô ấy có thể chịu đựng được điều đó ?”

“Những cánh cửa đâu có khoá. Cô ấy có thể bỏ đi bất kỳ lúc nào cô ấy muốn.” Tristan nốc cạn ly café nguội lạnh đến tận đáy, nhắm nháp hương vị đắng chát của nó.

“Và cậu có phiền nói cho ấy biết điều đó không?” Khi Tristan ngoảnh mặt đi, Cop nói. “Tớ không nghĩ thế đâu.”

Tristan biết ơn rằng căn phòng được thắp sáng lơ mờ. Anh đã cho phép Cop soi thấu tận linh hồn anh trong thời gian quá lâu. Có lẽ anh có thể che dấu nỗi thống khổ của riêng anh phía sau vẻ ngoài băng giá, nhưng điều đó đã bị phản chiếu rõ ràng trên gương mặt hùng hồn của bạn anh.

Cop quan sát hoạt cảnh bên kia tấm kính với sự mê mụ vô dụng, kiểu mê mụ mà người tài xế đang chầm chậm ngáp sẽ dẫn đến kết quả đẫm máu của một tai nạn xe ô-tô. Không thể nhìn đi chỗ khác bất chấp nỗi tủi hổ của cậu.

“Cô đã có hoặc từng bao giờ tiếp xúc với một người đàn ông mang tên Arthur Finch

không?”

Arian khoanh tay lại trên bàn, rồi hạ đầu trên chúng như thể chúng trở nên quá nặng để cái cần cổ mảnh dẻ của cô có thể chống đỡ. Ai đó phía sau họ tạo ra một tiếng ồn hoảng hốt. Tristan không có cách nào biết được liệu đó là Sven hay con mèo.

Anh đẩy một nút màu bạc, kích hoạt hệ thống liên lạc nội bộ giữa các phòng. “Đủ rồi, Mr.Levinson.”

Arian thậm chí không nhúc nhích khi người thám tử mang gương mặt ti tiện của ông ta rời khỏi phòng, để lại cô co rúm bên chân của một chiếc bàn dài.

Cop kéo một bàn tay lên miệng. “Giờ thì gì nữa đây? Kẹp ngón tay? Sử dụng một cái trăn chẳng? Thêm một kẻ côn đồ thuê mướn nào đó khác chơi trò cóm tốt cùng với tay cóm xấu Levinson?”

“Levinson đã đóng vai cóm tốt đấy chứ,” Tristan đáp, vẻ tàn nhẫn xoắn vặn bờ môi anh khiến Copperfield nhìn anh như thể anh đã ước có một cặp kẹp ngón tay để sẵn trong túi quần của anh vậy. Tristan đứng lên khỏi chiếc ghế đẩu, xác nhận sự nghi ngờ tồi tệ nhất của bạn anh. “Sven?”

“Vâng, thưa ngài.”

Tristan không thể nói cũng chẳng quan tâm xem liệu giọng nói của gã Na-Uy trĩu nặng sự thương tiếc hay quả trách. “Mang con mèo chết tiệt đó ra khỏi đây.”

Arian đặt mái đầu nhúc nhối của cô trên cánh tay, ao ước đến tuyệt vọng về một bồn tắm nóng, một chiếc giường êm, và lời an ủi dịu dàng của chồng cô. Một tiếng rên rỉ bị bóp nghẹn thoát khỏi cô khi cô nhớ ra một cách đáng cay rằng mong ước đó chẳng đáng kể bằng khát vọng của Tristan.

Cô chẳng sở hữu chút năng lực siêu nhiên nào hết. Cô đã không, và không bao giờ, là một phù thủy. Pháp thuật của cô chẳng là gì ngoại trừ một trò lừa mang tính công nghệ, một trò chơi khăm ác độc đã bẫy cô vào những giấc mơ trẻ thơ, và dối gạt cô tin vào sự tưởng tượng lồ bịch của riêng cô. Một trò chơi khăm đã trải dài qua ba thế kỷ để biến tất cả bọn họ thành những kẻ ngốc.

Hãy thận trọng với Warlock.

Cô đã từ chối nghe theo lời cảnh báo của Wite Lize cho đến khi quá trễ và bây giờ đây tất cả bọn họ đều phải trả giá. Nỗi đau buồn của cô trong việc mất niềm tin vào pháp thuật bị lu mờ bởi sự đau đớn tiếp theo sau đó, khi nhận ra rằng Tristan tin rằng cô đã chủ tâm phản bội anh. Hơi thở của cô mắc lại trong tiếng thổn thức bị bóp nghẹn.

Cánh cửa đu đưa mở ra trong một tiếng click lặng lẽ. Cô không phải nhấc đầu lên để nhận ra ai đang đứng ở đó, nhưng dù sao cũng cũng vẫn làm.

Chồng cô đã tẩy xóa tất cả dấu vết về hôn lễ của họ, đã đổi sang một cặp quần jeans và áo len đan kiểu dây thừng màu xám. Lốp vải denim đã bạc màu bám chặt vào hông và đùi anh, và

kiểu đàn mời gọi của chiếc áo len khiến Arian muốn vùi mặt vào ngực anh và khóc cho vơi đi nỗi khổ của cô.

Copperfield lẩn vào trong phòng phía sau anh.

Tristan khoanh tay lại trước ngực, chiếu vào cô một cái nhìn trừng trừng đằm đằm. “Em đã có hay có bao giờ tiếp xúc với một người có tên là...”

“Không!” Arian thét lên, đứng bật dậy. Tất cả những cảm xúc mãnh liệt mà cô luôn kìm nén trong suốt sự thăm vấn bất tận của Levinson sôi sục trên bề mặt. “Em chưa bao giờ nói chuyện với hắn. Em chưa bao giờ gặp hắn. Thậm chí em chưa bao giờ biết hắn tồn tại cho đến khi Wite Lize kể về hắn vào ngày hôm qua!”

Ngày hôm qua dường như đã mãi mãi cách xa rồi.

Tristan ném một ánh mắt qua vai vào Copperfield. “Tớ nghĩ phù thủy hơi quá quả quyết đấy nhỉ.”

“Đừng gọi em như thế,” Arian nói một cách dữ dội, ném bản thân trở lại chiếc ghế.

“Vậy anh nên gọi em là gì?” Tristan bắn trả, vẻ thô nhám trong giọng anh để lộ cả nhu cầu tuyệt vọng của anh muốn tin cô lẩn nỗi sợ hãi phải làm như thế. “Thậm chí Arian có phải là tên thật của em không?”

Copperfield chìm vào trong một chiếc ghế bên cạnh bàn đối diện trong một nỗ lực vô ích là được nằm bên ngoài lằn đạn.

“Làm ơn đi, Arian,” Tristan thì thầm. “Hãy thuyết phục anh là anh sai.”

Khi Arian nghiêng cứu dáng vẻ van nài của chồng cô, cô nhận ra có lẽ cô có một cơ hội duy nhất để miễn tội cho bản thân. Một cơ hội để cứu những giấc mơ của cô và chứng tỏ anh xứng đáng với hy vọng mà cô vẫn còn đang bám víu.

“Tên em là Arian Whitewood,” cô nói nhẹ nhàng, thêm vào “Lennox” chỉ để thoả mãn nhìn thấy sự nao núng của Tristan một cách nhỏ nhen. “Em sinh ra tại một ngôi làng nhỏ phía bắc nước Pháp vào năm một ngàn sáu trăm sáu mươi chín.”

Đến lượt Tristan chìm vào trong ghế. Anh chọn chiếc ghế cách xa cô nhất. “Tiếp đi.”

Arian tiếp tục. Thận trọng giữ cho giọng cô không bị chi phối bởi cảm xúc, cô kể với anh về những năm cô đã trải qua với bà ngoại tại khu rừng vùng nông thôn đó, chuyến hải hành vùi dập ngang qua biển để đoàn tụ với người cha dượng, những tháng ngày tăm tối, cô đơn đó ở vùng đất thuộc địa. Giọng nói mệt mỏi của cô thậm chí trở nên khàn nhiều hơn, nhưng cô vẫn tiếp tục, kể về đoạn kết bị ngược đãi đã dẫn đến sự tha hương của cô khỏi Gloucester và chuyến bay ngẫu nhiên qua nhiều thế kỷ vào trong cánh tay đang chờ đợi của anh.

Khi cô thều thào những từ cuối cùng trong câu chuyện lạ thường của cô, anh ngồi trong yên lặng vài phút, gương mặt anh được che trong đôi bàn tay. Arian ngồi thẳng lưng, thách thức những giấc mơ, thách thức những hy vọng. Nhưng ánh bập bùng thương hại đầy ngỡ ngàng trong đôi mắt của Copperfield đã đập tan tàn niềm hy vọng đó ngay trước khi tiếng cười của Tristan vang rền, tối tăm và u buồn trong căn phòng vô trùng. Arian nhận ra quá trễ rằng câu chuyện phi thực của cô rốt cuộc đã thuyết phục được anh, cô đích thực là một kẻ lừa

đảo.

Anh đứng lên dạo bước quanh bàn, sự nhại lại đầy khinh miệt của anh về một nụ cười làm tổn thương Arian sâu sắc hơn tất cả những sự lăng mạ đã có trước đây. “Vậy giờ đây em đã chuyển từ cô phù thủy vụng về thành một tín đồ Thanh giáo du hành xuyên thời gian. Đó là chứng cứ tốt nhất mà em có thể nêu ra đây ư? Câu chuyện về chứng quên có chọn lọc thống thiết của em còn thuyết phục tốt hơn và chẳng có ai tin hết hết.”

Arian trừng mắt với anh. Từ vụng về thật đau. Ngay cả bây giờ. “Chúng không phải chứng cứ. Chúng là sự thật.”

Anh bước ra phía sau ghế của cô, tra tấn Arian bằng mùi hương của nước hoa sau khi cạo râu. Những giọt lệ khao khát phồng lên trong mắt cô, nhưng cô đấu tranh để nuốt chúng xuống trước khi anh đưa cô trở lại tầm nhìn.

“Câu chuyện hư cấu quyến rũ của em đã thất bại trong việc giải thích một điều. Bằng cách nào Warrlock lại kết thúc ở ba trăm năm trong quá khứ? Rõ ràng nó đã được nâng cấp và được gắn vào chiếc dây chuyền ngọc lục bảo đeo quanh chiếc cổ nhỏ bé đáng yêu của em.”

“Em không biết! Em cũng bị bối rối y như anh thôi.”

“Chà, vậy thì tại sao chúng ta không bắt đầu với chiếc vòng cổ?” Anh chống cả hai lòng bàn tay trên bàn và nhìn xoáy vào cô với cái nhìn trừng trừng không chớp rõ ràng thường khiến đối thủ kinh doanh của anh chạy nhốn nháo xuống bên dưới những chiếc bàn hội nghị. “Em đã có được nó từ đâu?”

Arian tránh ánh mắt anh, khổ sở bởi một nỗi tủi hổ thấp thoáng. “Mẹ em đã trao nó cho em.”

Tristan vươn thẳng người. “Và ai đã trao nó cho bà ấy?”

Arian xoắn một nếp nhàu của đuôi váy trong tay trước khi cô lẩm bẩm, “Một người ngưỡng mộ.”

Copperfield thậm chí còn chìm sâu hơn vào trong ghế, gương mặt anh ta tối sầm lại khổ sở.

Những cú sút bóng của Tristan hoàn toàn im lặng khi anh đi quanh bàn để đứng sau Arian, đủ gần để cô cảm thấy sức nóng đang tỏa ra từ thân thể anh. Cô cố không rung mình khi bàn tay đầy sức mạnh của anh khép lại trên vai cô, cắn môi để giữ lại lời nài nỉ khi những ngón tay anh lần theo đường cong thanh nhã của xương đòn với sự dịu dàng không khoan nhượng.

Copperfield cựa quậy trong ghế và Arian biết lý do tại sao cậu ta ở đó. Không phải vì hiếu kỳ, mà để bảo đảm rằng Tristan sẽ không làm bất kỳ điều gì anh sẽ ân hận sau này. Chẳng hạn như là bóp cổ cô dâu của anh vào đêm tân hôn của họ.

Giọng của chồng cô vẫn không dịu đi vẻ đe dọa. “Anh biết chút ít về những tín đồ Thanh Giáo mà em tuyên bố là người cùng thời với em, cưng của anh à. Anh biết những phù thủy bị buộc tội, người đã chọn giữ im lặng, thường bị tuột quần áo và bị đè đến chết bởi những tảng đá nặng.”

Arian nhắm mắt. Sự độc ác của Levinson còn dễ chịu hơn nhiều so với Tristan. Ít

nhất thì chúng cũng công khai, không ẩn nấp trong những lời âu yếm hiếm hoi và những cái mơn trớn châm chọc mà mục đích duy nhất là để nhắc nhở cô về tất cả những gì cô đã đánh mất.

Khi cô mở mắt, đôi mắt cô hoang lạng trong vẻ nhẩn nhục. “Bà ấy ăn cắp. Mẹ tôi đã lấy trộm chiếc vòng cổ.”

Tristan bước qua cạnh bàn khác, trông có vẻ hài lòng triệt để khi ít ra đã bắt được từ cô một nửa lời dối trá.

Arian buộc bản thân ngừng siết chiếc đuôi váy. “Mẹ tôi là một gái bao hạng sang.”

“Một con điếm,” Tristan bổ sung một cách lạnh nhạt. “Thật thích hợp làm sao.”

Arian loé lên với anh một ánh mắt căm hờn, nhưng vành miệng sưng sứa của anh không để lộ thậm chí một cái giết ăn năn. “Khi tôi là một đứa trẻ, bà ấy đã là người tình được nuông chiều của nhiều nhà quý tộc tại cung điện hoàng gia, nhưng trong những ngày trẻ trung hơn, bà ấy không hoàn toàn sáng suốt.” Arian nhìn xuống, choáng váng với sự thật mà cô chưa từng thú nhận với bất kỳ ai. “Bà ấy chấp thuận hẹn hò bí mật với một diễn viên quyến rũ, đẹp trai chỉ để khám phá ra sau mối quan hệ bất chính của họ rằng ông ta nghèo xơ xác. Họ đã bắt hoà một cách cay đắng, nhưng trước khi bà giận dữ bỏ đi, bà đã xoay sở để lấy trộm chiếc vòng cổ từ ví của ông ấy và giấu nó bên dưới vạt trước áo của bà.” Vì Copperfield là gương mặt có đôi chút tử tế duy nhất trong phòng, Arian hướng lời biện hộ của cô vào cậu ấy. “Bà ấy không thật sự quan tâm là nó là đồ ăn trộm. Bà ấy thật sự tin là ông ta nợ bà.”

“Cho sự phục vụ đã dâng hiến,” Tristan lè nhè “Một câu chuyện thật lâm ly, nhưng điều đó vẫn không giải thích được bằng cách nào chiếc vòng cổ lại nằm trong sự sở hữu của em.”

“Bà bắt gặp em đang lục lọi hộp nữ trang của bà vào một đêm khi em còn là một cô bé. Lúc ấy, bà đã cướp nhặt được cả một bộ sưu tập.” Một dấu vết cay đắng trong giọng Arian để lại chút ngờ vực như là bằng cách nào bà ấy kiếm ra được những báu vật của bà. “Những chiếc đai lưng bằng vàng, những dòng thác kim cương, những chuỗi ngọc trai. Khi bà ấy bước vào và bắt gặp em đang sờ soạng những thứ đồ ấy, em đã nghĩ là bà sẽ đánh em. Nhưng bà chỉ bật cười vang bằng tiếng cười như chuông ngân đó của bà, rồi kéo ra chiếc vòng cổ từ dưới đáy ngực, và ném nó cho em.” Giọng Arian chìm xuống thành một tiếng thì thầm. “Bà ấy nói, món nữ trang vô giá trị ấy là di sản thừa kế duy nhất mà em từng nhận được từ cha em.”

Arian ngược mắt lên và thấy Tristan đang nhìn chăm chăm vào cô với sự dữ dội muốn hút hơi thở. Trong một khoảnh khắc rất ngắn, vẻ ngoài của anh bị rạn nứt, cho phép cô thoáng thấy nỗi thống khổ của riêng anh. Một nỗi thống khổ đã cám dỗ anh tin cô, tuy vậy lại từ chối cho phép anh làm điều đó. Một nỗi thống khổ đã khiến cho nỗi đau đớn của cô vươn đến anh, ngay cả khi biết rằng cô có thể làm trái tim cảnh giác của anh tổn thương hơn nữa.

Trong cô không còn lại nhiều tính ganh đua, nên cô thấy nao núng khi anh nghiêng qua bàn để khum lấy gò má cô trong tay anh. “Mọi từ ngữ xuất phát từ cái miệng nhỏ ngọt ngào này của em đều dối trá. Warlock chỉ mới biến mất trong mười năm, tuy vậy em lại tuyên bố là mẹ em đã đánh cắp nó từ một trong những gã John của bà thậm chí trước cả khi em được sinh ra. Bây giờ trù phi anh phạm tội mua chuộc phẩm hạnh của một trẻ vị thành niên, đó là điều không thể xảy ra về mặt thể lý cũng như thứ tự thời gian.”

Arian ao ước cung cấp cho anh một manh mối cho câu đố, nhưng cô chẳng có gì để trao.

Tiếng thì thầm khàn khàn của anh mơn trớn những giác quan tê liệt của cô sống dậy khắc khoải. “Anh sẽ cho em hai mươi tư giờ. Nếu em không cung cấp được cho anh vị trí hiện tại của Arthur Finch, anh sẽ buộc em tội lừa đảo và nỗ lực tổng tiền, em sẽ bị khởi tố trong phạm vi đầy đủ của pháp luật.”

Arian ngồi yên lặng như một bức tượng bằng đá hoa cương, ngay cả khi Tristan mở toang cửa để lộ chiếc bóng lực lưỡng của Sven. “Đưa cô ấy đến căn penhouse. Cô ấy hẳn sẽ thích thú với đêm cuối cùng trong xa hoa bằng chi phí của tôi.” Anh quay gót, không thể chống lại một cú bắn từ biệt. “Mơ ngọt ngào nhé, Miss Whitewood.”

Sven là người duy nhất ở lại để nghe cô thì thầm, “Bà Lennox.”

26.

Sven nhìn thẳng về phía trước khi thang máy đi lên căn penhouse, anh ta không còn là một vệ sĩ nữa mà là một lính canh có vũ trang, kẻ chẳng nghi ngờ gì sẽ theo dõi mọi chuyển động của cô, để bảo đảm rằng cô không nỗ lực trốn thoát trước khi cảnh sát đến bắt cô vào ngày mai.

Arian nghĩ anh ta hẳn phải ghét cô. Hẳn đã tin cô là một tội phạm không có trái tim đã dính líu vào một âm mưu bất chính để tiêu diệt người chủ quý báu của anh ta. Thật kỳ lạ, việc đánh mất lòng yêu mến đơn giản của gã Na-Uy đã giáng cú đánh cuối cùng vào sự điềm tĩnh của Arian. Cô buộc lòng phải quay mặt đi và chấm mũi cô bằng đuôi váy cưới của mình.

Khi họ bước ra khỏi thang máy, chân Arian vướng vào chiếc váy cồng kềnh, làm rách toạc một đường ren thanh nhã khỏi đường viền. Cô muốn xé toang cái thứ đồ đáng ghét đó khỏi cơ thể cô bằng bàn tay trần và bấm nhỏ thứ vải satin nhàu nát đó thành từng mảnh vụn. Cô sẽ không bao giờ mặc đồ màu trắng lần nữa, cô thề nguyện với lòng mình. Màu trắng, cùng với lời hứa hẹn dối trá của chúng về một khởi đầu mới và những ngày mai sáng ngời.

Màn đêm đã buông xuống và mưa đang quất vào những ô cửa sổ. Lucifer nằm cuộn tròn giữa chiếc trường kỷ, được dỗ dành bởi sự chuyển đến của ba hộp thức ăn khoái khẩu cho mèo con và một chiếc hộp làm ổ mới sáng bóng. Khi họ tiến vào, cậu chàng nhảy xuống thảm, kêu meo meo để chào, rồi lăn vòng vòng để đón mừng họ.

Cậu chàng dụi đầu vào mắt cá chân của Arian trong một vẻ mời chào tình cảm không biết xấu hổ. Cô khuyu gối để xúc nó lên, cọ xát thân thể ấm áp đầy lông của nó vào má cô. “Đồ ngọt ngào của tao đây rồi,” Cô ngâm nga, “Mày có thấy bơ vợ khi không có tao không? Và hãy nghĩ xem, Sven gốc nói những con mèo đen là v-v-vận rủi.” Giọng cô vỡ vụn, đôi bờ vai rung chuyển với những tiếng nức nở đau đớn mà cô đã nuốt lại từ khoảnh khắc ánh mắt của

Tristan chuyển từ ngò vực thành hoàn toàn khinh ghét.

Cô vùi gương mặt vào bộ lông mượt mà của con mèo, không thể chịu đựng sự lãnh đạm khắc kỷ của Sven trước nỗi đau buồn của cô. Giống hệt Linnet, Tristan đã kết tội cô mà không cần xét xử. Và cô sẽ không bao giờ có thể tha thứ cho anh, không trong cuộc đời này hoặc bất kỳ cuộc đời nào khác.

Điều cuối cùng Arian mong đợi là cảm thấy một bàn tay to lớn đang ngượng ngùng vuốt ve mái tóc của cô.

Copperfird đang nằm dài đợi Tristan quay lại từ phòng thí nghiệm đêm hôm đó. Cậu ta đã đi theo sau anh qua cửa văn phòng trước khi anh có thể đóng sầm vào mặt cậu ta. Lờ đi sự hiện diện không được chào đón của cậu ta, Tristan đi thẳng đến quầy bar, rót cho chính mình một ly Scotch nguyên chất, và uống cạn chỉ trong một hơi.

Anh rót một ly khác và đi đến cửa sổ, bị thu hút bởi sự tối tăm thân thuộc về một đêm mưa.

Cop bật công tắc, thấp lên vầng sáng ấm cúng của chiếc đèn để bàn, và Tristan phải nghiêng rặng để tránh thụt lùi khỏi ảnh phản chiếu của anh. Anh biết anh giống như một con quái vật hung dữ với đôi mắt hoang dại. Anh chỉ không nhận ra anh đã giống hệt chúng như thế nào. Anh rời khỏi cửa sổ, thà cam chịu cái nhìn sẫm soi của Copperfield còn hơn của chính anh.

Cop nhìn anh chăm chú từ trên xuống dưới như thể cậu ta không thích cho lắm những thứ cậu ta nhìn thấy. Tristan không nghĩ anh có thể trách cậu ấy.

Ánh mắt đầy thất vọng của bạn anh vẫn lơ lửng trên ly rượu được siết chặt trong những khớp ngón tay trắng nhợt. “Tớ cứ tưởng cậu sẽ muốn có một đầu óc tỉnh táo để cân nhắc tất cả những thứ này.”

Tristan nuốt thêm một ngụm lớn khác thứ whisky cay nồng. “Điều cuối cùng tớ muốn là một đầu óc tỉnh táo.”

Thật hiển nhiên rằng anh không thích hợp để bầu bạn với những người khác, nhưng dù sao thì Cop cũng đã tỳ hông trên cạnh bàn. “Có điều gì đó liên tục quấy rầy tớ,” anh thú nhận. “Tại sao Arian lại đâm đầu vào rắc rối khi sáng tác một lời nói dối phức tạp đến thế chỉ để thêm vào một chi tiết khiến cho điều đó càng không thể tin được?”

Tristan nhún vai, “Có lẽ cô ấy tin vào điều đó. Có lẽ Arthur đã sử dụng Warlock để tẩy não cô ấy, và cô ấy chỉ là một nạn nhân không may khác nữa của hắn. Có lẽ tớ nên chạy ào về căn penhouse, khụy gối và nài nỉ sự tha thứ của cô ấy vì đã nghi ngờ lòng trung thành của cô ấy.”

Cop mất thời gian lâu hơn thường lệ để nhận ra anh đang chế nhạo. Cậu ta trừng mắt với Tristan. “Tớ không phải nhà khoa học, nhưng cậu đã tự mình thú nhận rằng những con số không hoàn toàn là phép cộng. Rằng Warlock mà cậu thiết kế sẽ không bao giờ có khả năng tái sắp xếp phân tử của con người thành phân tử của một con dê. Hoặc khiến cho một cây chổi vô tri vô giác bay lên...”

“Finch đã có mười năm để lang chạ công việc của tớ,” Tristan nhắc cậu ta. “Mười năm để

chơi đùa với những cải tiến và sửa đổi. Với tất cả những gì tớ biết, cái đồ chết tiệt ấy có thể khiến một con dê bay được.”

“Về du hành vượt thời gian thì sao?”

Tristan nhún vai. “Bọn tớ đã xoay vòng vòng quanh các ý tưởng đó rồi, nhưng chưa bao giờ xoay sở để thao túng thời gian được nhiều hơn vài giây. Cậu đang gợi ý điều gì vậy? rằng Arthur đã mua cho chính mình tấm vé một chiều đến thế kỷ mười bảy à?”

Copperfield ngần ngại rửa khe khẽ. “Cậu thậm chí không để bản thân cân nhắc đến khả năng Arian có thể đang nói thật. Cô ấy quá yếu đuối để...”

Tristan động ăm chiếc ly xuống bàn. Rượu Scotch bắn tung toé lên vành ly làm ướt sũng một chồng các hợp đồng chưa được ký trên khu vực lót đệm da. “Họ đang xác định niên đại cây cối bằng phương pháp carbon* ngay khi chúng ta nói chuyện! Tớ đã gọi các nhà nghiên cứu đến Boston và Gloucester để cào bới lên bất kỳ báo cáo nào trong thế kỷ mười bảy có thể chứng minh hoặc bác bỏ sự tồn tại của Arian Whitewood. Nhưng cậu biết gì không? Họ không tìm thấy bất kỳ điều gì hết. Và cậu biết tại sao không? Bởi vì cô ấy là một phù thủy dối trá tàn nhẫn. Cô ấy nói dối về chiếc vòng cổ, cô ấy nói dối về Finch, và cô ấy nói dối khi cô ấy nói là cô ấy yêu tớ!”

*(*Xác định niên đại bằng phương pháp Carbon : Tất cả các vật thể sống đều chứa chất carbon và đồng vị C-14 của nó. Chu kỳ bán rã của Carbon-14 là 5500 năm. Dựa theo số lượng Carbon còn lại so với Vật thể còn sống người ta xác định được niên đại của vật thể đó. Ví dụ nếu tỉ lệ này là $\frac{1}{2}$, vật thể đó có niên đại là 5500 năm tuổi. Nếu là $\frac{1}{4}$ - 11000 năm tuổi v.v...)*

Cop nuốt xuống khó khăn trước khi bùng nổ, “Tớ muốn đưa Arian đến một khách sạn.”

“Điều đó thật trái với các phép tắc thông thường, đúng không? Đây là đêm tân hôn của tớ mà.”

Cop từ chối nhìn anh. “Cậu không thể giam giữ cô ấy chống lại nguyện vọng của cô ấy. Đó là bắt cóc.”

Tristan chìm vào trong ghế, cảm thấy một sự điềm tĩnh kỳ quái trườn qua anh, một sự điềm tĩnh nguy hiểm nhiều hơn bất kỳ lời huyênh hoang nào của anh. Anh hất đầu vào chiếc điện thoại. “Nếu cậu nghĩ cô ấy sẽ an toàn hơn trong sự chăm sóc của cảnh sát so với tớ, tại sao cậu không đưa điện thoại cho tớ để tớ gọi họ nhỉ?”

Cop lưỡng lự, rồi cúi kính nhắc ống nghe lên và giơ nó ra cho anh. “Ít ra trong tù, cô ấy còn có được vài quyền hợp pháp.”

Tristan lờ đi sự mời gọi, nụ cười của anh hết sức hài lòng. “Cậu đang lên kế hoạch bảo vệ cô ấy à?”

Cop động ăm chiếc điện thoại trở lại giá đỡ. “Tớ thà bảo vệ cô ấy chống lại cậu hơn là bảo vệ cậu chống lại những cáo buộc cường hiếp.”

Nụ cười của Tristan không dao động, mặc dù anh thầm choáng váng trước cú đòn đôi. Cú đòn bị người bạn thân nhất nghĩ những điều tệ hại nhất về anh và cú đòn biết được rằng anh đã đến gần sự thật một cách nguy hiểm. Anh thật ngốc nếu không để Cop tống Arian vào chiếc limo và đưa cô đi khỏi tòa tháp. Xa khỏi anh.

Anh đã mở miệng định nói như thế, “Không, tớ sẽ không để cậu mang cô ấy đi.”

Cop cứng người. “Vậy thì thư từ chúc của tớ sẽ là thứ đầu tiên nằm trên bàn cậu vào sáng mai.”

Tristan không nói bất kỳ điều gì chót nhả, cũng không kéo mở ngăn kéo để nhắc nhở cậu ấy về tất cả những lần cậu đe dọa bỏ việc nhưng đã không làm. Ném cho ông chủ một ánh mắt đau đớn cuối cùng, Cop bắt đầu đi đến cửa.

Tristan quan sát cậu đi, đếm những bước chân ngập ngừng, quan sát kim giây trên chiếc đồng hồ để bàn đã chứng kiến hai mươi lăm năm tình bạn. Cây kim bằng đồng trườn đến số mười hai cùng lúc với bàn tay Cop nắm vào quả đấm cửa.

“Cop?”

Copperfield ngừng lại. quá kiêu hãnh để nài nỉ.

“Khi Arthur biến mất và tớ bị buộc tội giết hắn ta, cậu chưa một lần hỏi tớ xem liệu tớ có phạm tội không. Tại sao thế?”

“Cậu là bạn tớ. Tớ đoán nếu cậu giết hắn, cậu hẳn phải có lý do chết tiệt nào đó.” Cop loé lên với anh một bóng ma mệt mỏi của một nụ cười toả nắng. “Dù sao thì tớ chưa bao giờ thích thứ đồ chó đẻ đó.”

Cậu kéo cửa đóng sập phía sau, bỏ lại Tristan cô đơn đếm thời gian vô tận của đêm tân hôn tíc tắc trôi qua.

Bầu trời lao những giọt mưa đen như mực vào ô cửa sổ. Những tia sét ầm ầm quanh toà tháp giống như tiếng gầm gừ trầm trầm của một con quái thú nào đó đang cào móng vuốt vào trong linh hồn của một người đàn ông. Tristan đứng trong văn phòng tối tăm, suy tôn sự hỗn loạn phi thần thánh của cơn bão và nhắm nháp rượu Scotch trực tiếp từ chai.

Anh đã nghĩ Whisky có lẽ sẽ dập tắt ngọn lửa đang hoành hành trong trí não anh. Nhưng có vẻ như nó chỉ nuôi chúng lớn thêm, gởi chúng bốc lên càng lúc càng cao cho đến khi sự huỷ diệt kêu lách cách trong tai anh đe dọa sẽ nhận chìm những khao khát của anh, lương tâm anh, và tất cả sự đúng mực của anh.

Đồng hồ trên bàn chỉ mười một giờ bốn mươi lăm. Trong mười lăm phút nữa, đêm tân hôn của anh sẽ trôi qua. Mười lăm phút với sự tàn phá của quỷ Satan bám theo sát gót. Mười lăm phút hít thở khói và mùi lưu huỳnh đầy những lá phổi bị hành hạ của anh. Mười lăm phút sẽ lưu giữ phần còn lại của cuộc đời khốn khổ, cô đơn của anh.

Một ánh chớp loé sáng khiến anh quáng mắt, nhưng không tẩy xóa đi được hình ảnh đã khắc sâu trong ký ức của anh. Hình ảnh về một Arian nhàu nhĩ, tiều tụy, đôi mắt thẫm lại vì hy vọng đã tắt, bờ vai nghiêng xuống thua cuộc. Anh lấy một hộp chất lỏng cháy bỏng, khinh miệt bản thân vì đã thương cảm cô, gần nhiều bằng anh khinh miệt chính bản thân anh vì vẫn còn muốn cô đến tệ hại.

Cô đã dám nhìn anh như thể anh đã làm tan vỡ trái tim cô. Dám khiến anh cảm thấy như thể anh là người đã lừa gạt và phản bội cô.

Mười một giờ năm mươi.

Một ánh chớp khác, lần này thậm chí còn hung dữ hơn cái vừa rồi, soi cho Tristan thấy

những gì anh có thể có được, thay vì những gì đã xảy ra – anh và cô dâu của anh đang ôm nhau bên dưới những lớp mền của chiếc giường cỡ đại bằng đồng trong dãy phòng trắng mát tại khách sạn Carlyle; làn môi mọng của Arian hé mở để đón nhận những trái dâu tươi được ngâm trong champagne từ những ngón tay anh, đôi gò má cô vẫn còn ửng hồng sau cuộc yêu đương nồng ấm, ngọt ngào của họ. Tristan quay khỏi cửa sổ để xua đi những hình ảnh đó, đau đớn bởi một sự pha trộn dễ bốc cháy của ước vọng và ham muốn.

Mười một giờ năm mươi lăm.

Arian đã lấy của anh mọi thứ. Lòng nhân từ của anh. Sự kiêu hãnh của anh. Người bạn tốt nhất của anh. Cô đã bỏ anh lại chẳng còn gì ngoại trừ những nhịp đập điên rồ của khao khát.

Mười một giờ năm mươi chín.

Nắm đấm của Tristan đánh văng chiếc đồng hồ ra khỏi bàn trước khi nó có thể báo nửa đêm, làm vỡ tung thời gian bằng một cú đánh đơn giản nhanh gọn.

Sven đã khoá thang máy của căn penhouse trên tầng mười ba đúng như ông chủ đã ra lệnh, giờ đây tất cả những gì cần làm chỉ là nhập khéo léo mã quản trị cao cấp của Tristan để gọi nó bay vút lên cao.

Tristan đã hình dung về cô dâu của anh, làn da cô xanh xao đối nghịch với lớp khăn trải bằng satin thẫm màu, tay chân cô mềm rũ vươn dài trong sự buông thả của giấc ngủ một cách ngây thơ. Anh lén vào phòng ngủ giữa những ánh chớp và dịu dàng phủ lên miệng cô bằng miệng của chính anh. Anh không cách nào biết được liệu cô sẽ chào đón hay từ chối vòng tay ôm của anh và không làm sao biết được liệu điều đó có còn quan trọng với cái lương tâm rã rời của anh hay không.

Chuông báo hiệu thang máy đến đã bị chìm chết bởi tiếng gầm gào buồn thảm của sấm sét. Di chuyển qua bóng tối, Tristan bước lên một đồng satin mềm mại trước khi anh nhận ra đó là cái gì – váy cưới của Arian, bị cởi ra và vứt bỏ giống như sự nguy trang giả dối mà nó đã làm.

Anh ngừng bước để siết chặt thứ vải đắt giá đó trong nắm tay anh, cổ họng anh nghẹn lại với hương thơm thoang thoảng của hoa cam và hoa oải hương. Anh chưa bao giờ muốn bất cứ thứ gì tệ hại bằng anh muốn vợ anh vào khoảnh khắc đó. Ngay cả với ước vọng báo thù.

Buông chiếc váy tuột khỏi những ngón tay, anh bước đến phòng ngủ và nhẹ nhàng mở cửa. Trong một khoảnh khắc khó nắm bắt, anh đứng trong bóng tối, tưởng tượng là anh nghe thấy âm thanh êm dịu của tiếng cô thở, vọng âm của một tiếng thở dài khao khát.

Ánh chớp loé sáng, sự bập bùng kỳ quái của chúng soi sáng căn phòng.

Chiếc giường trống rỗng. Những tấm khăn trải giường không hề xô lệch.

Tristan lao đi như bay suốt căn penhouse chỉ trong mười giây, kích hoạt mọi cánh cửa và bật sáng mọi ngọn đèn cho đến khi căn hộ sáng bừng. Anh tìm bên dưới giường, rồi đột kích vào tủ quần áo, gần như đập nát những cánh cửa bằng nắm tay trần khi nó từ chối mở ra trong lần thử đầu tiên.

Anh đá văng những giá đỡ chất đầy những đôi giày da đắt tiền ngổ ngán và giật xuống

toàn bộ các sào treo những bộ trang phục hiệu Armani, tìm kiếm mọi góc, mọi kệ đồ, và mọi khe hở đủ lớn để chứa một phụ nữ có kích thước như Arian. Khi sự tìm kiếm của anh chứng tỏ là vô vọng, anh quay quanh trung tâm của phòng để đồ rộng lớn, ngực anh trĩu nặng với nỗi thất vọng.

Một chiếc kệ nằm trên bờ tường cao bắt lấy sự chú ý của anh. Anh đứng nhón trên đầu ngón chân và lần theo chiều dài của nó, bản năng đã mách bảo anh sẽ tìm thấy được gì.

Không gì hết.

Không có chiếc váy đen thô kệch với cổ và ống tay áo đã sờn. Chiếc váy đen giản dị đã khiến Arian trông giống như một kẻ chạy trốn khỏi sắc lệnh săn lùng phù thủy tại một quán trọ Salem cổ quái. Loại quán trọ sẽ lôi cuốn những goá phụ tóc xanh giàu có và bọn trẻ mơ mộng thích săn lùng cổ vật luôn khao khát một câu chuyện giật gân mang tính siêu nhiên.

Anh loạng choạng bước ra khỏi phòng để quần áo, tự hỏi không biết liệu có thể nào anh đã phạm phải sai lầm tệ hại hay không. Bản khoăn không biết Arian có giật mũi hoặc khoanh tay lại và tự biến khỏi cuộc đời thảm hại của anh hay không.

Khi anh lơ đãng đi vào trong phòng sinh hoạt chung, sự xem xét tỉ mỉ trong trạng thái choáng váng đã phát hiện những gì mà cuộc tìm kiếm điên cuồng của anh đã bỏ qua – một mảng tường khô đặt dựa vào vách giống như một mảnh ghép bị bỏ lỡ của một câu đố. Có vẻ như Arian đã thoát khỏi cuộc đời anh bởi những điều thông thường nhiều hơn một cây chổi – qua cửa sập đào thoát bí mật của anh, lên mái nhà, và đi thang máy khẩn cấp xuống dưới đường.

Sven, Tristan nghĩ, lắc đầu không thể tin nổi. Ai có thể nghĩ được Sven ngốc nghếch, ngọt ngào lại có can đảm để làm những gì mà ngay cả Copperfield cũng không dám? Bất chấp mệnh lệnh của ông chủ và lén giải thoát Arian.

Một ngọn gió nồng mùi mưa thổi xuyên qua lỗ hổng đang mở rộng, khiến những mảnh giấy chấp chới bay khỏi bàn café. Thoạt đầu Tristan nghĩ Arian đã để lại cho anh một lời nhắn. Rất chán, rất non nớt, hoặc đại loại như thế, lời chia tay uỷ mị viết nguệch ngoạc trên lưng của một trong những chiếc khăn ăn trong tiệc cưới của họ bằng son môi màu hồng đào.

Nhưng xem xét gần hơn cho thấy rằng cô không để lại cho anh lời nhắn nào hết. Cô để lại cho anh một thông điệp.

Tấm hối phiếu một triệu dollar trong tay của Tristan thẳng thừng thông báo với anh rằng ở bất kỳ nơi nào Arian định tìm đến, cô sẽ không nấp trong một khách sạn xa hoa nào đó, trong giường của Arthur, cười rúc rích vào sự khờ dại của chồng cô. Tấm check không còn diêm dúa và mới nữa, mà hư hoại và nhàu nát như thể nó mang ý nghĩa còn ít hơn không là gì đối với chủ nhân tạm thời của nó. Một vệt nước mắt vấy bẩn làm mờ đi sự hoa mỹ ngạo mạn trên chữ ký của Tristan.

Tristan khuyu gối trên sàn, vò tấm check trong nắm tay anh. Anh hẳn sẽ giữ nguyên tư thế đó cho đến ngày kỷ niệm đầu tiên nếu như thứ gì đó không dụi vào đùi anh.

Anh vờ tay xuống một cách mù mẫm, chạm phải sự mềm mại hấp dẫn của bộ lông chú mèo nhỏ. Sinh vật ngoan cố đó bắt đầu quấy rầy ngón tay cái của anh.

Tristan gỡ hàm răng sắc bén tí hon của nó ra trước khi ngón tay anh có thể rướm máu và nâng con mèo con bé nhỏ trong lòng tay anh, mang nó lên ngang tầm mắt.

“Mày là kẻ thân cận của cô ấy,” Anh nói khàn khàn. “Mày được cho là phải chăm sóc cô ấy cơ mà.”

Con mèo nhỏ đáp lại bằng một tiếng meo nũng nịu nghe có vẻ tương tự đáng ngờ với *‘quái quỷ gì thế, cha nội kia. Đó là việc của ông mà.’*

“Chà, chà, phải, tao cũng thối bay nó rồi.”

Tristan đứng lên, ẵm con mèo vào ngực, và đi thơ thẩn đến cửa sổ nhìn qua khoảng trời rộng và thành phố ngập chìm trong màn mưa.

Arian ở ngoài đó, nơi nào đó giữa những kẻ không nhà luôn dịch chuyển và những băng đảng giang hồ đường phố với những tiếng còi tầm rền rĩ. Hoàn toàn không được che chở. Không có pháp thuật. Không có con mèo của cô. Không có anh.

Và anh sẽ đánh đổi tất cả những gì còn lại của mảnh linh hồn vô giá trị của anh để tìm ra cô.

27.

“Anh đã nghĩ gì khi để cô ấy đi một mình như thế hả? Anh đánh rơi mất cái trí óc đồng bóng của anh rồi sao?” Túm lấy cổ áo pajamas của gã Na-Uy khổng lồ, Tristan lôi anh ta ra khỏi giường và tông sầm anh ta vào bờ tường gần nhất.

Tristan đã mất mười lăm giờ để lần theo dấu vết của Sven đến khu nhà không có thang máy ấm cúng ở khu TriBeCa*. Mười lăm giờ loanh quanh trên những con đường thành phố trong cơn mưa phùn lạnh giá, ấn bức ảnh chân dung cô dâu của Arian vào mọi gương mặt mà anh nhìn thấy – những gương mặt say xỉn, da trắng, da đen, cảm thương, ngờ vực, thờ ơ, hoảng sợ, thù địch... Anh đã lôi cuốn sự chú ý đầy tính cạnh tranh của những con thú săn mồi suốt cả ngày trời... những thằng nhóc gương mặt bụi sữa với quả đầu mohawk sặc sỡ như hoa văn anh, mũi đeo khoen, và mang vũ khí tự động bên dưới áo khoác da; những tay thú y tóc hoa râm trong chiếc quần dài nguy trang với đôi mắt nhạt nhẽo, vô hồn và cánh tay đầy vết kim tiêm. Bọn chúng đi theo anh qua vài khối nhà, thúc khuỷu tay vào nhau hoặc vào những con quỷ vô hình và nhìn chăm chú đầy đói khát vào chiếc áo choàng đắt tiền của anh, vào đôi giày da thuộc của anh. Nhưng thứ gì đó trên gương mặt khôngạo của anh, thứ gì đó hoang dại và hơi điên khùng, đã khiến bọn chúng lẩn đi để tìm kiếm những con mồi dễ dàng hơn.

*(*TriBeCa là một khu phố ở vùng lower Manhattan, NY. Tên này được viết tắt từ Tri-angle Below Canal Street – Vùng tam giác bên dưới phố Canal. Thực ra đây là một vùng dân cư có dạng hình thang được bao bọc bởi các con phố Canal, West, Broadway và Vesel.)*

Arian đã thất lạc trong gần hai mươi bốn giờ.

Tristan đã trải qua ba giờ đầu tiên trên điện thoại, hăm dọa mọi sĩ quan cảnh sát và những người cai quản các vùng phụ cận, những người chưa bao giờ nài nỉ anh tài trợ cho những bữa tiệc từ thiện thường niên của họ. Anh đã không buột miệng nguyên rửa khi anh nghe những người vợ của họ cầu nhàu trong hậu cảnh hoặc khi những lời nguyên rửa lạnh lùng của chính họ làm thay đổi vẻ vui đùa bị kèm hăm đáng thương khi họ nghiêng cứu tay tỉ phú dẻo mồm từ đại lộ số Năm đã làm *lạc* mất cô dâu của mình. Tất cả những gì anh có thể phải nguyên rửa là họ đã nhận điện thoại và hối thúc người đàn ông đang cầu nhàu của họ ra khỏi chiếc giường ấm áp, thoải mái của mình để tìm kiếm Arian.

Tristan đã trải qua ba đến năm giờ chiều đặt những kỹ năng tổ chức đáng kể của anh vào việc tìm kiếm. Anh triệu tập phần lớn nhân viên, hứa hẹn tăng gấp ba lần lương phụ trội cho công việc ngày Chủ nhật, và giúp họ tập hợp và copy hàng ngàn bức ảnh chân dung của Arian. Anh quay đi mỗi khi một chồng ảnh mới xuất hiện từ máy copy, mỗi khi anh đọc dòng chữ chế nhạo : *Giải thưởng cho sự quay trở lại an toàn của Arian Lennox – Một triệu dollar.*

Nhưng ngay cả khi anh được cam đoan rằng phân nửa nhân viên tận tụy của anh đang tản ra khắp thành phố với những cáo thị trong lúc phân nửa còn lại xử lý điện thoại của toà tháp; ngay cả khi anh biết một đội quân tinh nhuệ nhất New York đang lùng sục các đường phố; ngay cả khi anh hiểu rằng không một mô tả nào về Arian được nhận từ bất kỳ bệnh viện nào trong khu vực và cô gái da ngăm đáng thương bị bóp cổ đang nằm trên một tấm ván lạnh lẽo tại nhà xác thành phố là vợ hoặc con gái của một người đàn ông khác. Những điều đó vẫn không đủ. Thế nên, vào lúc hừng đông, khi cơn gió bắc nhói buốt vẫn đang đe dọa biến cơn mưa phùn thành tuyết lạnh, Tristan lật cổ áo khoác lên và cúi đầu rời khỏi toà tháp bằng chính đôi chân mình mà không phân nhiệm cho đội anh ninh của anh lần đầu tiên trong bảy năm.

Mười lăm giờ sau đó, anh đang dựng ngược người vệ sĩ của anh trong một phòng ngủ được treo rèm trong sự bày binh bố trận đến hoa mắt với những hoạ tiết hoa lá sặc sỡ . “Anh chỉ thả cô ấy đi thôi sao? Anh không đề nghị đi cùng cô ấy ư? Để bảo vệ cô ấy? Làm sao anh có thể làm một điều điên độn như thế hả?”

Sven vùng khỏi tay của người chủ, quá choáng váng và hồi hận để đưa ra được ngay cả một dấu hiệu phản đối. “Cô ấy không cho phép tôi đi cùng. Cô ấy nói cô ấy sẽ lấy mất của tôi công việc và sợ rằng ngài sẽ gởi tôi vào tù nếu ngài tìm thấy chúng tôi đi với nhau.” Anh ta cúi gục mái đầu bồm xồm trong nỗi tủi hổ. “Tôi không muốn bị thu hồi tấm thẻ xanh* của tôi.”

*(*Green Card : thẻ chứng nhận là thường trú nhân hợp pháp ở Mỹ. Người có thẻ này tuy được phép cư trú dài hạn nhưng không phải là công dân Mỹ chính thức, được phép đi làm, con cái được học trường công miễn phí... nhưng không có quyền bầu cử và ứng cử... Có thể bị thu hồi thẻ và bị trục xuất nếu phạm pháp.)*

Tristan buông anh ta ra, nuốt vào một lời nguyên rửa. “Nếu tôi không khốn kiếp đến thế, có lẽ không điều gì trong những thứ này sẽ xảy ra.” Anh bật cười cay đắng. “Nhưng tôi khá là giỏi với những thứ chết tiệt đó, anh biết đấy. Tôi đã có cả một đời để thực hành mà.”

Anh dạo bước quanh căn phòng nhỏ, nỗi sợ bị giam giữ lớn dần với mỗi bước chân. Sự tràn ngập những bông hoa và những dải sọc đang quấy rầy đôi mắt mệt mỏi của anh. Khi anh phát hiện ra khẩu Walther bóng mượt rên bàn làm việc, anh biết chính xác anh đang tìm kiếm điều gì. Khi Tristan kéo khẩu súng khỏi chiếc bao da đựng nó, Sven giơ hai tay lên, rõ ràng nghĩ

rằng anh định kết thúc mọi thứ.

Nhưng đơn giản là Tristan kiểm tra để bảo đảm khẩu súng đã được nạp đạn, rồi chèn nó vào trong lưng quần jeans của anh. “Anh tìm hướng Lower East Side*. Tôi sẽ đi về hướng Bắc. Cô ấy hẳn là phải tìm một chỗ trú ẩn trong công viên.”

*(*Lower East Side : Là khu vực phía đông nam của NY City, một khu phố của dân nhập cư đa văn hoá, đa sắc tộc, và lao động nghèo. Nổi tiếng nhất là Chinatown và khu văn hóa Do Thái.)*

“Thưa Ngài?” Sven gọi với theo một cách ngoan ngoãn khi Tristan sai bước đến cửa. “Tôi có bị sa thải không?”

“Quái quỷ, phải, anh đã bị sa thải!” Tristan quát tháo. “Giờ thì làm việc đi!” Sven vẫn cào tóc, đấu tranh để hiểu chiều hướng hoang mang của sự kiện khi Tristan xoay gót. “Thêm một điều nữa, Nordgard.”

“Thưa ngài?”

Nụ cười của Tristan gần như hoà giải. “Lần chuyển nhà kế tiếp, anh sẽ vui lòng lấy thời gian để hoàn thiện địa chỉ trên hồ sơ cá nhân chứ?”

Tristan đã ra khỏi cửa, trước khi lời lầm bầm của Sven “Vâng, thưa ngài,” có thể vươn tới tai anh.

Arian trườn khỏi bên dưới bụi cây tú cầu tiều tụy vào lúc đêm xuống để khám phá ra tóc cô đã đông cứng và mưa phùn giá lạnh đã chuyển thành tuyết rơi. Mặc dù những bông tuyết đang xoay tròn ấy tốt hơn mưa rất nhiều, nhưng cơn gió nhói buốt vẫn cắt xuyên qua váy cô giống như một lưỡi dao. Cô dụi mắt, mất phương hướng vì đã ngủ suốt cả ngày. Cô thích có được vài giờ được ngủ vào đêm hôm trước hơn, những mỗi lần cô tìm thấy một chiếc ghế dài thoải mái và chợp mắt lơ mơ, người đàn ông mặc đồng phục nào đó lại thúc vào lưng cô bằng một cái que và ra lệnh cô phải rời đi.

Sau khi lên ra khỏi toà tháp và lang thang trên những đường phố dường như bất tận, Arian đã khám phá ra nơi ẩn náu dân dã này. Cô đã lo rằng cô hẳn sẽ cực kỳ dễ phát hiện trong bộ váy rách rưới và mái tóc rối bời, nhưng có nhiều người khác giống y như cô ở chốn này. Những linh hồn lạc lối đi lang thang vô định xuống những con đường tối tăm, một số đi đứng lảo đảo và lầm bầm với chính mình, những người khác đẩy những chiếc xe thồ nhồi nhét đầy những thứ sơ sài là toàn bộ gia sản của họ. Một người đàn ông già nua co ro bên dưới tấm mềm thấm ướt đã nhìn xoáy vào cô bằng một ánh mắt thương đến nỗi cô khuyu gối xuống và ấn xấp tiền màu xanh mà Sven đã trao cho cô vào trong bàn tay bị liệt của ông cụ.

Bản năng nào đó bảo cô rằng chẳng có gì phải sợ hãi những linh hồn đồng cảnh ngộ này. Họ, giống như cô, đã bị phản bội và bị bỏ rơi bởi những người họ tin tưởng nhất.

Những người mà cô sợ là những người quan sát cô từ trong bóng tối với đôi mắt sắc bén của loài thú săn mồi. Những kẻ lén lút, sừng sững trên cô xuyên qua bóng tối, chỉ di chuyển khi cô di chuyển cho đến khi có sự tiến đến của một cảnh sát cẩu kính khác khiến họ cháy nhốn nháo tìm chỗ nấp, những con thú săn trở thành con mồi. Đó cũng là những người đã khiến Arian trốn vào bên dưới bụi hoa tú cầu, buộc cô phải đào bới bên dưới đám lá rụng giống như

những loài thú nhỏ, hoảng sợ, cho đến khi giấc ngủ ôm choàng lấy cơ thể kiệt sức của cô.

Cô vươn vai khi ló ra khỏi chiếc tổ của cô, nhưng sự vận động đó đã bị thất bại để làm tan những khớp xương đã đông cứng. Âm thanh của tiếng vó ngựa đang chạy nước kiệu nhỏ, quá tang thương để phù hợp với thể kỷ cướp bóc này, khiến nhịp tim cô đập hơi nhanh hơn một chút. Cô vừa vặn có thời gian để nhảy khỏi đường trước khi người cảnh sát trên lưng ngựa phi qua.

Cô nhìn chăm chăm vào lưng ông ta, nghĩ rằng ông ta hẳn là cùng loại với người cảnh sát đã giới thiệu cô với con ngựa Bathsheba yêu dấu của ông ấy.

Ông ta đã ghì mạnh dây cương, quay ngoặt con ngựa trong một vòng cung nhảy lồng lên. Chỉ một ngón tay đeo gang đen vào thắt cô, ông ta la lớn, “Này, là cô đó! Đứng yên!”

Bên dưới chiếc mũ sắt, ông chỉ là một người lạ khác, chẳng có gì khác biệt với bất kỳ người nào, những người đã quấy rầy cô suốt đêm. Vì cô đang đứng như đóng băng sẵn rồi, Arian xoay người và bỏ trốn, tìm kiếm một chỗ núp trong những thân cây cao chót vót. Ôm chặt chính mình, cô chạy ào xuống lối đi gần nhất, chán ngán những cái bóng và khát khao những an ủi trần tục như ánh sáng và con người.

Không mất nhiều thời gian để xuất hiện những người đang hối hả trên những con đường thành phố. Người ta vội vã đi qua, va vấp và xô đẩy cô như thể cô vô hình, cổ áo khoác bằng len nặng nề của họ lật lên để chống lại sự châm chích của tuyết. Họ không giống những người trong công viên. Họ rõ ràng có một nơi nào đó khô ráo và ấm áp để đến.

Sự khiếm nhã và thờ ơ của họ khiến Arian khó chịu. Khi cô đi dạo trên những con đường trong cánh tay của Tristan, cứ như thể anh đã thả một tấm khiên bảo vệ vô hình quanh cả hai, buộc những người khác phải giữ một khoảng cách lịch sự hoặc sẽ phải lãnh chịu hậu quả.

Nhưng tấm khiên ma thuật đó đã bị thu hồi lại rồi, cô cay đắng nhắc nhở chính mình, và càng sớm dung hoà được mất mát đó thì càng tốt hơn cho cô.

Mùi thịt nướng thơm phức trôi dạt đến mũi Arian khiến mũi cô nhăn lại và miệng cô ứa nước. Cô không nhận ra cô đói thế nào cho đến cái khoảnh khắc đó.

Cô đi theo mùi thơm ngon lành đến tận khởi nguồn của nó chỉ để bị hết hồn khi một người đàn ông thò đầu ra ngoài cửa sổ của một chiếc xe màu bạc lớn và hét lên, “Hot dogs! Món ăn nóng hổi của các bạn đây!”

Cô nhìn hơi nóng bốc lên từ miếng xúc xích mỡ màng trong lúc dạ dày trống rỗng của cô tranh cãi với tính đa cảm, lần đầu tiên hiểu được tại sao những kẻ nghèo khổ có thể nghĩ mèo là một món ăn ngon. Có lẽ bỏ lại Lucifer trong nơi trú ẩn của căn penhouse là một điều tốt.

Arian nhón chân để nhìn lên vào trong cửa sổ của chiếc xe. “Thứ lỗi, thưa ngài. Tôi có thể có một...” Cô không thể nén được hoàn toàn một cái rùng mình nho nhỏ - “...xúc xích không?”

Dầu mỡ thơm ra từ thỏi xúc xích khi ông ta đập nhẹ nó vào một ổ bánh mì tròn đã xẻ ra. “Tất cả là ba đồng năm mươi.”

Arian nhìn chăm chăm ông ta một cách ngờ nghệch.

Ông ta nghiêng ra ngoài cửa sổ, nhìn chăm chú vào chiếc váy rách rưới và đôi giày thiếu

nữ đã mòn vẹt của cô bằng ánh mắt hoài nghi. “Đám đĩa dối chết tiệt,” Ông ta lầm bầm. “Tôi phát ốm với toàn bộ các người. Tôi đã đóng góp cho thứ đồ vô công rồi nghề các người bằng tiền thuế mồ hôi nước mắt của tôi và các người vẫn có can đảm đến nài xin thức ăn. Quý thật, các người phải lừa dối chính phủ nhiều hơn để lấy tiền trợ cấp và cố có được một cuộc sống lương thiện thay vì bắt tôi làm chứ.”

Arian bắt đầu lùi khỏi chiếc xe hàng. Cô không chắc cô đã làm gì để khiến người đàn ông giận điên như thế, nhưng gương mặt luôn đỏ ửng của ông ta đã biến thành một sắc thái đỏ thẫm đáng sợ.

“Đi đi!” Ông ta quát. “Mang địa ngục ra khỏi đây! Và trong lúc cô ở đó, hãy tìm một công việc đi!” Ông ta nhấn mạnh tràng chửi rửa bằng cách đóng sầm cánh cửa sổ của chiếc xe hàng xuống, trèo vào phía trước chiếc xe và lái đi, tiếng động cơ nổ lớn khiến Arian gần như chết ngạt bởi đám mây màu xanh cuồn cuộn của khói thải.

“Ồi chào!” Cô la lên, khi cô có thể lấy lại được hơi thở. “Ông ta không nên đi loanh quanh mời chào thịt chó nóng với những người lạ nếu ông ấy quá keo kiệt về việc phân phát chúng như thế.”

Với một đường viền ren thấm hại trên chiếc váy mòn xơ, cô quay lại theo hướng đối diện và hành quân xuống lối đi bộ, sự giận dữ của cô gia tăng theo mỗi bước chân. Con dối chỉ làm tệ hơn tâm trạng của cô, và trước khi cô nhận ra điều đó, cô đã tự ép bản thân phải thật bình tĩnh. Và tìm được một phát hiện thú vị.

Việc xua đi cảm giác tự thương tiếc chỉ làm tăng cao những cơn rùng mình, nhưng việc giận dữ với phần còn lại của thế giới lại tiếp thêm sức mạnh cho cô. Gương mặt cô ngời lên nhờ sức nóng ấy, những ngón tay râm ran với sự ấm áp. Cô bước nặng nhọc qua lớp tuyết dày, nguyên rửa người bán hog dog, đức cha Linnet, Wite Lize, người cha vô danh của cô, và mọi người đàn ông không thể tin cậy được khác được sinh ra từ khi khởi nguồn thời gian. Cô ghét họ, cô quyết định như thế, nhưng cô ghét chồng cô nhất. Cô ghét anh nhiều đến nỗi cô gần như lạc bước và ngã xuống.

Cô nhanh chóng khám phá ra một ích lợi khác của cơn phần nộ đang tuôn trào. Miễn là cô vẫn còn đang bước đi và lầm bầm khe khẽ, gương mặt cô rần rần trong một vẻ cau có dữ dội, người ta có khuynh hướng tránh đường cho cô đi. Một vài người thậm chí còn né hẳn qua bên kia đường. Sự nhát gan của họ trao cho cô một sự hài lòng có phần hoang dại.

Cô di chuyển trong thái độ đó qua vài khối nhà, lạc trong sự những suy tưởng dữ dội đến nỗi cô không lưu tâm đến đám đông đang thưa dần, tiếng pháo hiệu báo giờ đã tản xa, sự rên rỉ không ngừng của còi tầm, hoặc sự kiện rằng phần lớn đèn đường dọc theo con lộ hẹp đã bị bắn hoặc bị vỡ. Nhưng cô không thể bỏ qua tiếng bass dồn dập của âm nhạc đang tấn công vào tai cô. Cô ngừng lại, cau mày. Ít nhất cô nghĩ đó là âm nhạc. Chẳng có dấu hiệu nào về giai điệu, chỉ một nhịp phách liên tục, quá thâm trầm và sâu sắc đến mức làm rung chuyển đế giày của cô.

Tiếng nhạc dường như bắt nguồn từ mặt trước một cửa hàng thấp đèn mờ mờ với những ô cửa sổ tối đen và một bảng hiệu được thắp sáng cho biết đó là quán Woodrow’s. Ít nhất Arian cũng cho rằng nó được đọc là Woodrow’s. cả hai chữ w’s và r đều bị cháy mất, để lại chữ oodo’s như bị lấp bấp ở chỗ đó.

Không phải nhíp phách kỳ lạ đó lôi cuốn cô vào bên trong, cũng không phải sự hứa hẹn đầy cám dỗ về chỗ trú ngụ và sự ấm áp. Đó là mùi hương không thể lẫn lẩn của thịt heo quay. Không phải chó, không phải mèo, mà là heo. Tưởng tượng sẵn một cái đầu lợn đực đang bốc hơi với một trái táo đỏ ngậm trong miệng nó, cô đẩy mở cánh cửa chỉ che một nửa.

Arian không thể biết được cô đã tạo nên cảnh tượng gì. Cô đứng đó, đóng khung bởi tuyết đang xoáy tít giống như tượng thần bằng thạch cao của nữ hoàng bóng đêm, tóc cô đóng băng thành những lợn đá dài sẽ khiến bất kỳ tín đồ Rastafarian* nào cũng phải ghen tỵ.

*(*Một giáo phái bắt nguồn từ Jamaica, ăn mặc đặc biệt và tết tóc thành nhiều lợn, không theo tiến bộ của phương Tây, hút cần sa và không ăn thịt lợn, tôm, cua và sữa.)*

Một ngón tay căng thẳng ấn vào một cái nút trên một chiếc hộp hình chữ nhật màu đen. Tiếng nhạc tắt lịm và mọi người trong căn phòng mù mịt khói thuốc xoay lại và há hốc miệng nhìn cô.

Căn phòng quá tối, Arian mất gần cả phút chớp mắt điên cuồng để nhận ra rằng mọi gương mặt đang nhìn cô chăm chú với sự pha trộn của kinh ngạc và thù địch đều có những sắc thái khác nhau của màu nâu.

28.

Khi Tristan lao xuyên qua cánh cửa siêu vẹo của câu lạc bộ Harlem*, súng trong tay, điều cuối cùng anh trông đợi là tìm thấy vợ anh đang ngồi cạnh một thanh niên da đen, đang ấn phím đàn với giai điệu Motown* bằng một ngón tay xinh xinh trên chiếc piano dạng tủ cũ kỹ. Bàn tay kia bị chiếm giữ bởi phần còn lại của một miếng sườn lợn nướng lớn.

*(*Harlem : thuộc vùng Upper Manhattan, phía Bắc Thành phố New York, được đặt tên theo thành phố Haarlem của Hà Lan. Từ năm 1920 trở thành trung tâm của người Mỹ gốc Phi ở NY, và là khu vực nguy hiểm, nhiều tệ nạn XH)*

*(*Motown : Là công ty thu âm đầu tiên do người Mỹ gốc Phi làm chủ. 1960s Motown đã khởi xướng một dòng nhạc Motown là một thể loại nhạc soul mang âm hưởng Pop rất thành công.)*

Mắt họ gặp nhau, kịch liệt, thoáng qua, trước khi cô động xuống một hợp âm lạc điệu, gạt bỏ anh như thể anh đã không liều thân thể và cả mạng sống vì đã đột kích vào khu Harlem này, vì đã lao đến để giải cứu cô khỏi số phận khủng khiếp chỉ có Chúa mới biết là gì.

Đó là tất cả những gì Tristan có thể làm để kèm lại tiếng rên rỉ khi một thanh niên trẻ, gầy và cao lêu nghêu lộ ra khỏi băng ghế. Chiếc áo khoác vải ka-ki ngoại cỡ của cậu bé mang màu sắc của một trong những băng đảng đường phố đáng sợ nhất New York. Hai đồng bọn của cậu bé đứng lên để áp sát hai bên, những cánh tay khoanh lại trước bộ ngực gầy gò với vẻ thư thái giả tạo trong lúc những người khác quan sát từ trong những góc tối đầy khói, những đôi mắt sáng quắc cảnh giác.

Đôi mắt thông minh của kẻ chỉ huy của họ liếc đến khẩu Walther, rồi trở lại gương mặt

Tristan. Ông ta thở dài và đảo tròn mắt như thể chẳng có gì khác thường khi người đàn ông nào đó với ánh mắt hoang dại, giàu có, da trắng, mang giày Bruno Magli và áo khoác Burberry, đổ sụp vào trong cơ ngơi của ông ta, vẫy vẫy một thứ vũ khí tự động xưa lơ xưa lắc. Mong đợi một viên đạn sẽ xé rách da thịt của anh vào bất kỳ giây phút nào, Tristan giữ khẩu súng chĩa vào trái tim của thằng nhóc.

“Này, đàn ông, dịu đi nào,” Chàng thanh niên lè nhè trong chất giọng nam trung êm ái. “Chúng tôi không muốn có bất kỳ rắc rối nào ở đây đâu.”

“Tôi cũng không muốn có bất kỳ rắc rối nào. Tôi chỉ muốn vợ tôi thôi.”

Thằng nhóc ném một cái liếc dò hỏi qua vai. “Hắn ta là tay ma cô của chị à?”

“Không,” Arian thú nhận một cách buồn thảm, mút sạch sẽ một trong những rẻ sườn lợn. “Anh ấy là chồng tôi.”

Sự nhẹ nhõm dữ dội của Tristan lúc tìm thấy cô đã bị lu mờ bởi ngọn lửa cáu giận. Mặc dù khá ẩm ướt và bẩn thỉu, trông cô có vẻ được nghỉ ngơi tốt và cũng được ăn uống đầy đủ, hai thứ đã lãng tránh anh trong hơn ba mươi sáu giờ qua. Khi mùi thơm trên người của thịt nướng thoảng qua mũi anh, dạ dày anh sôi ùng ục đòi sự công bằng. Cố giữ khẩu súng vững vàng, anh vuốt một tay qua gương mặt phờ phạc, cảm thấy đủ đói để ăn hết nguyên cả một con heo. Còn sống.

“Arian,” anh càu nhàu. “Anh muốn đưa em về nhà ngay.”

Tay hiệp sĩ cứu khốn phò nguy miệng còn hơi sữa bước vào giữa họ. “Đừng quấy nhiễu quý bà đây, thưa ông. Chị ấy không phải đi bất cứ đâu mà chị ấy không muốn,” Thêm một cái liếc lo lắng khác. “Ông ta không phải là cóm, đúng không, chứ?”

Tristan nín thở, biết rằng nếu Arian hiểu sai câu hỏi và nói Yes, cô có thể trở thành một goá phụ cực kỳ giàu có. Một tay cóm đơn độc trong khu vực đặc biệt này của Harlem là một tay cóm chết chắc.

Cô kết thúc rỏ sườn cuối cùng và quăng nó qua vai. “Không. Anh ấy chỉ là một tên khốn không tim thôi.”

Tristan không thể tranh cãi được quan điểm đó. Khi nhà vô địch của cô kéo ra một khẩu Uzi* bên dưới áo khoác và chĩa vào đầu Tristan, anh hiểu ra lý do tại sao chàng trai trẻ tự tin này không có vẻ bị dọa dẫm bởi khẩu Walther. “Ông muốn tôi bắn vào đầu ông chẳng?” *(*Uzi : loại súng tiểu liên trang bị cho cá nhân khá nhỏ gọn)*

Arian liếm nước sốt dính trên những ngón tay. Có vẻ như cô thật sự quan tâm đến lời đề nghị. Chân mày cô rớt cuộc cũng chau lại trong một vẻ cau có chán nản. “Tôi nghĩ rằng không.”

Hiệp sĩ Galahad nhún vai và nhét khẩu Uzi trở lại bên trong áo khoác. Tristan xem đó như một tín hiệu để hạ thấp vũ khí của chính anh. “Làm ơn, Arian. Đi với anh.”

Cô đứng lên khỏi băng ghế, đôi mắt sẫm màu phản chiếu một chuỗi những cảm xúc rối bời – khao khát, phần uất, cảnh giác. “Anh sẽ đưa em đi đâu? Nhà tù chẳng?”

Lần này những vũ khí xuất hiện với tiếng lách cách nhỏ, một khẩu Uzi hoặc khẩu Tec-9 ly* sáng bóng trong tay của mọi thằng nhóc trong phòng. *(Tec-9mm : một loại súng tự động dùng đạn 9mm)*

Chàng Galahad trông sung sướng rõ ràng. “Tôi nghĩ chị đã nói anh ta không phải cóm.”

Arian đẩy nòng của khẩu Uzi sang một bên với vẻ bất chấp ớn lạnh. “Anh ấy không phải. Anh ấy không muốn đưa các *cậu* vào tù. Chỉ mình tôi thôi.”

Lờ đi kho vũ khí đầy ấn tượng, Tristan vươn một bàn tay hướng về vợ anh. “Những gì anh muốn là đưa em về nhà.”

Arian lấy một bước miễn cưỡng về phía anh, rồi một bước nữa. Trước khi cô có thể đổi ý, Tristan cởi áo khoác và choàng nó quanh vai cô, khi làm điều đó anh nhận ra rằng váy và tóc cô không ẩm. Chúng ướt sũng.

“Anh phải chăm sóc chị ấy chứ,” chàng Galahad trẻ cảnh cáo. “Chị ấy nhỏ bé và bị...” Cậu bé gõ nhẹ vào thái dương với biểu tượng phổ biến của “mất trí” trước khi toét miệng cười phóng khoáng khiến cậu trông trẻ hơn tuổi mười bảy, số tuổi có lẽ là của cậu. “Một vài bài học piano nữa và tôi sẽ để chị ấy chơi bài Tears of a Clown*.”

*(*Tears of a Clown : một bản nhạc thể loại Mowton được viết bởi Smokey Robinson và Miracles với Album 'Make It Happen' năm 1967 và nhanh chóng trở thành hit#1 trên các bảng xếp hạng ở Mỹ và Anh.)*

Biết ơn cậu nhóc hào hiệp về những thứ còn vượt xa hơn chuyện đã không thối bay đầu anh, Tristan với tay vào túi quần sau chỉ để nhận ra anh đã bỏ lại ví trong toà Tháp. Anh nhìn chăm chú vào đôi giày ống của quân đội đã mòn vẹt của chàng trai. “Cậu đang mang kích thước nào thế?”

Mất cảnh giác bởi câu hỏi, cậu bé buột miệng, “Mười.”

Tristan với tay xuống, anh giật phăng đôi giày đang mang và ném chúng ngang qua phòng. “Chúng tốn của tôi năm trăm dollar. Nếu cậu không thể mang chúng, cậu luôn có thể bán được. Và nếu có lúc nào đó cậu cần một công việc, hãy đến Lennox Enterprises trên đại lộ số Năm và tìm Mr.Lennox. Tôi có thể cần ai đó giống cậu trong đội Bảo An.” Anh mỉm cười tỉnh rụi. “Hoặc phòng Pháp Lý.”

Ấp ủ Arian bên dưới cánh tay, anh dẫn cô ra cửa. Cô ngược gương mặt nghiêm chỉnh nhìn anh. “Anh có biết tất cả những chàng trai da đen quyến rũ này đều là người tự do không? Điều đó không khác thường sao?”

Tristan nhăn mặt, đẩy nhanh bước chân của họ, nhưng những thành viên băng đảng ấy chỉ bật cười, rõ ràng là thấy kinh ngạc nhiều hơn bị xúc phạm bởi đánh giá sai lầm của cô về mặt chính trị.

Ngay khi họ ra khỏi cửa, Tristan túm lấy tay cô và bắt đầu chạy.

Họ phải chạy qua gần một tá các khối nhà, tuyết ẩm kêu lạo xạo bên dưới đôi vớ của Tristan, trước khi họ chạm trán với tay tài xế tắc-xi người Gypsy trơ tráo hoặc đủ ngu ngốc để dạo chơi trong những vùng ven của Harlem khi đêm xuống.

Bàn tay đầy sở hữu của Tristan trên Arian không hề lơ lửng, ngay cả khi họ đã yên vị trong băng ghế sau nhồi đầy tràn loại cao su xộp nhiều hơn nó có thể giữ được. Sau khi liếc nhìn đôi vớ ướt và dậm dậm đôi bàn chân đóng băng để hồi phục lại cảm giác của chúng, anh kéo cô áp sát vào sườn, lờ đi sự ngọ nguậy phản đối của cô.

Arian ghét phải thú nhận điều này, nhưng cô thật sự biết ơn cánh tay đã mang cô vào trong sự ấm áp đầy cảm dỗ của Tristan. Mặc dù máy sưởi cổ lỗ của chiếc tắc xi đang kêu rền rĩ

như thổi bể, Arian vẫn thở ra khói. Sự ớn lạnh đã quay lại hăm dọa sẽ tàn phá cô với những cơn rùng mình không thể kèm được. Tristan kéo cô sát hơn và cô chấp nhận sự mời gọi không lời để tựa má cô vào vầng ngực được che phủ bằng lớp áo len của anh và làm ấm đôi tay cô trong giữa đôi tay anh.

“Sao anh t-t-tìm được em?” Cô cố nói giữa hai hàm răng đang khua lách cách.

“Một cảnh sát trong công viên đã nhận ra em và nói rằng ông ta nghĩ em đã đi về hướng Bắc. Không quá khó để lần theo dấu vết của em,” Anh nói thêm một cách cộc lốc. “Không có nhiều người Thanh Giáo ở Harlem.”

Arian ném vào gương mặt anh một cái nhìn thăm dò, nhưng tập hợp các biểu hiện của anh chẳng hề tỏ lộ ra bất kỳ điều gì.

Giao thông không tắc nập vào đêm Chủ Nhật và họ được đưa đến cửa trước của toà Tháp chỉ trong vài phút. Người gác cửa chạy ào khỏi chốt gác để mở cửa xe, gương mặt lão ta được che chắn khỏi sự lạnh giá bằng chiếc khăn choàng cổ dày.

“Trả tiền tắc-xi đi.” Tristan ra lệnh, lôi Arian theo cùng anh và đi xuyên qua những cánh cửa xoay đến hành lang.

“Vâng, thưa ngài! Bất cứ điều gì ngài muốn!” Người gác cửa gọi theo sau họ, vung lên một tư thế chào chế nhạo. Không ai ngoại trừ người lái xe tắc xi thờ ơ nhìn thấy ánh lấp lánh hiểm độc trong đôi mắt xanh uớt nhờn của lão ta.

Vào lúc họ đến được phòng ngủ của căn Penhouse, những cơn rùng mình của Arian đã mạnh lên thành run lập cập. Chiến đấu để duy trì tính hiệu quả nhanh nhẹn của anh, Tristan giật chiếc áo khoác của anh khỏi vai cô chỉ để nhận ra chiếc váy uớt ẩm của cô đang bám chặt vào da cô giống như một lớp vải liệm bằng băng.

Một cơn đau nhói mất tinh thần siết chặt lấy anh. Chưa bao giờ anh thấy ân hận đến thế vì không thể trao cho cô bất kỳ tiện nghi nhằm chán ấm cúng kiểu gia đình mà anh đã từ chối trao cho chính mình một cách bướng bỉnh. Những bộ pajamas lụa xa hoa phù phiếm và những tấm trải giường satin có thể mang lại điều tốt đẹp gì cho một cơ thể đang run rẩy đến tận xương chù? Anh muốn phủ kín Arian trong một chiếc váy ngủ dài bằng vải nỉ flannel, quần quanh cô trong một chiếc mền bông ấm áp, và ru cô vào giấc ngủ trong lòng anh, ngay trước lò sưởi.

Phủi những bông tuyết khỏi mái tóc ẩm, anh đi thò thẩn trong phòng ngủ, tìm kiếm biện pháp và cách dàn xếp.

Arian quan sát anh, ánh mắt sợ hãi của cô nhắc anh nhớ rằng họ vẫn chưa giải quyết được điều gì. Một bức tường thiếu tin tưởng vẫn chặn ngang giữa họ. Nhưng đúng vào khoảnh khắc đó, Tristan chẳng còn muốn la mắng chỉ trích gì nữa. Anh chỉ muốn làm cô ngừng run.

Hít vào đột ngột, anh sai bước vào trong phòng tắm và mở cả hai vòi nước của bồn tắm sục âm dưới sàn. Nước nóng tuôn trào trong những quầng hơi nóng. Sợ rằng mùi Flour gay gắt có thể làm cay đôi mắt mệt lử của Arian, anh lấy ra vài ngọn nến thấp từ tủ đựng khăn, thắp chúng lên, và đặt vòng quanh riềm đá hoa cương của chiếc bồn tắm.

Khi anh quay lại phòng ngủ, Arian đang dò dẫm trên những chiếc nút của vạt váy trước,

những ngón tay của cô tê cóng vì lạnh để có thể có ích.

Tristan đưa chúng sang bên cạnh và nhận lấy công việc đó, tách làn vải ướt sũng khỏi vai cô. Cho đến khi bàn tay nhỏ nhắn của cô khép sát trên tay anh một cách cương quyết, anh mới nhận ra cô không mặc áo nịt ngực.

“Ồn thôi mà,” Anh nói nhẹ nhàng, nhìn sâu vào trong mắt cô. “Anh là chồng em.”

Lý lẽ đó nghe chẳng mấy thuyết phục, ngay cả với anh, vì rằng anh chắc chắn đã không làm điều gì để có được đặc quyền đó. Nhưng không hiểu sao cô cũng dịu đi, cho phép anh tiếp tục. Vào lúc anh mở chiếc cuối cùng của đám nút nhiều vô kể đó và kéo mớ trang phục ướt ra khỏi đầu cô, bàn tay của chính anh bắt đầu run lên vì thèm muốn.

Nhìn chằm chằm vào làn da không tô điểm của cô, không có gì quá sức tưởng tượng để tin rằng cô không thuộc về cõi phàm tục của anh với điện thoại di động và máy fax. Với những lọn tóc xoăn ẩm ướt rơi quanh gương mặt và đôi mắt cháy bừng niềm kiêu hãnh mãnh liệt, cô sở hữu một vẻ đẹp thoát tục, gần như không thuộc thế giới này. Cô có một phần phù thủy, một phần tiên nữ, loại sinh vật mê hoặc mong đợi được tìm thấy đậu trên đỉnh một cây nấm hắc lộ ra từ trái tim của một bông hoa lạ thường, làn da trắng sữa của cô sáng lóng lánh với mặt hoa.

Tristan nuốt xuống khó nhọc, cơn đói lúc trước đã bị chìm khuất dưới khao khát nguyên sơ vượt xa hơn nhiều là muốn được làm tình với cô dâu của anh.

Nhưng Arian vẫn đang run rẩy. Vì thẹn thùng nhiều hơn bị lạnh cóng.

Tristan nhắc cô lên trong cánh tay anh và mang cô vào phòng tắm, cho phép bản thân chỉ một cái run nhẹ, tội lỗi khi ôm tấm thân trần của cô sát vào cơ thể vẫn đầy đủ quần áo của anh. Anh thử nhiệt độ của nước trước khi hạ thấp cô vào trong bồn và tắt vòi nước.

Arian chìm vào trong làn nước đang bốc hơi và tiếp tục chìm xuống, tiếng rên hài lòng ngây thơ của cô làm tăng cường thêm xung lực ấm áp tập trung vào giữa vùng háng anh. Cô đã nhận chìm từng inch khô gọt dưới làn nước, nhận chìm vòng eo thanh mảnh, đường cong phong phú của đôi bầu vú, bờ vai mịn như kem, và cuối cùng là mái đầu sẫm màu, bù xù của cô.

Tristan đang nghĩ có lẽ anh phải lao xuống theo cô, và khá thích thú với viễn cảnh khi cô trôi lên, lắc nước ra khỏi mắt giống như một con hải cầu hồ hởi.

Cô loé lên với anh một nụ cười biết ơn khiến trái tim anh nện ầm ầm trong tai anh giống như tiếng trống trận. “Em không nghĩ rằng em còn có thể ấm lên lại được nữa.”

Tristan không ấm. Anh đang nóng.

Arian buột ra một tiếng thở dài mãn nguyện khi cô dựa đầu vào vành bồn tắm và khép mắt. Những ngọn nến phủ lên cô ánh sáng bập bùng và toả hương vào không khí với mùi thơm mê say của hoa nhài. Hơi nước ấm ngọt được những giọt mồ hôi lóng lánh như hạt trai dọc theo cần cổ cô và cuốn tóc cô thành những lọn xoăn đàn hồi. Nước vỗ về bầu ngực xanh xao y như Tristan đã muốn làm.

Khi Arian mở mắt, chồng cô đang kéo chiếc áo len ra khỏi đầu.

Trước đây Arian chưa từng nhìn thấy đàn ông không mặc áo. Bất kể những ngày mùa hè thiêu đốt ra sao, công việc tay chân kiệt sức như thế nào, người đàn ông đạo Thanh Giáo không bao giờ nghĩ đến việc cởi áo trước sự hiện diện của cô. Điều đó sẽ bị đánh giá là không thích đáng ngang bằng với việc cởi trần giữa sân làng.

Cô hầu như không thể kêu ré lên trong sự phấn nộ trình trắng trong lúc đang nô đùa trong bồn tắm của anh giống như một nàng tiên cá tinh nghịch, nhưng cô thấy điều đó có chút không công bằng vì sự phô bày trâng tráo của Tristan gây ấn tượng trên cảm giác của cô thậm chí còn nhiều hơn sự trần trụi của cô. Nhất định là anh có thể nghe được từng tiếng đập hoang dại của trái tim cô, từng tiếng hít thở hiếu kỳ của cô khi ánh mắt cô bị lôi cuốn như thể nam châm đến những vòng xoắn xoắn, vàng óng tô điểm trên ngực anh.

“Jesus lòng lạnh!” Cô thì thầm, sợ rằng làn hơi nước lúc này đang hun nóng đôi gò má bốc lửa của cô.

Sự đỏ ửng của cô sâu thêm khi bàn tay Tristan tháo nút quần jeans. Arian kéo giật ánh mắt hoảng loạn lên mặt anh. Đôi mắt anh bắt giữ ánh mắt cô, độ sâu mang màu sương khói của chúng lấp lánh một vẻ thách thức không lời mà cô nghe từ đôi môi của người tu sĩ chỉ mới cách đây một ngày.

Hãy nói ra bây giờ hoặc mãi mãi giữ yên trong sự an bình của các bạn.

Khi anh hạ thấp dây kéo quần và lột lớp vải denim đã bạc màu khỏi da thịt anh, Arian không thể bóp nghẹt ngay cả đến một tiếng rên rỉ vượt khỏi đôi môi khô khốc của cô, nói chi đến một lời phản đối trình trắng. Chồng cô được ban ân sủng với gương mặt của một thiên thần sa ngã và thân thể của một vị tà thần. Sự kiệt sức của cô truyền cho toàn bộ diễn tiến một tính chất huyền hoặc – một trong những giấc mơ suy đồi đó sẽ khiến cô thức giấc ướt đẫm mồ hôi và quần quai với sự mong đợi ngọt ngào.

Khi Tristan trượt vào trong nước giống như một người cá bóng mượt, cô nhắm chặt mắt, một làn sóng then thùng dữ dội buộc cô phải giả vờ là cô vẫn đang có một mình.

Nhưng trí tưởng tượng của cô không chống lại được sự mơn man ẩm ướt rạo rực từ đôi môi của chồng cô trên môi của chính cô. Khi cô mở mắt, anh đã kéo cô vào trong vùng nôi của đôi chân anh, xoay cô lại để lưng cô dựa vào ngực anh. Những góc nghiêng rắn chắc của thân thể anh hoàn toàn lạ lẫm, tuy vậy vừa vặn với những đường cong mềm mại của cô giống như những ngón tay lồng vào chiếc găng bằng nhung. Nước bao bọc quanh họ như một cái kén ấm áp khi anh vươn tay lấy mảnh xà bông thơm mùi gỗ đàn hương.

Arian mong đợi bị trừng phạt vì đã chạy trốn, không phải được nuông chiều như thế này, nhưng Tristan đã tắm cho cô giống như một đứa trẻ được yêu thương nhất, đánh lừa cô với sự dịu dàng gần như trong sáng.

Gần như.

Anh múc một vốc nước thả trên bầu ngực cô, rồi trượt miếng xà bông cứng, trơn mượt lên trên rồi vào giữa chúng với vẻ thanh nhã mê hoặc cho đến khi đỉnh vú cô sáng lóng lánh.

Anh rót xà bông vào tóc cô, chà xát da đầu cho đến khi chúng râm ran, rồi xả lớp bọt đi bằng cách đổ ngọt cô nâng trọng lượng đang tỳ vào anh lên và thả nổi người trên mặt nước.

Arian có lẽ đã trôi dạt vào trong trạng thái siêu phàm của sự vĩnh hằng, đặc biệt với Tristan đang nhấm nháp vào làn da mong manh trên cổ họng cô.

Nhẹ nhàng thúc vào gối cô, anh kỳ lưng cô, bụng, rồi đùi, xoa nắn những bó cơ rã rời cho đến khi cô cảm thấy sự căng thẳng còn sót lại đã bị rút cạn khỏi thân thể, để lại sự thư giãn đầy sung sướng – một sinh vật mềm rũ, tan chảy, hoàn toàn phục tùng trước những cái chạm của anh.

Arian hất tóc ra sau lưng trong sự trộn lẫn giữa bàng hoàng và vui thích khi anh chà sát miếng xà bông mềm mại giữa hai đùi cô, hoang phí với cùng sự chú ý dịu dàng đó trên mỗi khe nứt và chỗ trũng được dấu kín. Lạc trong làn sương mù nhục cảm, cô chỉ vừa vận lưu ý khi mảnh xà bông đã teo mất chẳng còn lại gì và bàn tay của Tristan tiếp tục điệu nhảy gợi tình.

Anh trượt xuống cạnh lườn trơn xà-bông để khum lấy bầu ngực của cô từ phía sau và bên dưới. Nhấp nháp phía sau cổ cô trong một dấu biểu tượng quyền lực lâu đời, anh xoay tròn núm vú đã cương cứng giữa ngón cái và ngón trỏ, mơn trớn nhẹ nhàng và kéo giật chúng cho đến khi cô cảm thấy mọi cái vuốt ve của đầu ngón tay anh ăn sâu xuống tận đáy lòng cô. Những tiếng thở vụn vờ của cô leo thang thành những tiếng hỗn hển. Lưng cô uốn cong và hông cô nâng lên trong lời mời gọi thân mật, gần như thể thân thể cô đang nài xin thứ gì đó chỉ có anh mới có thể trao tặng.

Nhưng thay vì chiếm lấy ưu thế trước nhu cầu đang tăng cao của cô, anh vùi mặt vào trong cổ cô và thì thầm, “Được mà, thiên thần. Làn này không phải là chiếc limo và chúng ta có cả đêm.”

Cô xoay mặt cô hướng về anh, tìm kiếm một cách mụ mẫm, và anh thưởng cho cô bằng một cú đâm sâu, nóng bỏng của lưỡi anh. “Bồn tắm có thùng xả dự trữ không?” Cô thì thầm.

Cô có thể cảm thấy nụ cười phóng đảng của anh trên má cô. “Không. Nhưng anh thì có.”

Bằng cách nào đó anh đã xoay sở để cặp đùi rắn chắc của anh nằm giữa của cô, vì thế khi anh trải rộng chúng, anh cũng trải rộng của cô, phơi bày vùng trung tâm đang đập rộn ràng của cô với mỗi động chạm của anh. Nhưng anh chỉ sử dụng ngón tay giữa của một bàn tay để thắp lên một ánh lửa mộc mạc của niềm khoái cảm bị che giấu bởi những lộn lảo xoắn bên dưới, để lại vùng thung lũng thấp hơn đang nhức nhối và không được lấp đầy.

Khi anh tăng cường sự cọ sát tinh tế khiến cô quẫn quại vì ham muốn, Arian đấu tranh để nhớ ra rằng họ đã kết hôn. Tất cả sự suy đồi nhục dục này hoàn toàn hợp pháp và đã được Chúa phê chuẩn. Nhưng vẫn có vẻ như thể bất kỳ điều gì mang lại cảm giác tuyệt như thế này chắc phải là tội lỗi.

“Ôi, làm ơn,” Cô van nài, chông chênh trên bờ vực thẳm của đam mê. Cô gần như nứt nở thành tiếng khi lời nài xin của cô có hiệu quả ngược lại. Ngón tay anh chậm lại, ve vuốt cô với vẻ hờ hững cố tình.

“Nếu anh làm, em sẽ cho phép anh...?” Anh nhấn miệng anh trên tai cô, thì thầm một gợi ý hết sức tầm tối và khêu gợi mang đến sự ửng đỏ châm chích trên gò má cô.

Với cả bàng hoàng lẫn kích động, cô lắc đầu rồi gật đầu một cách vô dụng. Cô sẽ hứa hẹn với anh trái tim cô, linh hồn cô, đưa trẻ đầu lòng của cô, chỉ cần anh ngừng sự tra tấn ranh ma

của anh lại.

Anh thúc cô đến một bờ vực khác, rồi trêu chọc cô bằng cách đột ngột ngừng lại lần nữa. “Và sau đó anh có thể...?”

Trước khi anh có thể nói xong, cô hét lên, “Yes! Yes! Nhưng em không nghĩ điều đó có thể làm được về mặt thể chất.”

Tiếng cười lục cục của anh đòi bại như chính bản thân nó. “Ồ, Vậy sao? Cứ đợi mà xem.”

Anh nghiêng người qua cô để bật mở tia nước xoáy. Làn nước ấm áp xoáy và cuộn quanh người họ khi Tristan thúc cô lại gần hơn một trong những đầu phun ánh bạc. Arian thở hổn hển khi những lưỡi nước vô hình bắt đầu liếm vào da thịt đang rộn ràng của cô. Khi cô giật lùi lại, Tristan nhấn bản thân anh sát vào cô từ phía sau, bề rộng không khoan nhượng của thân thể to lớn, ấm áp của anh buộc cô phải thử mọi mảnh khoái cảm mà anh sẽ trao cho cô.

Arian không thể nói được nơi nào nước kết thúc và nơi nào những ngón tay của Tristan bắt đầu. Cả hai đều khiến cô mê mụ bằng sự tỉ mỉ tinh tế, mở rộng cô như một bông hoa để mơn trớn tiết ra mật hoa bên trong. Cô co rúm với trạng thái ngây ngất đang treo lơ lửng, tự hỏi không biết liệu đây có phải là những gì sẽ cảm thấy khi gian dâm với ma quỷ hay không. Bị mê đắm bởi một quyền năng nào đó, một thực thể vô hình có khả năng đánh cắp linh hồn con người bằng những nụ hôn xấu xa.

Nhưng tristan không phải ma quỷ. Anh là một pháp sư, đang vẫy một cây đũa thần của nỗi khoái cảm không thể chịu đựng nổi. Khi cơn chấn động mê đắm đầu tiên tàn phá thân thể cô, anh quấn cánh tay quanh eo cô và đưa bản thân vào sâu bên trong cô, lấp đầy chỗ khuyết mà cô chưa từng biết có ở đó.

Arian biết sẽ bị chật khít và đau đớn, nhưng cơn đau đó bị mờ đi bởi một khoái cảm quá sâu sắc, quá mãnh liệt, dường như đã quét mọi thứ ra khỏi đường đi của nó. Cô áp sát vào anh trong một nhịp điệu bản năng, hơi thở buột ra những tiếng tiếc nức nở xa lạ.

Tristan nâng niu Arian trong cánh tay anh, trói cô vào tim anh trong lúc anh đợi thân thể nhạy cảm của cô điều chỉnh với sự xâm nhập thô bạo của anh. Anh biết anh có thể sắp tạo ra một sai lầm nghiêm trọng. Arian không phải loại phụ nữ được trang bị với những gói bao cao su và ví của anh nằm trong văn phòng của anh cách tám mươi hai tầng lầu bên dưới. Nhưng anh chưa bao giờ da-chạm-da với bất kỳ người phụ nữ nào trong cuộc đời anh và xem khinh ý tưởng bị cắt ngang sự hợp nhất ngọt ngào không thể tả xiết này. Và hơn nữa, Arian không chính xác là bất kỳ phụ nữ nào. Cô là vợ anh. Đó là điều anh hy vọng có thể bào chữa, hoặc ít nhất là giải thích cho thói thúc tằm tối và nguyên sơ của anh để tuôn tràn hạt giống vào trong cô.

Cả lý lẽ lẫn lương tâm đều bỏ rơi anh khi cô ngọ nguậy áp sát vào anh với tiếng làu bàu nho nhỏ êm ái. Một tiếng rên rỉ đáp lại buột ra từ cổ họng anh khi anh chấp thuận sự mời gọi không lời của cô để nhấn bản thân vào sâu trong nơi thăm thẳm chật chẽ và ướt mà của cô, rồi rút lui và lại nhấn sâu lần nữa, rồi lần nữa... Khi nhịp điệu cổ xưa đó siết chặt cả hai người vào trong sự rung chuyển không thể cưỡng lại được của nó, anh chống tay vào thành bồn dọc theo hai bên sườn cô, để cho những xoáy nước phát huy yêu thuật riêng của chúng trên da thịt

đã kết nối của họ. Tiếng rên đầu hàng của người đàn ông vang lên chỉ cách một hơi thở trước khi sự mê ly của chính anh dậy sóng qua cả hai người họ, mê đắm họ bằng quyền năng nguyên sơ và ảo diệu của nó.

Anh lại đang làm điều đó lần nữa. Chăm sóc cô. Nhắc cô ra khỏi bồn tắm và đặt cô trên tấm thảm sang trọng. Chọn một chiếc khăn dày, lông mềm mịn nhất từ giá sợi khăn và chà xát làn da cô cho đến khi sáng bóng. Arian thở dài, say sưa với tình trạng yếu nhược. Có vẻ như nước đã xoa dịu đi bất kỳ sự đau đớn nào mà cô đã phải chịu đựng, để lại một sự dịu dàng gần như thoả mãn thay vào chỗ đó. Cô thậm chí đã đánh mất phần lớn sự ngượng ngùng. Sự trần truồng của họ, như chồng và vợ, bằng cách nào đó có vẻ như hoàn toàn tự nhiên và đúng đắn.

Khi Tristan lau khô lưng cô. Nấn ná tại những đường cong tròn trĩnh của bờ mông và vùng thung lũng giữa chúng, cô cười rúc rích. “Chúng ta đã tắm quá lâu, anh có nghĩ chúng ta sẽ teo quắt lại như những trái mận khô không.”

Nhưng khi cô quay lại, nụ cười tinh quái của chồng cô xác nhận thẳng thừng với cô rằng điều đó không như thế. Cô hạ thấp ánh mắt, rồi ao ước một cách tuyệt vọng rằng cô không để nỗi ngượng ngùng của cô quay lại với một tiếng thình thịch gần như có thể nghe thấy rõ như thế.

“Ôi, Trời!” Cô la lên. “Anh không nhăn nhoe một chút nào hết!”

Khi anh chọn một chiếc khăn mới từ máy sợi khăn, Arian nghĩ anh sẽ che phủ bản thân anh lại. Nhưng thay vì thế, anh trải nó trên thảm giống như một chiếc mền đầy những cánh hoa hồng.

“Nằm xuống đi.” Anh yêu cầu, sự vui cười loé sáng trong đôi mắt anh.

Arian quay lưng lại. “Thôi nào, Tristan, em không biết hành động sa đoạ nào mà anh đang dự tính...”

“Em đã hứa rồi,” Anh nhắc cô, vành miệng đầy nhục cảm của anh để lộ một dấu hiệu hờn dỗi.

Arian cau mày. “Em có sao?”

Anh gật đầu long trọng.

Arian lục lọi trong trí não mù mịt của cô tìm một manh mối, cuối cùng nhớ lại đó là khoảnh khắc yếu đuối khi cô nài nỉ anh buông tha cô khỏi sự tra tấn. “Ôi!” Cô la lên. “Anh không có ý nói...?”

Anh có.

Thoạt đầu Arian nghĩ không có điều gì quá sức sa đoạ từ những nụ hôn khiêu khích mà anh đang rải dọc theo bầu ngực và bụng cô. Nhưng đó là trước khi đôi tay anh dịu dàng thúc đẩy cô mở ra. Trước khi mái đầu vàng óng bù rối của anh biến mất giữa hai chân cô. Lờ đi tiếng rên rỉ xấu hổ của cô về việc không chính đáng, chiếc lưới quý quái của anh đã cuốn cô vào trong lạc thú điên cuồng.

Khi một lần nữa cô nằm mềm rũ, thoả mãn và phó thác hoàn toàn vào lòng khoan dung

của anh, anh nhắc cô lên trong đôi cánh tay. Cô quấn chân quanh hông anh và đặt đầu dựa vào vai anh khi anh mang cô không phải đến giường, mà vào vò sen. Họ hôn nhau không ngừng bên dưới vò tắm đôi, nước nóng chảy trên thân thể đang quấn chặt của họ sinh ra những đám mây hơi nước.

Ở nơi đó, được che phủ bởi bức màn cuộn cuộn mù sương, Arian tìm được can đảm để đáp trả vài thứ của niềm khoái cảm mê đắm mà Tristan đã trao tặng cho cô không chút ích kỷ.

Khi cô xoay anh khỏi cô, thôi thúc anh nghiêng bàn tay tỳ vào lớp kính cửa lạnh ngắt, anh nhướn một chân mày ngờ vực, nhưng không phản đối. Sự phản đối của anh xuất hiện khi cô áp bộ ngực trần của cô lên lưng anh và với tay quanh anh để thong thả chà xát một mảnh xà bông mới trên mọi inch của thân thể đẹp lộng lẫy của anh. Đôi bàn tay háo hức của cô tán dương sự khác biệt giữa họ, khám phá ra rằng cặp đùi rắn chắc và bắp chân của anh lấm tấm lông tơ màu hung hung tương tự như trên ngực và cánh tay anh. Khi miếng xà bông trượt khỏi tay cô, chỉ còn những ngón tay cô khi ve vuốt một cách bền lển, những phần cơ thể đó của anh vẫn còn cứng lại với khao khát, anh hất đầu ra sau với một tiếng rên từ trong yết hầu.

Chúa ơi, Sao cô yêu người đàn ông này đến thế, Arian nồng nhiệt nghĩ. Cô sẽ làm bất kỳ điều gì cho anh. Sẽ để anh làm bất kỳ điều gì với cô.

Bị điều khiển bởi một thôi thúc nguyên sơ muốn chứng tỏ lời cam kết của cô, cô để anh tự do khỏi sự câu thúc đó và khuyu gối xuống trước anh.

Khi Tristan nhìn bờ môi mọng của Arian bao bọc anh, anh nghĩ cô gái xinh đẹp cực kỳ gợi tình này hẳn sẽ khiến anh điên cuồng với khoái cảm. Anh lồng những ngón tay vào trong tóc cô, nhưng chỉ có thể chịu đựng một thoáng vô tận của sự dày vò tinh tế như thế trước khi anh buộc phải khum lấy mông cô trong đôi bàn tay mạnh mẽ của anh và mang cô tỳ vào bức tường của phòng tắm nhanh và dữ dội.

Khi dư chấn ngọt ngào, rung chuyển cuối cùng đã trôi qua, anh ôm choàng cô sát vào anh như thể sẽ không bao giờ buông cô ra, và thì thầm khàn khàn, “Cung yêu dấu của anh, đó là pháp thuật.”

29.

Ngày hôm sau, khi Copperfield xông vào phòng ngủ mà không thềm gõ cửa, Tristan chỉ rên rỉ, lăn tròn, và vùi đầu vào gối. Arian ngồi bật thẳng dậy, đỏ bừng đến tận chân tóc, và cố giật tấm trải satin lên tận mũi. Không may, phần lớn chiều dài quanh co của nó đang quấn quanh bờ hông rắn chắc của Tristan, và cô chỉ vừa vặn thành công trong việc che phủ được bờ ngực trần.

“Buổi sáng tốt lành, Arian,” Cop nói hồ hởi, như thể không ngạc nhiên chút nào trước sự

hiện diện hoặc tình trạng khoả thân của cô.

“Buổi sáng tốt lành,” Cô lí nhí, vẫn còn đang kéo giạt tấm trải giường một cách vô ích.

Cậu ấy giạt chiếc gối ra khỏi đầu của Tristan. “Dậy mau, đồ mê ngủ. Không còn thời gian để mắc nghẹn kẹo que trong giường suốt cả ngày đâu.”

Chỉ một mắt của Tristan hé mở, nhưng chiều sâu đồ ngầu của nó trùng trùng vào cậu ấy như muốn giết người. “Tớ chưa sa thải cậu sao?”

“Không. Tớ bỏ việc.”

“Vậy cậu bị sa thải.” Anh tìm lại gối, nhưng Cop giạt nó lại, gương mặt màu đồng của cậu sáng bừng vẻ phẫn khích.

“Tớ cần cả hai đến phòng thí nghiệm ngay lập tức. Tớ nghĩ tớ đã tìm thấy chìa khoá để chứng minh sự vô tội của Arian.”

Điều đó dụ dỗ được Tristan ngồi dậy. Anh bắn cho Arian một ánh mắt thận trọng chỉ làm sâu thêm sự đồ ửng của cô. Anh đã chứng minh sự vô tội của cô bằng sự phá huỷ thành công – ít nhất là ở một khu vực.

Cop hất đầu về hướng phòng tắm. “Tớ sẽ đợi trong phòng sinh hoạt chung trong lúc hai người tắm.”

Cả hai đều đỏ bừng khi nghe điều đó, và đều không muốn là người đầu tiên nhìn vào mắt người kia.

“Điều đó không cần thiết đâu,” Tristan gầm gừ. “Sẽ đến đó ngay.”

Đẩy tấm trải giường ra, anh quăng hai chân qua thành giường và loạng choạng vào trong phòng tắm, không hề nao núng với tình trạng khoả thân của anh, y như chàng David của Michelangelo*. Arian kéo tấm trải giường trùm qua đầu.

Cop cười rạng rỡ xuống hình thể bị che dấu của cô. “Tôi thật sự nên cảnh báo cô. Cậu ta là một kẻ cau có kinh khủng cho đến khi uống được tám tách cà phê.”

*(*Michelangelo di Lodovico Buonarroti Simoni (1475-1564) Một kiến trúc sư, nhà điêu khắc, họa sĩ, kỹ sư thời Phục Hưng người Ý. Ông đã góp phần thiết kế cho Thánh đường Peter ở Rome vẫn tồn tại lộng lẫy đến tận ngày nay. Hai bức tượng nổi tiếng nhất của ông được sáng tác trước khi đến tuổi 30 là Đức Mẹ Sầu Bi và Vua David. Những bức bích họa trên trần nhà nguyện Sistine ở Rome cũng nhà những tuyệt tác để đời)*

Chốn linh thiêng bí mật trong phòng thí nghiệm của Tristan vẫn đúng y như Arian nhớ. Trắng toát. Vô cảm. Hoang vắng. Cô lơ đãng nhận ra cái lỗ hổng mà cô đã phá hoại trên sàn nhà bằng tia chớp nghiệp dư của cô đã được sửa chữa.

Cô đã bỏ qua những bộ đồ đầy màu sắc mà Tristan mua cho cô khi họ hứa hôn để biệt đãi chiếc xà cạp màu đen và chiếc áo len có mũ trùm màu đen. Nếu cô vẫn còn bị xét xử, vậy thì cô muốn trông đúng vai trò. Hình ảnh một phù thủy bị buộc tội như vậy là hoàn hảo, tất cả mọi thứ cho đến con mèo đen nằm trong khoeo tay cô. Cái quắc mắt đầy bão tố của Tristan cảnh báo cô rằng anh không hoàn toàn quên về hình tượng của cô.

Cop ấn một tách cà phê nóng bốc hơi vào trong tay Tristan trước khi lừa họ qua một

quầy xây cố định dài gấp đôi chiếc bàn hội nghị thông thường. Arian chỉ ngạc nhiên nhẹ khi thấy Sven đang chiêm ngưỡng ảnh phản chiếu của anh ta trên mặt quầy sáng bóng.

Tristan quắc mắt nhìn anh ta. “Tôi chưa sa thải anh à?”

Sven gạt phắt sự chú ý, vuốt bờm tóc mềm mại ra sau. “Vâng, thưa ngài.”

“Tốt. Vậy thì anh được thuê.”

Arian ngồi xuống, đặt con mèo đang ngủ say trong lòng. Tristan nâng niu cà phê của anh trong lúc Cop thả bộ quanh quầy, rõ ràng là quá kích động để có thể ngồi yên. Hiển nhiên sự thừa mứa năng lượng đó khiến Arian ngờ rằng cậu ấy thậm chí phải ngủ ít hơn cả cô và Tristan trong bốn mươi tám giờ qua.

“Khi tớ trở về căn gác xép của tớ đêm hôm kia,” Cậu nói, “Tớ không thể tập trung và tớ cũng không thể ngủ được. Vì thế cuối cùng tớ trở lại toà Tháp và ép buộc Montgomery để tớ giám sát các thử nghiệm của ông ta trên miếng bùa.”

Tristan lấy một hộp cà phê khác. “Đó là những gì tớ nhận được để không bắt cậu nộp lại thẻ nhân viên của cậu à. Tớ sẽ ra lệnh cho Sven nắm tai cậu ném ra ngoài nếu như anh ta không quá bận rộn chơi trò hiệp sĩ trong bộ giáp sáng ngời với cô dâu chạy trốn của tớ.”

Cả ba người bọn họ đều trừng mắt nhìn anh và anh xiu xuống, nhìn chăm chăm đầy hờn dỗi vào ly cà phê.

Copperfield đập một tệp hồ sơ mỏng xuống trước mặt anh. “Đây là kết quả của Montgomery.”

Tristan mở tệp hồ sơ và xem xét nội dung. Điều đó không mất nhiều thời gian. Vẻ mặt cáu kỉnh của anh lộ ra sự thất vọng. “Chẳng có gì ở đây hết. Việc xác định niên đại bằng đồng vị carbon của cả chiếc vòng cổ lẫn cây chổi đều mang lại những kết quả không thuyết phục. Các nhà nghiên cứu ở Massachusetts đang nỗ lực chọn lọc những văn bản tối nghĩa của suốt ba thế kỷ. Phần lớn trong số chúng quá dễ hư hỏng để có thể cầm bằng bàn tay của con người. Hoàn toàn không có gì ở đây để chứng minh.” – Anh dành cho Arian một cái liếc thận trọng – “Bất kỳ điều gì.”

Cop nghiêng người qua vai anh để gõ vào cuối trang giấy. “Ngoại trừ cái này.”

Tristan đọc, “Bộ vi xử lý đã được bọc trong một hợp chất chưa xác định...” Anh ném cho Copperfield một ánh mắt trống rỗng. “Rồi sao?”

“Gordon Montgomery ghi nhớ công thức hoá học của mọi hợp chất được biết bởi con người. Nếu như ông ta không thể định danh được nó, vậy thì nó chưa được khám phá ra.”

Tristan đứng lên và bắt đầu bước theo một vòng tròn ngược chiều kim đồng hồ. Arian trở nên hoa mắt mỗi lần đường đi của anh giao nhau với của Copperfield. Cô cựa quậy trong ghế, gọi lên một tiếng cầu nhàu ngái ngủ chống đối của Lucifer.

“Vậy cậu đang gợi ý hợp chất này chỉ có thể đến từ tương lai à,” Tristan nói.

“Hoàn toàn chính xác! Và nếu Arthur Finch có thể du hành đến tương lai, vậy thì hẳn có thể du hành...”

“Về quá khứ,” Tristan kết thúc thay cậu ta. Cả hai người bọn họ xoay lại, mặt đối mặt

nhìn nhau.

Trái tim của Arian bắt đầu thì thầm một giai điệu hy vọng, nhưng cô vẫn cảm thấy buộc phải nhắc nhở họ về những thiếu sót của luận thuyết. “Điều đó không giải thích được tại sao mẹ em có thể ăn trộm được Warlock từ Arthur Finch cách đây hai mươi năm.”

Copperfield giơ một ngón tay, đóng đinh tất cả bọn họ tại chỗ. “Không phải hai mươi năm. Ba trăm hai mươi tám năm. Sử dụng trí tưởng tượng của cậu đi, Tristan. Chúng có lẽ đã han rỉ một chút, nhưng tớ biết là cậu luôn có.”

Tristan chìm vào trong ghế, xoa nắn chiếc cằm chưa cạo.

Cop nói, “Giả sử Arthur du hành đến năm một ngàn sáu trăm sáu mươi chín cách đây mười năm, đánh mất Warlock cho một kẻ cắp giận dữ nào đó mà hắn đã không nhân nhượng về mặt tiền bạc – xin lỗi nhé, Arian – rồi trải qua hai mươi năm kế tiếp để tìm kiếm nó.”

“Hắn phải mất bằng đó thời gian để định vị được người phụ nữ này sao? Hoặc đứa trẻ của bà ấy?” Tristan hỏi.

Cop gật đầu. “Có khả năng như thế. Cậu phải nhớ rằng đó là thời kỳ trước khi có lượng thông tin liên lạc rộng khắp như bây giờ. Hắn không thể gắn chính xác ảnh của bà ấy trên một hộp sữa được. Và vào lúc họ gặp nhau, bà ấy không phải là gái bao hạng sang lùng danh nào đó. Bà ấy đơn giản chỉ là một...”

“Con điểm,” Arian nhỏ nhẹ cung cấp.

Cop nhăn mặt. “Tôi thật lòng không tin Arthur muốn lôi kéo sự chú ý vào bản thân bằng việc báo mất trộm cho những nhà chức trách địa phương.”

Tristan gật đầu, thừa nhận quan điểm và khuyến khích Cop tiếp tục.

“Cho dù Arthur tìm thấy chiếc vòng cổ, điều đó cũng không có nghĩa là hắn sẽ phải quay trở về hiện tại vào chính xác hai mươi năm sau khi hắn rời đi. Hắn ta có thể lập trình Warlock để chuyển hắn trở lại đúng năm một ngàn chín trăm chín mươi lăm. Hắn già thêm hai mươi tuổi, nhưng cậu thì vẫn còn là cùng một chàng trai ngượng ngùng, cả tin. Hoặc hắn cũng có thể du hành trở lại năm một ngàn chín trăm sáu mươi ba và ngăn cản việc cậu được sinh ra trên đời này.”

Arian rùng mình và Tristan với tay ngang qua bàn để nắm tay cô.

Ánh mắt của Cop trôi dạt giữa hai người họ, giọng cậu ta mất đi tính sắc bén như thể để làm giảm đi sự va chạm của tai họa sắp giáng xuống. “Nếu Arthur mắc kẹt ở thế kỷ mười bảy trong hai mươi năm, con gái của hắn có thừa thời gian để đạt đến tuổi đó.”

Con gái.

Ngôn từ quả là ác độc với tính quả quyết của nó. Tristan vẫn giữ tay cô trong lúc anh nghiên cứu gương mặt cô như thể đang tìm kiếm vài dấu hiệu khó nắm bắt của người bạn cũ. Đó không phải là một cảm giác dễ chịu. Mặc dù Arian thường tiêu khiển bằng cách tưởng tượng về người cha mà cô chưa bao giờ gặp, cô chẳng thể tìm được chút an ủi nào với viễn cảnh là con gái của một người đàn ông mà chồng cô khinh miệt.

Khi Tristan rút tay lại, trái tim cô lộn nhào đau đớn.

Anh nhìn Copperfield, rồi Sven. “Hai người vui lòng thứ lỗi cho chúng tôi nhé?” Hai người đàn ông lặng lẽ đi thành hàng ra bên ngoài, để lại họ với nhau.

Arian là người đầu tiên phá vỡ sự im lặng ngượng nghịu. “Anh có tìm thấy nét tương đồng gia đình nào không? Nếu anh muốn, anh có thể kiểm tra bên dưới tóc em xem có cái sừng* nào không.”

Tristan lộ ra bóng dáng của một nụ cười. “Nếu em dấu một cái đuôi hình chữ ba*, anh nghĩ anh đã nhận ra vào đêm hôm qua rồi.” *(Quý Satan được mô tả trong kinh thánh có hai sừng trên đầu và một chiếc đuôi có đầu hình mũi tên sau mông. – Sẻ)*

“Em không chắc chắn về điều đó đâu.”

Anh chỉ nhìn cô, tất cả những điều đã trải qua giữa họ trong căn phòng tắm mù sương làm mắt anh tối sầm.

Cô lùa những ngón tay qua bộ lông mượt mà của Lucifer. Để giữ giọng cô nhẹ nhàng cần nhiều nỗ lực hơn. “Copperfield thất bại khi vạch ra một điều hiển nhiên. Nếu em là con gái của Arthur, không phải có một cơ hội là em đã liên kết với ông ấy ngay từ lúc đầu sao?”

“Em có không?”

Arian muốn Tristan bật cười, để chế diễu thành lời trước nhận định lỗ bịch ấy, không phải xoáy vào cô với cái nhìn chòng chọc đó và hỏi cô một câu hỏi mà cô không bao giờ trả lời được.

Cô cúi đầu, chẳng thể nào biết được liệu đêm qua là tình yêu, trả thù, hay pháp thuật nữa. Ngay cả nếu cô vẫn còn sở hữu tấm bùa. Chẳng có nguyên nào làm cho Tristan tin cô được, chẳng có lời nguyên nào có thể xóa đi bóng tối nghi ngờ trong đôi mắt anh. Sự tin tưởng của anh phải là tự nguyện. Cô sẽ không nài xin điều đó.

Nâng Lucifer vào trong cánh tay, cô đứng lên.

Gương mặt của Tristan để lộ nỗi thống khổ đầy hoang mang khi anh với tay qua bàn và giữ lấy tay cô. Đôi tay anh dữ dội và đầy tuyệt vọng. “Anh cần thời gian, Arian. Em có thể cho anh ít thời gian để quen với ý tưởng đó không?”

Arian mỉm cười nhìn anh qua màn nước mắt. “Cứ lấy tất cả thời gian mà anh cần. Em chắc chắn có chúng nhiều hơn em có thể sử dụng mà.”

Cô nhẹ nhàng rút tay lại và lướt nhanh ra khỏi phòng, cảm thấy ánh mắt khổ sở của Tristan đuổi theo sau mọi chuyển động của cô.

Arian co ro trên chiếc trường kỷ, những ngón tay cô vùi trong bộ lông mềm của Lucifer, và nhìn bóng hoàng hôn trườn ngang qua phòng sinh hoạt chung. Món salad mà Sven gọi lên cách đó gần hai giờ chưa hề được chạm đến nằm trên bàn cà phê.

Cô chưa bao giờ cảm thấy giống một tù nhân nhiều đến thế, ngay cả khi cô bị giam giữ trong cái lán nhỏ xíu ở Gloucester.

Cô không thể chịu nổi việc đi vào phòng ngủ với những tấm trải giường nhàu nhĩ vẫn

đượm hương nước hoa cologne của Tristan và lời nguyện dễ chịu của tình yêu mà họ đã chia sẻ lúc bình minh. Phòng tắm thậm chí còn tệ hơn với những chiếc khăn ẩm nằm rải rác và những ký ức đắm say.

Những mối nghi ngờ độc ác khuấy đảo và đan xuyên qua trí óc cô, hành hạ cô. Sẽ ra sao nếu Tristan không đến? Sẽ ra sao nếu sự khinh ghét Arthur Finch mạnh mẽ hơn tình yêu dành cho cô? Sẽ ra sao nếu anh không bao giờ có thể nhìn cô mà không thấy âm vang tiếng cười chế nhạo của Arthur trong nụ cười của cô? Có lẽ anh sợ phải trải qua phần đời còn lại của mình để đánh gục những cái liếc xéo của cô và bản khoăn không biết khi nào thì cô sẽ đâm dao vào lưng anh.

Cô biết điều đó chẳng dễ dàng gì đối với anh. Anh không bao giờ tin tưởng ai hoàn toàn, ngay cả chính bản thân anh. Và cô đang đòi hỏi anh phải tin tưởng cô, đòi hỏi kho báu vô cùng quý giá và mong manh mà anh đã chôn dấu kể từ khi mẹ anh bỏ anh lại trên bậc thềm của trại trẻ mồ côi đó – trái tim anh.

Arian với tay một cách máy móc tìm miếng bùa như cô vẫn thường làm trong những lần cô gặp rắc rối. Bàn tay cô nắm vào không khí trống rỗng. Miếng ngọc lục bảo đã không còn, nhưng nếu cô có học được điều gì trong vài tuần lễ vừa qua, đó là thế giới đầy tràn những loại pháp thuật.

Không phải loại pháp thuật nông cạn mà những đứa trẻ thường mơ đến, với những vị thần quyền năng muốn được thả khỏi mớ chai lọ nào đó, và những con quái thú cô đơn biến thành hoàng tử nhờ một nụ hôn, mà là loại pháp thuật sinh ra từ tình yêu chân chính, hy vọng về một ngày mai tươi sáng, và nụ cười miễn cưỡng của một người đàn ông không dễ dàng mỉm cười.

Cúi đầu và nhắm chặt mắt, Arian ước, mạnh mẽ hơn cô từng ước khi cô còn là một cô gái nhỏ. Cô không còn muốn triệu tập vị hoàng tử cao quý nào đó đến với vòng tay cô nữa, mà đơn giản chỉ là một người đàn ông với tất cả những nhược điểm và sức mạnh của anh.

Người đàn ông của cô.

Thang máy báo đến. Arian giật nảy đầu cô lên, gần như tin đó là tiếng chuông ngân của cõi thiên đường. Trái tim cô vút bay với dự đoán khi cô đặt Lucifer trên gối và bật đứng dậy.

Cô đã ở trước cửa thang máy thậm chí trước khi chúng bắt đầu hé mở, muốn thứ đầu tiên Tristan trông thấy là nụ cười chào đón của cô.

Cô đứng yên ở đó, với nụ cười run rẩy trên môi khi thân hình mềm oặt của Sven lăn qua chân cô.

Tristan đang đứng trong sân trong khi cảm giác hoàn toàn bình tĩnh len lén trườn qua anh. Anh đã đứng ở đó được một lúc lâu, tay nhét trong túi quần, nhìn chăm chăm vào đài phun đông tụ đầy băng, tuy vậy lại không cảm thấy lạnh chút nào. Không gian thật yên tĩnh, anh có thể nghe thấy tuyết đang rơi, mỗi bông tuyết dính vào nhau như lớp áo choàng lông chồn trải qua sân trong. Sự yên tĩnh thanh bình trao cho vùng đất thần tiên bị bỏ hoang này không khí

của một lăng mộ, một thiên đường đổ nát.

Một phút trước, anh bị bẫy trong sự kẹt chặt do dự, phút sau, tất cả những ngò vực đã bị xua tan, nỗi sợ của anh đã dịu xuống. Tinh thần của anh được vực dậy, tự do để bay vút lên lần đầu tiên trong một thập kỷ.

Anh tôn sùng vợ anh. Cô kính yêu anh. Họ sẽ thực hiện phần còn lại. Không quan trọng Arian có phải là người Thanh Giáo du hành xuyên thời gian hoặc là con gái của Vlad Dracula* hay không, tất cả những gì anh biết là anh muốn trải qua phần còn lại của cuộc đời anh để chứng tỏ niềm tin của anh đối với cô.

*(*Vlad Dracula : là một ma cà rồng hư cấu trong truyện tiểu thuyết Bá tước Dracula được viết bởi Bram Stoker 1897.)*

Anh vươn vai, phủi tuyết bám khỏi chúng. Anh sẽ mang Arian vào trong chiếc limo đêm nay, anh quyết định với một nụ cười. Anh sẽ đề nghị người lái xe nghỉ đến hết tuần và tự lái xe đưa cô đến Connecticut. Anh sẽ đặt một phòng tại nhà trọ thôn quê nào đó và trao tặng cô tuần trăng mật mà cô luôn xứng đáng. Có lẽ nếu tuyết tan và chiếc giường ấm cúng của họ không cung cấp được một sự cảm dỗ không thể kháng cự, họ thậm chí sẽ ra ngoài đi săn lùng đất đai. Chắc chắn cùng nhau, họ có thể tìm thấy một khoảng thiên đường nho nhỏ để xây dựng giấc mơ của họ trên đó.

Anh quay người tiến đến dãy thang máy bằng kính, háo hức đến tuyệt vọng để sum họp với cô dâu của anh.

Cop đã đứng ở đó, bám chặt lấy chiếc điện thoại không dây trong bàn tay siết mạnh đến trắng cả các khớp. Trái tim của chính Tristan thắt lại trước hình ảnh gương mặt thất sắc của bạn anh.

Cop giơ chiếc điện thoại ra cho anh. “Đó là Wite Lize. Lão ta muốn trao đổi Arian lấy Warlock.”

30.

Chín mươi sáu tầng bên trên sân trong trên nóc toà Tháp là một thế giới bạo tàn vượt xa hơn nhiều, vì chẳng hề có tuyết rơi êm ả hoặc những cơn gió nhẹ mùa đông sáng khoái. Gió ở nơi đó là một cơn rùng rợn đang gầm rú, nhào lộn, đuôi của nó quất đập vào toà Tháp mạnh đến nỗi bạn có thể thề rằng gần như cảm thấy nó bị nhấc lên bên dưới chân bạn.

Ngay khi Tristan lao qua cửa cứu hoả, anh nhận ra sự thực. Địa ngục không hề nóng.

Địa ngục đang ngự trên nóc của một toà nhà chọc trời ở New York trong một cơn gió dưới số không trong thang độ nhiệt, lạnh cóng với tuyết đang bắn vào trong mắt bạn giống như những mảnh thuỷ tinh. Quỷ Satan là một cơn rùng rợn thở ra băng đá, không phải lửa, và trong một phút lạnh cóng tận xương tủy, khi Tristan hít phải làn hơi lưu huỳnh giá buốt đó vào trong

phối, anh nghĩ anh sắp chết.

Nhưng với hơi thở kế tiếp, anh học được rằng, địa ngục là cảnh Arian đang đứng đó trên cạnh của nóc nhà, không áo khoác và không mang giày, chỉ có thân hình già cỗi, bạc nhược của Wite Lize che chắn cô khỏi sự phẫn nộ của rừng. Anh thề rằng anh gần như có thể nghe được tiếng răng cô đang khua lách cách.

Máu trong người anh sôi lên với cơn thịnh nộ. Anh muốn hú lên. Muốn hành quân ngang qua mái nhà, vồ lấy vợ anh khỏi đôi cánh tay khăng khiu của Wite Lize, và đập tên ngốc già nua bất tỉnh. Nhưng khẩu súng lục cựa nòng ấn vào hàm Arian làm đông cứng anh hiệu quả hơn bất kỳ hơi thở của con rừng nào.

Wite Lize ra hiệu anh đến gần hơn, và Tristan biết không âm thanh nào có thể vang qua được sự quất đập của cơn gió dữ dội này. Anh tuân theo, nhích từng inch tới trước cho đến khi anh đủ gần để nhìn thấy ánh lập loè điên cuồng trong đôi mắt của Arian, sự nhấp nhô của chiếc cổ hony yếu ớt khi cô đấu tranh để nuốt xuống nỗi kinh hoàng.

Nếu cô tiến xa hơn nữa bằng cách tập hợp được một nụ cười can đảm dành cho anh, anh nghĩ có lẽ anh sẽ khóc, lần đầu tiên kể từ khi mẹ Bambi* ngã xuống dưới làn đạn của người thợ săn.

*(*Chú nai Bambi : bộ film hoạt hình thứ năm của hãng Walt Disney ra mắt lần đầu 1942 dựa theo tác phẩm Bambi của nhà văn Felix Salten. Từ đó đến nay đã được phát hành lại rất nhiều lần, phiên bản DVD nâng cao mới nhất năm 2005. Phần II ra mắt ngay sau đó năm 2006.)*

“Mày có mang đến thứ tao muốn không?” Lize rống lên, sự tập luyện cho sân khấu kịch đã giúp lão nhiều, ngay cả trên sàn diễn hoang vắng, lộng gió này. Lão đang mặc chiếc áo choàng màu trắng bay phấp phới giống như kiểu Pháp sư Merlin hạng hai trong một bộ phim dở tệ thanh-gươm-và-yêu-thuật.

Tristan kéo Warlock khỏi túi quần, đu đưa nó bằng sợi chuỗi trong một vòng cung trên người.

“Đừng thử làm điều gì lấu cá,” Lize cảnh cáo, siết chặt cánh tay quanh eo của Arian. “Tao hứa với mày tao có thể kéo cò súng trước khi mày có thể nghĩ đến câu thần chú ‘abracadabra*’.”

*(*abracadabra : một câu thần chú cổ dùng để chữa bệnh, theo tiếng Hebrew cổ có nghĩa là ‘xảy ra ngay khi tôi nói’. Ngày nay thường được dùng trên sân khấu để điều cợt.)*

Tristan có lẽ đã nghĩ đến chuyện làm đúng y như thế, nhưng Arian mới là người duy nhất biết bằng cách nào làm được thứ chết tiệt ấy. Anh hầu như không thể đủ khả năng để đánh liều mạng sống của cô bằng cách biến bản thân anh thành một con dê hoặc gọi hồn lên một cặp chim câu uyên ương.

“Đừng liều trao nó cho ông ta,” Arian hét, vùng vẫy để nghe qua tiếng gió hú. “Ông ấy sẽ tiêu diệt anh nếu anh làm thế. Ông ấy sẽ tiêu diệt tất cả chúng ta. Ông ấy thậm chí còn khốn kiếp hơn cả con trai của ông ấy nữa.”

“Vậy sao, cảm ơn, nhóc của ta,” Lize ngâm nga. “Ta thấy lời tăng bốc của cháu hết sức thú vị.”

Cô gái tuyệt vời, Tristan nghĩ. Thúc vào tính kiêu căng của lão. Đưa đẩy lão trò chuyện và

có thêm được ít thời gian. Thời gian để Sven gia cố những sợi dây của anh ta và trườn lên rìa mái nhà. Sven, người có quai hàm đau đớn và có lý do tính sổ với Lize vì đã đánh ngất anh ta bằng báng súng lục. Có lẽ ngay cả thời gian để đội SWAT từ đơn vị đặc nhiệm của cảnh sát NY với chiến thuật riêng của họ băng xuyên qua những đường phố bị tắc nghẽn vì tuyết phủ.

Tất cả những gì họ có thể làm cho đến khi đó là giữ cho lão già nói chuyện. Tristan tuyệt vọng pha thêm cho giọng anh sự khinh rẻ yếu ớt. “Đừng tin bất kỳ điều gì gã ngốc lão suy đó nói, Arian. Đó là Arthur, không phải Lizy, đã hoạch định toàn bộ mưu đồ này.”

Lize lấp bắp phần nộ. “Tao không nghĩ thế đâu! Đánh bạn với mày là ý tưởng của tao từ lúc đầu. Chẳng có chút thách thức nào với điều đó hết. Mày quá hăm hở, quá thống thiết, quá đói khát với bất kỳ mảnh vụn tình cảm nào.”

Sự thật đã mất sức mạnh gây đau đớn của nó. “Và tôi cho rằng ý tưởng giết tôi cũng là của ông.”

“Chắc chắn là phần lớn. Sau đó Arthur đã tiến hành và làm hỏng việc. Tao đã bảo nó, ‘hãy đợi cho đến khi chàng ta ngủ, đập mạnh vào đầu bằng vật liệu cùn, rồi đặt chiếc gối trên mặt và làm hắn chết ngạt.’ Nhưng không! Nó phải làm với tất cả nghệ thuật như tao cơ và tìm một con dao nhọn. Thằng nhóc trời đánh đó không bao giờ có bất kỳ tôn trọng nào với kẻ nắm quyền hết.”

Tristan lắc đầu lặng im không thể tin nổi. Tất cả những năm tháng qua, anh đã lưu giữ ý tưởng hối lỗi độc hại về việc đã khiến bạn mình hư hỏng, không bao giờ nhận ra Arthur đã mục ruỗng trong cốt lõi ngay từ ban đầu. Arian vặn người để nhìn chăm chăm vào gương mặt của Lize, vẻ mặt của chính cô kinh hoàng còn nhiều hơn cả anh. Cô hẳn đang tự hỏi chính xác thì chiều hướng điên rồ di truyền trong gia đình sẽ sâu như thế nào. Tristan sợ rằng cô có ý định tìm ra.

Wite Lize lúc lắc khẩu súng lục trong không khí. “Tao là người xứng đáng với pháp thuật! Tao là người bị đuổi khỏi mọi sản diễn từ đây cho đến Pasadena*! Hãy nghĩ mà xem khán giả của tao sẽ ấn tượng như thế nào, nếu tao có thể thật sự nhìn thấy trợ lý của tao như một nửa kia của mình, sau đó được chấp nối lại với cô ấy một lần nữa.” *(*Pasadena : Một thành phố ở Los Angeles, California.)*

Arian rùng mình.

Tristan cứng người khi anh nhìn thấy mái đầu vàng hoe của Sven trồi lên từ bóng tối. Bất chấp kích thước to lớn, những chuyển động của gã Na-Uy là một bài học về sự lén lút. Anh ta trườn lên mép của mái nhà giống y như một trong những gã người hùng trong phim hành động mà anh ta luôn ao ước được đóng vai chính.

Nhưng giọng của Lize đã thay đổi, trở nên hoà nhã, gần như tán tỉnh. Tông giọng ngọt ngào phát tỏm gởi một cơn ớn lạnh xuống xương sống của Tristan, cơn ớn lạnh hoàn toàn không dính líu gì đến sự nhiễm lạnh. “Nhưng tao thật sự không thể chiếm hết mọi công trạng được, mày biết mà, vì rằng cháu nội yêu quý của tao đây, kẻ được chuyển đến để bắn phát súng ân huệ cuối cùng. Con bé là người đủ trơ tráo để lừa dối mày với những mưu chước đàn bà.” Lão trao cho Arian một ánh mắt dịu dàng. “Tao ngạc nhiên là mày không nhận ra những nét tương đồng của gia đình. Tao đã nhận ra con bé ngay khi tao để mắt đến nó. Như người cha, như con gái, tao đã luôn nói thế nhưng mày chỉ nhìn thấy những gì mày muốn thấy.”

“Tại sao thế, đồ dê tiện già nua khốn khổ nhà ông! Đừng tin ông ấy, Tristan!” Arian hét lên, bắt đầu vùng vẫy dữ dội. “Em không bao giờ âm mưu chống lại anh. Ông ấy chỉ đang lừa gạt thôi.”

Cô nắm lấy tay vào ngực Lize, rồi dậm mạnh vào đầu ngón chân của lão ta, hoàn toàn không chú đến sự an toàn của bản thân. Sven dừng lại trong chỗ núp, không dám can thiệp vì sợ làm tổn thương cô.

“Arian, dừng!” Tristan hét lên, sợ người đàn ông già nua đánh mất kiên nhẫn và bắn cô.

Lờ đi cảnh báo của Tristan, Arian tuột khỏi tay của Lize và chạy thẳng đến cánh tay của chồng cô. Nhưng lớp băng đã làm bề mặt mái nhà trơn trượt và cô bị trượt đi, chân cô khuỵu loạn xạ. Cô ngã sấp bụng với một tiếng thịch đống người, tổng bay hơi thở khỏi phổi cô. Trong một khoảnh khắc, sự yên lặng sâu đến nỗi cô có thể nghe được cả tiếng gió.

Khi cô có thể thở trở lại, cô kéo lê cái đầu nhức nhối của cô lên và mở mắt. Tristan đứng cách đó chưa đến mười feet, và từ biểu hiện dữ dội của anh, cô có thể gần như thuyết phục được bản thân rằng anh tha thiết muốn chạy đến bên cô – đón cô vào trong vòng tay, phủ bụi cho cô và hôn lên đỉnh mũi cô. Nhưng điều gì đã làm anh ngừng lại nhỉ? Đó là vì anh tin những điều đáng sợ mà Wite Lize đã nói về cô sao?

Cô xoay đầu để liếc ra phía sau. Đó hẳn là do khẩu súng. Khẩu súng đang nhắm vào lưng cô. Việc nhắm vào Tristan sẽ không làm anh ngừng lại, và Lize biết điều đó. Arian thoáng nhắm mắt, tự hỏi không biết có phải cô đang tưởng tượng ra một bóng đen khổng lồ đang trườn ngang qua mái nhà về hướng Wite Lize.

Nhà ảo thuật dậm mạnh chân giống như một đũa trẻ dần dỗi. “Đưa cho tao Warlock! Tao muốn Warlock ngay!”

Tristan cười toe toét và kéo tay anh lại. “Đến mà lấy, lão già. Tất cả là của ông.”

Mọi thứ dường như xảy ra trong màn sương mù mờ ảo. Miếng bùa lướt qua đầu của Arian trong một hình vòng cung sáng lấp lánh đến bàn tay đang vươn dài chờ đợi của Lize. Ngay khi những ngón tay xương xẩu của lão đóng lại quanh nó, Sven lao ra từ một nơi nào đó để tung nắm đấm vào quai hàm của người đàn ông già nua.

Nhưng rồi súng nổ và Sven ngã xuống, bám chặt lấy dùi. Máu trào hoa giữa những ngón tay của anh ta.

Với miếng bùa trong một tay và khẩu súng trong tay kia, Wite Lize cười khúc khích một cách hân hoan, chiếc áo choàng trắng của lão gọn sóng lăn tăn trái ngược với bầu trời tối sẫm. “Con bé là cháu nội của ta, đồ đàn độn các người. Các người thật sự nghĩ ta đủ vô tình để bắn cháu nội của chính ta ư?”

Wite Lize chĩa nòng súng vòng qua và Arian nhận ra lão không bao giờ lập kế hoạch bắn cô. Lão dự định sẽ bắn Tristan. Lão sắp hoàn tất công việc mà con trai lão đã làm hỏng từ cách đây rất nhiều năm.

“Ông sẽ không dám đâu,” Tristan nói. Anh không tránh né hay do dự, nhưng đứng thẳng và kiêu hãnh, mái tóc màu hung vàng dập dờn trong gió khi Lize chĩa khẩu súng thẳng vào trái tim anh.

Arian vừa trườn vừa lao tới, có ý định húc ngã Tristan khỏi đường đạn. Nhưng đôi chân cô không tìm được thoả thuận nào với mái nhà phủ băng và cô trượt thẳng vào trong vòng tay anh. Cô lơ mơ nghe thấy tiếng súng ngay khi viên đạn chọc thủng lưng cô.

Một tiếng thét hoang dại xé rách cổ họng của Tristan khi Arian đâm sầm vào anh. Anh bắt lấy cô trong đôi tay anh và cả hai ngã xuống, y như anh và Arthur đã làm từ cách đó rất lâu. Đôi mắt cô chớp chớp đóng lại, mi mắt như hai vầng trăng khuyết tối sầm dựa vào đôi gò má xanh xao. Những lọn tóc xoăn đổ tràn trên lòng anh giống như một tấm vải liệm sáng lung linh khi anh cố cầm máu cho cô bằng đôi tay trần của anh.

Một bóng tối không thể cưỡng lại truyền lan theo tĩnh mạch của Arian, làm mờ đi mọi thứ quanh cô và làm dịu đi cơn đau trên lưng cô thành sự rợn rùng phiền nhiễu. Thứ gì đó ướt đang nhiễu trên mặt cô. Bối rối, cô cố gắng mở mắt, để hỏi Tristan xem Tuyết đã chuyển thành mưa từ bao giờ.

Cuối cùng khi cô xoay sở được để bẫy được đôi mi nặng nề tách ra và chớp mắt xua đi màn sương mù đang cuộn xoáy, Copperfield đã ở đó, và Sven, và hết sức kỳ lạ, Wite Lize, đang đứng trên tất cả bọn họ, nòng súng bốc khói đang buông lỏng từ bàn tay đầy vết đồi mồi của lão. Theo bản năng, Arian biết rằng họ đã nện ông già. Warlock sẽ quay lại với chủ nhân đích thực của nó trước khi đêm nay kết thúc. Sự nhận biết điên đầy cô cùng với sự thanh bình. Cô thở dài, rúc sâu hơn vào trong sự ấm áp dễ chịu của vòng tay Tristan và cho phép mắt cô buông trôi khép lại. Có lẽ cô sẽ chỉ lấy cắp một giấc ngủ ngắn.

“Con bé là cháu nội của tôi,” Lize thì thầm, những giọt lệ dâng đầy đôi mắt xanh ướt nhoèn. “Tôi không bao giờ muốn làm hại nó.”

“VẬY HÃY CHỮA CHO CÔ ẤY ĐI.” Tristan gầm gừ qua kẽ răng, gom chân tay của Arian lại ngay ngắn vào trong ngực anh. Khi Lize chớp mắt một cách đờ đẫn vào anh, anh gầm lên. “Miếng bùa! Dùng miếng bùa khốn kiếp đó!”

Wite Lize mở nắm tay kia như thể lão đã quên mất kho báu phi nghĩa của lão. “À, phải, miếng bùa,” Lão lầm bầm. “Rất tốt. Tôi nghĩ tôi có thể xoay sở được vài lời nguyện thích hợp nào đó. Rốt cuộc thì tôi đã tiêu tốn cả một cuộc đời để chuẩn bị cho khoảnh khắc này.”

Khi Tristan đu đưa tới lui, dùng chính thân hình anh để che chở cho cô khỏi những cơn gió và sự lạnh lẽo, lão già lầm bầm một vài từ khe khẽ, nghe có vẻ giống từ lộn trong tiếng Latin một cách đáng ngờ.

“Giờ thì,” Lão nói, tươi cười rạng rỡ, “Đó là điều nên làm.”

Hầu như không dám liều để hy vọng, Tristan lén nhìn qua vai Arian vào lưng cô. Mặc dù máu vẫn rỉ ra qua những ngón tay anh, vết thương sẫm màu, rung động đang từ từ co rút lại, khép vào bên trong của nó cho đến khi không còn dấu vết nào còn lại. Tristan quàng cánh tay quanh cô và giữ cô như thể sẽ không bao giờ buông ra nữa.

Anh chỉ vừa vặn cảm nhận được cái vỗ nhẹ lo lắng của Cop trên vai anh. “Uh, Tristan?”

“Mmm?” Anh lầm bầm, vùi mặt vào trong những lọn tóc xoăn mượt mà của Arian.

“Cô ấy đang tan biến.”

“Tớ biết vết thương đang tan biến. Vì chỉ một lần duy nhất trong cuộc đời khốn khổ của

lão, Lize đã làm được điều gì đó đúng đắn.”

Sự hoảng loạn trong giọng của Copperfield tăng cao. “Không, Tristan. Không phải máu. Là cô ấy. Arian đã tan biến.”

Tristan bắn vào cậu ấy một ánh mắt hoang dại, rồi nhìn xuống vợ anh. Copperfield nói đúng. Arian luôn xanh xao, nhưng cô không bao giờ trong suốt. Anh có thể nhìn thấy được cả đường nét lờ mờ của chân anh bên dưới cô.

Lize lùi lại một bước. Rồi một bước nữa. Nhưng Sven đã lão đảo đứng lên để khoá đường thoát của lão.

Tristan tổng khứ tất cả sự kiêu hãnh đã đe dọa làm tê liệt anh và cố ôm Arian gần hơn nữa. Da thịt cô có cảm giác mong manh y như mùi thơm của hoa oải hương đang lớn vồn trong mũi anh. Đó là tưởng tượng của anh hay mùi hương đó cũng đang phai nhạt đi?

“Ông đã làm gì vậy?” Anh quát với Wite Lize. “Ông đã thực hiện điều quái quỷ gì thế?”

Wite Lize hít vào đều cáng. “Mày không cần phải vô ơn bạc nghĩa như thế. Tao đơn giản là gọi con bé trở lại nơi nó thuộc về. Ở bên cạnh cha nó.”

Tristan muốn lao đến siết cổ lão ngay lập tức, nhưng anh đang cố gắng đến tuyệt vọng để giữ da thịt đang tiêu biến của Arian. Anh túm chặt lấy cánh tay cô bằng sức mạnh có thể vận nó ra khỏi khớp nhưng bàn tay anh chỉ nắm vào khoảng không trống rỗng. Sven buông chiếc chân bị thương của anh ta đủ lâu để giật miếng bùa khỏi tay của Lize và ném nó cho Tristan, nhưng trước khi Tristan có thể thì thầm một điều ước, Arian đã không còn nữa, đã tan biến giống như một giấc mơ ngọt ngào, buốt nhói, chỉ còn nhớ được một nửa vào lúc bình minh.

Tristan lão đảo đứng lên và gọi một luồng chớp sức mạnh nguyên sơ bắn thẳng vào Lize trước khi đổ sập trong tiếng khóc khàn khàn vào trong cánh tay của Copperfield.

Thậm chí anh không nhìn thấy những cảnh sát đang tràn lên mái nhà, không hề cảm nhận rằng họ đã kéo anh ra khỏi sự ôm ghì điên cuồng của Copperfield, xé Warlock ra khỏi tay anh đóng sập một cặp còng tay vào đôi cổ tay nhuộm máu của anh. Không hề nghe thấy tay cảnh sát đang trầm bổng đầy uy quyền, “Anh có quyền giữ im lặng...”

Tất cả những gì anh có thể nghe thấy là tiếng gió đang gầm gào trong tai anh và giọng nói quở trách dịu dàng của Arian khi cô mỉm cười qua màn nước mắt và thì thầm, *Cứ lấy tất cả thời gian anh muốn. Chắc chắn là em có nhiều hơn em có thể sử dụng.*

31.

Arian đang rơi, đang bị ném văng xuyên qua thời gian. Đôi cánh tay cô chơi vơi để chụp lại những khoảnh khắc đang trôi nhanh qua. Tristan. Luôn là Tristan. Trong tình yêu. Trong giận dữ. Trong đam mê. Đang hạ thấp môi anh trên môi cô qua tấm màn hơi nước. Đang nhặt

những bông hoa cam khỏi mái tóc cô trong lúc chú mèo con đang chạy tung tăng quanh chân họ. Đang cau có với cô ngang qua phòng thí nghiệm hoang vắng. Đang ve vuốt vầng trán nhức nhối của cô bằng những ngón tay mảnh mai, mạnh mẽ, sự băng giá trong đôi mắt anh tan chảy thành vẻ dịu dàng.

Những hình ảnh biến mất, ném cô vào trong bóng tối hoàn toàn.

Bị áp đảo bởi cảm giác vỡ vụn của nỗi mất mát, cô cuộn tròn thành một trái banh nhỏ, nhắm chặt mắt để chống lại sự tuôn tràn nóng bỏng của những giọt lệ. Tất cả đã kết thúc mãi mãi rồi, cô đã bị phóng đi, đã rơi xuống giống như một tảng đá vào trong khoảng không bơ vơ. Rồi với một sự va chạm đã tổng hợp hơi thở khỏi cơ thể cô, cô đâm sầm qua một rào cản vô hình vào trong thứ gì đó ướt và ấm. Thoạt đầu, cô nghĩ đó là máu của chính cô.

Những bàn tay cứng như thép kẹp chặt cánh tay và chân cô, đẩy cô hướng lên trên vào trong bầu không khí ban đêm ngọt ngào với mùi khói và mồ hôi. Cùng những bàn tay đó nện vào lưng cô, ép cô thở khi cô muốn chọn cái chết. Ho một cách kiệt sức, cô mở mắt nhìn vào một cảnh mờ mịt của ánh sáng màu cam và những vệt nhạt nhoà xuyên qua mái tóc ướt đang bám chặt.

“Phù thủy còn sống!” Một người đàn ông la lên.

“Satan đã cứu chính hần,” Tiếng rít của một người phụ nữ.

Arian nhắm mắt khi tiếng gầm gào điên rồ nện ầm ầm qua trí não cô. Nỗi tuyệt vọng thui vào cô khi cô nhận ra cô đã du hành chỉ trong chùng mực trở về chính xác ngay nơi cô đã bắt đầu. Chiếc dù đầy cơ bắp rần rần chắc lún xuống bên dưới gò má cô. Một bàn tay tử tế kéo cuộn tóc rối ra khỏi mặt cô. Giật khỏi cái chạm đầy sở hữu, cô ném đầu ra sau và hít vào một hơi thở tả tơi.

Đức cha Linnet đang nhìn chăm chăm xuống cô, nụ cười của hần rạng ngời như của một thiên thần, đôi mắt sẫm hiem độc sáng lấp lánh như sinh đôi với của chính cô. “Chào, con của ta.”

“Chào, Papa,” Cô gầm gừ trước khi phóng nắm đấm thẳng vào đôi môi đang cười điệu của hần.

Một bàn tay đang vuốt ve dịu dàng những lọn tóc xoăn của cô. Bị đánh lừa bởi cái chạm dễ dàng, Arian rúc sâu hơn vào trong tấm trải giường bằng satin quen thuộc. “Ôi, Tristan, em có một giấc mơ khủng khiếp”

“Bé con khờ dại đáng thương,” Hần ngâm nga. “Kể cho Papa nghe về điều đó đi.”

Arian bật thẳng dậy trong giường, xua tan tấm vải liệm mơ màng. Cô chậm chậm quay đầu để khám phá ra cô không phải đang mơ, mà đang sống thật trong một cơn ác mộng. Không phải Tristan là người ngồi bên cạnh giường cô, mà là đức cha Linnet.

“A, Người Đẹp say ngủ đã nhúc nhích được rồi,” Hần nói, giấu một cái ngáp phía sau bàn tay được cắt tỉa hoàn hảo. “Thật tuyệt làm sao cho một người đàn ông khi thức dậy mỗi sáng

cùng một sinh vật mềm mại nhường ấy trên giường hắt! Tristan luôn có được tất cả may mắn.”

“Và tất cả quyến rũ.” Cô ngắt lời, chuồn xa khỏi hắt trong chùng mực chiếc giường xa hoa cho phép.

Nụ cười quỷ quyết của Linnet cảnh báo cô rằng cô đã tiết lộ quá nhiều. Đầu cô có cảm giác như thể bị tọng đầy lông vũ còn nhiều hơn cả tấm nệm. Chà xát tứ chi nặng như chì, cô trượt thẳng đến cạnh giường. Lớp vải thô nhám dệt thủ công của chiếc áo khoác mắc vào trong những tấm trải giường. Một phần tư bức tượng tiểu thiên sứ thép vàng liếc đều cáng xuống cô từ mái vòm đồ sộ.

“Khá suy đồi đối với một tay thuyết pháp đạo Thanh giáo, ông không nghĩ thế sao?” Cô hỏi.

Linnet nhún vai. “Charity Burke thấy nó hoàn toàn thú vị. Trong khoảng thời gian giải lao nho nhỏ của bọn ta ở đây, ta nói cô ta đã bị kích động bởi thứ linh hồn chưa từng có trước đây.”

Arian rùng mình, phát bệnh lần nữa bởi ý niệm rằng cô có thể là con gái của một sinh vật ghê tởm như thế. Chỉ có Chúa biết có bao nhiêu phụ nữ trẻ trung vô tội của Gloucester đã bị hắt cám dỗ trong căn gác xép bí mật này. Một cửa sổ trần hẹp nằm bên dưới những mái hắt nghiêng, để lộ một dải mỏng của bầu trời xám xịt. Sự im lặng ngọt ngào bị phá vỡ bởi tiếng xèo xèo của những ngọn nến bằng sáp ong đắt tiền đang ướp hương không khí bằng mùi hoa tử đinh hương.

Khi Arian gắng gượng lê bước, Linnet theo sau ở khoảng cách phù hợp, nghiên cứu mọi chuyển động của cô bằng ánh mắt sắc màu loé sáng.

Cô túm chặt một trong những chiếc cọc giường cầu kỳ để chống đỡ. “Tôi yêu cầu được trông thấy cha dượng của tôi. Marcus đáng được biết sự thật.”

“Và đó là phiên bản nào của sự thật? Rằng mi đã trải qua hai ngày vừa qua mê mụ vì thuốc, mơ màng về những toà tháp kỳ ảo và cơn ác mộng tóc vàng kim của mi trong vai tình nhân ư? Hay là mi đã du hành đến tương lai và trải qua những tháng ở thành phố New York xoắn chặt lấy người cộng sự trước đây của ta?”

Arian nóng bừng, rồi lạnh ngắt. “Bằng cách nào mà ông...?”

Hắt móc một cánh tay quanh cọc giường đối diện. “Oh, ta biết tất cả về cuộc phiêu lưu nho nhỏ của mi vào vùng đất thần tiên. Mi có khuynh hướng huyền thoại giống như một con chim chích choè rất đáng yêu trong lúc bị ảnh hưởng bởi cơn thuốc phiện.”

Arian mất tinh thần với ý nghĩ về những bí mật dịu dàng và thầm kín nhất của cô trở thành mối cho sự xem xét tỉ mỉ thâm đáng của hắn. “Ổng dám đánh thuốc tôi!”

“Ta không có lựa chọn nào ngoại trừ làm dịu mi xuống sau cuộc tấn công xấu xa của mi nhằm vào ta.” Hắn thận trọng sờ vào môi dưới của hắn. Arian nhận ra với sự hài lòng không nhỏ, rằng nó bị phồng lên gấp hai lần kích thước bình thường. “Ít nhất một trăm nhân chứng đã nhìn thấy mi cố bóp cổ ta sau khi ta cứu thoát mi hết sức nhân từ ra khỏi cái ao đó.”

“Tôi ước với Chúa là tôi đã thành công.” Cô đập lại.

“Sao thế, con gái, con làm tổn thương ta đấy! Con thật sự quá háo hức muốn trở thành kẻ mồ côi sao?” Hắn giả vờ rùng mình sợ hãi. “Tại sao con không thả một trong những lời nguyện nho nhỏ tài tình của con trên ta nhỉ?”

Arian với tay tìm miếng bùa, chuẩn bị làm y như thế. Nhưng nụ cười giả tạo của Linnet nhắc cô về những gì cô sẽ tìm thấy. Miếng bùa đã ở ngoài tầm tay của cô cùng với Tristan – Ba trăm lẻ bảy năm trong tương lai.

Cô buộc bản thân nhìn thẳng vào đôi mắt nhạo báng của hắn với vẻ tự tin mát mẻ. “Có lẽ tôi không còn có được Warlock nữa rồi, papa yêu dấu à. Nhưng người cha vĩnh vảo của ông cũng không có. Và cả ông cũng không.”

Nụ cười của Linnet từ từ nhạt đi. Arian kèm lại một cơn rùng mình chân thật với vẻ hoàn toàn vô cảm thay thế chúng.

“Ta cho rằng mi vẫn còn nghĩ là câu thần chú nho nhỏ lố bịch của mi đã gọi mi chạy loạn xạ vào thế kỷ hai mươi. Mi có đoán được rằng ta đã lập trình sẵn cho con chip để đưa *ta* đến đó ngay khi ta giải quyết mọi thứ với mi không vậy? Tiếng bi bô liên tu bất tận của mi hẳn là đã kích hoạt chương trình. Nếu con cừu cái già khốn kiếp đó không đánh cắp miếng bùa và thả nó vào trong nước, thì ta đã tổng khứ thẳng oắt Tristan đó vào lúc này rồi.”

“Vậy tại sao? Tại sao lại là năm một nghìn chín trăm chín mươi sáu?”

“Tại sao không? Mười năm là khoảng thời gian dư giả để Tristan tích lũy tài sản của hắn rồi. Tất cả những gì ta sẽ phải làm là sắp xếp một tai nạn bí mật, biến hoá mớ giấy tờ cần thiết, lộ diện như một cổ đông thầm lặng, bước vào, và tiếp quản.”

“Tại sao phải bận tâm đến tất cả những điều đó khi ông chỉ cần hô biến là có gia sản cho chính mình?”

Nụ cười nhạo báng của Linnet để lộ ra chiều sâu xấu xa của sự đố kỵ. “Ah, nhưng đó không phải là gia sản của *hắn*.”

“Anh ấy là bạn ông!” Arian la lên. “Ông đã phản bội anh ấy bao nhiêu lần rồi?”

“Nhiều hơn cần thiết. Bạn bè là để sử dụng. Cũng như thứ con cái bất trị vậy.”

Arian buông cây cọc giường, mỗi cú đánh đúng lúc của Linnet chỉ khiến cô thêm quyết tâm đứng vững trên đôi chân của chính mình. “Tôi không thể hiểu theo cách của đàn ông, dù sao thì cũng thực đáng ghê tởm khi có thể nói năng hết sức bình thường về việc giết con gái của chính mình như thế.”

“Con hoang, có phải ý mi muốn nói thế không?”

Arian cố không nao núng, nhưng thất bại. Chẳng có gì là một cuộc sum vầy đầy tình yêu thương mà cô từng mơ tưởng. “Là con hoang bởi được sinh ra còn tốt hơn nhiều so với bởi tâm tính, thừa ngài.”

Hắn bắt chước một cái khom cúi chào nhạo báng. “Thật lâm ly. Nếu mẹ của mi sở hữu được trí tuệ như thế, hắn là ta đã không chán ả chỉ sau một đêm. Thật không may, Lily chỉ có thể chịu đựng được khi ả ta dạng chân ra và đóng miệng lại. Ta tin là Tristan đã khám phá ra điều tương tự về mi rồi.”

“Tristan yêu tôi.” Ngôn từ tràn ra khỏi cổ họng thô ráp của cô trước khi cô có thể nuốt chúng trở lại.

Tràng cười của Linnet khiến cô ớn lạnh dọc xương sống. “Mọi người ở thế kỷ hai mươi đều *yêu* ai đó. Trong những ngày tốt đẹp, họ yêu người khác giới. Trong những ngày xấu xa, chà...” hắn nhắc cao bờ vai trong một cái nhún vai kiểu Gallic hoàn hảo đã tiết lộ số năm hắn đã trải qua để tìm kiếm cô ở Pháp.

“Đừng gán cái mớ tiêu chuẩn đạo đức suy đồi của ông cho toàn bộ một thế kỷ,” Arian cắt ngang.

“Vậy thì đừng gán tính đa cảm trẻ con ấy của mi cho Tristan. Trong lúc còn chịu tác động của cồn thuốc phiện, mi đã bi bô gì đó về việc hắn tin là mi đã phản bội hắn. Dù ta chắc chắn là mi đã học được rồi, Tristan không phải là một kẻ dễ tha thứ.”

Arian bị ám ảnh bởi ký ức về đêm đam mê mà họ đã chia sẻ trong căn penhouse. Giờ đây cô không bao giờ có thể biết được là Tristan bị thúc đẩy bởi tình yêu hay sự trả thù. Gần như thể anh đã tìm cách trừng phạt cô bằng khoái lạc vậy - Cướp đi cả lý trí lẫn linh hồn của cô bằng thứ bùa phép tầm tối và nhục dục có thể sánh với bất kỳ bùa mê nào của Warlock.

Cô hạ thấp mắt, nhưng không kịp trước khi chúng để lộ một ánh bập bùng của sự ngờ vực.

Linnet vồ lấy chúng với sự chính xác tuyệt đối. “Trò chơi vẫn chưa kết thúc, cưng của ta. Chưa quá trễ để đổi phe đâu. Nếu ta háo hức muốn tổng khứ mi như mi đã nghĩ ta muốn làm thế, ta đã giật lấy Warlock khỏi bàn tay nhỏ bé bất cẩn của mi vào đêm ta nhìn thấy mi bay rồi. Hoặc biến khỏi cái địa ngục tĩnh lặng này ngay phút ta có được nó trong tay. Thay vì thế, ta đã đề nghị mi một nơi nương tựa và trao cho mi mọi cơ hội để thề nguyện lòng trung thành của mi đối với ta.”

“Ông đã ném tôi vào tù thì có! Ông đã thao túng cha dượng của tôi và đám đông, khiến họ chống lại tôi cho đến khi ông tin là tôi không còn lựa chọn nào khác ngoại trừ đến nài nỉ ông.”

Đôi giày cong của Linnet lao xào ngang qua sàn gỗ khi hắn thu ngắn khoảng cách giữa họ. “Ah, chiến sĩ gan dạ của ta, Arian xinh đẹp không định nài nỉ, đúng không? Ngay cả khi ta ném cô ấy vào trong nước sao? Ta thật sự tin mi sẽ trôi lên hốn hển hóp không khí và lấp bấp vài lời cầu xin thống thiết cơ.” Hắn chạm một ngón tay thuôn dài vào bờ môi sưng phồng, lắc đầu với vẻ ngưỡng mộ miễn cưỡng. “Nhưng không phải con gái của ta.”

“Con hoang của ông.” Cô nhắc hắn, từ chối chịu thua mưu mẹo quyền rũ của hắn.

Đôi mắt hẩn rần đánh. “Tại sao mi trao cho Tristan lòng trung thành trong khi ta mới là người tìm kiếm mi trong hai mươi năm?”

“Ông không tìm kiếm tôi. Ông tìm kiếm Warlock, tìm kiếm cách trở về thế kỷ hai mươi.”

“Oh, Paris của thế kỷ mười bảy có nét quyến rũ riêng của nó – vô số những vui thú nhục dục đến hoa cả mắt, những phụ nữ háo hức, một sự giao thương thuốc phiện không bị hạn chế.”

“Bệnh giang mai Pháp, chảy rận và bệnh dịch.” Arian liệt kê một cách ngọt ngào.

“Nếu mi đang ngụ ý rằng những nét quyến rũ đáng ngờ của thế kỷ này đã bắt đầu lu mờ đi, vậy thì mi nhạy cảm hơn là ta nhận ra.” Hẩn nhả từng từ với vẻ đối kháng gia tăng, lối nói lè nhè kiểu người Châu Âu của hẩn cho thấy cách thức một ngữ điệu New York bị cắt ngắn. “Ta muốn ngâm mình trong một bồn sục đầy hơi nước nóng, nhắm nháp Grand Marnier*, và hút một điếu xì gà Cuba lớn, tròn trĩnh. Ta muốn ăn giữa buổi tại quán Four Seasons với người cha già yếu đuối, rồi quan sát đội Giants đập toi bời đội Raider vào một chiều chủ nhật lười biếng. ta muốn ngửi mùi hương xà phòng trên mái tóc người phụ nữ thay vì mùi khói củi cháy.” Môi trên của hẩn cong lên trong một tiếng gầm gừ khi hẩn đẩy gương mặt hẩn kề sát bên gương mặt cô. “*Ta muốn Warlock.*”

*(*Grand Marier : Là một loại rượu cognac có vị cam do Alexandre Marnier-Lapostolle chế tạo từ năm 1880 thường được dùng như một loại đồ uống pha trộn và tráng miệng.)*

Arian ép buộc bản thân không lùi bước tránh khỏi sự ngọt ngào giả tạo của thứ nước hoa hẩn dùng. “Warlock không thuộc về ông. Ông đã không phát minh ra nó. Tristan đã làm.”

“Nhưng hẩn không phải là người biết sử dụng nó. Là ta. Và mi sẽ khám phá ra sớm thôi.” Cái nhìn trừng trừng của hẩn bị thất bại bởi nụ cười ra vẻ mộ đạo khi hẩn quay đi.

Những lời lẽ của Linnet khiến cô ớn lạnh lần nữa, nhưng Arian không thể kèm được trái tim cô đang đập dồn với một hy vọng hết sức gượng ép mà thậm chí cô còn không dám nghĩ đến.

Cô lao thẳng đến túm lấy ống tay áo của hẩn. “Ông đang nói cái gì thế?”

Hẩn gỡ ống tay áo khỏi tay cô với vẻ ân cần sỉ nhục. “Mi sẽ tìm thấy một trong những chiếc váy của Charity trong tủ áo. Chúng ta có một cái hẹn với quan toà trong một giờ nữa.” Hẩn vươn tay vuốt ve cổ họng cô, những ngón tay của hẩn siết chặt với mỗi cái mơn trớn chế nhạo. “Đừng đánh giá quá cao sự tận tụy của ta đối với tổ ấm và gia đình. Nếu mi nói một từ để phôi truân ta, ta sẽ trao mi cho người đàn ông có sợi dây thòng lọng gần nhất.”

Arian thậm chí không dám thở cho đến khi hẩn trượt mở mảng tường dấu kín trong bức tường phía xa để lộ một cầu thang uốn lượn vào trong bóng tối. Cô ghét giao phó giấc mơ ngọt ngào nhất và nỗi sợ tăm tối nhất của cô thành lời, nhưng tiếng thì thầm khàn khàn dù gì thì cũng đã buột ra khỏi cô. “Nếu ông thật sự tin Tristan khinh miệt tôi, vậy thì điều gì khiến ông nghĩ anh ấy sẽ đi theo sau tôi?”

Linnet ném cho cô một ánh mắt thương hại. “Đừng tâng bốc bản thân thế chứ, nhóc! Tristan khao khát trả thù cũng tệ hại y như ta thôi. Hẩn sẽ không đến vì mi. Hẩn sẽ đến vì ta.”

32.

Arian chờ sự triệu tập của cô trong một chiếc ghế gỗ lưng cao, ánh mắt ráo hoảnh của cô chú mục vào mảnh trời buồn bã xuyên qua ô cửa sổ mái. Cô đã giam giữ sự nhào lộn bất trị của mái tóc vào trong một búi nhỏ mộc mạc. Đôi tay cô xếp gọn trong lòng tỳ vào lớp vải thô màu đen của chiếc váy. Ngay khi những hạt mưa đầu tiên đập vào ô cửa sổ mái, mảng tường trượt mở và Linnet uốn cong một ngón tay vào cô. Arian đứng lên và theo sau hần xuống những bậc thang dốc và hẹp.

Cô rên rỉ thầm khi giọng nói sang sảng của ngài cảnh sát Ingersoll trôi qua phòng khách. “Làm sao lại có người có thể phủ nhận chúng ta là những người đàn ông chính trực bị vây quanh bởi bọn ma quỷ chứ? Hiến chương của chúng ta đã bị giật phăng ra khỏi chúng ta rồi. Những tên kẻ cướp đã chiếm những bờ biển của chúng ta. Thậm chí bọn Pháp cũng trở mặt chống lại chúng ta. Hãy nhớ lấy lời tôi – Ma quỷ và bọn phù thủy đang tìm cách để đẩy chúng ta khỏi vùng đất mà đức Chúa Nhân Từ đã trao cho chúng ta.”

Khi Linnet và Arian bước vào trong phòng khách, hai người đàn ông mặc đồ đen đang ngồi cùng Ingersoll đứng lên.

Linnet giữ khuỷu tay cô. “Miss Whitewood, hai quý ông này là John Hathorne và Jonathan Corwin, hai quan toà của vùng Boston chúng ta.”

Arian nghiêng đầu. Mr.Hathorne tăng hắng, chớp chớp đôi mắt có viền màu hồng giống như một con thỏ bồn chồn trong khi Mr.Corwin bệ vệ nghiêng đôi môi mỏng dính thành một đường kẻ chệch trách.

Người đàn ông thứ tư đứng tại cửa sổ với bàn tay nhét trong túi quần, quan sát bầu trời đêm tuôn tràn cơn mưa sẽ chất nặng thêm cho ban ngày sự ảm đạm.

“Cha Marcus!” Arian la lên.

Cô vặn người thoát khỏi tay Linnet và chạy đến bên người cha dượng. Trông ông có vẻ già hơn cô nhớ. Mi mắt ông rũ xuống với vẻ mệt nhọc và đôi vai trĩu xuống như thể bị đè nén bởi một sức nặng vô hình. Khi cô đứng nhón trên đầu ngón chân để nhấn môi cô trên gò má đồi mồi của ông, cô nhận ra lần đầu tiên rằng cô nhớ người đàn ông giản dị này nhiều biết bao. Giờ đây cô đã buộc phải từ bỏ giấc mơ trẻ dại của cô về một người papa yêu quý, cô nhận ra quả thực là Marcus đã luôn cố trở thành một người cha tốt với cô.

Nhưng có vẻ như sự cảm kích của cô đã đến quá trễ. Marcus đứng cứng nhắc trong vòng tay ôm của cô. Khi đôi cánh tay của Arian rơi xuống, ông quay trở lại ô cửa sổ mà không nói một lời.

“Miss. Whitewood,” Linnet thúc giục với vẻ thích thú rõ ràng. “Cô có thể quay lại lò sưởi và lấy một chỗ ngồi.”

Arian tuân lệnh, thả người vào trong một chiếc ghế mà Linnet đã chỉ định, đôi môi cô mím lại trong vẻ nổi loạn sừng sủa.

Linnet nghiêng chiếc ghế của hần trên hai chân, một vẻ trầm tư trong sự tao nhã bất cần. Arian vẫn còn có thể thấy những dấu vết bóng bẩy trong chiếc áo sơ mi trắng của hần với những chiếc khuy áo bằng đồng và cổ tay áo có diềm xếp nếp.

“Các quý ông,” hần nói, “Tất cả chúng ta đều biết lý do tại sao chúng ta tập trung tại đây tối nay. Các vị hần đã nghe về chứng cứ đệ trình chống lại Miss.Whitewood. Tôi đã kể với quý vị bằng cách nào sự can thiệp đúng lúc của tôi đã cứu cô ấy khỏi sự phẫn nộ sai lạc của đám đông.”

Arian bắt chéo chân tại mắt cá để kèm chế không đá bay ghế của hần khỏi người hần.

“Treo cổ cô ta,” Cảnh sát Ingersoll gầm gừ trích dẫn kinh thánh. “Người sẽ không để cho một phù thủy được sống”

Mũi của Mr.Hathorne nhả lại khi ông ta nghiêng người tới trước. “Có vẻ như có khá nhiều bằng chứng chống lại quý cô trẻ đây.”

“Thật vô nghĩa.” Mr.Corwin cắt ngang. “Tại sao đứa trẻ này lại bị treo cổ chỉ vì đôi chút trò tinh quái trẻ con chứ?”

Arian mỉm cười với người đàn ông già nua nghiêm khắc, hiểu được sự cảnh giác trong lời bênh vực của ông ta.

“Treo cổ cô ta!” Tay cảnh sát rống lên. “Cô ta là một phụ nữ. Cô ta là người Pháp. Cô ta là một phù thủy. Chúng ta còn cần thêm bằng chứng gì nữa chứ? Ai cũng biết bọn Pháp bắt nguồn từ ma quỷ.”

Arian không thể tranh cãi với ông ta về quan điểm đó. Cô đã được sinh ra từ một con quỷ đầy thôi.

Trong chớp mắt, tay cảnh sát lạc vào trong một cuộc kể lể say mê về tính cách của dân Pháp. Mr.Corwin cãi lại hần trên mọi quan điểm trong lúc Mr.Hathorne đồng ý một cách phần khởi với bất kỳ ai đang nói vào lúc đó.

“Các quý ông!” Chiếc ghế của Linnet đổ sầm xuống trên cả bốn chân. “Tôi tự trách mình đã để cho các ông đi đến sự bất đồng ý kiến này.” Hần đứng lên và bắt đầu thả bộ vòng quanh những chiếc ghế của họ, đôi tay hần khoá lại với nhau phía sau lưng. “Than ôi, tôi sợ rằng tôi đã chệnh mảng vì đã không cung cấp cho các vị tất cả các sự kiện của trường hợp này.”

“Hoặc bất kỳ sự kiện nào.” Arian thêm vào.

Linnet đi đến phía sau cô đủ gần để trao cho một lọn tóc bị tuột ra của cô một cái giạt ác hiểm. Cô nghiêng chặt răng.

“Trong những ngày và đêm kể từ khi tôi giải cứu Miss.Whitewood từ hồ nước, thật là cần thiết phải làm dịu đi gánh nặng của cô ấy.” Hần nhặt một mẫu chỉ khỏi áo gi-lê. “Có những nhân chứng trong làng sẽ chứng thực sự kiện rằng trong lúc tôi mang cô ấy trở lại nhà tôi, cô ấy đã vung tay lên và cổ bóp cổ tôi.”

Arian nhìn chăm chăm vào đôi giày của cô, cố đến tuyệt vọng để không mỉm cười với ký

ức thú vị ấy.

“Để bảo vệ cả cô ấy và chính mình khỏi những biến chuyển do ma quỷ xúi giục, tôi đã cho mời bác sĩ Stoughton để cung cấp một liều thuốc phiện mạnh. Trong lúc cô ấy bị tác động của thuốc, những câu chuyện huyền thuyên sai lạc của Miss.Whitewood đã tiết lộ cho tôi một bí mật tối tăm và đáng sợ.”

“Ông ta đang nói dối!” Arian bật đứng dậy.

Linnet vỗ hai bàn tay của hấn trên vai cô và đẩy cô ngồi xuống lại trong vẻ ân cần giả vờ. “Mạnh mẽ lên, con của ta. Hãy chống lại những con quỷ đã hành hạ con.”

Cô mím chặt môi lại với nhau, quyết định chống lại sự hành hạ của chỉ một con quỷ duy nhất.

Linnet bước đến lò sưởi, cầm lên một que còi bằng sắt, và còi cho ngọn lửa cháy bùng lên. Bóng tối bập bùng trên hình dáng hấn khi hấn nhìn vào mặt của từng người đàn ông. “Tôi thậm chí không thể tự mình mô tả về sự xoắn vặn mà tôi đã chứng kiến trong căn phòng ngủ đó.”

“Đừng cố, thưa ngài.” Ingersoll nghiêng người tới trước, vàng trán hồng hào của hấn lấp lánh mồ hôi.

“Trong lúc bị sở hữu bởi một trong những cơn ngất đáng sợ đó, Miss.Whitewood đã túm chặt lấy tay tôi và kéo tôi vào trong giường bằng một sức mạnh không thuộc con người.” Một vết đỏ ửng đẹp mắt trải qua xương gò má vương giả của Linnet.

Arian há hốc miệng, bị mê hoặc quá đỗi trước màn trình diễn của hấn để có thể dự đoán được những gì hấn sẽ nói kế tiếp. Thật quá dễ dàng để hiểu làm thế nào hấn tạo dựng được một cuộc sống trên khán đài Pháp trong tất cả những năm tháng đó.

“Trong khi cô ấy túm được tôi trong tay, cô ấy đã thì thầm với tôi một câu chuyện kinh khủng, thật vậy.” Hấn phủ một bàn tay che đi đôi mắt. “Cô ấy thú nhận với tôi rằng đêm trước khi bị trấn nước, một linh hồn tối tăm đã vượt qua cô ấy trong rừng. hấn đã khiến cô ấy bay trên một cây chổi quét lò đang lắc lư và làm theo những cách thức đen tối của hấn cho đến khi cô ấy thét lên trong sự thống khổ và niềm hoan lạc chết người.”

“Một incubus*!” Ingersoll rít lên.

*(*Incubus : theo truyền thuyết là một sinh vật siêu nhiên quyến rũ các phụ nữ trong giấc ngủ và khiến họ thụ thai. Đứa trẻ sinh ra từ incubus sẽ có năng lực siêu nhiên được gọi là champion)*

“Thật nhảm nhí, thứ đồ ác quỷ Beelzebub ba hoa khoác lác!” Arian la lên, bật khỏi ghế một lần nữa.

“Ngồi xuống nào, con gái.” Lời yêu cầu của Marcus đông cứng cô ngay tại chỗ. Ông quá yên lặng đến mức cô gần như quên mất ông đã ở đó. “Hãy để cho đức cha tốt lành kể nốt. Chúng ta sẽ không nghe thêm một lời nói láo xược nào của con nữa đâu.”

Arian ngồi xuống, chuyển ánh mắt lên các vì kèo trên mái nhà để giữ những giọt lệ trong mắt không rơi xuống. Không hiểu sao sự phản bội của Marcus gây đau đớn hơn tất cả.

Mr.Corwin tăng hắng. “Vây bây giờ chúng ta có được những câu chuyện huyền thuyên do

ảnh hưởng thuốc phiện của một cô gái trẻ trong thời kỳ đơm hoa của người phụ nữ. Ông có còn bất kỳ bằng chứng hữu hình nào để kết tội đứa trẻ này không, đức cha?”

Arian muốn ôm choàng người quan toà già kỳ dị. Nhưng nụ cười ngọt xót của Linnet đã gỡ băng giá chảy xuyên qua mạch máu cô.

“Oh, vâng, Mr. Corwin. Tôi có bằng chứng. Sau khi chịu đựng một trong những cơn choáng ngất này, Miss Whitewood trượt vào trạng thái chết sống. Đó là lúc tôi quyết định rằng thật khôn ngoan khi có bác sĩ Stoughton xem xét thân thể cô ấy tìm những dấu ấn của quỷ dữ.”

Đôi gò má của Arian bừng cháy với sự tủi nhục. Mọi người trong phòng khách đều biết những dấu hiệu đó chỉ được tìm trong vùng thầm kín nhất của cơ thể.

Linnet trao cho cô một cái gật đầu công nhận đầy nhạo báng làm tăng nhanh nhịp thở của cô. “Sự khám xét đã được hướng dẫn hợp cách, Miss Whitewood. Goodwife Burke đã có mặt trong phòng vào lúc đó.”

Ingersoll rút một chiếc khăn tay từ trong túi quần và lau trán. “Tôi không thể hình dung tại sao tôi không được triệu tập để chứng kiến sự kiểm tra này.”

“Ông có tìm thấy bất kỳ dấu hiệu nào như thế không?” Mr. Corwin hỏi gặng.

Linnet lắc đầu buồn bã. “Chúng tôi không thấy. Nhưng chúng tôi khám phá ra vài thứ khác.” Hắn mím môi. “Tôi biết không có cách thức tế nhị nào dành cho cụm từ này. Cô gái này đã không ...còn màng trinh. Cô ta không phải là một trinh nữ.”

Tiếng hỗn hển bị xúc phạm của Arian bị chìm khuất bởi tiếng reo hò đắc thắng của Ingersoll. Gương mặt tròn của viên cảnh sát nứt ra một nụ cười toe toét hung ác. “Cô ả là một phù thủy và là một con đĩ. Sắp xếp một vụ xử và treo cổ cô ta lên thôi.”

Mr. Corwin lắc đầu. “Một vụ xử sẽ không có ích lợi gì lúc này. Chúng ta không thể treo cổ cô ta nếu có khả năng nhỏ nhất rằng cô ta có thể đang mang một đứa bé.”

Linnet uốn cong một bên chân mày. “Điều đó có khả năng không, Miss Whitewood?”

Arian nhìn chằm chằm vào trong lòng, nhớ lại sự dào dạt của làn nước nóng tràn qua da thịt trần truồng của cô, hơi nước bốc lên từ làn da vàng óng của anh, tiếng rên rỉ trầm trầm hài lòng của anh khi anh kết hợp thân thể của anh với của cô. Bàn tay cô vặn xoắn với thôi thúc muốn ôm lấy bụng cô, thưởng thức ý niệm hấp dẫn không thể cưỡng lại được rằng tử cung của cô có thể lúc này đang nuôi dưỡng đứa con của Tristan. Mặc dù cô biết cô đang ở trong bàn tay xảo quyệt của Linnet, cô không thể triệu được ngay cả một bóng ma của sự hổ thẹn.

Ngẩng cao đầu, cô nhìn vào mắt hắn với sự kiêu hãnh gần giống như ngạo mạn. “Có.”

Mr. Corwin đứng lên, sự đau buồn của ông thật rõ ràng. “Miss Whitewood, nếu chàng trai nào đó trong làng đã xâm hại cô, bây giờ là lúc nói tên hắn ra. Đây không phải nỗi ô nhục mà cô phải chịu đựng một mình.”

Arian lắc đầu im lặng, ân hận rằng cô không thể nhìn vào đôi mắt đứng đắn của ông.

Gã cảnh sát Ingersoll cũng chất đống trên chân hắn, minh chứng cho một quyết định đã được tạo thành. “Tôi có một bộ cùm trên mình ngựa. Tôi sẽ hộ tống con đĩ dâm ô này và mằm mống yêu ma của cô ta vào tù.”

“Không,” Mr. Corwin nói, tính uy quyền trong giọng ông làm Ingersoll ngừng lại giữa đường. “Tôi sẽ không cho phép đứa trẻ mong manh này trải qua tháng kể tiếp, hoặc chín tháng kể tiếp, bị cùm trong một xà lim bẩn thỉu.”

Marcus mở miệng, rồi đóng lại.

Linnet giải cứu ông, ra vẻ thương cảm. “Chúng ta hầu như không thể mong đợi Whitewood tốt bụng mang cô gái trở lại nhà của ông ấy. Cô ta đã cố giết ông ta một lần trước đây. Nếu Miss Whitewood đồng ý, cô ấy có thể ở lại với tôi cho đến khi số phận của cô ấy được quyết định.” Hắn khuyu gối xuống trước cô và túm chặt bàn tay cô trong tay hắn, đôi mắt hắn nâu và quyến rũ như của một con chó con. “Con sẽ quan tâm và chịu đựng cùng ta chứ, con của ta, hay là con thà đi theo viên cảnh sát tốt bụng vào tù hơn?”

Ingersoll liếc đôi môi hình củ hành của hắn chờ đợi.

“Làm sao tôi có thể từ chối một đề nghị tử tế đến thế?” Arian đáp mà không hề chớp mắt. “Dĩ nhiên là tôi sẽ chọn ở cùng ông rồi, thưa đức cha.”

Lầm bầm gì đó về đồ đồ láo xược và con cái của quỷ dữ, Ingersoll đập chiếc nón vào đầu, xô mở cửa, và đột kích vào trong màn mưa.

“Tôi nên nói với tay cảnh sát trước khi hắn xúi giục một đám đông khác nữa.” Mr. Corwin trao cho Arian một nụ cười đau khổ để chia tay. Gió quất chiếc áo choàng của ông bay phần phật khi ông biến mất vào trong màn đêm, Mr. Hathorne nhanh chóng theo gót ông.

Marcus lúng túng di chuyển từ chân này đến chân kia. “Tôi tốt hơn cũng nên về nhà thôi. Gia súc cần phải cho ăn.” Ông lủi vào trong cơn mưa mà không một lần nhìn lại phía sau vào Arian. Đóng sầm cánh cửa phía sau ông.

Marcus co ro bên cạnh con ngựa của ông, nhìn chăm chăm trở vào ngôi nhà của Linnet qua màn mưa lạnh. Một cặp đèn dầu chiếu sáng xuyên qua cửa sổ trước nhà, làm đêm bừng lên với quãng sáng dễ chịu của nó.

Một chiếc ấm đun nước bằng sắt bay qua cửa sổ. Qua sự tuôn đổ của cơn mưa, Marcus nghe thấy một tiếng thét lạnh mạ và tiếng loảng xoảng đáng sợ của kim loại va vào đá. Linnet vấp vào trong tầm nhìn, xoay tròn khi chiếc nắp của thùng khuấy bơ đập vào cạnh đầu hắn. Hắn gầm gừ và nhảy trở lại chỗ cũ chỉ để buộc phải lao ra phía sau một chiếc ghế khi một chiếc đĩa bằng sứ bắn tung toé trên bức tường phía sau hắn.

Marcus lắc đầu. Chẳng có gì thích thú khi nhìn những thứ đồ đó bay xuyên qua không khí. Ông đã chứng kiến đủ những cơn thịnh nộ của Arian để biết rằng điều đó chỉ khiến cho bàn tay xinh xắn của cô giáng cấp một căn phòng ngăn nắp nhất thành bãi chiến trường. Tiếp theo sau một tiếng thét giận dữ khác và một tiếng rống đau đớn, ông trèo lên ngựa và dẫn nó vào một chuyển động chạy nước kiệu, kéo vành nón sát đôi mắt trầm tư để che chở chúng khỏi cơn mưa.

Mảng tường dầu kín trượt mở, Linnet lướt vào trong tầng áp mái, đôi mắt sẫm màu của hắt âm ỉ cháy bên dưới những nếp xếp của lớp băng thuốc cao cổ truyền. Arian ngồi tựa vào những chiếc gối trên giường, đôi tay xếp e dè trên lòng. Với gương mặt đóng khung bởi những đường diềm cứng đờ của chiếc áo ngủ bằng vải thô, cô có thể là một thiên thần sinh đôi với những tiểu thiên sứ thép vàng đang lơ lửng bên trên cô.

Linnet nhìn chằm chằm xuống cô. “Mi không đáng là con gái ta.”

Hắn nói bằng thứ tiếng Pháp hoàn hảo và Arian đáp lại cùng một kiểu mà thậm chí không nhận ra. “*Merci beaucoup, mon pere.*” (*Cám ơn nhiều, cha của tôi – Tiếng Pháp.*)

Lời nhạo báng của hắt bén ngọt. “Nếu mi nhấc một tay lên với ta lần nữa, ta sẽ tự tay treo cổ mi.”

“Và đánh liều mọi thứ sao? Rốt cuộc thì tại sao ông cần phải phiền hà để giành cho được tôi ở lại một cách chính thức nếu như ông không cần tôi? Ông hắt là không tin cậy vào khả năng của ông trong việc xử Tristan đến với sự diệt vong của anh ấy như ông đã ra vẻ.”

Tiếng cười của Linnet thậm chí còn xấu xa hơn sự nhạo báng của hắt. “Tristan sẽ chẳng thềm băng ngang qua đường để giúp mi, hưởng hồ ba thế kỷ, cung của ta. Ta mới là người mà hắt tìm kiếm khi hắt đến. Mi chỉ là một khoản dự phòng. Một người đàn ông với cái tôi bao la như Tristan sẽ hy sinh khá nhiều để bảo vệ cho người thừa kế của hắt – có lẽ ngay cả mạng sống của hắt.”

Arian kèm một cơn rùng mình trước lời dự đoán. “Điều gì xảy ra nếu kế hoạch của ông thất bại? Điều gì xảy ra nếu không có đứa trẻ nào? Điều gì xảy ra nếu Tristan thậm chí không thềm đến?”

Linnet lưỡng lự trong không nhiều hơn một nhịp tim đập. “Vậy thì quan toà có thể xử mi tội phù phép... với sự ban phúc của ta.” Hắt thả nhanh một cái cúi chào quả quyết. “Ngủ ngon, con gái. Mơ đẹp nhé.” Mảng tường đóng sầm lại sau lời nói cuối cùng một cách ảm đạm.

Arian khoá đôi tay đang run rẩy lại với nhau, bị dằng xé giữa lời cầu nguyện rằng Tristan sẽ đến sớm hoặc đừng bao giờ đến.

33.

HIỆN TRƯỜNG TỘI ÁC. KHÔNG BƯỚC QUA.

Copperfield lùa sang bên cạnh mảnh băng cảnh báo rách tả tơi. Chúng dập dờn trong cơn gió tháng Giêng đang vật vã giống như một cánh diều màu vàng chói chang, như đang chế nhạo

nổi đau buồn của cậu ta.

Một đoàn những chiếc máy cưa gỗ đã phong toả những khối nhà xung quanh toà Tháp, tạo cho sự chen lấn và hối hả của Đại lộ số Năm có vẻ như một thế giới xa xôi khác. Bóng mây ảm đạm của sự bỏ bê bao trùm lên toàn bộ cấu trúc. Chúng bị bỏ rơi bởi các nhân viên, cư dân của chúng, khách viếng thăm, thậm chí cả báo chí, sau những tuần lễ thận trọng tránh những đơn vị lưu động của họ và những chiếc trục thăng đã thất bại trong việc chọc thủng bức màn bí mật bao quanh sự biến mất của nàng dâu trẻ trung xinh đẹp của Tristan Lennox.

Tiếng bước chân của Copperfield vang vọng khi đi qua hành lang hoang vắng. Toà Tháp nhắc cậu nhớ đến một lăng mộ - “Một lăng mộ trắng toát đầy những bộ xương của người chết.” Thế nhưng, bộ xương duy nhất được vùi chôn trong cái lăng tẩm này là của Tristan.

Cậu đi vòng qua những thang máy chính đến thang tốc hành, biết rõ nơi sẽ tìm thấy những gì cậu đang tìm.

Trước khi bước ra khỏi thang máy, cậu lật cổ áo khoác lên, như thể nó có thể bảo vệ cậu khỏi nhiều thứ hơn chỉ những cơn gió giạt giá buốt đang đập liên hồi vào nóc toà Tháp. Ít ra lần này không có tuyết. Bầu trời hoang tàn như gương mặt của người đàn ông đứng trên rìa mái, đang tìm kiếm trên mái vòm xám xịt, lạnh lẽo của nó bằng đôi mắt đầy bóng tối.

Copperfield gần như chùn bước ngay cái nhìn đầu tiên về Tristan sau hơn một tháng. Gương mặt của bạn cậu hốc hác, đôi mắt trũng sâu vì thiếu ngủ. Khắc sâu trong nét mặt lạnh lẽo đó là một bóng ma của một người đàn ông già nua đau khổ mà anh sẽ trở thành. Nếu anh sống đủ lâu.

Cop tham gia với sự hành xác của anh. Tristan không mặc áo khoác, dường như đã trở tro với cái lạnh. Copperfield cố không tự ôm lấy bản thân vì đang lạnh run.

Cậu gần như hoảng hồn khi Tristan phá vỡ sự yên lặng trước. “Cherie thế nào?”

Cậu nuốt lại một nụ cười dần dần. “Hết sức tuyệt. Tớ đã tặng cô ấy một chiếc nhẫn đính hôn vào Giáng Sinh, nhưng cô ấy nói hôn nhân là một cam kết trọng đại và cô ấy cần chút thời gian để suy nghĩ thấu đáo.”

Nụ cười của Tristan ảm đạm. “Nói cô ấy đừng đợi quá lâu. Cô ấy có thể kết thúc trong sự vĩnh hằng.”

Cop nhét bàn tay vào trong túi quần. “Brenda gọi đến gần như mỗi ngày để kiểm tra cậu. Bà ấy nghe có vẻ khá hoảng loạn.”

Sự chế nhạo nhẹ viển quanh giọng của Tristan. “Có lẽ bà ấy muốn được bảo đảm là tớ sẽ bao gồm cả bà ấy vào trong di chúc của tớ.”

Tuyệt, điều đó chắc chắn trao cho cậu sự mở đầu mà cậu đang nhắm đến, Cop nhần nhó nghĩ. “Tớ đã nói chuyện với thẩm phán hôm nay. Ngày xử án đã được xác định.”

Vẻ mặt của Tristan không hề dao động.

“Cậu có biết New York đã phục hồi hình phạt tử hình vào mùa thu năm chín mươi lăm không?” Cop hỏi, tuyệt vọng khiêu khích anh thoát khỏi sự thờ ơ.

Điều đó chỉ kiếm được cho cậu ta một cái nhún vai lãnh đạm.

“Tớ không hiểu tại sao cậu không để Sven và tớ ra làm chứng nhân danh cậu.”

Tristan khịt mũi với vẻ khinh thị. “Thứ lỗi cho tôi, thưa quý toà, nhưng tôi muốn tạo nên một bản kiến nghị rằng sự buộc tội chống lại thân chủ của tôi phải bị bỏ qua vì rằng chính tôi và những nhân chứng có tiếng tăm khác bên bào chữa đã chứng kiến Miss Arian Whitewood bị hút xuyên qua một cơn lốc thời gian vào đêm cô ấy được cho là bị giết.” Anh nhún vai. “Không. Cám ơn. Cậu sẽ chỉ thành công trong việc khiến Sven bị trục xuất và tự khai trừ cậu khỏi luật sư đoàn. Cậu có thể cũng gọi Wite Lize lên ghế nhân chứng.” Anh bắn cho Cop một ánh nhìn phiến muộn. “Và cả hai chúng ta đều biết *lão* đang ở trong tình trạng nào rồi. Với lịch sử trước đây của tớ, tớ e rằng thẩm phán sẽ không có khuynh hướng quá xem nhẹ những mảnh then chốt của chúng cứ gián tiếp. – chẳng hạn như sự kiện rằng vợ của tớ đã bị biến mất trong hơn hai tháng và đôi tay tớ đã vấy đầy máu của cô ấy. Oh, phải, và chúng ta hẳn cũng chưa quên rằng một nửa New York đã nhìn thấy chúng tớ có một cuộc cãi nhau dữ dội ngay giữa tiệc cưới.”

Anh đánh bật một cách hiệu quả mọi tranh luận pháp lý mà Cop đã chuẩn bị.

Kéo giật đuôi tóc trong sự thất vọng, Cop nhিপ bước ra xa khỏi anh rồi quay trở lại lần nữa. “Cậu có câu trả lời cho mọi thứ, đúng không? Ngoại trừ một câu hỏi đã ám ảnh tớ kể từ khi cô ấy biến mất. Tại sao cậu không sử dụng Warlock để theo sau cô ấy và mang cô ấy trở lại? Tớ biết cậu khinh miệt thứ chết tiệt ấy và sợ rằng sức mạnh của nó sẽ bị sử dụng sai, nhưng một người phụ nữ như Arian không đáng để cậu đánh liều linh hồn của mình sao?”

Copperfield rút cuộc cũng thành công trong việc kích động được một phản ứng, dù không chính xác như cậu đã mong đợi. Tristan túm lấy ve áo khoác của cậu, đôi mắt bùng cháy lên những cảm xúc mạnh mẽ trên gương mặt hốc hác. “Tớ sẽ bán linh hồn cho ma quỷ đổi lấy một cơ hội được ôm cô ấy trong tay tớ một lần nữa trước khi tớ chết! Sao cậu dám ngụ ý rằng tớ sẽ không như thế chứ?”

“Vậy thì tại sao?” Cop thì thầm, không thể hiểu được.

Tristan buông cậu ra để với tay vào trong túi quần và kéo ra một mảnh giấy cũ nát. Anh trao nó cho Cop. “Thứ này đang đợi tớ vào ngày cậu đón tớ ra khỏi tù sau khi rút cuộc cậu cũng thuyết phục được thẩm phán cho nộp tiền bảo lãnh. Ngày mà họ trả lại Warlock cho tớ giữ.”

Đó là một bản fax ghi ngày 26/11/96 – ngày sau khi Arian biến mất. Bản fax được gửi từ toà án thành phố ở Gloucester, Massachusetts, vào lúc 0800 giờ và trông giống như một bản sao của một văn bản lịch sử ít người biết đến.

Cậu ném cho Tristan một ánh mắt bối rối. “Tớ nghĩ đội điều tra của cậu đã bới tung mà chẳng kiếm được gì ngoài vài kết quả không chút giá trị.”

“Chúng đã như thế,” Tristan nói nhỏ nhẹ. “Cho đến khi Arian quay lại.”

Bất thành linh, Cop không muốn đọc bản fax. Không muốn những từ ngữ lạnh lẽo đó in dấu vết trong trí não cậu. Nhưng bị bẫy bên dưới ánh mắt sáng quắc không tha hiệp của Tristan, cậu không có lựa chọn nào khác.

Nuốt xuống cục nghẹn trong cổ họng, cậu nhẹ nhàng đọc, “Vào ngày ba mươi một tháng mười trong năm một ngàn sáu trăm tám mươi chín của Chúa, một phù thủy bị buộc tội mang tên Arian Whitewood đã bị treo cổ...” Giọng cậu ngập ngừng, “...cho đến chết.” Cop vò nhàu tờ

giấy trong nắm tay. Những giọt lệ rỉ ra từ đôi mắt cậu.

“Chúng đã treo cổ cô ấy, Cop. Bọn chúng đã treo cổ cô phù thủy nhỏ bé xinh đẹp vui tươi của tớ.” Tristan ra hiệu với bầu trời trống rỗng, giọng anh buồn thảm. “Nếu cô ấy ở một nơi nào đó ngoài kia, lạc trong thời gian, cậu có nghĩ tớ sẽ biết được không? Cậu không nghĩ rằng tớ sẽ cảm nhận được tiếng thì thầm từ hơi thở của cô ấy ư? Ngửi được mùi tóc thơm ngát của cô ấy trong gió ư? Cô ấy đã chết rồi!” Anh nghiêng ra từng từ một cách man dại. “Cô ấy đã mục rữa trong nắm mộ của cô ấy trong hơn ba trăm năm rồi. Tất cả là bởi vì tớ đã bướng bỉnh chết tiệt không chịu tin cô ấy. Cô ấy đã chứng tỏ bản thân xứng đáng với niềm tin của tớ bằng cách quăng mình ra phía trước để đỡ đạn cho tớ.”

Bản fax chấp chới bay khỏi những ngón tay Cop, nhưng Tristan không cố ngăn lại. Họ nhìn nó trôi dạt đến rìa nóc nhà giống như một búi mây trời.

Copperfield giữ sự im lặng của anh lâu hết mức có thể trước khi buột miệng, “Oh, Tại thế quái nào mà cậu không nhảy xuống đi?”

Tristan thụt lùi như thể anh vừa bị đánh. “Cái gì?”

Cop quét bàn tay cậu ra rìa mái nhà. “Tại sao cậu không chỉ nhảy xuống và cứu những người đóng thuế khỏi những phí tổn về việc hành hình cậu nhỉ?”

Tristan chớp mắt, trông có vẻ khá sửng sốt. “Tớ luôn biết các luật sư là một lũ người hoài nghi, nhưng không phải việc khuyên thân chủ của cậu tự sát sẽ cắt giảm những cơ hội để cậu thu thập những khoản phí cao cắt cổ của cậu sao?”

“Tớ thà từ bỏ các khoản phí hơn nhìn cậu thờ thần quanh toà Tháp giống như tay Heathcliff ủ ê trong tác phẩm *Đồi gió hú** ở trường trung học. Nếu cậu quá bận rộn với những cảm giác thương tiếc để có thể nhắc cập mô hình thống thiết của cậu lên và đi cứu vợ cậu...”

*(*Đồi gió hú – Wuthering Height, tác phẩm duy nhất của Emily Bronte sáng tác năm 1847, một tác phẩm kinh điển của văn học Anh, được giảng dạy trong trường trung học phổ thông của Mỹ. Một câu chuyện tình yêu vừa ma mị vừa nồng nàn tha thiết, tình yêu trộn lẫn với căm thù trong bối cảnh một cánh đồng hoang của nước Anh. Trong truyện Heathcliff bị ám ảnh bởi hồn ma của Catherine đã chết, người ông ta yêu hơn chính mạng sống, những cũng căm thù nhất đời...)*

“Cậu không nghe một từ nào tớ đã nói à?” Tristan hét. “Arian đã chết!”

Cop trề môi, “Tớ không thể tin cậu lại cho phép một thứ nhỏ nhặt giống như điều đó chần giữa các cậu.”

Tristan đang nhìn chăm chăm vào cậu, rõ ràng đang bị xâu xé giữa thống khổ và hy vọng. Anh tiến một bước về phía cậu, rồi một bước nữa, lùi khỏi rìa mái. “Nếu cậu đủ độc ác để đề nghị với tớ niềm hy vọng mà không có cơ sở nào,” Anh nói khàn khàn, “Thề có Chúa làm chứng, tớ sẽ ném *cậu* ra khỏi mái nhà.”

“Cậu không phải làm thế đâu.” Cop hứa với bạn, môi cậu cong lên trong một nụ cười lười nhác. “Nếu tớ sai về điều này, tớ sẽ tự nhảy.”

“Người đàn bà của quý dữ!”

Tiếng la khàn khàn tấn công Arian ngay phút cô xuất hiện từ cửa trước của nhà Linnet. Cô kéo chiếc mũ trùm trên chiếc áo khoác để che mặt cô.

“Con điểm của Satan! Đi gặp tình nhân của mày, phải không? Để hắn có thể cấy thêm một con quỷ con nữa vào trong bụng mày à!”

Giữ chặt gói đồ bên dưới cánh tay, cô cúi đầu xuống và chạy ngang qua con đường dơ bẩn, cầu nguyện rằng cô có thể đến bìa rừng mà không bị bám theo. Một nắm bùn bắn tung toé trên lưng áo khoác của cô.

Cô quay nhìn quanh. Hai cậu bé hụp xuống bên kia đường, xúc lên những nắm bùn đầy và chuẩn bị phóng đi. Trong ba tuần lễ vừa qua, cô đã thấy chúng và nhiều người khác giống như chúng rình mò quanh ngôi nhà gỗ của Linnet, hy vọng nhìn thoáng được cô. Nếu bầu trời không đe dọa đổ mưa lần nữa, sẽ có thêm nhiều người nữa.

Thằng bé cao nhất vênh đầu, chiếc áo khoác bằng dạ mỏng khiến nó trông như con trai của một gia đình giàu có. “Ngày tốt lành, phù thủy. Chị họ tôi nói cô nên từ bỏ tên tình nhân ma quỷ của cô và cho một người đàn ông có thật thưởng thức. Anh ta sẽ còn hơn cả hạnh phúc để được gặp cô trong rừng vào buổi chiều nào đó và chỉ cho cô...”

Cậu bé kêu ăng ẳng khi bị một nắm bùn của Arian phóng ngay vào mũi. Cả hai cậu bé oà khóc và chạy trốn, nức nở rằng phù thủy xấu xa đã ném một lời nguyền vào chúng.

Arian thở dài và lắc đầu. Cô hầu như không trách bọn trẻ vì lặp lại như vẹt sự ác tâm được nuôi dưỡng bởi những bậc huynh trưởng của chúng.

Cô lướt vào trong rừng, lòng thầm biết ơn được thoát khỏi bầu không khí ngột ngạt trong nhà của Linnet trong vài giờ. Những bụi cây thấp mọc vào đường viền áo khoác của cô, những cành nhánh của chúng trơ trụi báo hiệu mùa đông đang đến.

Arian ngồi xuống một lóng cây đổ và đặt bữa tối gồm miếng bánh nướng nhân thịt bò còn ấm ấm bên cạnh cô. Linnet đã cho phép cô đi thơ thẩn trong vòng kiểm soát, biết rõ rằng chỉ cần nhiều hơn ba bước về bất kỳ hướng nào sẽ triệu tập một đám đông có ý định gây tổn hại cho cô nhiều hơn nụ cười chế nhạo của hắn từng có thể làm được. Sự tin cậy của hắn rằng cô sẽ không chạy trốn đã làm cô tổn thương. Cả hai bọn họ đều biết cô chẳng có nơi nào để đi.

Arian vói tay lấy bữa tối của cô. Lóng cây trống rỗng. Cô liếc nhìn bên dưới nó nhưng chẳng tìm thấy gì ngoại trừ những con bọ cánh cứng đang đào bới vào trong lớp đất đen. Cô vươn thẳng người, cau mày. Cô biết rằng không hề có yêu tinh hay ma quỷ gì trong Gloucester.

Một tiếng tóp tép hài lòng từ phía sau bụi cây gần đó chứng minh rằng cô đã sai. Khi Arian rón rén tiến đến bụi rậm, nó run run xao động. Nhưng trước khi thứ đã chiếm giữ nó có thể lẫn mất, cô đã vói tay đến những nhánh cây đầy gai và giữ chặt một bàn chân mang vớ đen. Cô kéo ra một thần lùn nhẵn nhúm mang hình hài một phụ nữ, và nhận ra đó chính là người phụ nữ Scot đã cứu cuộc đời cô bằng cách ăn cắp miếng bùa từ Linnet và thả nó vào trong hồ nước.

Arian nhặt một nhánh lá khô khỏi mái tóc của người phụ nữ, thích thú với cảm giác mới mẻ được cao vượt hơn một ai đó. “Bà là một tên trộm khủng khiếp, Becca. Thật kỳ diệu là họ đã không treo cổ bà.”

Người phụ nữ già chùi nước thịt bò chảy xuống cằm. “Tôi là một kẻ cắp tốt cũng giống như cô là một phù thủy tốt, cô gái.”

Arian mỉm cười gượng gạo. “Chỉ có Chúa tin lời bà thôi. Tôi sẽ bị hành hình xong từ lâu trước khi bà đạt được điều đó.”

Becca liếm ngón tay xương xẩu của bà, ánh mắt ranh mãnh trườn xuống bụng của Arian. “Không, nếu có ở đó một hạt giống của quỷ như dân làng đang bàn tán.”

“Ôi, Becca,” Arian quở trách, “Tôi đã mong điều tốt hơn ở bà.” Gương mặt dài dàu sương gió của người phụ nữ tách ra một nụ cười toe toét. “Tên quỷ duy nhất đang gieo rắc những hạt giống vào bọn họ là tên quỷ duyên dáng với chiếc lưỡi bạc. Ai đã làm ô danh cô thế, cô gái? Có phải chàng trai giữ ngựa Churchill bị quất roi da không? Hay cậu bé Burroughs hoang dã đó?” gương mặt của Arian tối sầm và giọng của Becca mềm lại. “Đừng nghĩ quá cay nghiệt về các anh chàng. Để cưa đổ một trinh nữ trẻ đoan trang, nhiều người đàn ông tốt đã nói những lời hứa hẹn mà anh ta không có ý định giữ.”

“Người đàn ông của tôi không hề hứa hẹn gì hết,” Arian thì thầm đầy cay đắng. *Trừ phi bà tính những lời thề trong lễ cưới của anh ấy.*

“Nhưng anh ta yêu cô đúng không? Không cần phải đổ ửng lên thế đâu, nhóc. Chỉ kẻ dối trá đáng xấu hổ nhà hăn mới thế, khi không đến để công bố về cháu trước đám đông.” Becca vươn tay để vỗ nhẹ vào bụng của Arian. “Tôi là một bà mẹ ở quê hương tôi. Tôi rất tiếc, cô gái, nhưng chẳng có đứa bé nào đang được nuôi dưỡng trong bụng cô hết.”

Lời của Becca chỉ khẳng định thêm những gì mà Arian đã nghi ngờ, nhưng cô vẫn cảm thấy đau đớn vì mất đi đứa trẻ tóc vàng, bẽn lễn mà cô không bao giờ có. Cô ngồi xuống lóng cây, chống cằm lên lòng bàn tay. “Có lẽ anh ấy không đến với tôi được nữa rồi, tôi sợ lắm.” Nói những từ ngữ đó ra thành lời khiến cô cảm thấy tệ hơn cô từng hình dung. “Chúng tôi có một sự hiểu lầm. Anh ấy có lý do để nghi ngờ lòng trung thành của tôi.”

“Anh ta nghĩ cô đã lật váy lên cho một người khác sao?”

“Ôi, không! Một kiểu trung thành khác.”

Becca lắc đầu. “Chẳng có kiểu trung thành nào khác giữa một người phụ nữ và một người đàn ông hết. Ít nhất cũng không đáng để chết vì chúng. Và cô sẽ chết nếu anh ta không đến.” Giọng bà chìm xuống thành tiếng cầu nhàu khàn khàn. “Tay thuyết giáo mang đôi mắt quỷ dữ đó không dự định một cuộc xét xử nào đâu, cô gái. Chỉ một cuộc hành hình vào một đêm không trăng khi bóng tối che dấu ngay cả những hành vi bẩn thỉu nhất.

Arian nhìn chăm chăm lên người phụ nữ nhỏ bé khi khu rừng đã trở nên sẫm hơn, như thể sự đen tối đã phủ lên chúng. “Nhưng những quan toà từ Boston... Mr.Corwin... Mr.Hathorne...”

Becca giữ cầm của Arian trong bàn tay xương xẩu, sự nắm giữ của bà vững vàng đến không ngờ. “Không có quan toà tốt ở Boston nào hết đâu, cô gái. Chỉ có đám đông, sợi dây thòng lọng và cô thôi. Hãy triệu tập gã tình nhân này, bất kể có là ma quỷ hay không, trước khi quá trễ.”

Arian nhìn theo ánh mắt của người phụ nữ già hướng lên bầu trời. Giữa những nhánh cây

trơ trụi, vầng trăng đang hiện ra nhỏ bé hơn một mảnh ngà voi trong bầu trời chiều.

34.

Một bức màn tối sẫm của bầu trời gợn sóng lẫn tăn và tròng trành. Một con sóc chuột lảng vảng trên tán lá ẩm ướt, đứng trên chân sau, mũi run run hiếu kỳ trong sự im lặng kỳ quái. Chỉ một giọt lệ rơi xuống, lớp vải trời tách ra, khiến những sinh vật bé tí hon chạy nhốn nháo tìm nơi an toàn.

Bị bao bọc trong luồng gió mùa đông và sương mù New York, Tristan bị đổ trần ra từ một cái lỗ đang há miệng, chân tay anh bị quăng quật dữ dội khi anh đâm sầm vào một mạng lưới chằng chịt của những nhánh cây trơ trụi. Anh bị giộng ầm xuống mặt đất, nguyên rửa đám lá rụng vì đã không êm ái những chúng có vẻ thế.

Ngay khi anh sắp lấy lại được hơi thở, Copperfield xuất hiện, lao khỏi bầu trời với tốc độ đáng sợ. Tristan uốn người để lăn đi, nhưng trước khi anh có thể, Cop đã hạ cánh trên ngực anh. Khi cuối cùng Cop cũng hồi phục đủ để lăn khỏi anh, Tristan đã lẩm bầm một lời nguyện rửa.

“Vui lên nào,” Cop nói. “Nếu tớ đáp xuống thấp hơn một foot, cậu sẽ không cần đến Arian – hay bất kỳ phụ nữ nào nữa”

Tristan ngồi dậy, ném một nắm lá vào đầu bạn anh. Một làn gió nhẹ thì thảo xuyên qua rặng cây.

Lỗ hổng trong bầu trời đã đóng lại, hút theo những dấu vết cuối cùng của những hoá chất công nghiệp ô nhiễm và khói thải. Trong chỗ của nó treo lơ lửng một vòm bóng tối lạnh lẽo, không có thứ gì ngoại trừ vài đốm sáng ngoan cố. Vầng trăng chẳng ở nơi đâu trong tầm nhìn.

Tristan tự hỏi không biết Arian có cảm thấy sự mất mát này khi lần đầu cô đến thành phố New York không. Anh không chắc chắn anh nhớ điều gì nhất – sự ô nhiễm tiếng ồn hay ô nhiễm không khí.

Anh kiểm tra túi quần để chắc rằng Warlock vẫn sống sót sau chấn động đó, trong lúc Copperfield cào xuyên qua đám lá cây. “Chết tiệt. Tớ không thể tìm thấy cái rìu của tớ.”

Tristan tham gia cuộc tìm kiếm. “Nó được làm bằng cao su. Dù sao thì nó có thể làm được điều gì tốt đẹp cho chúng ta nào?”

Cop hít vào. “Thật dễ dàng với cậu để nói thế. Cậu đâu phải đào bới mọi cửa hàng kịch nghệ trong New York để cố tìm trang phục cho một người hành hương và một người Anh-Điêng. Nếu chúng ta không trả lại những thứ này vào thứ Hai, Người chủ cửa hàng sẽ tính giá gấp đôi.” Cậu càu nhàu với vẻ thoả mãn khi cậu tìm ra món đạo cụ bị thất lạc.

Tristan trèo đến chân cậu. “Tớ nghĩ tớ nên yêu cầu trả lại tiền. Trông cậu giống y như Tonto ấy.”

Cop chỉnh lại miếng băng cột đầu bằng da, toét miệng cười ngang tàng. “Tớ là Tonto*. Và cậu, *kemosabe*, là Miles Standish*.”

*(*Hai nhân vật song hành trong phim kỳ sĩ cô độc – The Lone Ranger, một là hồn ma của người da đỏ ‘Tonto’, một là người hành hương da trắng ‘Miles Standish’. Kemosabe là tiếng thổ dân Mỹ chỉ bạn trung thành. Câu này được Johnny Deep trong vai Tonto nói như một slogan trong phim)*

Tristan kéo giạt cổ áo hồ bột, nghĩ chẳng có gì đáng ngạc nhiên là những người Thanh Giáo lại quá kềm chế nếu họ luôn phải mặc nhiều lớp quần áo như thế này. Lợi thế khả dĩ duy nhất là việc để cho Arian nhẹ nhàng cởi từng lớp ra bằng những ngón tay thanh nhã của cô cho đến khi...

Hình ảnh đầy khao khát đó gợi ra nỗi sợ hãi mạnh đến nỗi anh chỉ có thể thì thầm, “Điều gì xảy ra nếu đó là ngày một tháng mười một, Cop? Điều gì sẽ xảy ra nếu chúng ta đến quá trễ?”

Cop vỗ một bàn tay khích lệ trên vai Tristan. “Tớ nhìn thấy một ánh sáng phía trên cao kia. Nó hẳn là một cái nhà. Chúng ta có nên nhìn qua một chút không?”

Biết ơn thái độ sự-việc-vốn-dĩ-như-thế của bạn anh, Tristan gật đầu. Anh, cũng vậy, cũng đã phát hiện tia sáng le lói yếu ớt vừa vặn nhìn thấy xuyên qua đám cây cối. Copperfield cúi đầu né tránh bên dưới mê cung những nhánh cây và Tristan theo sau, đẩy những cành con đi lạc ra khỏi mái tóc anh. Tại bìa rừng, họ dừng lại, bị mê hoặc bởi quang cảnh một căn nhà miền quê vách ván nhỏ đẹp mê mẩn. Một vòng cung ánh sáng ấm cúng chiếu sáng từ cửa sổ phía trước nhà, giữ bóng tối tại gian phòng lùi. Hai hình dáng giống như búp bê được đóng khung bởi phần mở rộng bằng kính.

Trao đổi một ánh mắt cảnh giác, họ chạy ngang qua bãi cỏ đầm nước trong sự đồng lòng và chìm vào trong một chiếc ghế dài bên dưới những nhánh sồi lộn xộn.

Quang cảnh bên trong phòng khách có thể là một bức tranh nguyên gốc, quá yên lặng đối với những nhân vật nghệ sĩ của nó, quá ấm cúng cho những đạo cụ sân khấu. Hơi nước toả ra trong những tiếng phun vui vẻ từ một chiếc ấm bằng sắt treo lơ lửng trên lò sưởi. Chiếc giá nệm bằng thiếc đặt trên bệ lò sưởi đang lập loè như thể chúng chỉ thích thú được mài cho thật bóng. Một người đàn ông đang ngồi trong một chiếc ghế mây lưng cao đang thọc tay vào trong một chiếc xô bằng gỗ và mang một nhúm bông ngô lên miệng, ánh mắt của hắn không một lần đi lạc khỏi quyển sách màu đen đang nằm trong lòng.

“Quả là một bức ảnh gia đình hạnh phúc,” Tristan lầm bầm, bàn tay anh cuộn thành một nắm đấm tống vào thân sồi già.

Trong một chiếc ghế đu đưa phía bên kia phòng cách xa người đàn ông từng được biết đến như là Arthur Finch đang ngồi, mái đầu sẫm màu của Arian nghiêng nghiêng trên mảnh đồ thêu. Cô đang lo lắng, môi dưới của cô cắn giữa hai hàm răng như những hạt ngọc, tất cả sự tập trung của cô đều nằm trong việc kéo chiếc kim thêu thanh nhã xuyên qua lớp vải lanh dày. Một chiếc mũ trắng nhũn nhặn đậu trên đỉnh những lọn tóc xoắn thành búp của cô, che tất cả chúng lại ngoại trừ lọn nổi loạn nhất.

Cái nhìn đầu tiên của Tristan về cô – Mạnh mẽ, còn sống và tiếp tục những gì có vẻ như là

người bầu bạn dễ chịu nhất với kẻ thù đáng nguyên rủa của anh – đã đánh một nhát nặng nề vào trái tim anh.

Khi họ quan sát, Arthur nhắc đầu lên và nói. Arian đứng dậy, nở nụ cười ngọt ngào nhất của cô.

“Tớ sẽ giết cô ấy,” Tristan nói đều đều. “Họ sẽ không phải treo cổ cô ấy lên. Tớ sẽ bóp cổ cô ấy bằng bàn tay trần của tớ.”

Anh bắt đầu đứng lên. Copperfield giữ chặt đuôi áo khoác của anh. “Cậu có thể giữ yên chỉ một phút thôi không? Nhìn đi!”

Tristan khuyu gối xuống trở lại, xoa cằm, và quan sát Arian lướt đến lò sưởi. Cô quấn một chiếc khăn quanh bàn tay và tháo móc chiếc ấm nặng. Hơi nước làm gương mặt cô đỏ ửng giống y như sự âu yếm của anh đã từng làm một lần trước đây, khiến ruột anh thắt lại với loại khao khát đã bị kết tội không được đáp lại cho đến mãi mãi.

Arthur đặt quyển sách sang bên cạnh và ban cho cô một nụ cười như một người cha. Tristan gầm gừ khe khẽ.

Vẻ ngọt ngào không hề dịu xuống trong nụ cười của Arian lẽ ra phải cảnh báo hẳn. Arthur giờ tách ra. Arian nghiêng chiếc ấm và phần khởi đổ một dòng vàng óng rượu táo nóng lên đầu hẳn.

Tristan toét miệng cười.

Arthur nhảy bật lên, gương mặt hẳn tím lại với cơn thịnh nộ. Arian lùi xa khỏi hẳn, đập bàn tay lên má với một vẻ mặt hoảng hốt có thể làm mềm ngay cả trái tim sắt đá nhất. Đôi môi cô mấp máy và Tristan có thể hình dung rõ ràng lời tạ lỗi nhạo báng của cô.

Arthur hất tung chiếc ghế của hẳn và đi hiên ngang đến cô với một tiếng gầm gừ căm lạng. Hẳn dồn cô dựa vào lò sưởi và vùng nắm đấm của hẳn lên.

Tristan không nhận ra anh đã nửa đường băng qua sân cho đến khi sức nặng của Copperfield tông sầm anh vào trong bãi cỏ ẩm sương.

Hộp thở bồng cháy sự tuyệt vọng của Cop phả vào phía sau cổ anh. “Hẳn không đánh cô ấy. Cậu có hiểu không hả? Hẳn muốn, nhưng hẳn không làm.”

Cả hai bọn họ đều nín thở khi một cánh cửa đóng sầm trong một khoảng cách ngắn ngủi và đôi giày của Arthur gõ lóc cóc trên hiên trước. Hẳn đã vượt qua họ trong khoảng vài feet, lăm bầm một tràng nguyên rủa đều đặn, quyển sách màu đen vẫn giữ chặt trong bàn tay.

Khi hẳn biến mất dưới con đường hẹp, Tristan đứng lên và trao cho Cop một cái đẩy nhẹ. “Theo hẳn đi,” Anh thì thầm. “Đừng để hẳn ra khỏi tầm mắt cậu và chắc chắn là cậu ở ngoài tầm mắt hẳn.”

Cầm chiếc búa Tomahawk cao su trong tay, Cop tuân lệnh, chạy xuyên qua hàng cây tối sẫm với sự nhanh nhẹn duyên dáng của tổ tiên Cherokee.

Trái tim của Tristan co rút lại khi anh quay lại và phát hiện Arian đang đứng bên cửa sổ chỉ cách đó vài feet, nắm tay cô ấn vào miệng. Ánh mắt cô tìm kiếm trên bầu trời âm u như thể bất kỳ mảnh ánh sao nào cũng có thể khích lệ cô. Tiếng thở dài thầm lặng phủ sương lên lớp

kính, rồi cô đi khuất, để lại phòng khách trong sự ngổn ngang của những chiếc ghế bị đổ nhào và những hạt bông ngô tung toé.

Bước chân của Arian mệt nhọc khi cô trèo lên những bậc thang để đến phòng ngủ. Cô đã bị xua đuổi đến khung giường thừa của Linnet sau đêm đầu tiên cô ở trong sự chăm sóc của hắn. Hắn ưa thích căn phòng áp mái bí mật của hắn với những ngọn nến thơm và những tấm trải giường bằng satin sẵn sàng sử dụng nếu hắn chọn quay lại từ làng với một trong những cô bé mặt búng ra sữa của hắn được dắt theo.

Cô đặt cây nến trên bàn và chìm xuống chiếc ghế đầu trước tấm gương. Sự hân học của chính cô khiến cô kiệt sức. Cô tháo chiếc nón ra và chải tóc. Tấm kính không phẳng ném trả lại cô ảnh phản chiếu trong những đường gợn sóng mờ mờ. Có phải là sự tưởng tượng hay hình ảnh của cô đã trở nên mờ nhiều hơn quanh các cạnh? Thậm chí tấm gương dường như cũng biết thời gian của cô đang trôi tuột đi. Mảnh trăng đã giữ những hy vọng của cô sống sót suốt những tuần lễ vừa rồi cuối cùng cũng đã suy tàn với bóng tối.

Ngay cả việc khiến cho cuộc sống của cha cô biến thành địa ngục cũng đã mất đi sức lôi cuốn. Thuốc bả sói mà cô đã lén thả vào trong nước thịt hầm của hắn đêm cuối cùng đã thất bại, không gọi lên nổi dù một cơn run nho nhỏ của sự kích động. Có lẽ cô đang trở thành độc ác và chán ngấy y như hắn.

Chiếc lược bị rơi vào trong một lọn tóc bướng bỉnh. Arian chớp đi những giọt lệ, sợ rằng sẽ làm biến mất ảnh phản chiếu của cô trước màn sương mù của chúng. Cô đặt chiếc lược sang một bên, quá chán nản để nhắc nó lên cho một lần chải khác. Kiệt quệ vì sự yếu nhược của cô, Tristan lướt qua trí óc cô giống như một bóng ma.

Cô khép mắt, nỗi khao khát của cô nhưc nhối khốn khổ đến mức cô có thể gần như ngửi thấy mùi hương trên người của thứ nước hoa Cologne của anh trôi đến xuyên qua ô cửa sổ mở, gần như cảm thấy những ngón tay ấm áp của anh đang chải nhẹ trên gáy cô. Một sức nặng quen thuộc đậu xuống giữa hai bầu vú cô.

Đôi mắt cô chớp chớp mở ra. Miếng bùa ngọc lục bảo nằm trên ngực áo trước cứng còng của váy cô, lấp lánh với sự chói sáng ngay cả trong ánh sáng mờ mờ này. Cô ngược đôi mắt sưng sò để gặp ánh mắt của Tristan trong tấm gương.

Anh đứng phía sau cô, vẫn chưa chạm vào cô. Đôi tay của Arian bắt đầu run rẩy. Sự xâm nhập điên rồ này rõ ràng đã được gọi hồn lên như một ảo ảnh không thể có thật. Tristan với mái tóc cắt rất sát của hoàng tử Nordic. Tristan với vùng trũng hốc hác bên dưới gò má nói lên những ngày dài bất tận và những đêm trường thao thức. Tristan với bộ râu màu cát đóng khung quanh chiếc miệng đầy nhục cảm. Không thể chống lại sự cám dỗ, Arian với tay ra phía sau cô để chạm vào ảo ảnh đó.

Chúng có cảm giác râm ran và mềm mại và y như thật đối với những ngón tay đầy hoài nghi của cô.

Anh bắt lấy bàn tay cô và đưa lên môi anh. “Nào, tình yêu, em được tự do sử dụng Warlock để nổ tung anh vào trong vô tận nếu em thích. Anh không thể nói anh không đáng chịu

điều đó.”

Arian đứng bật dậy, rút tay cô lại. “Sự ghé thăm của anh thật tử tế làm sao!”

Cái nhún vai điệu cợt của anh thân thuộc triu mến. “Anh ở ngay bên cạnh nhà đây thôi mà.”

Bận rộn với đôi bàn tay đang run rẩy, cô hành quân ngang qua anh đến bên cửa sổ và tông sầm vào đó. Cô ôm lấy bản thân ở chỗ hõm nối dài đó trong bầu không khí giá lạnh. Tất cả những cảnh sum họp dịu dàng mà cô đã mừng tượng trong những tháng vừa qua dường như đã tan biến thành một làn khói với sự xuất hiện đột ngột của Tristan. Thay vì thế, cô cảm thấy bồn chồn và trái thối, như khi cô sống sót sau một trận chiến đấu với bệnh dịch tả hồi còn bé.

Người đàn ông này vừa vượt qua ba thế kỷ. Điều ít nhất cô có thể làm là tỏ ra đôi chút nhã nhặn thông thường.

Tristan nhìn cô với vẻ hoang mang vô dụng khi Arian xoắn màn cửa sổ thành một nùi giẻ, đôi vai cô thậm chí còn cứng hơn cả cổ áo cô. “Tôi e rằng cha tôi đã ra ngoài. Anh có thể đợi ông ấy trong phòng khách nếu anh thích. Tôi sẽ mang cho anh ít rượu táo.”

“Không cảm ơn em.” Anh đáp, một nụ cười trải ngang qua gương mặt anh khi anh nhận ra điều gì đang quấy rầy cô, thậm chí trước cả khi cô biết. “Anh đã thấy em rót rượu rồi.” Anh liếc nhìn lại gần hơn, đủ gần để hít hà mùi thơm mê đắm của khói củi và hoa oải hương từ tóc cô. “Anh không đến vì Arthur. Anh đến vì em.”

Cô xì mũi vào tấm màn, giọng cô bị bóp nghẹt một cách đáng ngờ. “Tuyệt, Anh đã có được thời gian ngọt ngào vấy máu của mình để cân nhắc điều đó, đúng không?”

Rên rỉ, anh trượt cánh tay quanh eo cô và cọ gò má đầy râu của anh vào gò má trơn mịn của cô. “Ôi, Arian, biến anh thành một con ếch đi hoặc nướng chín anh bằng tia sét ấy, nhưng vì Chúa, làm ơn đừng khóc mà. Anh không nghĩ anh có thể chịu đựng được điều đó đâu.”

Cô tan chảy trong sự nâng niu của vòng tay anh. “Em hy vọng anh không nghĩ là em đã tha thứ cho anh chỉ vì anh ôm em theo cách này. Anh có thể hôn vào tai em và vùi mặt anh vào cổ họng em, tất cả những gì anh muốn, nhưng em không...” Giọng cô lịm dần thành một tiếng thở dài hụt hơi. Cô ngửa đầu, phơi trần cổ họng cô trước sự mơn trớn nham nhám của râu anh.

“Arian?”

“Mmmm?” Cô lẩm rầm khi môi anh tìm môi cô.

“Anh yêu em.”

Tristan kéo cô vào trong vòng tay, hôn lên đôi môi ngọt ngào hé mở trước khi chúng có thể thốt ra một lời chống đối. Anh trải rộng lòng bàn tay anh trên tấm lưng mảnh mai của cô, mơn trớn sự ấm áp của cô bên dưới lớp vải thô nhám. Đôi tay cô quấn quanh cổ anh. Anh nắm được vị mặn trong nụ hôn của họ và biết rằng một, hoặc có lẽ cả hai trong số họ, đang khóc. Có lẽ họ vẫn hôn nhau như thế cho đến ba trăm năm kể tiếp nếu một hòn đá không lao ầm ầm xuyên qua cửa sổ trong một cơn mưa thủy tinh bọc chì.

Tristan ném cô xuống sàn, che chở cho cô bằng thân thể anh.

“Ra ngoài, con điểm của quỷ dữ! Ra ngoài và mang theo tên tình nhân ma quỷ của mày!”

Những mảnh thủy tinh nhấp nháy trên mái tóc cô khi Arian nhắc đầu lên. “Ôi, không! Không phải Goody Hubbins chứ!”

Tristan tắt nến, dập tắt nó giữa hai ngón tay trước khi hé nhìn qua mép màn cửa. Thậm chí từ nơi cô đang co rúm người, Arian vẫn có thể thấy một biển đuốc đang nhảy nhót trên bãi cỏ bên dưới.

“Gia nhập với chúng tôi, phù thủy, và đối mặt với cơn thịnh nộ chính đáng của Chúa!”

Arian thấy gương mặt của Tristan rần rại với sự căm ghét sống sượng trước tiếng hét ra vẻ mộ đạo của Linnet. Cô trườn đến cửa sổ, đầu gối cô được đệm bởi chiếc váy dày, và giật mạnh ống quần anh. “Chúng ta hãy đi thôi, Tristan. Ngay! Chúng ta sử dụng Warlock để trốn đến tương lai. Trở lại New York, nơi chúng ta thuộc về.”

“Chúng ta không thể,” Anh nói với vẻ dứt khoát.

“Tại sao không?”

“Bởi vì gã con hoang đã bắt được Cop. Cậu ta được cho là đi theo Arthur mà không bị phát hiện cơ đấy.”

Arian nhìn trộm qua gờ cửa sổ. “Và anh ấy đang làm rất tốt, em muốn nói thế.”

Copperfield đang cúi gục đầu bên cạnh Linnet, bị bắt trong một vòng tay ôm lực lưỡng của một người thợ thuộc da. Những ngón tay dầy dờ của người đàn ông đã sẵn sàng trên cổ họng của Cop, như thể ông ta không thích gì hơn bề gầy cổ cậu ấy giống như bề một cành cây con.

Arian đứng lên, ngược nhìn chăm chú gương mặt đầy bóng tối của chồng cô. “Vậy ra anh không có hứng thú với Arthur, hử? Chỉ với em thôi à?”

Anh bắn vào cô một ánh mắt hối lỗi từ bên dưới đôi bờ mi như rắc bụi vàng. “Anh cần phải biết khi nào hẳn quay trở lại căn nhà gỗ, đúng không?”

Cô siết chặt môi. “Anh có câu trả lời cho mọi thứ, đúng không? Tốt, tại sao chúng ta không cho Arthur quý báu của anh thưởng thức cơn thịnh nộ của Chúa nhỉ?” Cô vuốt ve miếng bùa, đường nét quen thuộc của nó thấm sang cô sự can đảm. “Em dám nói một tia sét vào giữa hai mắt sẽ làm thiêu cháy nụ cười giả dối khỏi gương mặt hẳn.”

Tristan kéo cô ra khỏi cửa sổ, cú chụp của anh trên vai cô vừa kiên định vừa dịu dàng. “Em có bảo đảm rằng em sẽ không rủi ro thiêu cháy túm tóc đuôi ngựa của Cop không? Hoặc không biến cái thứ khổng lồ đang giữ cậu ấy thành một con cá sấu ăn thịt người không?”

Cô gật đầu đầy hy vọng, rồi lắc đầu, biết rằng Tristan nói đúng. Họ hầu như không thể đánh liều mạng sống của Cop cho màn trình diễn thất thường của miếng bùa.

Đôi mắt của Tristan nheo lại khi anh cân nhắc tình thế khó xử của họ. “Anh muốn em đi đến cửa sổ. Nói với Arthur là em đầu hàng một cách hoà bình nếu hẳn đến và hộ tống em xuống. Một mình.”

Không thể chịu đựng được ý tưởng sẽ mất Tristan ngay sau khi tìm được anh, Arian ghì chặt áp choàng của anh trong đôi tay điên cuồng của cô. “Nhưng nếu hẳn biết Copperfield ở đây, hẳn hẳn đã đoán ra anh cũng ở đây.”

“Điều đó cực kỳ thích hợp với ý định của anh.” Tristan đáp, trượt tay anh bên dưới chiếc áo khoác. Điều đó để lộ ra khẩu Glock 9-ly bóng mượt của Sven. Món vũ khí hiện đại trông có vẻ lạ điệu cũng y như anh trong thời đại tăm tối này.

“Còn Warlock thì sao? Chúng ta không thể liều lĩnh để cho hắn đặt tay lên nó lần nữa.”

Tristan ước lượng căn phòng thừa thớt, ánh mắt anh sáng lên khi anh phát hiện một miếng ván bị lỏng ra trong lớp ván lót sàn. “Hãy dấu nó bên dưới đó. Chúng ta sẽ trở lại ngay sau khi giải cứu Copperfield. Điều đó sẽ không mất nhiều thời gian. Những kẻ tự mãn đó chắc là sẽ chạy tán loạn ngay khi chúng ta vạch trần Linnet là một kẻ lừa đảo khốn nạn.”

Arian nghe theo, cảm thấy một cơn đau nhói mất mát khi cô nhét miếng bìa xuống bên dưới tấm ván. Nhưng Tristan đã ở đó để nhấn một nụ hôn khích lệ trên đôi môi đang run run của cô.

Hít vào một thở sâu đượm mùi nước hoa cologne của anh, cô bước đến cửa sổ.

“Ồ chồn cái láo xược!”

“Thê thiếp của ác quỷ!”

“Con điểm của Satan!”

Cô náo nức khi nhận ra tay cảnh sát Ingersoll bên dưới. Phía sau Linnet, Charity Burke ngã xuống đất, thân thể mòn mỏi đào tẩu của cô ta quần quai và vặn xoắn trong cơn choáng ngất giả bộ đầy thuyết phục. Những tiếng nguyên rủa vống lên thành tiếng hét, rồi tắt lịm đột ngột khi Linnet vung bàn tay vào không khí, yêu cầu yên lặng.

“Miss Whitewood,” Hắn gọi với lên cửa sổ. “Các cư dân trung thực của Gloucester đã chịu đựng đủ gánh nặng của những cuộc tấn công đầy hiểm thù của cô rồi. Giờ đây, chúng tôi bắt giữ người lạ mặt này, kẻ đã thú nhận có biết tên cô. Cô đã triệu hắn từ địa ngục lên, có đúng không?”

“Những con quỷ có hiểu biết thông thường rất thích mang hình thể của dân Anh-Điêng,” Goody Hubbins hét lên.

Người thợ thuộc da trao cho Copperfield một cái siết ngụ ý ngầm.

“Đủ rồi!” Arian la lên. “Tôi sẽ giao phó bản thân vào tay các người nếu đức cha tốt lành sẽ lên đây và hộ tống tôi xuống.”

Những tiếng lầm rầm phản đối vươn lên từ đám đông. Một nhóm đàn ông lao đến vây quanh Linnet. Hắn nghiêng đầu để lắng những lời yêu cầu của họ, rồi đẩy chiếc mũ của hắn ra phía sau, phơi trần vùng trán hói.

Giọng hắn vang rền như một tiếng sấm trên đám đông mê muội khi hắn nhắm mắt và giơ hai cánh tay hướng lên bầu trời. “Ôi, Đức Chúa hùng mạnh và đầy khoan dung, xin trao cho con sức mạnh của Người! Ban ân sủng cho con sự mạnh mẽ để chống lại những lời dụ dỗ từ đứa trẻ xảo quyệt của Sattan này.”

Phía sau cô, Tristan gầm gừ.

Linnet hạ thấp một tay xuống. Một quyển Kinh Thánh bền chắc đặt vào trong tay hắn. “Con buộc phải tham gia cuộc chiến chống lại sự đồi bại một mình và không có vũ khí ngoại

trừ Lời Ban Truyền ảo diệu và thánh hoá nhất của Người.” hắn mở mắt và bắt lấy ánh mắt của Arian với nụ cười nhân ái. “Hãy bảo vệ kẻ tội đồ hèn mọn nhất của người khỏi mũi phù thủy hung hăng đang mai phục hắn.”

Hắn chạy đến cửa trước. Đám đông đuổi theo sau, hét lên cổ vũ. Khi những bước chân của Linnet đổ dồn dập trên những bậc thang, Tristan ôm lấy Arian vòng quanh eo.

“Ra sau cánh cửa,” Anh ra lệnh.

Cô tuân theo, ép sát bản thân vào tường trong lúc Tristan chống vai anh vào cánh cửa. Trái tim cô động ầm ầm vào khung sườn. Cô ép cặp mắt đóng lại, thì thầm một lời cầu xin tha thiết của riêng cô.

Một tiếng gõ kiên quyết vang lên trên cánh cửa. Giọng của Linnet vừa đủ lớn để vang đến đôi tai theo dõi của đám đông. “Mở cửa, con của ta. Ta đến để hộ tống con đến với số mệnh của con. Hãy đặt bản thân con trong đôi tay khoan dung của Chúa và con sẽ được rửa sạch.” Hắn chuyển thành tiếng rít thì thào, “Để ta vào, con nhóc khốn khổ kia, hoặc ta sẽ để họ gọi lên đây cái bòm đuôi ngựa của gã da đỏ nhiều chuyện – với cái đầu của hắn dính trên đó!”

Vẻ mặt cương quyết, Tristan bước lùi khỏi cửa và gạt đầu với cô. Cô với tay ra và xoay nó mở ra, sử dụng lớp ván sồi rắn chắc ấy như một tấm khiên. Thay vì thấy một cô nàng đang run rẩy như mong đợi, Arthur thấy hắn đang đối mặt với người đàn ông mà hắn từng cố giết trước đây. Một người đàn ông chỉ tăng thêm mười tuổi so với hai mươi tuổi của hắn, vẫn đang duy trì đầy đủ sự sung mãn của tuổi thanh niên trong khi hắn đang bắt đầu suy tàn rồi.

Hắn hít vào một hơi thở uất nghẹn và Arian phải cắn chặt vào váy kềm chế không lao ra từ phía sau cánh cửa chỉ để nhìn thấy mặt hắn. Cô tự hài lòng với việc tập trung chú ý vào khe hở giữa cánh cửa và khung cửa, mặc dù điều đó chỉ cho phép cô có được nhiều hơn một chút quang cảnh hạn chế của quyền Thánh Kinh lớn được giữ trong bàn tay siết chặt đến trắng cả các khớp của Linnet.

Hắn hồi phục lại với tư thế thẳng đứng đáng ngưỡng mộ. Một vẻ nhạo báng băng giá gây ớn lạnh giọng hắn. “Chà chà, xin chào, Tristan. Mà tìm mọi cách đến đây chỉ để thấy tao già hơn một chút à?”

Arian có thể thấy vành môi của Tristan nghiêng đi trong một nụ cười chế diễu, gần như cảm thấy sức nặng thăng bằng hoàn hảo của khẩu súng khi anh chĩa nó vào trái tim phản trắc của Linnet với vẻ duyên dáng chết chóc. “Tao không tản bộ qua ngõ hẻm New York để xiên vào mày, Arthur. Tao đến vì vợ tao.”

Hạnh phúc và hãnh diện dâng đầy trái tim của Arian.

“Sẽ trở thành goá phụ của mày sớm thôi,” Linnet cáu kỉnh, “Nếu mày không đưa Warlock ra.”

“Thôi nào, Arthur, tao có còn là chàng trai khờ dại mà mày để lại New York nữa đâu. Chắc chắn mày không nghĩ là tao đủ ngốc để mang nó cho mày đấy chứ.”

“Tao đã lục soát gã da đỏ rồi. Tao biết là hắn không giữ nó. Chỉ còn lại mày và đứa con gái tận tụy của tao. Và nếu mày không nói với tao nó ở đâu, tao có thể hứa với mày con bé sẽ nài nỉ để nói cho tao trước khi đem tào.”

“Oh, vậy ư?” Tristan kéo dài giọng. “Mày định làm gì nào? Nện cô ấy đến chết bằng quyền Thánh Kinh đó à?”

“Ah, người anh em lạc lối đáng thương của ta,” Linnet nói nhẹ nhàng. “Mày không bao giờ nên đánh giá thấp sức mạnh vĩ đại của Lời Chúa.”

Quyển Kinh Thánh bị đập mạnh xuống sàn nhà để lộ ra một họng súng loe của khẩu blunderbuss. *(loại súng trường ngắn nòng có sức công phá lớn ở cự ly ngắn)* Không có thời gian để cảnh báo cho Tristan. Không có thời gian để hét lên. Tiếng lách cách của đá lửa đập vào kim loại vang vọng trong tai cô chính xác vào khoảnh khắc cô tông sầm cánh cửa vào cổ tay của Linnet.

Triếng gào đau đớn của hắn bị cắt ngắn khi khẩu blunderbuss bùng nổ ngay cạnh tai của Arian. Cô chìm người vào cánh cửa, bám chặt lấy đầu trong một nỗ lực vô ích để làm dịu đi tiếng chuông đang reo vang bên trong đó. Tristan ngồi trên sàn, nơi sự nổ đã đánh ngã anh, môi anh mấp máy một lời nguyên rủa không có âm thanh. Một lỗ hổng đang bốc khói phá huỷ mảng tường thạch cao chỉ cách vài inch từ chỗ anh đã đứng.

Gương mặt anh tái xám. “Chúa lòng lành, anh đã nghĩ người Thanh Giáo chỉ mang súng hoả mai thôi.”

Nhận ra sự nghe của cô đã được hồi phục, Arian trườn sang anh và vòng tay quanh cổ anh. Nhưng không có thời gian để giải thích pháp thuật nguyên sơ của thuốc súng và đá lửa, không có thời gian để giải cứu khẩu Clock ra khỏi góc nhà bụi bặm nơi nó hạ xuống sau khi lăn khỏi tay của Tristan, không có thời gian để bẫy Warlock khỏi nơi cất dấu và sử dụng nó như một thứ vũ khí.

Cánh cửa bị phá tan tành và những người đàn ông hung nhúc quanh họ. Linnet quan sát, cánh tay bị thương của hắn nâng niu trong ngực, và miệng hắn mang một vẻ nhạo báng đầy thoả mãn khi họ tách cô ra khỏi vòng tay của Tristan. Mất năm người để làm được điều đó, và cô biết Tristan chỉ chịu đầu hàng bởi vì anh sợ cánh tay cô sẽ bị vụn ra khỏi khớp của chúng.

“Arian!” Anh hét lên khi họ trói cổ tay anh ra phía sau bằng một sợi dây gai dầu dài, thô nhám. “Hôm nay là ngày nào?”

Bị bẫy trong sự túm chặt không thương xót của gã cảnh sát Ingersoll. Cô hất tóc ra sau, bắn vào anh một ánh mắt đau khổ. “Thứ Sáu? Thứ Bảy?”

“Không! Ngày nào trong tháng cơ?”

Đôi tai cô vẫn còn đang ong ong. Cô lắc đầu, cố gắng đến tuyệt vọng để xua đi âm vọng của quá khứ. Giọng vui vẻ của Tristan đang nói, *Em không biết đêm nay là đêm những con chó sói tru lên dưới trăng và phù thủy chiếm đoạt bầu trời đầy gió trên những cây chổi của họ sao?*

“Ngày ba mươi mốt tháng mười!” Cô hét lên. “Đêm trước lễ Các Thánh!”

Vẻ khiếp đảm hoảng loạn đã chiếm giữ dáng vẻ của anh cuối cùng được thay thế bởi sự điềm tĩnh chân thực đến mức khiến Arian ớn lạnh đến tận xương tủy.

Thậm chí anh từ chối nhìn vào mắt cô khi họ bị dẫn ngang qua Linnet đang cười mỉa và bị đẩy xuống cầu thang vào trong những cánh tay của đám đông.

Đám đông tràn đến quanh họ, dồn họ hướng về phía rừng trong vòng vây nhà tù đập rộn ràng của da thịt con người. Những gương mặt bị vặn xoắn bởi sự căm ghét tự xô chúng vào Arian. Cô thối lui khỏi những hơi thở nóng hổi của chúng chỉ để đâm sầm vào bộ ngực vạm vỡ của gã cảnh sát Ingersoll. Những ngón tay của hắn cắm sâu vào cổ tay bị trói của cô, đẩy cô vào Copperfield, cậu vẫn đang bị kéo lê theo sau người thợ thuộc da.

“Chào, cung,” Cop nói khẽ. “Tôi đã hy vọng chúng ta gặp lại nhau trong một hoàn cảnh ít thảm khốc hơn cơ.”

“Tôi cũng thế,” Arian làm bầm, nghển cổ trong một nỗ lực điên cuồng để tìm Tristan.

Khi cô bị đẩy lên một gò đất phủ đầy rêu vào trong những rặng cây, cô bắt được một cái nhìn thoáng ngẩn ngui về tấm lưng rắn chắc của anh. Không phải ngay khi anh liếc qua vai vào cô.

Những hình thể tối tăm trời lên rồi rút xuống trong ánh sáng đầy khói của những ngọn đuốc bập bùng. Một số trong những kẻ làm khổ cô có ý định ẩn thân, giống như người đàn ông đang sừng sững đi qua, chiếc áo choàng dài dập dờn quanh mắt cá chân và vành nón sụp xuống che dấu vẻ mặt của ông. Những người khác như Goody Hubbins công khai la hét những lời buộc tội của họ.

Sâu hơn vào trong rừng, đám đông nhảy nhót, ép họ tiến lên bằng những cái cấu véo và những lời chế nhạo.

Khi họ tràn vào một khoảng rừng trống hoang vắng, những lời chế nhạo tắt lịm thành sự yên lặng chỉ bị phá vỡ bởi tiếng chân kéo lê và tiếng xào xạc chết chóc của đám lá cây đập vào những cành nhánh trụi trụi của chúng.

Đài treo cổ còn đen tối hơn bầu trời đêm không trăng sao, hiện ra lơ lửng giữa khoảng rừng thưa. Dây thòng lọng buông lỏng quanh thanh xà ngang của nó đu đưa trong gió.

Sự tê liệt đáng sợ trườn xuống tay chân của Arian. Cô có thể nghe được câu chuyện bi thảm mà Linnet sẽ kể cho các quan tòa từ Boston. *Tôi đã làm hết sức để cứu đứa trẻ tội nghiệp đó khỏi đám đông*, hắn sẽ nói thế, chấm những giọt lệ trong mắt bằng bàn tay băng bó. Mr. Corwin sẽ lắc đầu trong sự thương tiếc chân thành và mũi của Mr. Hathorne sẽ run run khi ông ấy đồng ý đó là một kết thúc tồi tệ cho một câu chuyện bi thương.

Không một dấu vết nào của đài treo cổ sẽ được tìm thấy. Tiếp theo sau cuộc hành hình, những bụi cây chông đông bên dưới những tấm ván thô kệch sẽ bị đốt cháy. Những ngọn lửa vượn cao trong bầu trời đêm sẽ tàn phá dấu vết cuối cùng về Arian Whitewood mà không một ai ngoài kẻ ranh ma đang trèo lên những bậc thang trên đoạn đầu đài kia biết rằng hắn từng có một đứa con gái.

Tristan trèo lên những bậc thang đằng sau Linnet mà không biểu lộ một dấu hiệu nao

núng nào có thể nhìn thấy, mái tóc anh lấp lánh giống như những sợi tơ vàng trong ánh đuốc, đôi bàn tay anh thả lỏng bên dưới dây trói của họ.

Hoặc của người đồng sự.

Cơn thịnh nộ quét qua Arian, cuốn đi nỗi kinh hoàng đã làm cô tê liệt.

“Mang con phù thủy lên, cảnh sát.” Linnet gọi với ra.

Arian giữ đầu ngẩng cao khi Ingersoll kéo giật cô đến chân của đoạn đầu đài.

Linnet mỉm cười nhìn xuống cô. “Cho phép cô ta nhìn người tình ma quỷ của cô ta chết trước.”

Tiếng thét thống khổ của Arian bị chìm chết bởi những lời nhạo báng của đám đông. Tristan quan sát một cách vô dụng từ trên đài treo cổ khi cô vùng vẫy để vặn bản thân khỏi bàn tay túm chặt của Ingersoll. Anh muốn la lên để cô ngừng lại trước khi cô phá hủy mọi thứ, nhưng anh không dám. Vì vậy anh quay mặt đi và nghiên cứu sự thật tàn nhẫn của sợi dây thòng lọng đang lơ lửng trên đầu anh chưa đầy một foot.

Sau khi Arian bị khất phục, Arthur chỉ vào Tristan bằng bàn tay không bị thương. “Chúng ta sẽ treo cổ kẻ lạ mặt này trước tiên để hấn khỏi triệu tập một binh đoàn ma quỷ đến để quấy rầy chúng ta. Đêm nay chúng ta sẽ biết sự mẫn ý chính đáng khi quan sát linh hồn của hấn sa xuống địa ngục để gặp chủ nhân của nó.”

Đám đông gầm lên hưởng ứng. Tristan ngáp dài.

Sự lãnh đạm cố ý của anh được tưởng thưởng bằng những từ ngữ nghiêng từng lời của Arthur, “Mi có bất kỳ điều gì để nói nhằm bênh vực cho người không, *pháp sư?*” (*warlock*)

Arthur đang thả mồi, Arian và Tristan biết điều đó. Đồ khốn đó đang đợi cô bắt đầu bép xép, thú nhận vị trí của Warlock trong nỗ lực cứu vớt cuộc sống của chồng cô. Hấn phải biết rằng, dù bé nhỏ, cô dâu của Tristan Lennox được tạo nên từ loại chất liệu cứng rắn hơn nhiều. Ít nhất Tristan cũng cầu nguyện nhiệt thành rằng cô như thế.

Từ chối để cho Arthur có lời nói cuối cùng, anh bước thẳng tới trước, thể hiện cùng một vẻ tự tin điềm tĩnh đã cho phép anh thống trị một đế chế hiện đại. Ngay cả khi đôi tay bị trói chặt, thái độ của anh đủ đe dọa để khiến đám đông vội vã thoái lui.

Vẻ chế nhạo ăn mòn như acid viền quanh lời lẽ của anh. “Những cư dân tốt lành của Gloucester, tôi có một lời thú nhận phải được nói.” Anh đợi cho những cổ họng đã được thông thoáng, những đôi chân mảy được lau chùi. “Nếu các người treo cổ Arian Whitewood đêm nay, các người sẽ treo cổ một cô gái vô tội. Vô tội vì cô ấy không có lựa chọn nào khác ngoại trừ đã chịu thua những yêu cầu của tôi. Tôi đã mê hoặc cô ấy.”

Đám đông rộ lên những tiếng kêu bàng hoàng. Một bà già teo quắt đang lảng vảng cạnh đài treo cổ kêu gào về lời thú nhận đã dùng bùa phép rõ ràng ràng của anh. Tristan cảm thấy ánh mắt hoảng hốt của Arian đang thiêu đốt trên anh, nhưng anh từ chối nhìn cô.

Bắn cho anh một cái trừng mắt như muốn giết người, Arthur nhấc hai tay của hấn lên

trong một lời khấn nài im lặng. “Hãy thận trọng với bùa mê tối tăm của tên phóng đảng này! Hắn chỉ đang tìm cách để giải thoát con điểm của hắn!”

Đám đông rơi vào yên lặng, nhưng lần này ánh mắt say mê của họ khoá chặt trên Tristan, không phải Arthur. Anh bước đến rìa khán đài và nhìn thẳng vào trong đôi mắt của Arian.

Đám đông yên lặng đến nỗi âm sắc khàn khàn của giọng anh có thể được nghe từ mọi góc của khoảng rừng trống. Gần như thể họ biết anh đang nói từ tận đáy tim. “Từ khoảnh khắc đầu tiên tôi để mắt đến Arian Whitewood, tôi đã biết tôi phải có cô ấy. Cô ấy đã chiến đấu vì tiết hạnh của cô ấy một cách khôn ngoan và chính đáng.” Một nụ cười gượng kéo quăn góc môi anh. “Vì vậy tôi đã buộc phải dệt một mạng lưới những lời nguyện của tôi để lừa dối cô ấy. Khi cô ấy bỏ tôi đi, ném đi sự chăm sóc đầy dục vọng của tôi, tôi đã tước đoạt ý chí của cô ấy, ám những pháp thuật tối tăm của tôi lên cô ấy cho đến khi cô ấy không thể kháng cự được nữa. Tôi thề với các người, cô ấy vô tội. Ngay cả bây giờ, cô ấy không thể nhớ những hành vi trần tục mà tôi đã buộc cô ấy thực hiện.”

Arian cúi đầu, những giọt nước mắt long lanh trên đôi mi. Tristan biết cô nhớ rất rõ những sự chăm sóc dịu dàng mà anh đã trao tặng trên thân thể tự nguyện của cô một cách hào phóng.

“Treo cổ hắn thôi nào!” Ingersoll rống lên. “Đúng y như chúng ta đã sợ. Hắn là một thứ yêu ma đến để tạo ra một dòng giống phù thủy mới. Treo cổ tất cả ba người bọn chúng lên trước khi chúng kết hợp sức mạnh để tiêu diệt hết chúng ta.”

Tristan nguyên rủa khi người thợ thuộc da nện ầm ầm trên những bậc thang của khán đài, kéo lê Copperfield đằng sau hắn. Điều này không đúng chính xác như anh đã dự định.

“Không!” Một người đàn ông mặc áo khoác dài lao xuyên qua đám đông đến bên cạnh Arian.

Tristan không thể biết được liệu sự xuất hiện của người lạ báo hiệu điềm gở hay điềm may, nhưng từ lời nguyện rủa như nguyền rủa từng từ của Arthur và ánh mắt le lói hy vọng của Arian, anh ngờ rằng là cái thứ hai.

Người đàn ông đẩy vành nón của ông ra sau để lộ một gương mặt phong sương, điềm tĩnh. “Nếu tay pháp sư này nói thật, vậy thì con gái kế của tôi vô tội. Con bé không phải phù thủy, chỉ là một nạn nhân trước sự thèm khát của tay pháp sư này. Con bé không phải là tội đồ của Satan nhiều hơn Goody Hubbins hay Charity Burke. Nếu con bé bị treo cổ, vậy thì họ cũng phải bị treo cổ luôn sao?”

Một cô gái trẻ trượt vào một cơn choáng ngất trong cánh tay của mẹ cô ta.

Tristan đoán rằng cô ta có lẽ là Charity Burke vừa được nói đến.

“Che tai của các người lại đi. Đừng để ý đến người đàn ông này!” Arthur quát lớn. “Con phù thủy cũng đã ném bùa mê xấu xa của ả trên ông ta rồi!”

Cha dượng của Arian đặt đôi tay ông trên vai cô. “Nói toạc ra đi, con gái. Kể với họ người đàn ông này là gì với con.”

Arian nhước mắt nhìn Tristan, đôi mắt cô ngập đầy những giọt lệ không rơi. Hàm anh siết chặt theo ước muốn của riêng nó, như thể đang chờ đợi một nhát đánh mà anh không thể

tránh được.

“Con không biết anh ấy.” Cô nói êm ái. “Con chưa bao giờ để mắt đến anh ấy trước đêm nay.”

Tristan cúi đầu. Anh biết anh nên biết ơn Arian vì đã nắm lấy lối thoát mà anh đã trao cho cô. Nhưng sự từ chối của cô đau đớn nhiều hơn anh dự đoán. Copperfield chạm nhẹ vào lưng anh bằng bàn tay bị trói.

Arthur lao như tên bắn xuống những bậc thang, hất tung Marcus sang một bên để giam giữ đôi vai của Arian trong tay hắn. Hắn lắc cô dữ dội. “Mi có biết mi đang nói gì không vậy hả?”

Một tiếng nức nở buột ra từ cổ họng của Arian. “Tôi không thể nhớ anh ấy, thừa đức cha nhân từ, thật sự tôi không thể. Đầu tôi nhức khối khi cố thử làm điều đó.”

Một nụ cười hiểm ác kéo cong đôi môi hắn. Hắn kéo ra một con dao găm từ áo khoác và cắt xuyên qua sợi dây trói của cô. “Vậy hãy chứng minh sự vô tội của mi đi và tổng linh hồn hắn xuống địa ngục mãi mãi.”

Linnet xoay người và leo lên những bậc thang. Arian theo sau hắn, vịn xoắn chiếc váy của cô trong tay. Người thợ thuộc da vươn tay cho anh, nhưng Tristan giật ra, tự mình di chuyển để đứng bên dưới chiếc thông lọng.

Khi Arian tiến lại gần anh, Tristan có thể thề là anh cảm thấy sự ấm áp của thân thể cô, ngửi được mùi hương ngọt ngào của cô. Anh thoáng khép mắt để giữ cho mình không vùi mặt vào trong đám mây tóc bông bành của cô.

Đám đông nín thở, bị mê hoặc bởi cảnh tượng cô gái xinh đẹp nhỏ nhắn tắm tối đối mặt với người pháp sư cao ráo vàng óng.

Arthur giật phần dây chùng của thông lọng và đặt nó vào lòng bàn tay đang run rẩy của Arian.

Tristan nghiêng đầu như thể đang chờ đợi được đội vương miện.

“Nào, Con gái,” Arthur thì thầm, chỉ đủ lớn để Tristan có thể nghe được. “Làm đi và ta sẽ tha cho con được sống. Chúng ta sẽ lấy Warlock và quay về tương lai. Con sẽ thừa kế mọi xu trong sự giàu có của hắn và chúng ta sẽ cùng nhau thống trị New York. Chúng ta sẽ tạo ra một triều đại của phù thủy và pháp sư, con và ta.”

Arian đứng nhón chân và trượt sợi thông lọng vào cổ của Tristan. Một tiếng rì rào truyền đi giống như một làn sóng qua đám đông.

Tristan mỉm cười với đôi mắt của Arian. “Em sẽ ban cho người đàn ông sắp chết một ân huệ cuối cùng chứ, Miss Whitewood? Một nụ hôn từ đôi môi mật ngọt của em để tiễn đưa linh hồn khốn khổ của hắn về cõi vĩnh hằng mà không có em?”

Trước khi Arthur có thể lẫn vào giữa họ, Tristan khom đầu xuống và chải nhẹ môi anh trên môi cô, nhắc cô nhớ đến lần cuối cùng chúng đã tuyệt vời như thế nào. Arian vỡ oà trong nước mắt và lao xuống những bậc cấp vào cánh tay đang đợi của người cha dượng.

Người thợ thuộc da buông sợi thông lọng khác qua đầu của Copperfield. “Này!” Cop rên

ri. “Tôi không có được ân huệ cuối cùng nào sao?”

Đám đông tụ tập quanh chân đài treo cổ, vẫy những nắm đấm của họ và làm rầm một yêu cầu về máu của phù thủy. Cha dượng của Arian cởi phắt chiếc áo choàng của ông và quần quanh bờ vai rũ xuống của Arian. Tristan quan sát họ hoà lẫn vào trong cây cối, hình thể nhỏ bé của vợ anh được ôm chặt bên dưới cánh tay của người cha dượng. Khi cô đã mất dạng, anh khép chặt mắt và giữ chúng đóng lại cho đến khi anh có thể mở chúng ra mà không khóc.

36.

Một lời thỉnh cầu vang to từ người yêu cầu vống cao bên trên những tiếng la hét inh tai đòi máu. Arthur cúi đầu, dù vẫn duy trì phân nửa sự chú ý trên Tristan. Hắn đã tăng tốc độ đọc Kinh Lạy Cha vội vã đến nỗi hắn bỏ qua phân nửa lời kinh và đọc sai phần còn lại.

Tristan nhìn chăm chăm thẳng về phía trước, sợi dây thô nhám làm trầy cổ anh. “Tớ xin lỗi về điều này, Cop. Tớ không nghĩ nó sẽ kết thúc theo cách này.”

“Đừng tự đá mình như thế. Tớ mới là người đã mời cậu đến bữa tiệc này. Dù vậy, nếu có lần sau, tớ khuyên cậu đừng làm vợ cậu giận dữ đến nỗi cô ấy nắm lấy ngay cơ hội để thả một sợi thòng lọng lên đầu cậu nhé.”

Nỗi nhức nhối cực độ của cơn giận trước sự đào ngũ của Arian khiến anh đau đớn. “Lần tới chúng ta không cần phải lo lắng về điều đó nữa đâu. Tớ đã thấy trước rằng khao khát được nhìn thấy chúng ta chết của Arthur sẽ dẫn nát ngay cả tình yêu của hắn để trở thành trung tâm của sự chú ý.”

Anh đã chứng minh mình nói đúng khi Arthur bắn ra một từ bị bóp méo khỏi ý nghĩa của nó. “Amen*” và nhún nhảy ngang qua khán đài, gần như vấp chân trong sự vội vã.

*(*Amen : tiếng Latin có nghĩa là ‘tôi tin’, thường được dùng cuối bài kinh để xác tín niềm tin của các tín đồ Ki Tô Giáo, nhưng người ta cũng hay bóp méo khi đùa cợt trong việc xác tín một việc gì đó, hoặc kết thúc thứ gì đó – Sẽ)*

“Tôi muốn tuyên bố một lời phản nản chính thức.” Cop nói. “Tôi đã không được trao tặng ân huệ cuối cùng. Đó là điều chính đáng trong những quyền hợp pháp của tôi để yêu cầu một điều thuốc hoặc một nụ hôn từ một trong những thiếu nữ duyên dáng đang la hét đòi máu của tôi hoặc có lẽ chỉ cần một chiếc pizza với xúc xích tiêu pepperoni nóng hổi cũng được.”

“Câm miệng đi, đồ da đỏ,” Arthur rít lên, giả vờ đưa ra một lời cầu nguyện mộ đạo cho những linh hồn sớm từ giã cõi đời của họ. “Mi và cậu bé vàng của mi đây sẽ thức giấc trong địa ngục trước khi mi biết điều đó.”

“Tao sẽ đợi mày ở đó,” Tristan hứa hẹn. “Khi mày cào xuyên qua những cánh cổng địa ngục, gương mặt của tao sẽ là thứ đầu tiên mày trông thấy.”

Arthur uốn cong một bên chân mày. “Vậy thì tao sẽ gắng hết sức làm điều tốt nhất cho thời gian còn lại của mày trên trái đất này. Tao không thể kèm được mong muốn lưu ý mày về người phụ nữ trẻ trung đáng yêu mà con gái tao sẽ trở thành là ai. Dĩ nhiên, không ai ở New York biết rằng Arian là con gái tao, vì thế tao nghi ngờ việc sẽ có những chuyện ngồi lê đôi mách khi chúng tao chiếm giữ nơi cư trú như là chồng và vợ.”

“Tại sao, cái đồ loạn luân chó đ...” Bị nghẹn bởi cơn thịnh nộ trước bề sâu trong sự suy đồi của người bạn cũ, Tristan nâng gối vào háng của Arthur.

“Treo cổ chúng,” đức cha tốt lành gầm lên, khuy một gối xuống đất.

Khán đài rung lên với mỗi sải chân của người thợ thuộc da. Arthur trườn ra sau, chống sức nặng của hân trên bàn tay lạnh lặn. Tristan áp vai anh vào vai của Copperfield như thể bằng cách nào đó anh có thể giữ vững được tinh thần khi chiếc cửa sập chia tách họ với cái chết đang đu đưa bên dưới chân họ. Anh nhắc ánh mắt bên trên đám đông điên cuồng để ngược nhìn vào vòm trời đen như gỗ mun, nhớ đến đường chân trời New York sáng lấp lánh và sự ấm áp ngọt ngào của thân thể Arian nép sát vào thân thể của anh.

Lửa kẻ sọc qua đường chân trời giống như những tia hy vọng.

Tristan chớp mắt, anh hẳn đã tin rằng anh tưởng tượng ra nó nếu khuỷu tay của Copperfield không thúc vào sườn anh với sức mạnh huỷ diệt. Đám đông hút vào một sự hỗn hển tập thể khi ngọn lửa lao thẳng xuống, rồi bắn lên trời, rực sáng ngang qua bầu trời trong một vòng cung nhắm thẳng vào trắng rừng trống.

Tiếng khúc khích điên dại của kẻ đang cười sẽ làm cho bộ phim ‘Wicked Witch of the West’ phải tự hào đã dựng mọi sợi tóc gáy của Tristan râm ran sống dậy.

Trái tim anh phồng lên tự hào khi chiếc chổi lao khỏi bầu trời, cho anh cái nhìn rõ ràng đầu tiên về một phù thủy mang gương mặt của thiên thần cười lơ lửng trên đó, một cây đuốc sáng rực nắm chặt trong tay.

Đám đông tán loạn trước sự tiến đến của cô. Một bà già héo hon ngã xấp xuống, kêu thét lên hoảng sợ khi chiếc áo choàng bay dập dờn của Arian sượt trên hình thể nằm sõng xoài của bà ta, nồng nặc mùi lửa và đá lửa. Arthur cố đứng dậy, làn da của hân bám chặt vào những chiếc xương sắc nhọn cho đến khi gương mặt hân tương tự như một chiếc mặt nạ của thần chết.

Cây chổi lao thẳng lên cao, vòng quanh khu rừng trống hai lần, rồi chúi thẳng xuống khán đài.

“Cái đòn bẩy!” Arthur thét lên. “Kéo cái đòn bẩy chết tiệt đó!”

Bàn tay của người thợ thuộc da đang nắm lấy cái đòn bẩy của chiếc cửa sập rồi, nhưng người đàn ông khổng lồ đứng sững sờ bởi một quả banh lửa đang lao thẳng đến ông ta từ bóng tối. Arian đã đủ gần để Tristan thấy ánh lấp lánh tinh quái trong đôi mắt cô trước khi gã khổng lồ mất hết tinh thần và lao bổ khỏi khán đài, rống lên kinh hoàng. Arian xà xuống vượt qua, mái tóc cô cuộn cuộn phía sau như một đám mây sẫm màu của sự trừng phạt.

Giọng cô trôi trở lại anh. “Em sẽ trở lại... đừng đi đâu nhé...”

“Anh đâu có dự định gì đâu,” Anh lầm bầm, kéo giạt không hiệu quả vào sợi dây thừng nhỏ đang trói hai cổ tay anh.

Arthur lão đảo về hướng cái đòn bẩy, một tay khum vào háng. Cop ngáng chân và hấn vấp, ngã xuống với cú nảy làm rung cả khán đài.

Arian lại xà xuống lần nữa, treo lủng lẳng xuống bên cạnh bởi một đầu gối, “Tristan, cứu! Em không làm tốt với thứ này! Em nên làm gì đây?” Tiếng thét của cô tàn dần và cô lại mất hút lần nữa.

“Sợi dây, Arian!” Anh hét. “Đốt cháy sợi dây!” Tiếng la của anh gần như bị chìm khuất bởi tiếng la hét kinh hoàng của đám đông đang chạy trốn.

Arthur tự vươn dậy bằng tay và đầu gối. Cop đang làm rối tung tay cậu trong dây trói của Tristan và giật mạnh, một dòng suối đều đặn những lời lẽ báng bổ tuôn ra từ đôi môi cậu. Cánh tay của Arthur đã vươn dài đến cái đòn bẩy.

“Aaaiiiiiieeeee!” Arian lướt qua, ngay bên trên, nhưng hướng xuống dưới. Cô đập điên cuồng vào sợi dây chắc chắn của chiếc thòng lọng bằng cây đuốc của cô. Mùi của sợi gai dầu đang cháy tràn ngập hai lỗ mũi của Tristan.

Anh và Cop nhảy lên như một người đàn ông vào đúng khoảnh khắc Arthur nắm được chiếc đòn bẩy và kéo giật nó xuống. Finch ngã vào cây cột, sụp xuống nhẹ nhõm khi hấn nghe tiếng sập mạnh nhịp nhàng của chiếc cửa sập đập vào đáy khán đài. Chúi lòng bàn tay ẩm ướt ngang qua miệng, hấn nhìn qua vai, hăm hở thưởng thức sự huỷ diệt của kẻ thù.

Nhưng thay vì hai thân thể đang đu đưa trong gió, hấn nhìn thấy hai người đàn ông đang toét miệng cười trong sự hoà hợp hoàn hảo. Hấn rút con dao găm ra khỏi áo khoác, nhưng nó va loảng xoảng vào những miếng ván khi bàn chân mang giày ống của Tristan động vào móng hấn một cách đường hoàng. Hấn bay khỏi khán đài, hai cánh tay khua loạn xạ trong không khí.

Cop chụp lấy con dao nằm lăn lóc và cù cưa qua những sợi dây trói của họ. Tristan cúi người trên cạnh khán đài. Arthur nằm dài bên dưới, gương mặt hấn vùi trong đồng lá.

“Tặng tao con dao găm này à,” Tristan nói, với tay ra phía sau.

Cop lưỡng lự trong một nhịp tim, rồi đập cán dao vào trong lòng tay đang xoè ra của anh. Tristan chuẩn bị nhảy khỏi khán đài.

Copperfield vỗ nhẹ vào vai anh. “Nếu tớ không lầm, vợ cậu dường như đang cần đến vài sự trợ giúp.”

Tristan bật dậy nhìn quanh, dõi theo đường của ngón tay đang chỉ chỗ của Copperfield đến vòng cung đang lan rộng của lửa mở rộng đến đường chân trời. Anh nheo mắt, vừa vận có thể phát hiện một bóng hình nhỏ xíu xếp gọn ghẽ trên cây chổi, tay và chân bị quăng quật với mỗi cái bùng của nó. Lực ly tâm phải là thứ duy nhất giữ cô ở yên trên đó. Anh liếc trở lại vào Arthur. Tiếng thét của Arian trôi lơ lửng đến anh trong làn gió.

Lắc đầu sững sốt, anh ném con dao găm cho Copperfield, rồi nhảy lên nhảy xuống, vẩy cánh tay anh trong không khí. “Qua đây đi, Arian! Chĩa cái cán chổi về hướng này!”

Chiếc chổi làm một cú lao lão đảo trên bầu trời, rồi đu đưa vòng quanh và bắn thẳng về hướng khán đài.

Tristan cởi chiếc áo khoác nặng nề và nhảy điệu shimmy* để cổ vũ trên đỉnh của thanh xà ngang. (*Một điệu nhảy chỉ lắc vai)

Miệng Cop rút xuống. “Chắc chắn là cậu không lên kế hoạch để...”

“Nếu Finch di chuyển,” anh ra lệnh một cách dứt khoát. “Giết hắn.”

Gió cắt sâu qua áo sơ mi của Tristan và châm chích đôi mắt anh khi anh ngồi chồm hổm trên thanh xà ngang. Cây chổi bắn thẳng về hướng anh, kích thích và tốc độ tăng dần với mỗi giây trôi qua. Miệng của Arian bị điều khiển trong sự mất tinh thần chẳng giúp gì được, cảnh báo với anh đã hết cách rồi. Đôi mắt hoảng sợ của cô hiện ra lơ mơ trong tầm nhìn của anh; tiếng vỗ phần phật từ chiếc áo choàng của cô gần làm điếc tai anh.

Tristan đứng lên, giữ thăng bằng bằng cách cuộn tròn bàn chân, và vươn thẳng cánh tay vào không khí. Cây chổi lao vào ngực anh. Arian thét lên. Khi cô giật ngược vào đoạn cuối của cán chổi bằng tất cả sức mạnh của cô, cây đuốc nhào khỏi tay cô hạ cánh trong một bụi rậm bên dưới khán đài.

Cô suột qua giữa hai cánh tay đang vươn thẳng ra của Tristan giống như hơi thở của một giấc mơ. Anh chụp vào cán chổi ngay trên vùng lông cứng và giữ chặt, nghiêng hai hàm răng khi mỗi bó cơ trên đôi cánh tay anh hú hét phản đối. Cây chổi rùng mình, rồi định bay vút lên hướng thẳng vào bầu trời không trăng sao. Tiếng hú hân hoan của Copperfield khích lệ Tristan đứng dậy và cười lên cây chổi.

Cặp móng sắc xước của Arian vắt qua cán chổi phía trước anh.

“Tristan!” Cô thét.

“Chà, anh phải giữ chặt vào thứ gì đó, đúng không?”

Cô quay người để trừng mắt với anh. “Anh có nghĩ đến chuyện kéo em ra khỏi thứ chết tiệt này không vậy? Cảnh tượng này đang trở nên hết sức mệt mỏi rồi.”

“Ngược lại thì có.” Tristan lướt tay lên khoảng đùi mịn như kem lộ ra khi chiếc váy của cô bị cuốn lên.

Cô kêu ré lên trước sự xâm phạm và anh kéo cô lên, quấn đôi cánh tay anh quanh eo cô. Sự kỳ diệu của chuyến bay không thể so sánh với điều tuyệt vời được ôm cô trong cánh tay anh khi anh đã nghĩ anh không bao giờ còn có thể làm như thế được nữa. Anh dịu dàng siết nhẹ, để chắc chắn với bản thân rằng cô có thật, rằng anh không gọi cô về từ những giấc mơ hiu quạnh của anh. Cô quay đầu và môi anh bắt lấy góc miệng cô trong sự nóng bừng còn rơi rớt lại của ngọn lửa. Một sức nóng chậm chậm nhóm lên trong bụng anh, được sinh ra từ quá nhiều đêm không có cô.

Tristan mở mắt trong một khoảnh khắc lười nhác tuyệt vời nghĩ rằng vàng sáng đỏ hồng bên dưới chỉ là sự phản chiếu nhạt nhoà của ngọn lửa đói khát đang cháy bùng trong anh vì người phụ nữ trong vòng tay anh. Cái nhìn gần hơn cho thấy đài treo cổ đã bị ngọn lửa liếm vào và một hình dáng trong chiếc quần ống túm bằng da hoẵng đi thuê đang nhảy loi choi và giờ nắm tay vào bầu trời.

“Uh-Oh” Anh nói. “Nếu chúng ta không đón Cop sớm, anh e rằng cậu ta sẽ bốc hoả bên dưới cái cổ áo đó.” Anh xếp bàn tay anh lên trên tay Arian, hướng dẫn cây chổi chúi xuống dưới.

Khi họ hạ thấp, những chiếc lá xung quanh đài treo cổ đã cháy bùng trong lửa, nhấn chìm

công trình đổ vào trong địa ngục đang nổ lách tách. Copperfield trèo lên một cột trụ để trốn thoát những lưỡi lửa đang nhảy múa. Những đốm lửa bắn vào trong bầu trời đêm, buộc Tristan và Arian phải nhắm chặt mắt để chống lại sức nóng ác nghiệt. Vào giây cuối cùng, Arian giật mạnh đầu cây chổi, móng tay cô điên cuồng cắm sâu vào trong lớp gỗ.

“Chúng ta đã trượt anh ấy rồi,” Cô than van. “Em không dám liều bị mù đâu.”

“Vói cách em vận hành thứ này, thì mù sẽ có tác dụng đấy.” Vói lời bình luận khô khốc đó, cả hai xoay vòng quanh và khám phá ra Copperfield đang đu đưa đằng sau cây chổi, Khớp ngón tay trắng dã vì nỗ lực. Bàn chân cậu đập vào trên đỉnh những ngọn cây. “Cô không thể đánh cắp thứ gì đó rộng rãi hơn một chút được à? Một tấm thảm bay chẳng hạn? Hay có lẽ một chiếc xe minivan chẳng?”

Tristan túm vào ống quần da hoẵng và lôi cậu lên tàu.

“Em đã làm điều tốt nhất em có thể với những ý niệm tức thời như thế,” Arian trả miếng. “Sau khi ông chủ lỗi lạc của anh đây quá cao quý đã đề nghị chết vì em, em chỉ vừa đủ thời gian để chạy hết tốc lực về ngôi nhà gỗ và tìm Warlock. Bọn em đang làm rất tốt cho đến khi đèo thêm tất cả sức nặng vượt trội này,” Cô thêm vào một cách hần học.

Như thể chứng minh quan điểm của cô, cây chổi chúi xuống trong một vòng cung nguy hiểm, lượn vòng quanh trắng cỏ. Đôi mắt của Tristan ứa nước khi anh đấu tranh để nhìn xuyên qua sức nóng lung linh.

Cop đặt tay lên vai anh. “Tớ e rằng tớ đã làm cậu thất vọng. Thật đến từng chữ nhé, Arthur đã bỏ mất vào trong rừng khi ngọn lửa bắt đầu.”

Tristan cảm thấy Arian cứng người trên ngực anh. Đôi tay anh đang ôm lấy sườn cô và anh có thể cảm thấy mỗi cú đập của trái tim cô như thể nó là của anh.

“Em có rất ít thời gian với cha dượng em,” Cô nói êm ái. “Nhưng ngay khi em thuyết phục ông ấy rằng Đức cha tốt lành ấy là cha em, ông ấy chỉ quá sẵn sàng để tin rằng hắn cũng là một kẻ lừa đảo, kẻ đã dụ dỗ những cô gái ngây thơ trong làng. Marcus đã vội vàng đi đến Boston để tìm các quan toà. Nhưng nếu anh muốn trở lại tìm Arthur, chúng ta sẽ làm.”

Tristan hiểu câu hỏi ẩn sâu bên dưới từ ngữ của cô hơn cả cô. Trái tim cô run rẩy trong sự nâng niu của bàn tay anh – mong manh và vô cùng quý báu hơn rất nhiều bất kỳ giấc mơ trả thù nào. Arthur sẽ không bao giờ có được Warlock lần nữa. Hắn sẽ buộc phải sống sót trong xã hội nguyên sơ này chỉ bằng trí tuệ của hắn. Nếu họ không treo cổ hắn lên vì tất cả những thiệt hại mà hắn đã làm.

Tristan quan sát khi đài treo cổ xếp vào bên trong, đổ sập trong màn lửa. Một cảm giác thanh bình bao phủ anh. “Cha em đã tạo ra địa ngục riêng của hắn trong thế kỷ này. Hãy để hắn bị thiêu cháy trong đó.” Anh tựa cằm trên vai Arian. “Có bất kỳ cơ hội nào không, thưa bà Lennox, để làm em nhớ lại lời nguyện đầu tiên đã mang em vào trong vòng tay anh?”

Cô tựa mái đầu sẫm màu của cô vào mái đầu vàng hoe của anh. “Sao nào, dĩ nhiên là em nhớ!” vẻ hoảng hốt nhuốm trên giọng cô. “Nhưng Arthur tuyên bố là hắn đã lập trình Warlock để chuyển hắn đến ngưỡng cửa nhà anh và lời nguyện ngốc nghếch của em chẳng làm được gì với...”

“Tập trung nào!” Tristan quát, xếp những ngón trên bàn tay phải của cô quanh miếng bùa. “Làm sao em có thể mong đợi thắng được một triệu dollar và xác lập bản thân như bất kỳ phù thủy đáng kính trọng nào nếu em bị xao lãng với mọi kẻ hoài nghi đã bốn cột em hả? Em không có chút niềm tin nào đối với bản thân em sao? Em sẽ kết thúc với việc cọ rửa nhà vệ sinh ở nhà ga lớn trung tâm để kiếm sống nếu em không thể cho anh thấy bất kỳ pháp thuật nào tốt hơn thứ này. Hãy nhìn kìa! Chân của chúng ta đang bị kéo lết đi. Chính là lúc này. Cố gắng lên và siết chặt miếng bùa. Và đừng nghĩ đến việc ngộ nguây cặp mộng bé nhỏ đáng yêu của em cũng như chớp chớp đôi mi đỏ với ý định mang em đi bất kỳ đâu với anh. Em là một phù thủy già nua xấu xí xương xẩu của thời đại này và buộc phải dựa vào tài năng của em để giữ anh bị em mê hoặc. Nhìn bụi cây đó! Và đừng...”

“Thời gian ngừng lại nhưng hãy tiếp tục trôi!” Arian hét, tuyệt vọng khi bị giọng la rầy ầm ầm của Tristan lấn át. *“Gió hãy nghỉ ngơi nhưng xin tiếp tục thổi. Tình yêu không mong nhưng hãy tiếp tục lớn.”*

Cây chổi chúi xuống, rồi thực hiện một cú phóng thất thường trên đỉnh của những hàng cây. Copperfield quàng tay quanh eo của Tristan.

“Chà chà, Cop,” Tristan la lớn. “Tớ không bao giờ nghĩ là cậu cần làm thế cơ đấy.”

Arian lầm rầm cầu kinh.

Một cánh cửa mở hãy đóng sầm lại.

Con dao định mệnh hãy cắt đi

Phù thủy nói đúng như thế... ngoại trừ...

Cây chổi lấy lại phong độ. Một con đường uốn lượn như dải lụa mở ra bên dưới họ. Cơn gió đêm gầm rú trong tai họ.

Với bột cây lê lư và mắt của sa giông,

Cà độc được hoà với rễ cây gừng.

Móng của Griffin cùng tro và bồ hóng.

“Thơ gì nghe khiếp quá,” Cop lầm bầm vào trong áo của Tristan. “Rễ gừng đâu có vần với bồ hóng.”

Họ bắn thẳng đến vùng chân trời xa xa. Nhưng tiếng thét hân hoan của Arian chuyển thành một tiếng la hoảng hốt khi cây chổi làm một cú bổ nhào đột ngột, khiến họ chúi thẳng vào một cái hố đang há miệng của một cái hồ hoang vắng.

Không có thời gian để hoảng loạn. Không có thời gian để hối tiếc. Tristan đơn giản là nhắm mắt lại và vùi mặt vào tóc của Arian, muốn hơi thở cuối cùng của anh là được hít vào hương thơm của cô. Khi họ đâm sầm xuyên qua mặt hồ, nước nổ tung thành những mảnh tối đen bay tung toé và họ đang bay vút lên cao xuyên qua màn nước bị xé tả tơi vào trong ánh mặt trời rực rỡ đến chói mắt.

Arian hít một hơi không khí mát lạnh và sáng khoái khiến cô choáng váng. Mặt trời bình minh của mùa đông làm loá mắt cô. Cô chớp mắt và bầu trời đỏ ửng và xanh ngắt tuôn đổ trên các giác quan, cuốn đi màn sương mờ của đêm khỏi trí óc thiếu màu sắc của cô. Cô cảm thấy những ngón tay của Tristan bầu vào vai, nghe thấy tiếng reo mừng hân hoan của Copperfield, và bật cười vang khi cây chổi bay vút lên trong trạng thái không trọng lượng kỳ diệu.

Sự trống lẹ của New York trải rộng bên dưới họ trong tất cả vẻ huy hoàng vừa thức dậy của nó. Họ bay vút qua một ngọn núi, run rẩy trong cái lạnh tuyệt diệu của đỉnh núi tuyết phủ. Khi cây chổi chúi xuống một thung lũng, bàn chân họ lướt trên mặt hồ màu xanh lục, bắn toé làn nước màu sắc cầu vồng bắn vào không khí. Họ lại lướt lên cao lần nữa chỉ để thấy chính mình lạc trong một đám mây trắng như sợi bông thực quỳ. Cánh tay của Tristan quấn quanh eo cô. Mềm mại y như sự ve vuốt của chính đám mây, môi anh chải nhẹ trên gò má cô.

Họ bắn ra khỏi đám mây và thấy thành phố mênh mông trải dài bên dưới họ. Khi Arian nhận ra đỉnh chóp bằng thép của Tháp Lennox hiện ra lơ lửng trên đường chân trời giống như ngọn tháp của một toà lâu đài bị bỏ bùa nào đó, trái tim cô bay vút lên. Rồi lao thẳng xuống khi cô nhớ ra cô vẫn chẳng có ý niệm nào cho dù mơ hồ nhất về việc làm sao để đậu được chiếc chổi xuống.

Trước khi cô có thể mở miệng để cảnh báo cho Tristan, đuôi của chiếc chổi bị cuốn vào một dòng xoáy hút xuống và lao vào trong một sự xoay tròn khiến họ bị lật nghiêng hướng thẳng đến vùng sân trong có tường rào bao quanh với sự hỗn độn của tiếng hét và những lời nguyền rủa.

Tấm mền tuyết bị phá huỷ bởi cú rơi của họ gần như không tơi xộp như chúng có vẻ. Arian mở mắt và thấy chính mình được ẵm ngang qua lòng của Tristan. Anh đang nhìn xuống cô với vẻ dịu dàng làm tan chảy trái tim cô. Trong một khoảnh khắc choáng váng, cô nghĩ thời gian đã chơi khăm họ, đã gọi họ trở lại đúng vào khi họ mới gặp nhau lần đầu tiên.

“Đầu của em có bị đau không?” Anh thì thầm.

Cô lắc đầu, vớ tay lên để phủi tuyết khỏi mái tóc anh. “Trái tim em.”

Những ngón tay ấm áp của anh lướt xuống cổ họng cô và vào bên trong ngực áo của chiếc váy để tìm kiếm cơ quan khó nắm bắt đó. “Điều này có hữu ích không?”

Cô rên rĩ trước sự động chạm nhạy cảm của anh. “Oh, vâng. Em đã cảm thấy tốt hơn rồi.”

“Tuyệt.” Anh kéo cô ấp vào chỗ hõm trên vai anh và chải nhẹ môi anh trên môi cô. Cô đầu hàng sự mềm mại của miệng anh, mời mọc anh xâm nhập để cuốn đi tất cả những mùi vị đắng cay của Gloucester.

Một tiếng rên khàn khàn cắt ngang sự chia sẻ ngọt ngào của họ. Copperfield nằm với đầu đặt trong đài phun nước và chân trải dài trong tuyết. Đôi mắt cậu vẫn còn khép chặt. Tristan gỡ bản thân khỏi cánh tay của Arian với vẻ miễn cưỡng đau đớn và đi đến vỗ nhẹ vào gò má cậu.

“Ôi, Cherie,” Cop lăm bầm, mang tay của Tristan lên môi. “Cưng có mùi thật tuyệt.”

“Đó là nước hoa sau khi cạo râu của tớ, đồ gốc nhà cậu.” Tristan đáp, giật mạnh tay lại.

Đôi mắt Cop bật mở. “Xin lỗi. Tớ đã nghĩ cậu là người khác cơ.” Cậu ngồi dậy, xoa xoa đầu. “Tớ đoán cậu có thể nói chuyển hạ cánh của chúng ta là một cú đâm sầm thành công.”

Hàm của Arian trề xuống khi cô nhận ra bức tượng đá cao chót vót bên trên cậu ấy. Nó được đặt ở trung tâm đài phun nước như thể nó đã luôn ở đó. Nhưng nó không như thế.

Cô loạng choạng đứng lên, ngược nhìn bờm tóc trắng phủ tuyết và chiếc áo choàng đang bay phất phới. Vành môi đang mím lại bị đông cứng mãi mãi trong một nụ cười điệu đà đạo đức giả chỉ còn hoàn hảo cho những con cá vàng nhảy lao xao khi mùa xuân đến.

“Chà chà, Nó giống hệt Wite Lize!”

Tristan bắn cho Copperfield một ánh mắt bên lên. “Anh thật sự không biết.”

“Di chuyển ông ta khỏi mái nhà là ý của Sven,” Cop thú nhận. “Ông ta làm đám bồ câu sợ chết khiếp.”

Tiếng cười ngân vang của Arian phai nhạt khi một đội cảnh sát mặc đồng phục xông vào trong sân sau, những khẩu súng lăm lăm trên tay.

“Đứng yên!” Người chỉ huy của họ quát to.

Tristan đảo tròn mắt. “Oh, vì Chúa, điều này đúng là có chút phiền hà.”

“Em làm nhé?” Arian thì thầm, cô hất đầu ra hiệu về miếng bùa, đồ mắt lấp lánh vẽ lấu lỉnh tinh quái.

Tristan lắc đầu. “Tại sao chúng ta không để cho luật sư của chúng ta đối phó nhỉ? Đó là những gì anh phải trả tiền cho cậu ta làm mà.”

Copperfield cố gắng. Nhưng nhanh chóng khám phá ra rằng thật khó lòng hăm dọa được một thành viên mang phù hiệu sáng bóng của NYPD khi đang ăn mặc giống như một gã Anh Địch của một cửa hàng bán xì-gà.

“Tránh chỗ mau, Geronimo*,” Một trong những viên cảnh sát càu nhàu khi ông ta sập một bộ còng vào cổ tay của Tristan.

*(*Geronimo : một thủ lĩnh nổi bật của người Apache đã lãnh đạo bộ tộc chống lại sự tàn sát của Texas và Mexico vào cuối thế kỷ 19)*

“Tôi là Tonto cơ, đồ gốc nhà ông!”

“VẬY à, tốt, Tôi là Lone Ranger và tôi sẽ lôi anh xuống đồn nếu anh không nhảy lên con ngựa thần Silver và hi-oh cái mông anh vào trong hoàng hôn.”

Cop nghiêng chặt răng thất vọng. “Ít ra ông có thể nói với tôi, thân chủ của tôi đang bị buộc tội gì chứ?”

“Chống lại lệnh bắt giam và không đóng tiền bảo lãnh.” Người cảnh sát xua Copperfield đi, tập trung đầy đủ sự chú ý của ông vào Tristan. “Anh có quyền giữ im lặng...”

Arian vỗ nhẹ vào vai viên cảnh sát.

“Chỉ một phút nữa thôi, ma’am,” Ông ta nói mà không quay lại. “Bất kỳ điều gì anh nói có thể và sẽ chống lại anh...”

Arian vỗ mạnh hơn. “Thứ lỗi cho tôi, thưa ngài?”

Ông ta bắt cho cô một cái nhìn bức bối. “Vui lòng đừng gây trở ngại cho nhiệm vụ của tôi, ma’am. Người đàn ông này là một tên tội phạm nguy hiểm đã bị buộc tội giết vợ của anh ta.” Ông ta quay lại với Tristan. “Anh có quyền yêu cầu một luật sư.”

“Nhưng tôi là vợ anh ấy mà!”

Viên cảnh sát quay ngoắt lại đột ngột. Arian bắt chéo cánh tay cô và mỉm cười ngọt ngào với ông.

“Cút thật, Eddie,” Một người trong nhóm của ông lau bàu. “Tớ đã thấy ảnh của cô ấy. Đó chính là cô ấy.”

Viên cảnh sát đẩy nón ra phía sau đầu. “Chà, chết tiệt, tôi...”

Tristan lúc lắc chiếc còng tay vào ông ta, nụ cười của anh đủ để chịu để gây bóng giộp. “Ông có phiền không?”

Gương mặt ác hiểm như con chó bull của viên cảnh sát chuyển thành gầy hấn. “Không, thực ra thì tôi không phiền. Còng tất cả bọn họ lại,” Ông ta quát tháo. “Chúng ta sẽ nắn cho thẳng cái bí ẩn nho nhỏ này lại ở dưới đồn.”

Lờ đi lời than van phản đối của Arian, lời đe dọa gây chiến của Copperfield về việc sẽ kiện vì cầm tù sai, và tiếng thở dài cam chịu của Tristan, những người của ông ta hấp tấp tuân lệnh. Khi họ bị dẫn đi khỏi sân trong, người cảnh sát ngừng lại chỉ đủ lâu để liếc lên đài phun nước và lầm lẫm, “Tượng đẹp đấy. Vợ tôi có một chú lùn y như thế ở khu vườn của chúng tôi.”

Cop mất gần mười bốn giờ để sắp xếp những tình huống khó xử hợp pháp khác nhau được đặt ra bởi sự biến mất riêng rẽ của họ. Cùng lúc Arian lao đảo vào trong phòng ngủ của căn penhouse và bật đèn lên vào đêm hôm đó, cô đang ngáp vắn ngáp dài vì kiệt sức.

Đó là lý do cô mất một lúc lạc lối để có thể nhận ra những mảnh giấy tung rải khắp giường và trên sàn là những tờ tiền một dollar. Một triệu những đồng một dollar thì chính xác hơn. Lucifer đang nhảy giật cục băng qua bãi chiến trường màu xanh đó để chào mừng cô.

Cô đón nó trên tay với một tiếng kêu vui thích, kinh ngạc vì cậu chàng đã lớn lên nhiều như thế nào chỉ trong hai tháng ngắn ngủi. Chiếc bụng nhỏ bé mềm mại của nó tròn trĩnh bên dưới tay cô. “Anh ấy nhớ mày. Nhưng không tệ bằng một nửa tao đâu.” Arian quay nhìn quanh và khám phá ra Tristan đang đứng dựa vào khung cửa, hai tay nhét trong túi quần. Anh đã dừng lại tại văn phòng để cạo râu, thay chiếc áo sơ mi kỳ quặc và chiếc quần chần ngắn đến đầu gối mà anh đã mặc ở Gloucester. Bây giờ anh giống hệt Tristan Lennox trong lần đầu tiên ôm cô trong đôi tay anh – một hình ảnh trang nhã vô cùng hấp dẫn trong bộ trang phục trị giá hai ngàn dollar.

Một làn sóng ngượng ngùng tràn qua cô và cô tự hỏi không biết liệu anh có thật sự không

còn là một người lạ đối với cô không. Cô nhẹ nhàng đặt Lucifer trên giường và giơ một nhúm các đồng dollar lên. “Em có thể thấy anh đã trang hoàng lại nhà kể từ khi em đi.”

Anh nhún vai. “Vì anh không muốn lãng phí cuộc gọi điện thoại để gọi cho luật sư, nên anh gọi Sven. Hóa ra là anh ta cũng là một nhà trang trí nội thất trước khi trở thành thợ cắt tóc và một...”

“Chuyên gia huỷ diệt?” Cô kết thúc dùm anh. Cô nhìn quanh phòng với vẻ hết sức hoang mang. “Em không hiểu.”

Tristan kéo một mảnh giấy ra khỏi túi quần và trao nó cho cô. Arian mở nó ra, nhận ra đó là một bản sao của thoả thuận tiền hôn nhân mà anh đã huỷ trước ngày cưới của họ.

“Anh sẽ tự nguyện lùi ngày lại nếu em muốn. Em sẽ vẫn được trao quyền đối với một triệu dollar, toà lâu đài ở Pháp, và tiền trợ cấp hàng tháng.” Ánh mắt anh rơi xuống tấm thảm. Hoặc chỗ tấm thảm sẽ ở nếu nó không bị chôn vùi bên dưới đồng tiền. “Ngay cả khi em chọn tái hôn.”

Arian chìm xuống giường, đấu tranh để có thể thấm thấu được lời anh.

Gương mặt anh như một chiếc mặt nạ không có cảm xúc. “Anh sẽ không chống lại việc ly hôn. Anh không thể hình dung làm sao có thể có khả năng em muốn duy trì cuộc hôn nhân với anh sau khi anh biểu lộ sự thiếu tin tưởng tốt cùng với em như thế. Anh gần như đã giết chết em rồi.”

“Anh cũng đã cứu sống em mà.”

Đột ngột Arian đứng lên. Tristan đã trao tặng cô sự tự do mà anh tin rằng cô khao khát. Không quan trọng cái giá mà anh phải trả là gì. Và bây giờ cô đã biết được những thứ ẩn đằng sau bóng tối của sự nghi ngờ, nhiều hơn rất nhiều một triệu dollar nhỏ nhoi đó. Vươn tay, Arian kéo miếng bùa qua đầu.

“Hãy giữ nó,” Anh đề nghị, giọng anh rạn vỡ bên dưới sự căng thẳng để duy trì lớp vỏ bọc thờ ơ. Anh không thể che dấu hoàn toàn nỗi khao khát thống khổ trong đôi mắt anh. “Em đã chứng tỏ rằng có một trái tim hết sức tinh khiết trước sự mua chuộc.”

Lờ đi mệnh lệnh của anh, Arian gỡ khỏi miếng bùa và hành quân vào trong phòng tắm. Cô phải để cho anh tin. Anh không chạy theo cho đến khi anh nghe tiếng hợp xướng phong phú của chiếc tủ commode.

Arian đối mặt với anh, một nụ cười đăm chiêu giật giật bờ môi cô khi cô chạm tay vào chiếc cổ trần. “Em không cần Warlock nữa. Và anh cũng không. Tình yêu của chúng ta là pháp thuật duy nhất chúng ta cần.”

Chiếc mặt nạ cách biệt của Tristan chầm chậm vỡ vụn thành một nụ cười. Sự lãnh đạm huyền thoại của anh bị đập vụn khi anh hò reo hân hoan và cuốn Arian vào trong vòng tay anh, nhắc cô cao khỏi đầu anh.

Arian cười vang nhìn anh, biết rằng trong phần còn lại của cuộc đời cô, cô sẽ mãi nguyện được bay trên cánh tay đầy yêu thương của anh.

Tristan và Arian không ra khỏi phòng ngủ cho đến buổi sáng muộn của ngày hôm sau.

Vẫn được ấp ủ trong vòng tay của chồng cô, Arian kéo cửa đóng để không quấy rầy một Lucifer đang cầu kinh. “Em ước...” Cô thì thầm.

“Cẩn thận nào,” Tristan khiển trách, hôn lên đỉnh mũi cô.

Cô lướt đôi môi lần theo quai hàm mới cạo của anh. “Em ước anh sẽ yêu em mãi mãi.”

Anh đẩy cằm cô ngược lên, nhìn chăm chú vào đôi mắt cô với sự dịu dàng trang nghiêm. “Đừng lãng phí điều ước của em với điều em đã có rồi, thưa bà Lennox.”

Cô nhắm chặt mắt. “Vậy thì em ước em có một triệu...”

“Dollar? Con dê?” Anh đề nghị, co rúm lại trong vẻ hoảng hốt giấu cợt.

Đôi mắt cô bật mở. “Những bông hoa cam!”

Tristan cuốn cô vào trong vòng tay, bật cười vang với ý định trả thù nhỏ mọn của cô. Cô đã nói đúng. Họ không cần Warlock. Không, khi mà anh đã quá háo hức để trải qua phần còn lại của cuộc đời anh để lấp đầy mọi ước muốn của cô và khiến tất cả những giấc mơ của cô trở thành sự thật. Nhưng vòng ôm dịu dàng của họ đã bị cắt ngang khi anh nháy mũi. Hai lần.

Cả hai người bọn họ đều liếc vào trong phòng ngủ đóng im ỉm trước khi nhìn chăm chăm vào nhau, đôi mắt họ mở lớn cảnh giác.

Tristan là người đầu tiên tung ra ý tưởng kỳ lạ. “Đừng ngốc thế. Điều đó sẽ có nghĩa em thật sự là...”

“Một phù thủy.” Arian thì thầm, không thể kèm được một tiếng khúc khích nho nhỏ.

Tristan với tay tới tay nắm cửa trước tiên, nhưng tay cô đã cũng trên tay anh cùng lúc. Trao đổi nụ cười toe toét ngốc nghếch, họ lắc đầu trước tính khí thất thường chung của nhau, chia sẻ một nụ hôn kéo dài khác, rồi bắt đầu đi đến thang máy, tay trong tay để kiểm một bữa điểm tâm cho những chiếc dạ dày đang gào thét của họ

Nếu họ mở cánh cửa phòng ngủ vào đúng khoảnh khắc đó, họ sẽ có thể thấy Lucifer đang đứng trên chân sau ở giữa giường, những chiếc móng tí hon quơ quào vào cơn mưa hoa cam đang tuôn xuống từ trần nhà như một giòng thác thơm ngát.

Epilogue

Từ trang nhất của tờ Global Inquirer, Thành phố New York, ngày 26 tháng Giêng năm 1997.

CHÀNG TRAI TỶ PHÚ CƯỜI

CÔ DÂU BÍ ẨN

LẦN THỨ HAI!

Sau khi đọc lại lời thề nguyện gây xúc động của họ trước một nhóm nhỏ khán giả gồm bạn bè và gia đình, chàng tỉ phú tươi cười rạng rỡ và cô dâu đang kêu ré lên của anh bước vào trong chiếc trực thăng đang đợi sẵn chưa biết điểm đến. Cặp đôi hào phóng chia sẻ niềm vui của họ bằng cách bay vòng trên thành phố để rải một triệu bông hoa cam và một triệu tờ một dollar trên những đám đông những người có thiện chí đang cổ vũ nồng nhiệt.

Bất chấp những báo cáo về sự chết yếu của cô ấy dường như đã bị cường điệu thái quá, cô dâu mặc trang phục cưới màu đen.

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>